

Titkos
szerelmi
affér

Párizsban

ANGEL BARTA

Angel Barta

*Titkos szerelmi
affér Párizsban*

Sikerkönyv, 2010

Megjelent a Sikerkönyv Kiadó gondozásában, 2010

Felelős kiadó: Barta Evelin

Lektorálta: Barta Evelin

Minden jog fenntartva. A könyv - a kiadó írásos jóváhagyása nélkül - sem egészében, sem részleteiben nem sokszorosítható vagy közölhető, semmilyen formában és értelemben, elektronikus vagy mechanikus módon, beleértve a nyilvános előadást, a hangoskönyvet, bármilyen internetes közlést, a fénymásolást, a rögzítést vagy az információrögzítés bármely formáját. Az olvasó egy olyan regényt tart a kezében, amelynek minden szereplője az író képzeletének a terméke... Bárminemű hasonlóság köztük és embertársaink között merő véletlen....

A nevek, karakterek, történetek, mind az író képzeletének szüleményei, bárminemű hasonlóság létező személyekhez, előkhöz vagy holtakhoz, eseményekhez, csupán a véletlen műve.

Nyomta és kötötte: ALFÖLDI NYOMDA ZRT.

Felelős vezető: GYÖRGY GÉZA VEZÉRIGAZGATÓ

ISBN 978-963-06-8680-8

© Fer-Tex-Absolute Kft.

© Barta Evelin Sikerkönyv Kiadó 2010

36-30-9559-506

www. angelbarta.hu

www.angelbarta.com

Köszönetnyilvánítás

Köszönet a barátaimnak, akik türelemmel meghallgatták az őrült élményeimet és elviseltek...

Köszönet mindazoknak, akik szeretnek és hisznek bennem.

Köszönet a hozzám legközelebb álló divattervezőnek, Manuel Jacksonnak, az első szerelmemnek, mert felfigyelt rám, észrevette bennem a különlegességet és általa eljutott az egyéni stílusom a világ nőihez. Köszönet azért, hogy rájöttem arra, hogy semmi sem az, aminek látszik.

Köszönet a párizsiaknak a nagy szeretetért, kedvességért és azért, hogy befogadtak.

Mert nem számít mi az, amit meg kell oldani, a szeretet mindig megtalálja az utat.

Az igazi szeretetnek nincsenek korlátai.

Előszó

Már a gépen ültünk Klárival, az én bohókás asszisztensemmel. A stewardess éppen az óvintézkedéseket mondta el, de én képtelen voltam odafigyelni. Az ablakon keresztül bámultam a felhőket és arról ábrándoztam, hogy *az álmom valóra válik és megnyitom a Chanel divatbemutatót. Végre végigmegyek a kifutón... már 2 éve várok erre a pillanatra.*

Óh, már látom is magam előtt a ruhát, amit viselni fogok, és azt is, amiben Lagerfelddel kéz a kézben fogjuk zárni a showt, ugyanis Lagerfeld gyakran végigmegy a finálében a kedvenc modelljével.

Őrült izgatottság kerített hatalmába, mivel a gépem Párizsba tartott...

PÁRIZS! A divat, a fény, a szépség, a csillogás, a luxus, a fényűző gazdagság, az elegancia, a történelem és még olyan sok minden központja.

De, pillanatnyilag ami a legfontosabb volt számomra az, hogy Párizsban lesz a Chanel casting, amiről már olyan régóta álmodoztam.

Alig vártam, hogy leszálljon a gép, és berohanhassak CDG (reptér) óriási újságosába és felvásároljam az összes nemzetközi divatmagazint. Mivel mániákusan topmodell akartam lenni, tanulmányoztam napjaim minden percében a divatanyagokat, a fotósokat, a modelleket, a járásukat, a méreteiket, egyszóval mindent, ami a modell szakmával kapcsolatos.

Ha valaki odamutatott nekem egy high fashion designer cuccot, én egyből rávágtam a tervezője nevét, a kollekció évszámát és a modellt, aki bemutatatta.

Felhőtlenül boldog voltam, amikor leszálltam Párizsban, tele reményekkel, mivel tudtam, hogy a Chanel Házba megyek, és Coco Chanel egy örök példakép számomra. Tetszett, hogy ő mindig ezt hangoztatta: „Egy lánynak klasszikusnak és mesésnek kell lennie” – és úgy gondoltam, hogy ez teljesen igaz rám, plusz még minden adottságom meg van ahhoz, hogy modell lehessek:

- csontos arc (ilyen széles arccsontjai vannak Kate Moss-nak is)
- gyönyörű csontszerkezetű a kulcscsontom, ami előny, mivel nagyon ritka és azt hallottam a fotósok imádják
- vágott, cicás mandula szem (nagyon hasonló Natália Vodianova szemeihez)
- ápolt, fenékig érő hosszú haj.

Egyszóval, úgy éreztem ott legbelül a lelkemben, hogy bennem megvan egyszerre minden tulajdonság, ami miatt a topmodellek keresettek.

Ezek a természetes adottságaim, de a testemen sokat kellett dolgoznom, mert senki sem születik topmodellnek.:

- lefogytam 49 kg-ra
- napi 4 órát keményen edzettem
- diétáztam (elviseltem, hogy a környezetemben mindenki szörnyülködött, anorexiásnak csúfoltak, pedig nem

éheztem. Ettem, mert odavagyok az evés élvezetéért, de megtanultam, hogy mit és mennyit ehetek.

Tehát olyan szálkás lett a testem, mint a legjobban fizetett modelleknek.

- angolul tanultam egy amerikai tanártól, heti 20 órát. Egy év alatt perfekt megtanultam beszélni, azért hogy tudjak majd később nyilatkozni a tv-ben.
- napi több órán át gyakoroltam a kifutójárást, minden márka divatbemutatójának ismertem a kifutójárási stílusát. Egy divatbemutatót képes voltam 20-szor megnézni egymás után a Fashion TV-n, és az összes topmodell járását tudtam utánózni.

1. fejezet

A nagy Chanel-casting Párizsban

Eszméletlenül esett. Párizs már első nap megmutatta a szomorú és esős arcát, hiszen itt gyakori a zivatar.

A lelkesedésemet még az időjárás sem tudta befolyásolni.

Délután 4 óra volt. Klárral egy fekete, 4 emeletes rejtélyes épület előtt álltunk.

– Pont ilyen időben kellett fehérben jönnöm? – bosszankodtam a ruháimat féltve.

– Én figyelmeztettelek, kicsim, hogy a fekete Dior kosztümben gyere! – próbált Klári megnyugtatni.

– Klári, tudod, hogy a mai nap milyen fontos az életemben?? Most felmegyek ebbe az épületbe és lehet, hogy Mr. Lagerfelddel jövök le! ... Inkább szurkolj amíg bent leszek és várj idelent! – A szívem zakatolt, a kezem remegett, hiszen tudtam, hogy ez egy egyedülálló alkalom arra, hogy valóra váltsam az álmaimat.

Nagy levegőt vettem, felemeltem a rezgéseimet, és magabiztosan elindultam a bejárat felé.

Egy óriási fekete ajtón mentem be, és egy kis előtérben találtam magam a portán, ahol fiatal hölgyek dolgoztak, hajuk copfba fogva, fehér galléros Chanel blúzt és fekete kardigánt viseltek, fekete trapéz nadrággal... le sem tagadhatták volna,

hol dolgoznak. Megkérdezték ki vagyok, majd feltelefonáltak és elkísértek a lépcsőhöz.

A harmadik emeletre kellett mennem, egy 1 méter széles, középkori stílusú szőnyeggel borított csigalépcsőn.

Nem bírtam megállni, hogy ne kukucskáljak be az első emelet nyitott ajtaján. Egy nagy szobát láttam, tele ablakokkal, ahol középkorú varrónők a napfénynél dolgoztak, közben halkan cseverésztek franciául, majd még feljebb mentem. A csigalépcső falán több kép függött a tervezőről, Karl Lagerfeldről, aki az egyik legnagyobb génius a szakmájában. Már több évtizede diktálja a divatot. Nem csak tervező, hanem fotós is, könyveket ír, több kollekciót ad ki évente és a munkáját egyszerűen nem lehet megunni.

Óriási boldogság hatotta át a lelkemet, amikor azokon a lépcsőkön lépkedtem, amiken ő is szokott, amikor behozza a ruhák vázlatait a varrónőknek.

Végül felértem a 3. emeletre. A modellek már ott ültek és beszélgettek, közben a fényképeiket mutogatták egymásnak.

Mindegyikőjük 180 cm magas, csontos lábú, mármint olyan soványak voltak, hogy csak csont volt a szűk cicanadrágjukban. Egyszerűen öltöztek: felül fehér pólót vagy atlétát viseltek, de én mégis tudtam, hogy ezek befutott modellek, mivel mindegyikőjüknek Chanel, Dior és Balenciaga táskája volt és ezek a táskák olyan drágák, hogy a kezdők nem tudják megvenni.

Beléptem, majd kedvesen üdvözöltem őket: „Bon jour!”

Ők egy szúrós, gyilkos pillantást vetettek rám, de még arra sem méltattak, hogy visszaköszöjjenek. Többen folytatták az olvasást vagy az iPod-juk hallgatását. Nem volt elég szék, ezért sokan a földön ültek.

Olyan szívesen beszélgettem volna velük, hallgattam volna az élményeiket. Nagyon izgatott voltam, mert azelőtt csak a TV-ben láttam topmodelleket. Ők voltak a példaképeim, mindig csodáltam őket a kifutón.

Valahogy most mégis feszélyezve éreztem magamat a társaságukban, mert úgy láttam, hogy nagyon nem kedveltek engem, szinte lenéztek.

Nemsokára sorra kerültem, beléptem a nyitott ajtón egy picit szobába, aminek a végében, az íróasztalnál állt a castingelő, aki egy meglepően fiatal, magas, kócos, hosszú, szőke hajú nő volt. Stílusa nagyon hasonlított a modellekéhez: egy Levis farmert és egy női fehér inget viselt, Converse edzőcipővel. Nagy fölényességgel fogadott. Arca megtévesztően hasonlított Elle MacPhersonra. *Lehet régen ő is modellkedett* – gondoltam.

Igen, ez a lány hívott be a válogatásra, az előzőleg elküldött képeim alapján.

Rám vetette szúrós tekintetét, és elkérte a portfóliómat. Elkezdte lapozgatni a képeimet, aztán már nem is nézett rám. Úgy tett, mintha erősen kellene koncentrálnia arra, hogy mit tudott egy-egy fotós kihozni belőlem.

Én álltam az asztala előtt szótlanul a Manolo Blahnik 15 cm magas hegyesorrú, magenta színű bokacsizmámban. Magasderekű vajszerű Chanel nadrágot viseltem, pink színű szatén

Lanvin blúzzal, aminek csak a fodros nyaka látszott ki sikkesen, az elegáns fehér Prada kardigánból. Mivel elég hűvös volt az idő, még egy fehér tweed Chanel blézert is felvettem. Az YSL kalapomat levettem és a kezemben tartottam, hogy minél jobban láthassa a castingelő az arcomat, ami tűzarc (ezért keresett az egyik orosz modell, aki 170 cm magas, de topmodell lett, mert neki van egyedül tűzarca). Igyekeztem sokat mosolyogni a castingelő nőre, hogy lássa, milyen nagy hézag van az első két fogam között.

A nő csak ennyit kérdezett:

– Miért szeretnél modell lenni?

Én őszintén így válaszoltam:

– A ruha és az öltözködés az életem. Az tesz a legboldogabbá, ha felöltözök gyönyörű ruhákba, ha próbálgathatok, ha kisminkelnek, ha a hajamat megcsinálják, pózolhatok a kamera előtt a képeken. Egyszerűen úgy érzem, modellnek születtem. A legnagyobb álmom, hogy végigmenjek a kifutón, és megnyithassam a divatbemutatót. Az összes modellt tudom utánozni. Megkértem, mondjon egy pár modellt, és én bemutatom, bármelyiket.

– Nem szükséges – mondta, de nem nézett fel a könyvből. Úgy éreztem, alig várja, hogy befejezzem a monológomat, mert a jelenlétem látszólag a terhére volt. Nem értettem miért. Én kedvesen viselkedtem, ő pedig, már amikor meglátott, ideges lett tőlem, még a kifutó járásomra sem volt kíváncsi, pedig láttam, hogy minden más modell végigment showjárásban

neki, és amúgy is ő kérdezett, nem magamtól kezdtem el neki beszélni.

Végül becsapta a könyvemet és így szólt:

– Köszönöm, „but we are not interested in you. Have a nice day!” (Nem kérünk belőled, legyen jó napod!).

– Megkérdezhetem, hogy mi a hiba? Hátha tudnék változtatni rajta. Mert ha fogynom kell, fogyhatok még! 49 kg vagyok, de még van 2 hét a showig, le tudok menni 45 kg-ra, nem nagy ügy, legfeljebb nem eszek!

A nő ideges lett, felemelte a hangját:

– Nem érted????!! NEM LÉPSZ FEL A SHOWN!!

Aztán már hívta is a következő lányt. Velem már nem is foglalkozott, mintha ott sem lennék.

Úgy éreztem sírni fogok hamarosan, de türtőztettem magam... lebaktattam lassacskán azon a gyönyörű lépcsőn, testemből elment minden erő, a lelkesedésem is elszállt, magamhoz szorítottam a könyvemet, a szám elkezdett remegni, pici könnycseppek hullottak a szememből.

Annyira visszafojtottam a sírást (mivel szégyelltem volna ott sírni annyi modell előtt), hogy egy óriási nagy gombóc nőtt a torkomban mire leértem a lépcsőn. Aztán megfogtam remegő kézzel a nagy fekete ajtó kilincsét, de az ajtó olyan súlyos volt, én meg olyan gyenge, a lelkem összetört, és minden álmom szertefoszlott, mire nagy nehezen ki tudtam nyitni az ajtót, kicsúszott a könyv a kezemből és az összes képem beleesett a pocsolyába. Megláttam Klárit, aki olyan kétségbeesetten nézett az elázott képeimre, hogy kitört belőlem a sírás.

– VÉGE KLÁRI! ENNYI VOLT! MÁR NEM AKAROK MODELL LENNI!!!! SOHA? – kiáltottam.

Szegény Klári csak nézett, nem értette, mi történhetett 30 perc alatt, amitől én így összetörtem.

Szörnyen megalázottnak, megbántottnak éreztem magam... úgy gondoltam, nagy igazságtalanság történt velem.

Meg sem fordult a fejemben, hogy elutasítanak, mivel teljesen kész voltam a modellkedésre. Elkecsereidésemben beszélni sem volt kedvem a történetekről, végül csak ennyit bírtam kibökní:

– Menjünk el innen! Most!

– De hová? Mi történt? Mi volt bent? Mondd már el? – idegeskedett Klári, aggódott értem.

– Akárhova! Csak el innen! – mondtam. – Menjünk!

Elindultam, amerre a legyengült lábaim vezettek. Klári követett engem, bolyongtam a 15 cm-s platformos Manolomban Párizs járdáin, de most még a fájdalmat sem éreztem a talpamban... nem láttam, nem hallottam, nem tudtam mi történik velem és, hogy mit fogok csinálni egy teljesen ismeretlen városban, ahova én csak a casting miatt jöttem. Teljesen másképp terveztem az utat. Azt hittem, hogy beválasztanak a showba, örülni fognak, hogy ilyen nagy lelkesedés van bennem a modellkedés iránt, hogy ennyire imádom a ruhákat. Bemutatnak Lagerfeldnek, ruhapróbákon leszek és még fotózáson is talán, de másképp alakult.

Több órán át jártuk már a párizsi utcákat, amikor Klárinál kiborult a bili:

- Elegem van, Angel! Álljunk meg! Fájt a lábam! Nem mindenki bírja a körömcipőket! Milyen cipőt adtál rám??? Dolce Gabbanat? Nem mondtad amikor felöltöztünk, hogy bejárjuk egész Párizst gyalog, és ez a cipő nyomorékká tesz!! 25 éve voltam magas sarkúban utoljára, a fiam ballagásán!

Teljesen eláztam, összefagytam, még a sunámból is csorog a víz!! Ráadásul már 3 órája nem gyújtottam rá! Elég volt!!!! Én most bemegyek egy presszóba, és te is jössz velem, vagy azt csinálsz, amit akarsz! Elegem van!!!! – ordibált kétségbeesetten.

Bementünk az utunkba eső első kávézóba. Az ajtón azt olvastuk, hogy „tabac” tehát tuti lehet cigizni, ami előny, ha dohányossal vagy. Meleg volt bent. Iszákos francia idős férfiak nevetgéltek, pufogtak... alig láttam a bárpultot a cigifüsttől, amit fogalmazzunk úgy, hogy nem nagyon bírok.

Aztán kértem egy konyakot Klárinak, hogy lenyugodjon, magamnak meg egy Baileys-t. Én hamar bevágtam, mivel ha gyorsabb, élvezetesebb.

Klári bohóckodott, próbált felvidítani, de én szüntelenül a chaneles jelenetet játszottam végig a fejemben. Újra és újra. Az elmém és a lelkem nem tudott szabadulni ettől a csalódástól.

Egyfolytában az ablakon keresztül bámultam ki meredt tekintettel, figyeltem a kis utcát, de nem nagyon volt mozgás, csak pár férfi járkált táskával a kezében. Fiatal, francia férfiak, nagy, széles vállal, frissen nyírt frizurával, öltönyben. Felszálltak a motorukra. Kíváncsi lettem, honnan kerül elő ez a sok jó pasi? *Talán filmforgatás van?...* Néztam a kiírást az üvegajtós épületen: „Fitness Club”. Kinyitottam, majd megint

becsuktam a szemem. *Fitness?...OH, ISTENEM, már 3 napja nem edzettem és itt van egy edzőterem.*

- Nézd már Klári, szemben azt a 2 pasit, a Gucci táskával. Olyan, mintha egy GQ címlapfotózáson lennénk, ezek a macsók ebbe az edzőterembe járnak? Így öltöznek az edzéshez?.

Klári is elképedt a magas, befésült hajú, pedáns, makulátlan kinézetű, fekete lakkcipőt és Armani öltönyt viselő férfiak láttán.

- Apám, ilyet eddig csak a filmekben láttam! - csodálkozott.

Aztán megállt egy kék Ferrari a terem előtt. Egy hosszú, szőke hajú hapsi szállt ki belőle és besétált az üvegajtón.

Hirtelen magasabb lett a pulzusom, éreztem, hogy újra élek. Így szóltam Klárihoz:

- Tudod mit? Te maradj itt, cigizz nyugodtan, én meg megnézem az edzőtermet, hogy mi a pálya!... Garçon! - rukkoltam elő a 10 szavas francia szókincsem aranytagjával (ami magyarul annyit tesz, hogy pincér) - *one cognac silvuple!* - és már úton is voltam az edzőterem felé.

Mikor bementem, izgultam vajon tudnak-e angolul, mivel otthon az ismerőseim azzal rémisztgettek, hogy a franciák nem hajlandóak idegen nyelven beszélni. Három nő állt az óriási előtér recepciójában.

Egy barna göndör hajú, aki éppen egy férfival beszélgetett és nevetgélt, egy kis fiatal szőke tréning cuccban, valamint egy kedves lány, aki felkísért és végigvezetett a termen. Nagyon hosszú folyosón mentünk végig, aminek a sarkában egy kis büfé volt. A pult mögött állt a helyes „vizes srác” és üdvözlően

mosolygott rám. Felmentünk a lánnyal egy falépcsőn. A terem óriásinak tűnt, sokkal nagyobbak, mint az otthoni, gépekkel zsúfolva. Főleg férfiak edzettek, de elvétve akadt pár hölgy is.

A terem építési stílusa teljesen elbűvölt. A terméskövek, a nagy terek, az ablakok, a nyújtószoba, egyszerűen úgy éreztem, ez az én helyem. Ekkor elhatároztam, hogy másnap jövök edzeni, nem fogom ezt a pár napot önsajnálkozással és kesergéssel tölteni.

Következő reggel Klári elment várost nézni.

Még csak 10 óra volt, és én már át is vettem az edzőterem recepcióján a törölközőt, amit minden vendégnek adnak, amikor leadják a belépőkártyájukat.

Végigmentem a folyosón, ahol a falakban beépített szekrények rejtőztek – gondolom, a tehetősek bérelhetnek maguknak –, majd elhaladtam a büfé mellett és lementem a lépcsőn a női öltözőbe.

Az öltöző helyiség nagyon gyönyörű, kivilágított, tiszta, 3 tükörrel az előterében. Először körbementem, benéztem a tusolószobába, amiben kb. 20 zuhanyzó állt zárható ajtóval, ami olyan zöld színű, mint a szekrények. Van szauna és hammam is. Kinyitottam az ajtaját és megcsapott a párás levegő. Az arcomra tettem a hófehér, liliom illatú törölközőt, hogy leitassam a bőrömről a nedvességet, majd visszamentem a szekrényekhez.

Kiválasztottam egyet, bepakoltam a cuccaimat, leültem a bőr padra és próbáltam lazítani. Hirtelen 2 fiatal lány jött be. Egy szőke és egy barna. Köszöntem nekik, de csak a világos hajú

köszönt vissza, a sötétebb hajúban túltengett a büszkeség és levegőnek nézett engem. Lepakolták a holmijukat mellettem, elkezdtek kenegetni a bőrüket, majd fellengzősen angolul beszélgettek, olyan hangosan, hogy mindent tisztán hallottam és értettem:

- Szerintem a Geoge V-ban a legjobb a masszázs, te már próbáltad? - érdeklődött unottan a rövid barna hajú nő.

- Nem, én apukámmal mindig a Ritzbe megyek, mert ott isteni a hammam, de a Mercer Hotel sem rossz. - *szerintem szoros kapcsolat lehet a két nő között, biztos barátnők.* Furcsálltam, hogy barátnők között ez a fő téma, aztán jól megnéztem őket, kíváncsi voltam, hogy kik lehetnek ezek. Ekkor beugrott!

TE JÓ ÉG!!!! Ez Gina Amarena! A híres Amarena lánya!!! Elképedtem. Az apja rendezte az egyik legjobb filmet a világon, és olvastam, hogy ő is rendező. Nagyon furcsán éreztem magam, mivel sosem találkoztam ezelőtt sztárokkal testközelben. Megvártam, amíg felöltöznek, mert nagyon érdekel az öltözködés, és mivel eddig csak a filmekben láttam ilyen embereket, kíváncsi voltam, vajon a valóságban hogyan öltöznek.

Kenegetés után ledobták a törölközőjüket. Bevallom, elcsodálkoztam Gina vékonyságán, mert emlékeimben mindig húsosabb volt. Felvette Gina a szürke Marc Jacobs zsákruháját, hozzá a lapos talpú Chanel csizmáját, fekete egyszerű harisnyáját és Marc Jacobs táskáját. A barátnőjén fekete Gucci nadrág volt, klasszikus szabású, a cipő ugyanaz a stílus, de más márka... talán Fendi, de nem biztos. Annyira ráérték. Nagyon

sokáig készültek el és én már nagyon untam, inkább felmentem edzeni.

A nagy falépcsőn félénken lépkedtem. A recepción kedvesen fogadott mindenki, de én mégis nagyon izgultam. Elgondolkoztam az öltözőben, hogy ebbe az edzőterembe a felső tízezerből is járnak emberek, senkit nem ismerek, teljesen új ez a hely számomra, ráadásul a nyelvüket sem beszélem. Igyekeztem magabiztosnak tűnni, mert itt mindenki az volt, intelligenciával, tartással, önértékeléssel, és nem akartam gyengének látszani.

Mikor felmentem, feltérképeztem a terepet. Végre átéreztem ennek a gyönyörű környezetnek a nyugodt derűjét, amely fel tudja frissíteni a legfáradtabb embert is. Benéztem az első terembe. Láttam, hogy ott csak férfiak vannak: kb. 40 fiatal, kidolgozott testű, szuper „hot top 10” pasi, amilyenekről otthon mi lányok csak álmodozunk, és a moziba akármilyen filmet megnézünk csak azért, hogy ilyen pasikat láthassunk 2 órán keresztül és bele tudjuk élni magunkat ebbe az álmvilágba, azt hittem a paradicsomba csöppentem. *100 m tömör gyönyör...* aztán minden pasi tekintete rám ragadt. Szemeikkel méregettek, örültek, mert friss hús érkezett a Kánaánba.

A sok éhes tekintettől zavarba jöttem, mivel még egy férfival sem volt kapcsolatom. Eddig a kezemet sem merték a fiúk megfogni. Önkéntelenül hátraugrottam, hogy ne lássanak, de pont a hátam mögött ment el egy férfi, akinek véletlenül neki ütköztem.

Ó te jó ég, de ciki!! Remélem nem vörösödtem el.

– Pardon – mondta édes francia kiejtéssel, a kb. 40 éves, erős arcvonásokkal rendelkező, őszes hajú, magas férfi, aki szürke pulóvert és hajszálcsíkos nadrágot viselt.

Elöntött a forróság. *Oh, éppen, hogy kikecmeregtem az előző zavaromból, és máris itt a következő... ez olyan, mint a szellemkastély a vidámparkban... én egyedül 1 fiatal ártatlan nő, és nem elég volt a 40 macsó, még egy 41. is megjelent.*

Végül kínomban rámosolyogtam, ő persze viszonzta. Elindultam a biciklik felé, a másik terembe. Örülten zavartan arra gondoltam: *Úristen! Hova kerültem... ? Hiszen nem is ezért jöttem Párizsba!*

Felpattantam az egyik bicajra. Annyira felment az adrenalin szintem, hogy muszáj volt kiadnom a felgyülemlett stresszt. A terem ekkor még üres volt szerencsére, így lenyugodhattam. Meglepődtem mennyire profik ezek a gépek; modernnek, óriási kijelzővel, minden géppel szemben plazma tévén a legújabb filmek mentek feliratozva, közben zene szólt.

Nem sokkal később egy magas, borostás, szőke férfi, hosszan a szemembe nézett, majd elment előttem. Teljesen úgy nézett ki, mint Brad Pitt, gondolatban elneveztem Bradnak.

Lehetnék az Angelinád! - gondoltam magamban. *Persze, éhes disznó makkal álmodik - mondja a magyar közmondás.*

Később a férfi teremből, egy 60 év körüli férfi be-benézett az én termembe, és a bicajomra. Ezt megismételte 10 percenként, először egyedül, majd különböző férfiakkal járkált át, beszélt nekik és felém néztek mindannyian... Elneveztem őt a bemutatósna, mert minden hapsinak bemutatott engem.

Fényes, csillogó szemei voltak, úgy éreztem, hogy ennek az embernek nagyon tiszta a lelke. Végül felém közeledett, én elmosolyodtam magam; ő is, majd megszólított franciául:

- Bonjour!- kedves mély hangja volt.
- Bonjour! - én is üdvözöltem az öregurat.

Egy pillanatra elgondolkozott, miközben az arcomat fürkészte:

- Honnan jöttél? - kérdezte angolul.

Elmeséltem neki, hogy Magyarországról.

- Ah, Margitsziget, Gödöllő, Balaton? - szólalt meg akcentussal.

Kiderült, hogy már többször járt nálunk és nagyon szereti az országunkat.

Elmeséltem neki, hogy mennyire elbűvöl Párizs, az építményeivel, a hangulatával, a nyüzsgésével, de a nyugaltságával is, mindennel.

Elkezdett dúdolászni, majd halkán, finoman énekelni az „I love Paris” című nótát, amit akkor hallottam életemben először. A dal arról szól, hogy az énekes mennyire imádja Párizst, minden évszakban, nem számít, hogy hideg van és hófúvás, a lényeg az, hogy a szerelme Párizsban van. Hmmm!

Teljesen elragadott az öregúr közvetlensége és melegszívűsége. Nagyon örültem, hogy már az első edzőtermi napomon találtam egy kedves embert.

Egy kis bátorságot nyertem, hát bemerészkedtem a bűvös férfi terembe.

Egy magas, barna hajú, csupa izom, fekete pólót viselő edzővel és az alacsonyabb, hosszabb barna hajú, tipikus francia kinézetű kliensével találtam szemben magam.

Kerestem egy lábgépet mellettük, ahonnan a szemem sarkából titokban figyeltem, a súlyok emelésekor a hapsi dagadó mellizmait, ami a pólón keresztül teljesen átütött.

Pár percen belül gépet cseréltek, de a férfi ott felejtette a vizét mellettem, így vissza kellett jönnie érte. Zavarban lehetett, mert elejtette az üveget. Ekkor figyeltem meg az arcát tüzetesebben és rájöttem, hogy ez a Taxi című szuper francia vígjáték egyik szereplője.

Húha!!!... Nagy levegőt fújtam ki, ő rám nézett, de én nem néztem a szemébe, nehogy kiolvassa a tekintetemből, hogy mennyire tetszik. Végig olyan gépeken edzett, hogy jól láthasson engem. Kicsit furcsa érzés volt ez az egész számomra.

Három órát edzettem és közben izgultam, Klári nehogy mérges legyen, hogy sokáig voltam. A nap többi részét együtt töltöttük Klárral, városnézéssel.

Este a Louvre-nál sétáltunk. Eszméletlenül gyönyörű kivilágítva. A piramis egyszerűen fenomenális, szerelmes párok sétálgatnak mindenütt. Ekkor jutott eszembe, hogy itt található a híres Le Café Marly, amiről már nagyon sokat olvastam, és ami nagyon izgatta a fantáziámat.

A Louvre Richelieu szárnyában található, néhány lépésnyire a Mona Lisa festménytől, a terasza (ahol XIII. Lajos lépkedett egykoron) első osztályú kilátást nyújt az üveg piramisra.

A belső tér nagyon romantikus, tele pici kerek asztalokkal, fotelszerű ülésekkel, festményekkel a falon, bent kilátással a múzeum egyik termére, ami óriási méretű, és tele van szobrokkal. A dekoráció meglepően szép, mély pirossal, arannyal, sötét kékeszöld tónusokkal. Az atmoszféra kifinomult és nyugodt. Ez a hely is a híres Costes brothers kreációja.

Egy kétszemélyes kisasztalhoz ültünk le. Kellett egy kis idő, amíg felszabadultunk, mivel nem nagyon jártunk eddig ilyen előkelő helyen.

Szóval Klári idegesen igazgatta rövid vörös haját és a ruháját. Nagyon feszélyezettnek tűnt, pedig nem kellett volna szarul éreznie magát, mert mi még a társasághoz mértén is nagyon ízlésesen voltunk felöltözve. Rajta egy világosszürke csinos kosztüm volt, egy modern fehér blúzzal és Marc Jacobs vajsínű stam bag, amit tőlem kapott. Én egy vintage 40-es évek-beli kalapban, Guess by Marciano fekete magasderekű szoknyában, amit New Yorkban vettem a nyáron, hozzá fehér színű blúzban pici kék pöttyökkel, muszlinból, és magas piros hegyesorrú cipőben voltam, YSL downtown táskával. Tehát úgy éreztem, nincs miért szégyenkeznünk, de zavart Klári feszélyezettsége.

Az élménybeszámolómmal megpróbáltam feloldani.

– Úristen Klári, annyira jó volt az edzőteremben, hogy nem akarok hazamenni! Ennyi jó pasit még életemben nem láttam! Mindenki olyan ápolt, izmos, szexis. – áradoztam.

– És mi van a „Mr. Girnyó” férfiideáloddal? – vágott közbe Klári.

- Jaj, Klári, azok a vékony testű fiúk azért tetszettek, mert ezelőtt még nem láttam ilyeneket! A kisbaba sem kívánja a csokit, amíg meg nem kóstolja, mivel addig még nem ismeri a finom édes ízét. Miután megkóstolod a jót, már csak arra vágysz, rosszabbra nem.

- Mégis hány évesek ezek a pasik? A te korosztályod?

- Áááá... nem!. Olyan 28-40 közöttiek.

- Wow! Azok inkább hozzám valók! Na, holnap én is megyek veled edzeni! - akkorát csapott az asztalra, hogy felugrott a villa és mindenki ránk figyelt... nagyon kínos volt.

- Jaj, Klári - suttogtam - nem a MC-ben vagyunk, itt disztigválni kell! - próbáltam elterelni a témát, de ő csak lovagolt rajta, hogy mindenképpen jönni akar.

- Az edzőteremnek is kell a vérfrissítés. Megmondják majd a hapsik, hogy kell nekik a vörös démon! - röhögcséltünk, majd komolyra vettem a szót.

- Nem jöhetsz, még azt hinnék, hogy anyukám vagy - erre fancsali képet vágott, nem örült neki.

Az este végére nagyon sokat nevettünk. Épp egyik élményét mesélte a férjéről, én meg egy nagy tál lazacot gyúrtem magamba, amit isteni pirítóssal hoztak, hozzá a kedvenc mentás zöld teámat ittam „avec citron” (ezt a hasznos kifejezést hamar megtanultam), amikor egy középkorú magas öltönyös férfi jött az asztalunkhoz és Klárihoz fordult, angolul:

- Jó estét! Ne haragudjanak a zavarásért! A hölgy, a lánya?

Én úgy meglepődtem, hogy majdnem a torkomon akadt a lazac. Tudtam, hogy Klári egy mukkot sem beszél más nyelven

a magyaron kívül (ő pofavágásokkal érteti meg magát minden országban, de azt nagyon ügyesen) és nekem kell majd helyette felelnem, de tele volt a szám, és fogalmam sem volt, hogyan fogom a tömérdek mennyiségű lazacot megrágni ilyen hirtelen. Itt jutott eszembe, milyen igaza volt a szüleimnek, amikor arra tanítottak, hogy kicsiket harapjak. (De 3 éves koromig a dédim nevelt, mert akkoriban a szüleim sokat utaztak és ő volt velem egész nap. Ő pedig türelmetlen ember révén, nem bírta kivárni míg lenyeltem az ételt, csak tömködté a kaját a számba, mint a kacsáknak. Egy kanál, még egy, na még, és ezt eléggé gyors tempóban. Ezért hozzászoktam a gyors evéshez, már lassan nem is esne jól.

De jó dolgokat is csináltunk együtt az evésen kívül. Velem járt le paprikát ültetni és kapálni, én a hasán lógtam a kenguruban. A kezében óriási kapa volt, és ásta a földet.

A dédim óriási tehetség, nagyon nagy festő lehetett volna. Tanulnia sem kellett, magától festett gyönyörű olajfestményeket. A háború után ebből élt meg, de az idejét elfecsérelte az építkezésre (saját maga keverte a maltert, mivel még a mesteremberekben sem bízott meg), azt hangoztatta, hogy ő jobban tudja, ő egy igazi skorpió.

Csak az a jó, amit ő mond.

„Én nem kritizálok, csak segítek! Hogy jobb legyél! A véleményemet mondom el!”- sosem ismerné be a hibáját, pedig már 84 éves és még mindig irányítani akarja a család összes tagját.

Nagyon érdekes helyzet volt. A férfi filmproducer, filmszerepet ajánlott valamilyen filmben. Meginvitált az asztalukhoz (a barátaival kint, a teraszon ült, már amikor bejöttünk felfigyelt rám), de én elutasítottam.

– Kérem, adjon egy névjegykártyát, gondolkozom és majd felhívom! – még én is meglepődtem a talpraesettségen. Nem gondoltam volna, hogy ilyen éretten, magabiztosan tudok viselkedni egy ilyen szituációban. Persze teljesen bepörögtem, amikor mondta az ajánlatát, de ennek szemernyi jelét sem mutattam, pedig alig bírtam lélegezni, annyira izgatott lettem. Ekkor észrevettem, hogy a magas, barna hajú, napbarnított, 27 körüli pincér stíról már egy ideje. Elmegy mellettünk és mélyen a szemembe néz, . Az elején komolyan, egy óra elteltével már kacsint, az este vége felé már dúdolászik. Klári is észrevette. Azt mondta, csípjem meg, amikor elmegy mellettünk, de nem volt merszem, bár bulis lett volna.

Olyan 10 óra tájt fizettünk és mivel nagyon muris hangulatba voltunk, kaland reményében elindultunk a szállodánkba, ami egy kis magán hotel a Rue Lafayetten. Nagyon szép a stílusa, a recepciósnak egy dinótojás fejű szeplős sötétebb bőrű csávó, akinek mindig nyitva marad a szája, mikor reggel kirittyentve, nagy kalapban, extrém magassarkú cipőben, hercegnői stílusban jelenek meg a reggelin.

Ezen az éjszakán a szürke pulcsis férfival álmodtam, akinek nekimentem az edzésen.

Olyan idős! De mégis tetszik! Jaj, nem tudom mibe keveredtem!

Reggel elmeséltem Klárinak az álmomat.

A reggeli szuperül nézett ki. Friss croissant, páin chocolate, forrócsóki, friss gyümölcssaláta, gyümölcsle, felvágottak, sajtok, tea, paradicsom, uborka, ami nagyon ízletes, rántotta, tojás, szalonna.

- Huh, ha ezt mind megeszem, szétreped a nadrágom - közölte velem Klári.

Nekem vigyáznom kell az alakomra, ezért különlegesen állítottam össze a reggelimet. Hoztam narancslevet, sonkát, tojást, croissant lekvárral, gyümölcsöt, szinte mindent, kivéve a szalonnát, amit nem bírok (egyetlen kaja, ami hízlal, és nem szeretem). Majd a végén ittam egy pohár kakaót.

- Apppáám, Angel! Ha ezt mind megeszed, az egész napot a vécén fogod tölteni! - aggódott Klári.

Közben elővettem a vitamincsomagot a táskámból. Egy pici zacskót, tele mindenféle vitaminnal, amire egy nap szüksége van a szervezetnek.

- C-vitamint kérsz Klári?

- Adjál vagy ötöt, azt hallottam, hogy a narancsbőrre is jó! Kipróbálom, hátha csökkenti az étvágyamat! - vette el a vitaminos kis dobozkát, én pedig csepegtettem a narancslevébe.

- Te meg mi a fenét csinálsz? Elkábítasz?

- Ez csak grapefruitmag csepp, hogy ne kapd el az influenzát, mert láttam sokat köhögsz mostanában.

- Az a cigitól van.

– Persze, tudom. Egyszerűen nem értem mit szeretsz a bagóban. Olyan büdös, főleg az olcsó fajta, amit te szívsz. Én sosem fogok cigizni!! – jelentettem ki határozottan.

– Én is ezt mondtam, majd meglátjuk 5 év múlva mit fogsz mondani! – védekezett.

Egész nap az edzést vártam, jelenleg ez volt a legfontosabb dolog, ami érdekelt Párizsban. 12 körül mentem edzeni. Ma már rutinosabban mozogtam egy kicsit. Itt jöttem rá, hogy a férfi az álmomból, az nem is vendég, hanem a főnök, Chris.

Nos, fejleményekben ma sem volt hiány. Nem tudom milyen nap volt, de a terem pangott, alig edzett egy pár ember.

A lábgépnél ültem és unatkoztam, amikor bejött tőlem 1 méterre edzeni egy fiatal, középmagas, rövid barna hajú srác. Fekete testpólóban és hosszú nadrágban volt, szolárium barna testét kihúzta. Kezén egy hatalmas, köves gyémántgyűrűt viselt, ami olyan gigantikus méretekkal rendelkezett, hogy messziről észre lehetett venni. Úgy tűnt, minden nap edz. Óriási méretű arany Rolex csillogott az izmos karján.

Wow!!! meglepődtem, hogy ékszerben edz. Ilyet még sosem láttam. Magabiztosnak tűnt. Úgy jött be a terembe, mint egy oroszlán, aki királynak érzi magát. Minden léptével azt sugallta, hogy Ő uralja a terepet. Látszott rajta, hogy valamilyen nagyon befolyásos család kisleánya, hiszen nem lehetett több, mint 26 éves.

A fiú páváskodott előttem, mutogatta magát, nem is gondoltam, hogy férfiaknál is úgy működik az udvarlás, mint a baromfiudvarban, a hím, a kakas, táncot jár a nőtény előtt.

Pár percen belül megjelent Chris, akivel most nagyon furcsa érzés volt találkozni a tegnapi álmom után. Azt olvastam, ha álmodunk valakivel, gyakran ő is velünk álmodik, ilyenkor a lelkünk találkozik egy másik dimenzióban. Rám nézett, köszönt, zavartan rángatta az arcizmait, és már el is kapta a tekintetét. Velem álmodott ő is! Éreztem.

Jól gondoltam, hogy a fiú 1 menő párizsi srác lehet, mert még Chris is kivételes bánásmódban részesítette. Sokáig beszélgettek, nevetgéltek, de sajnos egy árva kukkot sem értettem. *Mit meg nem adnék, ha tudnék franciául!* Míg beszélgettek volt alkalmam jobban szemügyre venni Christ. Megfigyeltem az arca minden részletét, hegyes orrát, kés alakú szemöldökét (közben írtam sms-t Klárinak, hogy nézze meg az arcdiagnosztika könyvben, mit jelent a kés alakú szemöldök), majd rájöttem, hogy azért olyan ismerős, mert hasonlít Yves Saint Laurentre, aki az egyik kedvenc tervezőm.

Nagy veszteség a világnak, hogy már nem tervez, hiszen ő mestere volt a színek kombinálásának, érdekes minták kitalálásának, a csipke elegáns használatának és a csábos tekintetnek. Bár ismerhettem volna! De sajnos nem vettek fel modellnek, így elúszott ez a lehetőségem.

Később átmentem a kardio terembe, ahol van 1 picit kör alakú nyitott szoba, 4 álló géppel és egy plazma tévével.

A tv melletti gépet választottam, majd folytattam az edzést. Éppen a mai programomat terveztem gondolatban és bámultam a kijelzőjét a gépemnek, hogy leellenőrizzem, elégettem-e már a reggeli croissant kalóriáit, amikor felnéztem, és megdöbbsentem. A gyémántos edzett velem szemben, de egy

pillanatra sem nézett rám. Úgy bámulta a tv-t, ami 20 cm-re volt a fejemtől, mintha az évszázad filmjét mutatták volna. Majd lassan lesütötte a fejét és nézte a lábait hosszasan. Ekkor jobban megfigyeltem. Rövid, 1 cm-es barna haja van, pajesze, vékony arany nyaklánc keresztel (ez az a Boucheron medáll, amit láttam az egyik magazinban).

Mikor felnézett, persze egyből elkaptam a tekintetem. Sosem mutatom ki, ha tetszik valaki. Aztán arra gondoltam, én is adok neki lehetőséget, hogy megfigyelhessen engem. A cipőmet néztem, és amikor felkaptam a fejem . Úgy volt, ahogyan gondoltam. Engem bámult. Tehát én is tetszettem neki, csak nem mutatta ki.

Úgy érzem, minden okkal történik velünk. Az is, ha találkozunk valakivel. Hálával tartozom a gyémántosnak, mert az ő hatására bevállalósabb lettem az edzőterembeli megjelenésemben.

Ettől fogva úgy tekintettem az edzőteremre, mint egy rendezvényre, ahol toppon kell lennem és tökéletesen kell kinéznem. Természetesen be akartam illeszkedni ebbe a menő társaságba, ezért én is gyűrűben edzettem. Igaz nem gyémántban. Kisminkeltem magam az edzésekre, minden nap elmentem a Le Printemps Áruházba, hogy egy extravagáns sminket csináltassak magamnak a legújabb trend szerint.

Emlékszem az első alkalomra, amikor Stefano, a Mr. minden nőt megkapok olasz macsó sminkelt ki. Amikor leültem a sminkszékbe így szólt:

– Te gyönyörű vagy. Megtisztelsz vele, hogy leülsz ide. Te vagy a sminkesek álma. Te top modell vagy?

Nem akartam untatni a hosszú történetemmel. Mikor erről kérdeznek az emberek, mindig sírhatnékam van. Sokszor megállítottak az utcán, hogy topmodell vagyok-e. Sajnos, mindig azt kellett mondanom: NEM. Ezen mindenki csodálkozott...

Olyan jó érzés, amikor sminkelnek! Imádom az ecset finom simogatását az arcomon, a sminkes puha ujjbegyét a szemhéjamon, a szájfény elkenését az ajkaimon, imádom ezt az érzést!!!

És persze az eredményt. A sminkelés igenis művészet, ha a sminkes szívvel-lélekkel csinálja. De mindig hallgatok a megérzéseimre, mindig végig járom az illatszerosztályt és megnézem, hogy melyik sminkessel szimpatizálok, és csak ahhoz ülök le. A Le Printempsben csak egy márkához járok. Náluk több sminkes van, és mind nagyon profi.

Az egyik sminkes, a mindig tökéletes, erős, piros rúzszt viselő Marié, aki 1 órán át szokott sminkelni, nagyon alapos és precíz. A legóriásibb pattanást és karikákat is képes eltüntetni. A sminkem még edzés után is tökéletes. Aztán ott van az imádnivaló, halálian szórakoztató Dannys. Annyira kedves, sokat mesél magáról, és mindig vidám, jól érzi magát a bőrében. Amikor legutoljára láttam, így fogadott:

– Jajjj... Mon dieu! – kiáltott vékony, cuki hangján. Felemelte finom kacsóit a levegőbe és repkedést imitáló mozdulatokat tett, mutatva, mennyire örül, hogy lát engem.

- Hogy vagy? - kérdezte. Megvárta a válaszat, amit rövidre fogtam, mert láttam, hogy alig várja, hogy meséljen.

- Szerelmes vagyok!!!! - mondta izgatottan, elhalkuló hangon. Majd bizalmasan megveregette a vállamat.

- Kávét, teát? - kérdezte Marié. (Mindig megkínálnak, ha jövök (minden nap) és még finom is a teájuk.)

Dannys elkezdte az áradozását:

- Tudod, Angel, a fiú újságíró. Nagy család, sok báty, étterem, magnifique. Imádom. Most a Dunánál van - és itt elkezdett sutyorogni - az elnöknel van vendégségben.

Én csak ittam a szavait. Imádom, ahogyan mesél! Teljesen felpörgetett, hogy milyen szerelmes, mert már én is úgy szerettem volna szerelembe esni. Már 18 múltam és még nem volt hímnemű lény az életemben. Szörnyű! Persze ki lehet bírni pasi nélkül, de már én is vágytam egy fiúra, aki udvarol, akivel szórakozni járunk, aki a nap minden percében rám gondol, és ezt, tudatja velem szerelmes üzenetekkel. Mindig meglep valamivel, tudja, hogyan tegyen boldoggá. Csókolgat. Meg.

Aztán elkészült a sminkem. Dannys mindig naturálisabb sminkeket csinál, és gyorsan elkészül. A végén odajön hozzám 2 parfümmel a kezében, és kérdően rám néz, hogy válasszak. Én rámutatok a szimpatikusabbra.

- Obsession! - mondtam határozottan.

Ő 1 m-re tartotta tőlem az üveget, és a fejem tetejétől egy kört írt le körülöttem a parfüm spriccelésével. Aztán vásároltam egy pár terméket.

Annyira nagy választék van ma már a sminkekből, hogy nem is tudnék választani, de ennél a márkánál annyira szeretem a sminkeseket, hogy mindig ott vásárolok.

A sminkem elkészült. Illatoztam és még maradt időm shoppingolni. Amihez a legmegfelelőbb helyen voltam a patinás Le Printempsben, az 1865-ben megnyitott luxus áruházban, ahova a legmódosabb emberek járnak és nem is költenek keveset. A vitrinek formabontóak és roppant kreatívak.

A japánok úgy vásárolják a Louis Vuitton táskákat, mint máshol a háziasszonyok a kenyeret a Tescóban.

Örültem, hogy gyorsan végeztem, mert gyűrűt akartam venni edzésre, és dísz a hajamba, hogy minél szebb legyek. Sok mindent bejártam, de a Diornál kötöttem ki.

Ha ékszert akarok venni, mindig itt találok, mert szeretem az óriási nagy, színes, köves ékszereket. Egy nagy zöld köves gyűrűt vettem, amin D betű volt kirakva, pici lila kövekkel. Hittem a Zöld szín hatalmában: minden rendben, mehetünk tovább, szeretet, kiegyensúlyozottság.

Az ékszerek csodálatosak, de sajnos nehezen tudok vásárolni, mert nagyon vékonyak az ujjaim. Vásárlás közben a tévén mindig látom a legutóbbi Dior showt. Teljesen lenyűgöznek Galliano ruhái, amik inkább műalkotások. Imádom az estélyi ruháit, a lilákat, a fehéreket. Olyanok, amiben görög istennőnek érezhetjük magunkat. Felemelő érzés lehet Diort viselni! Ennek a háznak történelme van, ami Gallianoval teljesedett be. Galliano egy sokak által őrülnék tartott művészlélek, aki

sokszor beöltözik különböző karaktereknek és jelmezben megy végig a fináléban. A divatbemutatónak mindig van témája. A modelleknek színészkedniük is kell. Imádok „Back in Time” című műsort nézni, azokból az időkből, amikor még olyan nagyok mentek végig a kifutón, akik tudták viselni a ruhát: Cindy, Naomi és a többiek. Katarzist éltem át egy-egy show után. Ilyenkor érzem igazán, hogy imádom a divatot.

Egyébként vannak tervezői ambícióim. Szabadidőmben tervezek, és titokban vágyom rá, hogy Galliano legyen a mesterem, és megtanítsa a tervezés rejtelmeire.

Hallottam, hogy amikor tervez, telepakol mindent virágokkal. Főleg liliumokkal, ami a kedvence (nekem is).

Amikor nagy tervező leszek én is így fogok tervezni.

Felnézek rá, mint tervezőre. Olyan példaképszerűség számomra. Emberként is nagyon izgalmasnak tartom. Ő is Nyilas, mint én. A Nyilas jegyű ember félig ember, félig ló. El tud rugaszkodni a földtől.

Frissen vásárolt gyűrűmmel folytattam a bevásárló túrát. A Le Printemps óriási. Minden nagy márka megtalálható egy helyen. Órákat lehet járkálni és nézegetni a ruhákat. Szétnéztem a Chanelnél, Diornál, Fendinél, Guccinál, végül egy Galliano estélyin akadt meg a szemem. Azon a darabon, ami az amerikai Vogue címlapján volt. Türkizzöld színű bársony estélyi ruha. Az, ami után már 1 éve ácsingóztam. Az ára! Nem hittem a szememnek... Le volt értékelve 70%-kal.

Ezt bevonzottam. Mintha engem várt volna. Odajött a kedves eladó srác, akit Jena Marcellnek hívtak. Olyan kellemes a neve,

mint a modora.

– Ez az ára? – kérdeztem hitetlenkedve.

– Oui, ma értékeltük le, úgyhogy gyorsan próbáld fel, mert a lányok ölnének egy ilyen darabért! – mondta kedvesen, majd segített felvenni. A tükörbe néztem. Az én méretem. Tökéletes. Mintha rám szabták volna. Kijöttem a próbafülkéből.

A fiú tátott szájjal nézett. Odajött a kollégája a Lanvinből, egy fiatal nővel és franciául motyogtak, majd a katalógust adták a kezembe a ruha képénél kinyitva, aztán elmagyarázták angolul:

– A ruha sokkal jobban néz ki rajtad, mint a modellen! Ez hihetetlen! Gyönyörű vagy benne!

Aztán odajött egy 60 év körüli nagyon elegáns LV kosztümöt viselő hölgy, aki épp az YSL-ben vásárolgatott, és így szólt angolul:

– Mademoiselle, gyönyörű! Úgy néz ki ebben a ruhában, mint egy angol comtess! Gratulálok!

– Merci! – mondtam. Nagyon örültem a szeretetnek, amit kaptam, meg persze ennek a jó vásárnak!

Teljesen feltöltődve mentem aznap edzeni. Boldogan lóbáltam a kezemben a Gallianos óriási méretű papírtáskát.

A recepción, a kedves kis fekete nő üdvözölt a megszokott széles vigyorával:

– Ca va? – kérdezte harsányan. A kérdés végén, mindig felviszi a hangsúlyt.

Egy idő után már franciául is tudtam válaszolni:

– Bien. Merci.

– Á! A Kalapod, Juli! Chanel? – érdeklődött, mint mindig, így próbált kedveskedni. De sajnos sosem találta el a ruháim márkáját.

– Nem, ez egy vintage Dior. – feleltem és szinte repültem az öltözőbe. Közben találkoztam a másik főnökkel, aki egy 185 cm magas, hosszabb hajú férfi. Az Öltönyös, mivel mindig öltönyt visel. Első beszélgetésünk így kezdődött:

– A Marilynnel vagy? – kérdezte bájosan.

Nem tudtam a kérdését mire vélni, értetlenkedve néztem rá.

– Melyik ügynökséggel vagy? Modell vagy, nem?

– Nem.- feleltem zavartan, mert irritált, hogy már megint ezzel a fájó dologgal nyaggatnak.

– Áh, csak azért kérdeztem, mert teljesen úgy nézel ki, és az ügynökségek szoktak bérletet venni a lányoknak.

– Nem, nem vagyok modell és a bérletet magamnak vettem.

– Ne haragudj, hogy modellnek néztelek, de olyan különleges arcod van. Vékony vagy, magas és gyönyörű!

Persze, hogy nem haragudtam, de már idegesített, hogy az utcán is mindenki modellnek néz, csak az ügynökségek nem.

Az öltözőben megszólított egy nagyon érdekes kinézetű idős hölgy. Hosszú, loboncos vörös fürtjei a derekáig értek. Nem volt magasabb, mint 160 cm. Sovány teste törékeny, de arca annál markánsabb. Arcába az idő mély ráncokat vájt. Nézése tekintélyt parancsoló. Sugárzott róla, hogy élettapasztalt és

bölcs nő. Olyan, aki tudja mit akar. Nem tesz se többet, se kevesebbet.

– Modell vagy kislány? Vagy balerina? – kérdezte tapintatosan.

– Nem – feleltem.

– A férjem divattervező és vele dolgozom, de főleg Hollywoodban élünk – mondta.

Ekkor felcsillant a szemem, hiszen Amerikáról Stephen Meizel jutott először eszembe. Ő a kedvenc fotósom, minden vágyam, hogy vele fotózhassak. Meizel egy újságban azt nyilatkozta, hogy a hercegnőt keresi. Egy olyan nőt, aki fotózáskor elrepíti őt egy másik világba. Meizel is olyan szenvedélyesen megszállottja a divatnak és a fotózásnak, mint én.

Érzem, hogy fotóznunk kell együtt! Meg akarom mutatni neki, hogy milyen erőteljes érzelmek kifejezésére vagyok képes a lencse előtt, és érzem, hogy minden ruhához tartozik egy személyiség, amibe én beleélem magam.

– Ismeri Stephen Meizelt? – faggattam a nénit izgatottan.

– Stephent...? Persze? – vágta rá – de Stephen Kleinnal még jobb barátságban vagyok. Szeretnél talán megismerkedni vele?

– Jaj, az nagyszerű lenne! – feleltem.

Felajánlotta, hogy segít nekem. Összehoz velük egy találkozót és eltette a névjegykártyámat.

Bár már nem akartam modell lenni, de a Meizellel való fotózásról soha nem tudnék lemondani.

Nagyon megörültem, hogy végre segít valaki, hogy valóra váljanak az álmaim.

Már első perctől úgy éreztem, hogy a nénivel szeretni fogjuk egymást, mivel az öregekkel nagyon jól kijövök, mert szeretem őket.

Látta rajtam az örömet, és elmosolyogta magát, kivillantva arany fogsorát.

Aznapi edzésem végig Meizelről álmodoztam. Nagyon örültem a néni ajánlatának. Beleéltem magam, hogy majd bemutat Stephennek. Már láttam is a fotózást, és azt, hogy mennyire el fogom bűvölni őt.

Éppen tekertem a bicajt, amikor észrevettem, hogy velem szemben egy középmagas, hosszabb sötétszőke hajú, nagyon kigyúrt edző, órát tart és valami vicceset mesél az üzletembernek, miközben folyamatosan engem néz; egy pillanatra sem veszi le rólam a szemét. Hamar elérte, hogy zavarba jöjjek. Nem tudtam merre nézzek. Aztán rám mosolygott széles csillogó mosolyával, és köszönt. Én visszaköszöntem neki. Ez nem egy egyszerű edző. Van benne valami plusz. Elüt a sima férfiaktól. Mindig tökéletes hatást kelt. Ő, egy igazi bálgúnár.

Nem sokáig bírtam. Leszálltam a bicikliről és átmentem a férfi terembe, a kedvenc helyemre, a tárogatós lábgéphez, ami egy szék. Ráülsz, a lábadat terpeszbe rakod és össze kell zárnod a szerkezetet a lábaiddal, majd megint terpesz. Pár percen belül egy fiatal, magas, nagyon vékony, hosszabb felzselézett fekete hajú, helyes edző jött egy 23 év körüli lánnyal a mellettem levő

lábgéphez, mellettük pedig egy másik edző volt egy férfival. Franciául beszélgettek az edzők, és rám-rám néztek:

- Russ, russ - hallottam az ismerős szót, ami minden 5 percben elhangzik, amikor végigmegyek Párizs utcáin.
- Are you russian? - szólított meg végül a helyes srác.
- No. I am from Hungary.
- Á, az elnökünk is magyar - reagált.
- Az nem jó, ahogy csinálod a feladatot! 10 kg, az semmi! - mutatott a gép súlyrészére és beállította 25 kg-ra.

Kipróbáltam. Szerencsére összebírtam nyomni, bár nehezebben. Éreztem, hogy nagyon tetszem a srácnak és igazából ő sem volt közömbös számomra. Egyébként azért edzettem minimális súllyal, mert úgy tovább bírtam és nem akartam, hogy vastag izmaim nőjenek, mert az nem nőies, ezért sem edzek felső karra.

Hirtelen bejött elé, a nagy álló géphez (ami több funkciós, kar, láb, fenék, minden izomra lehet vele edzeni úgy, hogy felakasztasz fogakat a gépbe) edzeni a fiú, akit a Ferrariból láttam kiszállni első nap. Annyira ismerős volt, de egyszerűen nem tudtam honnan. Aztán beugrott, hogy ő egy nagyon menő német focista! *Ha ezt az én haverjaim otthon tudnák!!*

Rám vetett egy keménynek szánt, de mégis félénknek sikeredett pillantást. Megfogta a fogantyút, aztán a zsinórt kihúzta olyan hosszúra, ami éppen elég volt ahhoz, hogy az én gépem előtt álljon, tőlem 1 m-re. Előbb halk, majd egyre hangosabb érzélgős hangot adott ki az erőfeszítéstől.

Szinte az aurámban nyögdécselt.

Ilyet még sosem hallottam. Na jó, a gimiben az osztálytársam Dávid, órán, amikor együtt ültünk nyaldosta a babacumit miközben suttogott nekem:

„Majd így fogja a csávód nyaldosni a melledet, jó lesz igaz? ah ah!” – fejezte ki saját vágyait.

Itt óriási nagy etna forróság tört rám. Nem tudom miért, de a hapsis helyzetekben mindig melegem van.

„Ez azért van, mert még szűz vagy” – véleményezte a dolgot Klári, szerintem tévesen.

Ilyenkor jövök rá, milyen hasznos a törölköző, amit adnak...

Felöltöztem. Éppen adtam le a törölközőt a recepción, amikor észrevettem, hogy Klári már ott ül a kanapén és vár engem. Megijedtem. *Úristen! Most mindenki látni fogja, hogy még csak 19 leszek. Miért nem tudja megérteni, hogy ez milyen ciki számomra??? Miért olyan fontos számára, hogy bejöjjön?*

– Szia Klári? – próbáltam kedves fejet vágni.

– Szia! – vigyorgott. – Na? Milyen volt az edzés? – kérdezte. Még egy vigyor. Egyre mérgesebb lettem, mintha a pumpámat nyomkodná. Legszívesebben kiordítottam volna a felháborodásomat!

– Na menjünk, Klári! – mérgelődtem, és már indultam is az ajtó felé.

– Miért jöttél be? Mi lett volna, ha meglátnak a hódolóim?? Most örülsz? A nyalós holnap elmondja mindenkinek, hogy olyan fiatal vagyok, hogy még értem is jön a babysitter edzés végén. Nagyon *menő* leszek a hapsik között! Mindenki rajtam

fog röhögni. Na ezt jól megcsináltad! – fakadt ki belőlem a düh, miután elhagytuk a terem utcájának a sarkát.

– Mi? Milyen Nyalós? – húzta fel Klári a szemöldökét.

– Az a nő a recepción. Így hívom, mert mindig udvarol minden hímnak a teremben. Simogatja őket, a fülükbe súg valamit. A múltkor, amikor egy kopasz csávó a gépen ült, odament hozzá és elkezdte simogatni, ott lent. Tudod hol. – annyira gátlásos voltam akkor még, hogy nem mertem megnevezni a srác nemi szervét.

– Mi?

– Hát a combjánál, a lába között.

– És ezt engedik a hapsik?

– Hát nem mind, csak annak csinálja, aki hagyja magát.

– Nem semmi – képedt el.

– Már késő van, menjünk be a briósos olcsó kávézóba egy croissant-kávéért és letudjuk a vacsorát.

– Van egy jobb ötletem! Van egy cool étterem a L’Avenue. Úgy érzem ma oda kell mennünk!

Elsétáltunk a taxi megállóhoz az Operánál. Ma kivételesen várnunk sem kellett, egyből volt szabad kocs.

– L’Avenue Montaigne – utasítottam a sofőrt.

Már besötétedett, amikor a Champs Elyséen mentünk végig a taxival, ami lélegzetelállító élmény volt. A butikok kirakata, a feldíszített fák, a vásárló emberek sokasága és persze az Arc De Triomphe, a diadalív, ami Napóleon és a mindenkori francia

hadsereg dicsőségét hirdeti. 1806-ban készült, 50 m magas és 47 m széles.

- Holnap csinálhatnánk itt képeket - ajánlotta Klári.

- Benne vagyok!

Hamar odaértünk az étteremhez. Még az étterem üvegterasa is tele volt. Amint kiszálltunk a taxiból, a vendégek észrevettek és meglepődésemre egymást bökdöstek, hogy nézzenek rám. Nem csak a férfiak, még a nők is csodálkozva méregettek.

Úristen, mit néznek ezek? Kellemetlenül éreztem magam, mivel nem gondoltam, hogy még olyan helyen is feltűnést keltek, ami tele van gazdag és divat emberekkel. Ráadásul olyan nőkkel, akik vásárlással töltik az egész napjukat, és akármit megvehetnek, akármelyik márkás designer boltban.

Nekem pedig meg kell gondolnom, hogy mit veszek, hol és mennyiért.

Ma egy rózsaszín dioros platformos cipő, moschinos miniszoknya, csipke harisnyával, vintage magenta (a kedvenc színem) selyem blúz, a derekamon egy masnival, és pink gyapjú nagy karimájú kalap, a göndör hajamon, dioros pink táskával (nagy méretűvel voltam) és Anna Suis fehér, gyapjú kabát, virághímzésekkel a mellrészen elől. A sminkem nem volt túl erős, csak alapozó és rózsaszín rúzs. A körmömre szívecskék voltak festve, amit saját kezűleg csináltam a francia festésre.

Megálltunk az ajtóban, amíg kerestek a pincérek asztalt nekünk. Átmentem egy nagy függönyön. Az egész étterem

bársony és arany; félhomály van bent, az emberek közel ülnek egymáshoz, a nagy tér függönnyel van ketté osztva. Az egyik lány elvette a kabátunkat, majd felmentünk az emeletre. Amíg a bárpultnál vártunk, ittunk egy üdítőt, hogy ellazuljunk. Ez hamar sikerült.

Leürítettek nekünk egy 2 személyes asztalt. Én a székre, Klári a hosszú kanapéra ült, amit lila plüss borított.

Klári a kezével eltakarta az arcát, és sutyorogni kezdett a fülemben.

– Űristen, itt mindenki meg van plasztikázva, huh... lehet nekem is kéne már!! Ezek még 40 évesek sincsenek, én pedig már 50 is elmúltam.

– Jaj... azt hogy plasztika, értik... máskor ne mondd ki!

– Azt, hogy operáció, mondhatom?

– Nem!!! – kiáltottam fel.

Ekkor vettem észre, hogy hangosabban kiabáltam a kelleténél, mert a mellettünk lévő asztalnál ülő, 50-es évei elején járó, szőke vállig érő hajú dáma, akinek az ölében ült a pici pincsi kutyája, beöltöztetve Chanel ruhácskába, rám nézett és kedvesen mosolygott.

Aztán rendeltünk. Én grillezett zöldséget mozarellával, ami isteni volt, az egyik legjobb fogás, amit valaha ettem.

Klári pedig csirkét kért burgonyapürével, de nem volt elragadtatva.

– Így én is tudok főzni! Mi kerül ezen ennyibe? És még éhes is vagyok.

Odajött a fiatal, kivágott felsőt viselő, magas vékony pincérnő és vitte volna el a kenyeres kis kosarat, amikor Klári, érte nyúlt:

– No-no! Mademoiselle! – elvette a lány kezéből – Látod? Már el is vitte volna! A kis pimasz!. Ilyen jó kenyér nincs otthon... hmmm... imádom a francia kenyeret! – tördécselte a kezével.

A vendégeken látszik, hogy a divatban dolgoznak. Mindenkin designer ruha van, vagy fekete nadrágkosztüm, Chloe vagy Dior. A táskájuk Chloe paddington, YSL muse, és Balenciaga. Ezek a legnépszerűbbek. Lábbelijük csizma, főleg lapos, csak 1-2 nőt láttam még Párizsban magasban. Itt nem szenvednek úgy, mint Ukrajnában. Ott mindenki platformba jár, de legalábbis 15 cm-es sarokban, miniben, parókában, szexi harisnyákban, még szexibb fehérneműben. Ott annyi fehérneműs bolt van, mint Párizsban kávézó. A férfiak igénylik, hogy a nőjük bombázó legyen mindig és büszkélkedhessenek. Nem is kell dolgozniuk a nőknek, csak az a feladatuk, hogy manikűröshöz, fodrászhoz, kozmetikushoz járjanak, szexeljenek és szüljenek.

Gyakran kirándulok Ukrajnába. Beülök egy kávézóba, aminek a főnökei Ferrari örültek, tele van a fal kis kocsikkal. Isteni sütit csinálnak Ukrajnában. Házi készítésűt; a diós rumos csokis a favoritom. Órákon át nézem az embereket. Van bennük valami különös. A férfiak olyan csinosak, és úgy viselik a ruhát, hogy átérzik azt, és menőnek hiszik magukat. Úgy cigiznek, dumálnak, mint Corleone, de ruszki változatban. A nők úgy járnak a magas sarkúban, mint mások a conversben a macskaköves úton, ahol ez kész mutatvány.

Vacsora után hullafáradtan dőltem be az ágyamba. Klári még nem volt álmos, ő inkább reggel szeret lustálkodni.

Másnap délig aludtunk. A reggelit lekéstük, így ebéddel kezdtünk.

Miután kikenceficéltük magunkat, gyalog indultunk éttermet keresni. Gyönyörűen ragyogott a nap Párizs felett. Végre megláttuk a város napfényben tündöklő arcát is a sok borús nap után. Káprázatos volt. Boldogok voltunk, nagyon jó kedvünk lett.

Az Avenue de Opera felénél lefordultunk egy kis utcára, és egy terecskén találtuk magunkat, ami tele volt éttermekkel, egy nagy üveg épület körül. Beültünk a legszimpatikusabbba, ami egy teraszos kis olasz étterem. A neve Fuxia. Szerencsére tetszettünk a pincéreknek (akik 20 év körüli sötét hajú helyes srácok voltak, talán egyetemisták), így kaptunk helyet, hiába volt tele az étterem. Párizsban az emberek nagyon közel ülnek egymáshoz, szinte egymás szájában, minden cm-t kihasználnak. Ezt nem nagyon szeretem, főleg olyan helyzetben, ami ezen a napon történt velünk. Az egész úgy kezdődött, hogy a teraszon ültünk és csak mellettünk volt két üres hely. Többen is leültek mellénk, majd 5 perc után felálltak és elmentek.

– Nem bírják az auránkat? – csodálkozott Klári.

Rendeltünk. Én Amarettót, a kedvenc italomat, Klári pedig bort. Ajánlottam neki a tésztát, amin meglepődött:

– Tészta.? Nekem az nem kell! Otthon arról élek, minden nap azt esszük vagy krumplit, mert az a legolcsóbb! – bosszankodott.

Végül salátát rendeltünk mindketten. Míg arra vártunk, hogy kihozzák az ételt, egy filmforgatásra lettünk figyelmesek.

- Emlékszel? Meséltem reggel, hogy forgatással álmodtam - lepődtem meg, mert sokszor amit megálmodok, pár napon belül bekövetkezik.

- Juj, tényleg! Megálmodtad. - képedt el Klári.

Ekkor 2 férfi merészkedett be a mellettünk lévő asztalhoz. Kinyűtt festék foltos pólót, és nyitott munkáskabátot viseltek, ami szintén foltos volt. Arra gondoltunk, hogy valahol házat restaurálnak.

A pasik 35-41 év közötti olasz, Casanova típusúak voltak, hódítani szerettek volna. Klári rájuk sem mert nézni, nehogy azt higgyék, hogy ki akar velük kezdeni.

Miután megkapták az étlapot, a velem szemben, és Kláritól 10 cm-re ülő, barna, fülig érő hajú férfi, hangosan olvasgatta a társainak:

- Spagettiii bologgggéeéééééése.

- Ti-rrrrraaa-misuuuuuuuuu? - rikkantott szörnyen nevetséges papagáj hangon. Ekkor már éreztem, hogy nevetni fogok. Próbáltam kiüríteni az agyamat, azt mondják, ha rossz helyzetben jön rád a nevetés, gondolj valami szomorúra.

Szomorú, szomorú... hmmm... semmi sem jutott hirtelen eszembe. jaj, szerencsére abbahagyta.- nyugodtam meg, amikor 1 perc elteltével megint elkezdte.

- Laaassssaaaaaaaaagggggné. - nyögött a végére.

Ekkor arcizmaim összerándultak, a szemem könnyezni kezdett. Ránéztem Klárira és amikor láttam, hogy ő is nevetni szeretne, akkor még erősebb nevetési kínok kezdtek el úrrá lenni rajtam. Pont úgy, mint a szülési fájdalmak, csak jöttek és jöttek.

Nem bírom tovább!!! - gondoltam és olyan halk nevetésben törtem ki, amennyire csak tudtam. Klári is nevetett. Próbáltam úgy tenni, mintha a vízen, vagy az időjáráson, vagy valami máson nevetnénk.

A Klári melletti fiú kivett a zsebéből egy bugylibicskát:

- Gyaaaaj! Na nekünk végünk van! - kiáltott fel Klári. Én is összerezzenem. *most bosszútálnak, amiért kiröhögtük őket.* De szerencsére a pasi csak azzal vágta el a kenyeret. Mire kihozták nekik a főételt, a vicces hapsi egyedül takarította le az asztalt, bevágta az egész pohár parmezánt és az összes kenyeret.

- Mi olaszok vagyunk! Még 1 adag parmezán, per favore. - lökte oda az üveget a fiatal pincérnek.

Klárinak halvány gőze sem volt arról, hogy a skacok miről chattelnek élőben. Még szerencse, mert nem tudta volna türtőztetni magát.

Szerintem csak a mi szórakoztatásunkra csinálták az egész balhét.

Ekkor vettem észre Irinát, Lagerfeld ideiglenes múzsáját.

- *Bár én is valakinek a múzsája lehetnék! Vinne mindenhova magával! A ruháiba öltöztetne, inspirálnám őt... király lenne!* - álmodoztam.

– Nézz már oda, hogy néz ki az a csaj! Teljesen görbe a lába! – mutatott Klári Irinára, mit sem sejtve arról, hogy épp napjaink topmodelljét kritizálja.

Mikor elmondtam neki, hogy ki is ez a csaj, így reagált:

– Ne szórakozzál már! Ez modell???? Téged meg nem vettek fel? – háborgott.

Meglepődtünk, hogy senki sem ismerte fel. Kevesebb figyelmet kapott, mint mi. Magas sarkúban és szoknyában volt leggings-sel. A tévében sokkal vékonyabb, mint életben.

Mikor elindultam a mosdó felé, észrevettem, hogy a srác, aki a pizzát készíti mennyre helyes. Magas, vékony, barna bőrű, barna hosszú hajú. Az a romantikus vadregényes srác, akiért nem sokan vannak oda. De akik igen, azok örökre belebolondulnak.

Ő az a srác, aki kismotorján ülve, rózsával a kezében, szerelmi vallomását szavalva vár naphosszat a hőn áhított nőre, és kővel dobálja a szeretett nő ablakát, hogy felkeljen.

Ahogy ránéztem, éreztem, hogy tele van szenvedéllyel. Később segítséget kértem tőle, azzal az ürüggyel, hogy nem értek az iPodokhoz. Kiderült, hogy algériai és Bryan a neve. Próbált komolynak tűnni, nem mutatta ki, hogy bármit is érezne irányomba, de én átláttam rajta.

Kaja után sétáltunk és elindultam az edzőterembe. Ekkor jöttem rá, hogy nem számít, hányszor teszem meg ezt az utat, engem minden alkalommal lenyűgöz Párizs lélegzetelállító szépsége.

17 órakor már fent voltam a Fitness teremben. Az öreg üdvözölt, ő pont akkor ment el, amikor én érkeztem. Aztán találkoztam a nénivel.

– Jaj, little Angel! – szívélyesen üdvözölt. Én meglepődtem, mert úgy viselkedett, mintha régi barátnők lennénk.

– Arra gondoltam, hogy felléphetnél a férjem divatbemutatóján! – nyájaskodott.

– De én nem vagyok modell – feleltem. Hiszen én sosem mondtam neki, hogy modell vagyok, csak arra kértem, mutasson be Meizelnek. Mármint ő ajánlotta fel magától.

– De minden adottságod megvan hozzá! Én látom, hogy nagy modell lehetnél! – mondta meggyőzően. Ideadta az email címét, és távozott.

Teljesen felvoltam pörögve, hogy mégis csak modell leszek.

Bicajjal kezdtem, majd nemsokára odajött hozzám az öltönyös. Mindig azt kérdezi honnan jöttem. *Nem lehet ennyire feledékeny?! –* gondoltam magamban.

– Én a Panteonnál lakom. Nagyon szép hely, közel a Notre Damehoz. A testvéremmel nyitottuk ezt a helyet 4 éve – közölt velem pár információt. Viselkedése komoly, intelligens, pont, mint a kinézete.

Észrevettem egy magas, nagyon kigyúrt (ez ritka a párizsi teremben, itt inkább fittsége mennek a hapsik, mint izomra, ilyeneket csak otthon látok), icipici rövid barna hajú, V-nyakú pólót viselő csávót.

Húha!!!!? – ez egy tipikus macsó, aki falja a nőket – volt az első benyomásom, de mégis van benne valami szexi. Beszért a

barátainak és közben többször rám nézett.

Miután átöltöztem, és az előtérben vártam Klárira, egyre több ember gyűlt össze a bőr foteleken.

Aznap egy nagyon szűk fekete versace ruhában, piros harisnyában és hegyesorrú rossi ezüst csizmában voltam, fehér bundával, és nagy karimájú kalappal. Szürkével, lila masnival (JLO viselt ilyet egy díjkiosztón), hozzá fekete YSL oversize muse bag, az edző cucc pedig LV speedy bagban.

A fenti, nagy szexuális kisugárzással, piros aurával rendelkező férfi, leült a mellettem lévő kanapéra. Kék nadrágot (!!!), fekete testpólót és rajta mellényt viselt. Mikor már éppen indultam volna, így szólt:

– Nagyszerű stílusod van! Honnan jöttél?

Elmesélte, hogy ő divattervező és mutatott a szuperszonikus mobiljában, ami már szinte egy mini tv, képeket Madonnáról, Párizsról és a többi celebről, akik mind viselik az ő kreációit. Meglepődtem. Nem is gondoltam volna, hogy ő egy tervező.

– Ilyen csodálatos lánynak, mi a neve? Ha nem titok? – kérdezte hízeltgően.

– Angel – mosolyogtam.

– Áh, Angel!. A legszebb név a világon. Pont ma írtam sms-t a volt nőmnek és azt is írtam neki, angyalom.

– Én ikrek vagyok. Neked mi a csillagjegyed? *Wow! Még a horoszkóp is érdekli.*

– Nyilas – válaszoltam megdöbbenve.

– Áh, akkor te erős vagy, bulizós, szeretsz élni, partizni és tudod mit akarsz! *Hihetetlen. Mindent jól tudott rólam.*

– Megihatnánk valamit, ma este! – jött elő a kérdéssel, ami nagyon különleges volt számomra, hiszen ezelőtt még senki sem hívott el sehova. Ő volt az első férfi, aki merész volt eléggé, hogy megpróbálja felszedni. Amin nem is csodálkozom, mert nagyon hasonlít a német Guldenburgok öröksége című sorozat legérdekesebb karakterére Lauritzenre, akinek a feleségéről kaptam a nevem, aki filmben divattervezőt játszott. Milyen furcsa, hogy a név kísért! Mert én is divattervező akarok lenni és az is leszek! Tehát jól meg kell gondolnunk kiről és miért adjuk a nevét a gyerekünknek.

Szóval ott tartottam, hogy meglepődtem a meghívásán, de mindenesetre adtam neki egy névjegykártyát. Nem akartam határozott igent mondani: ugyanis az igazi hölgy, ha azt mondja *NEM*, az azt jelenti talán. Ha azt mondja *TALAN*, azt jelenti, hogy igen. De egy igazi hölgy, soha nem mondja, hogy igen.

– Majd úgyis találkozunk az edzőteremben és megbeszéljük – köszöntem el.

Mivel a várakozó tele volt, így az öltönyös is látta, hogy beszélgetünk és odajött hozzánk dumálni egy kicsit. *Vajon mit szól, hogy minden srác oda van értem?*

Klári most sem tudott aludni, de ezegyszer szerencséje volt, mert én sem. Mire a szállodába értünk, már jött is az sms az hódolómtól:

„Nagyon gyönyörű vagy a képen! Ebédelhetünk holnap együtt?” (Iván a névjegykártyámra gondolt, amin van 1 kép

rólam.)

– Hát, szerintem nem fogok elmenni vele, de mégis hogy írjam meg?! Jaj, még sose voltam ilyen helyzetben. – siránkoztam.

– Egyszerűen írd azt, hogy nincs kedved! – kiáltotta Klári.

– Ááá... az nem jó... az bunkóság.

– Akkor írd azt, hogy nem vagy egyedül és nagyon sajnálok, majd legközelebb! Ezt a verziót fogadtam el.

Aznap éjszaka nagyon érdekes és megfejthetetlen álmom volt: a divattervező idős hölgy, azt mondta, ő tudja, hogy én művész vagyok és nem csak, mint modell, hanem másképp is fogok nekik segíteni.

Rigóval, a férjével volt álmomban, aki 20 évvel fiatalabb, mint az öreg hölgy. Aztán már nem emlékszem a többire, mert felkeltem.

Másnap Iván több sms-t is küldött, amikkel végül rávett, hogy elmenjek a showroomjára Klárral.

Bevallom izgatott voltam, mivel fogalmam sem volt arról, hogy milyen egy showroom és minden érdekel, ami ruhákkal kapcsolatos.

A showroom, egy stúdiószerű nagy szobában volt, aminek a közepén, egy kerek asztalon számítógépek, kiürített pezsgős poharak és kávéscsészék heverték.

Iván nagy puszival üdvözölt. Végigvezetett a termen, amiben a falak széle körbe volt rakva ruhaállványokkal és azon függtek a jövő nyári kollekció darabjai.

– Kellene nyitnod egy ilyen boltot Pesten! – próbált belevinni az üzletbe. Úgy látszik nem csak, mint nő érdekeltem.

Mutatott videókat a divatbemutatóiról.

– Az, a kalapban a limóval, én vagyok! – hívta fel a figyelmemet.

Adott dvd-t is, amit hazaérve a barátnőimmal együtt néztünk meg, hát mit mondjak. Elájultak, hogy mennyire jó pasi. Nekem is tetszik, de furcsa, hogy ő olyan nőcsábász, aki körül mindig legalább 10 fiatal csaj van egyszerre.

Az edzőteremben aznap délután:

Iván már a távolból észrevett és nézett, majd közeledett felém:

– Nem tudom mi van benned, talán az energiád olyan jó, hogy egyszerűen idevonzz engem?!- lökte a sódert.

– Talán a lila aurám az oka! – folytattam a hülyeségét.

– Én is szeretem a lilát, bár nem tudom, hogy az én aurám, milyen, csak annyit tudok, hogy én ikrek vagyok, ami levegő jegy, te meg nyilas, ami tűz, és nincs tűz levegő nélkül. Tehát szükséged van rám! – világosított fel Iván.

Azt akartam mondani; hogy én érzem, hogy neki piros aurája van, ami nagyon szexuális beállítottságú emberekre jellemző, de inkább nem mondtam, mert a teremben mindenki mindent hall. Az is elég volt már, hogy a férfiak nagyon meglepődtek Iván bátorságán, azon, hogy milyen nyíltan nyomul rám.

– Szoktál szaunázni?

– Nem... miért?

– Mert én fogok és olyan jóóóó...

Szerintem, ha igent mondtam volna, akkor képes lett volna belopózni a női szaunába és együtt élvezni a gőzt velem. Majd elhívott a George V-ba vacsorázni, de újra nemet mondtam.

Közben a fiú, akit csak Mackósnak hívok, (mert mindig mackóban van és 90-es évekbeli a kisugárzása, olyan természetes, hosszú csuris hajat és bő Nike pólót visel) mindig nagyon sokszor nézett, szemlélte az eseményeket köztem és az udvarlóm között. Ez a srác olyan ennivaló!!!!

Az edzés végére már feltúrta a pólója ujját, hogy lássam az izmait, a haját megfésülte és beigazította. Kezdett modernizálódni.

Egyébként nők is járnak az edzőterembe, de nem nagyon foglalkozunk egymással. Néha köszönnek (nincs is időm rájuk, mert a férfiak elveszik a figyelmemet). 28-40 közöttiek, olyan üzletasszony típusúak, akik saját lábukon állnak meg, sosem sminkelik magukat, legfeljebb ha étterembe mennek, light szájfénnyel. Ruháik Jil Sander vagy Prada.

Edzésre pedig sportnadrágban, mackóban és Nike felsőben járnak, melltartó nélkül (ezt nem tudom megérteni, mert eléggé feszélyezett lennék, ha átütne a mellem a felsőből a hapsik meg figyelnék). Táskájuk Chloé, de fel a terembe semmit sem visznek, ellenben velem, mert én mindig felviszem a ridimet, még ha oversize nagyságú, akkor is.

Én általában fekete leggingsben és atlétában edzek, nyaklánccal (ami legtöbbször Swarovski kristály egy szalagon), óriási méretű köves gyűrűvel és karkötővel.

A gyémántos úgy hiányzik, de ő nem tudja, hogy már este járok edzeni, mivel az elején reggel jártam. De a mackós ismeri, hátha elmeséli neki.

8 óra körül Iván megpuszilt:

– Hívj fel!!!! – köszönt el.

– OK – mondtam. *Úgysem fogom* – gondoltam.

Aztán találkoztam a Bálgúnárral, aki köszönt és mosolygott, de nem úgy, mint máskor. Valami megváltozott. Talán elmondták neki, hogy mi van Ivánnal? De hát nincs is semmi. Amúgy a férfiak nagyon pletykásak, mindig mindent továbbadnak egymásnak. Csak nekem nem mondanak semmit, azon kívül, hogy gyönyörű vagyok. Később odajött az öltönyös, szóba elegyedtünk.

– Megyek 10 napra Brazíliába, megnézem ott a klubokat, mi a helyzet arrafelé. Te a divatban dolgozol?

– Igen – feleltem.

– Mint modell? – kérdezte legalább harmadszorra már.

– Neeeeem.

– Csak azért kérdezem, mert láttam, hogy beszélgettél a minap Ivánnal és gondoltam, hogy a modellkedésről – próbálta kihúzni belőlem furfangosan, hogy milyen kapcsolat van köztünk Ivánnal.

– Tudod, a Fancy tervezőjével. – mutatott a felsőtestére. Azt hittem azt magyarázza, hogy Iván az izmos mellkasú csávó, de csak a márka logóját mutogatta.

– Áh, vele teljesen másról beszéltünk – hárítottam a témát.

- Na, akkor te nem modell vagy, hanem üzletasszony -
állapította meg nevetve.

Edzés után leültem a büfénél inni egy turmixot. Észre se vettem, hogy a fotellel szemben lévő, nagy üvegajtós teremben, a helyes edző tartja a gimnasztikát és folyamatosan engem néz. Olyan, mutatványos feladatok közben is. Zavarba jöttem. Rám jött a nevetés. Gyorsan arrébb ültem, megittam a turmixot és átöltöztem.

2. fejezet

Millió rózsaszál

Reggel arra ébredtem, hogy egy dal ment a fejemben. Talán egyszer hallottam régen, de a szövegét nem értettem, mert egy orosz énekes énekelte. Csak a millió és millió rózsaszál ment a fejemben. Nagyon zaklatott és ideges lettem, mert éreztem, hogy a dal jelet mutat a jövőmmel kapcsolatban, de nem tudtam mik a jelek, mert a dal szövegében voltak elrejtve.

Úgy döntöttem felhívom a munkatársaimat, hogy kerítsék elő a dal szövegét, még a föld alól is, ha kell.

Szerencsém volt, mert a lányoknak eszébe jutott, hogy a nótának van magyar változata is. Lediktálták nekem telefonon a szövegét, én pedig leírtam egy szalvétára.

A dal arról szól, hogy élt valahol egy festő egy kis házban. Beleszeretett egy énekesnőbe, aki mindig a szívről dalolt, és a rózsa volt a kedvenc virága. Hogy kedveskedjen a nőnek, eladta a házát, a képeit, és tengernyi rózsát vett az összes vagyonán. Reggel az énekesnő felkelt, kinézett az ablakon, és látta, hogy a háza alatt a tér, több millió rózsával volt kirakva. Megőrült? Vagy álmodik? Nem tudta elképzelni, hogy milyen gazdag ember varázsolta oda ezt a tengernyi rózsát. Hirtelen az ablaka alatt meglátta, hogy ott állt egy szegény festő, aki örülten beleszeretett a művésznőbe és a saját életét virággá változtatta a nő kedvéért. A szép álmom sajnos túl gyorsan elrepült, a találka rövid volt, mert a nő élete az éneklés, és a színpad. Másnap

elutazott. A festő csak most érezte meg, hogy mennyire szereti a nőt, a nő nélkül üres, szürke az élete, a virágok is elhervadnak körülötte. Eljött újra a tavasz, a festő már új házban lakott, de minden nap várta, hogy az énekesnő visszatér hozzá, semmi másra nem tudott gondolni, csak a szerelmére. Szegény festő megőrült, és már csak rózsákat tudott festeni élete hátralevő részében.

Folyamatosan a szöveget olvastam órákon keresztül, amíg meg nem tanultam.

Aztán beültünk egy taxiba, nem is akármilyen taxi állt meg nekünk: egy fekete, molett, 45 körüli nő volt a sofőrünk. Kedvesen mosolygott ránk, én magamban a dalt dúdoltam, de olyan halkán, hogy senki sem hallhatta. Egyszer csak a sofőr elkezdett egy szerelmes dalt énekelni.

Úristen ez telepátia!! A nő átvette a hangulatomat! Tehát ezért van az, ha 2 ember találkozik és az egyiknek szar kedve van, akkor a másiknak is elromlik, vagy, ha az egyik felpörgött, akkor a másik is fel fog pörögni. Örültem, hogy magammal rántottam a nőt ebbe a romantikus életérzésbe. Közben az ablakon keresztül néztem a mellettem elsuhanó kirakatokat, embereket, motorosokat, de csak annyit éreztem, hogy boldog vagyok. Föld és ég között lebegtem. Elvarázsolt állapotba kerültem.

Megérkeztünk a Marlyba. A pincérek már régi ismerősként üdvözöltek. A főpincér kezet csókolt. Úgy fogadott, mint királyi felségeket, majd hozott 1-1 pohár pezsgőt az asztalunkhoz.

– Klári, úgy érzem, ma valami nagyon jó napom lesz! – állapítottam meg széles vigyorral.

– Meghiszem azt, de nekem is! – sunyin mosolygott.

– Csak nem tetszik valaki akit nem vettem észre?

– Hát. – hallgatott el titokzatosan – oh, a főnök olyan édes puszit adott, hogy nem igaz!

– Na, most kezdjünk el olvasni a dal szövegében és keressük benne a jeleket, mert lehet, hogy utat mutatnak nekünk, hogy merre menjünk!!!

– Akkor én vagyok a művésznő, gondolom. De ki a festő, aki belém szeret örökre???

– Elég volt a hülyeségedből! Én inkább kokettálok a pincérrel. Te mindig csak álmodozol!! – szólt rám Klári, mert ő 2 lábbal áll a földön.

– Higgy már nekem! Az álmok mindig valóra válnak. Ma tuti összefutok egy festővel! Majd meglátod! Igyuk meg a pezsgőt és menjünk a Maraisba. Ott a legnagyobb az esély a romantikára!

Klári egy szempillantás alatt lehúzta a pohár tartalmát és már fél órán belül a Georges Pompidou Központnál voltunk. Az épület művészeti és kulturális központ. A 70-es években építették, az akkori köztársasági elnök (Pompidou) kezdeményezésére. A meghökkentő építészeti megoldása ellenére a turisták kedvenc célpontja. Szokatlanságát, a külsejére helyezett elemek és közműberendezések adják. 166 m hosszú és 40 m magas. Található benne mozi, modern művészetek múzeuma, könyvtár, zenei akusztika kutató intézet, a tetején pedig egy menő étterem.

Sétáltunk a Rambuteau utcán, amikor többször is összefutottunk egy nagy magas, rasztás, derékig érő hajú, óriási fülhallgatót viselő fekete sráccal. Mikor már harmadjára láttuk, odajött hozzánk.

– Szabadok vagytok? – szögezte nekünk a konkrét kérdést.

– Na, Angel! Itt van neked egy igazi festő! – bökött meg Klári és a fiú nyári nyitott szandálpapucsára mutatott, ami tele volt festékfolttal. Kb. 3 fok volt. Nekem bundás csizmában is begörcsölt a lábam a hidegtől, ő meg simán bírta zokni nélkül.

– Sajnos nem vagyunk szabadok, mert keresünk valakit – feleltem.

– Megadom a számomat, festő vagyok és eljöhethetnétek egy kiállításomra – erősködött, majd letette a szendvicsét a járdára és az én névjegykártyámra írta le az adatait. Felvette a piszkos földről a kajáját, jóízűen beleharapott és elkészönt.

– Ez lenne a festő? – kíváncsian néztünk Klárral egymásra.

Miután a srác elment, visszafordult és így kiáltott felém:

– Olyan vagy ebben a szőrmesapkában, mint egy cárnő, keresztezve Napóleonnal! – szólt, majd továbbment.

Már akartam menni edzeni, de lehetetlenség volt taxit fogni. Fagyasztó hideg volt ezen a napon, erős szél fújt. Teljesen összefagyunk, így beálltunk egy műanyag buszmegállóba, remélve, hogy majd onnan leintünk egy taxit.

Egy jól felpakolt férfi állt egyedül a megállóban. Kezei tele voltak festékes vedrekkel. Valami szobafestő lehetett, mert a munkásruhája is foltokkal teli volt.

- Itt van a következő festőd, comtess! - örvendezett Klári gúnyosan.

- Russ? - nézett felénk kedvesen a férfi. Meglepődtem, amikor kiderült, hogy tud angolul is.

- Nem oroszok, hanem magyarok vagyunk.

- Kérdezd már meg tőle, hogy miért hiszi itt mindenki azt, hogy oroszok vagyunk! - súgta a fülembe Klári.

- Mert még az, hogy téged annak néznek, az jó. De engem!? A vörös rövid hajammal és barna bőrrömmel... háthh... Ez már felháborító! Még sapkát sem hordok, mert nekem olyan fejem van, hogy ezek a nagykarimájúak nem állnak jól. Baseball sapkába meg, hogy néznék ki melletted?

- Tudod, a mi történelem tankönyvünkben a cárnők úgy néztek ki, mint te a nagy szőrme sapkádban! Ezért mindenki azt hiszi, hogy valamilyen orosz cárnő vagy - magyarázta a festő, hogy miért is néz engem mindenki orosznak. Ekkor végre megállt egy taxi és beszálltunk.

- Na Angel, elégedett vagy? Már két festőt is láttál ma!

- Te csak neved Klári! Ismered te azt a magyar közmondást, hogy három a magyar igazság? Igazad van, de ez még csak kettő volt, és most jön az igazi, a harmadik, aki majd szerenádott ad, és az utat rózsával rakja ki. De az, hogy ki lesz az, még előttem is titok.

Kiszálltam a taxiból, délután 6 óra volt. Kinyitottam az aurámat, és kíváncsian, szinte berepültem a fitness terembe, de a seggbemászó megállított.

- Salut, Mon Cheri.! Szupi a cipőd, Dolce?

– Talált! Gabbana! Szexi, ugye?

– És a gyűrűd.! Ne mondd, hogy saját tervezés, isteni!

Úristen, mi van ma ezzel a nővel, csak nem neki is valami jó dal jár a fejében?

Aztán igyekeztem tőle megszabadulni.

– Ne haragudj, de rohanok, mert már késésben vagyok!

Gyorsan átöltöztem, megfésülködtem, megigazítottam a sminkemet, amit ma én csináltam. Aztán tettem a hajamba egy rózsaszín Barbie babás hajpántot, amin nagy masni volt. Felvettem az aranyszínű Nike edzőcipőmet, egy rózsaszínű galléros Lacoste pólót, egy nagyméretű fehér Swarovski kőből készült szív nyakláncot, a kő egy rózsaszín szalagon lógott. A fülemben egy rózsaszín csüngős kis kövekből készült Dior fülbevaló volt. Egy fekete LV leggingst viseltem.

A mai edzést gyaloglással kezdtem. Aztán a férfiterembe mentem. *Húha! Ma aztán sok az új ember! De ki a Festő?* Éppen sms-t írtam Klárinak, amikor odamerészkedett több hónap után a mackós.

– Salut, Mademoiselle! Kevesebb telefon, több torna!

Tuti a gyémántos dumált be neki, hogy szedjen fel ő, ha már neki nem sikerült. Aztán mentem a „randihelyre”. Ez az a misztikus hely, ahol a férfiak a legközelebb merészkedhetnek hozzám. Folytattam az edzést.

Egy 26 év körüli mexikói kinézetű hapsi, aki ügyvéd – mint a legtöbb pasi a teremben – többször rámpillantott, miközben a mellettem lévő gépen edzett.

- Honnan jöttél? - tette fel a gyakran elhangzó kérdést. Elárulta, hogy ő görögnek nézett engem. Elgondolkodtató. *Görög vér is folyik bennem, talán?*

Hirtelen a semmiből megjelent egy lény és az ügyvéddel beszélgetett. Én éppen a lábizmaimat nyújtottam, de elvesztettem az egyensúlyomat, mert ebben az emberben volt valami megmagyarázhatatlan, ami megingatott. A szívem egyre hevesebben vert. Szemeim könnyezni kezdtek. Az adrenalin szintem az egekbe szökött. Az érzékszerveim, a látás, hallás egyszerre működtek és kapcsolak ki. A pillanat történéseit a szemem csak foszlányokban közvetítette az agyamhoz.

A kb. 175 cm magas, 30 év körüli cölöpegyenes testtartással rendelkező, kakastaréjba felzselézett, feketehajú férfinak, nagy orra, csontos mellkasa, szoláriumozott bőre volt. Két karján mintha a Walt Disney csatorna sztárjait viselné: Mickey Mouset, Thomast, Haribo figurákat, pár szívecskét, napocskát tetovált magára.

Extra mini citromsárga sortban volt, amiből nyíltan kivillantotta szőrtelenített csinos lábait, hozzá piros atlétát viselt fehér felirattal. Nem tudom mi volt ráírva, mert nem mertem egy pillanatnál tovább figyelni őt, nehogy észrevegye, ami akkor éppen lejátszódott bennem.

Ő az! Ő a Festő! Kavarogtak a gondolatok a fejemben. *Köszönöm Istenem!* Aztán tovább gondolkoztam. *De hát ez dilis!!! Ebbe én nem tudnék beleszeretni! Máskülönben megjelét sem mutatja annak, hogy érdekelném.* Csak magával és az élményeivel volt elfoglalva. Egy csomó fontos buliról beszélt

angolul. Aztán elment, egy másik férfinak is köszönt. „See you, bye” és eltűnt, éppen olyan észrevétlenül, mint ahogy megjelent. A szívem majdnem kiugrott a helyéről. Most éreztem igazán, hogy van szívem.

Aztán, hogy lecsillapítsam magam, bementem a nyújtóba (ami egy 20 négyzetméteres terem, ahol mindig síri csend van, a vendégek itt lazulnak el egy-egy kimerítő edzés után). Épphogy levettem a szőnyeget az akasztóról, odajött hozzám egy nagyon kigyúrt, 180 cm magas, ukrán típusú hapsi.

Jaj ne, ne most! De ő csak jött, bemutatkozott, de nem voltam olyan állapotban, hogy megjegyezzem a nevét. Mikor megtudta, hogy magyar vagyok, felcsillant a szeme.

– Á, már voltam Budapesten. Buda és Pest – viccelődött. Azt mondta, hogy politikus és munkaügyben volt a hazámban. A kávémeghívását hárítottam, de nem hagyta magát lerázni; mindenképpen be akarta írni a számát a mobilomba. Végül odaadtam neki a telefonomat és ekkor lépett be a helyes edző, Antonio. Kellemetlen volt, biztos azt hitte, hogy felszedett a csávó.

Az estét a Fuxiában töltöttük. Ez az egyik legjobb hely Párizsban, mert itt mindig történik valami érdekes. Figyeltem az érkező és távozó vendégeket, mert még mindig nem voltam benne biztos, hogy az edzőtermi tetkós csávó a festő.

– Klári, azt hiszem, hogy megtaláltam a festőt! Mióta megláttam, csak rá gondolok egyfolytában. Olyan furcsán érzem magam, mint aki berúgott: lebegek, mindenkiire

mosolygok, meg akarom osztani ezt a transzcendens érzést a világgal.

Egész este csak meséltem és meséltem a művészemről Klárinak. Majd bepisilt a nevetéstől, amikor meghallotta, hogy milyen mesefigurák vannak rátetoválva.

- Erre innunk kell! Kérj egy pohár bort, hiszen a franciák is mindig isznak egy italt étkezéskor.

A fiatal, 5 évesnek kinéző, mosolygós, göndörfürtös barnahajú sráctól rendeltünk. Később kiderült, hogy Andrejnak hívják, mert amikor lementem a mosdóba, várni kellett és ő utánam jött, pár percig állt velem szemben, majd megszólított. Nagyon törte az angolt, de azért nagy lelkesedéssel próbálta elmagyarázni nekem, hogy ő még ilyen gyönyörű jelenséget nem látott, mint amilyen én vagyok.

Alig vártam, hogy másnap legyen. Egész éjszaka csak forgolódtam, nem jött álom a szememre. Folyamatosan a festőre gondoltam.

December 21-e, péntek volt. Nagy és felejthetetlen nap Angel életében.

Kedves olvasó! Ez azért is a legemlékezetesebb napja az életemnek, mert ettől a naptól kezdve az én nyugodt, gondtalan, „Barbie baba életem” teljesen megváltozott. Kiszámíthatatlan lett. Mások számára hihetetlen, drámai, örült dolgok történtek velem nap, mint nap.

Délután 5 órakor már úton az edzőterem felé, nagyon nagy izgalomban voltam, hiszen nem tudhattam, hogy eljön-e „a festő”.

A recepción üdvözöltem a nyalóst, fogadtam az öltönyös kacsintását, majd az öltözőben, mikor már indultam volna edzeni, összefutottam a nénivel.

– Jaj, aranyom, Rigó nagyon fáradt, holnap fotózása lesz, de majd fog neked írni a showroom és a divatbemutató miatt! – újságolta a jó híreket. Én megpusziltam és rohantam is a terembe.

Éppen a nyújtóba tartottam a férfi súlyzós rész melletti kis folyosón, amikor a szemközti tükörben megpillantottam a festőt. A tükörrel szemben ült egy padon és nézett engem, vagyis inkább bámult.

Ekkor magabiztos léptekkel, felemelt fejjel mentem el előtte, fekete szűk leggingsben, fekete csipke felsőben, arany Dior sportcipőben, a kezemben egy arany Louis Vuitton Mirror Speedy táskát tartottam, ujjamon a legnagyobb zöld köves Dior gyűrűmet viseltem, hajamat aznap beszáríttattam és vékony arany szalag volt benne. Sminkem Barbie stílusú volt, pink szájfénnyel, fülemben arany levélkéék lógtak.

Mikor végignézett rajtam (félszemmel figyeltem a tükörből), szó szerint tátva maradt a szája.

Aztán befordultam a nyújtóba és leültem egy matracra. A szoba ajtaja nyitva volt, így ha oldalra néztem láttam, hogy ő 5 percenként felém fordult.

Miután ellazultam, a biciklis terembe mentem. Láttam, hogy a festő oda-vissza járkált az ajtó körül, majd benézett a biciklikhez és ezt megismételte 5 percenként. Engem figyelt.

Végül visszamentem a termébe a „randihelyre”. Leültem a híres francia színésznő, Amelie mellé (akinek göndörebb rövid barna haja van, kb. 165 cm magas, Nike térdnadrágban és rövid ujjúban edz, általában egyedül kezdi, de mindig akad társasága, akivel végig dumál. Még nem vagyunk köszönő viszonyban).

Mikor felszabadult a férfigép, egy percen belül bejött, tőlem 1 m-re edzeni a nagy Ő! Az edzőjével (sötétebb bőrű, izmos, kedves arcú srác).

A nagy Ő (a festő) hosszan rám nézett. Én is rá. Egymás szemébe néztünk, majd elmosolyogtam magam, talán a felfoghatatlan boldogságtól, amit akkor éreztem. Ugyanis férfiakkal önszántamból nem szoktam mosolygást kezdeményezni, de ekkor valahogy kicsúszott.

Egy pillanatra ő is visszamosolygott, de hamar visszahúzta és komoly képet vágott. Aztán elnéztünk.

Jaj, mi játszódott le ekkor a fejében? Miért húzta vissza a mosolyt? Valami baja van velem.

Miközben emelgette a súlyokat, jobban szemügyre vettem. Ma fekete térdig érő nadrágban és fekete atlétában volt. A haja most is magasra zselézve (engem kakasra emlékeztetett). Ma valahogy teljesen másképp nézett ki, mint tegnap. Sokkal komolyabb, férfiasabb lett. Aztán rám nézett, elindult felém, kinyitotta a száját, mondani akart valamit, de nem jött ki hang a torkán. Becsukta a száját, elfordult és tovább edzett.

Kicsit később leállt az edzéssel és a tőlem 0,5 méterre lévő gépre támaszkodott. Állt velem szemben és nézett a fejem felé nagyon hosszan, legalább 5 percig.

Nem tudtam mi van vele, kérdően az edzőjére néztem, aki diszkrét mosolyra húzta a száját. Látszott rajta a meglepődés, ő sem értette mi történt a kliensével, de nem mert neki szólni.

Végül folytatta az edzést.

Na már csak a nyalós hiányzott a buliból!!! A nyalós jött felénk, nagy sunggal, mint mindig. Már mikor a lépcsőn jár az egész terem tudja, hogy közeleg, úgy veri a cipője sarkát a földre.

– Ca va, mon cherry? – mosolygott és megsimogatta a művész vállát, aki angolul, halkán felelt.

– Nem túl rosszul. Voltam már jobban is – mutatta a kezével.

A nyalós látta, hogy nincs igény a nyálasára, így hamar távozott.

Mikor a művész befejezte az edzést, az edzője visszajött és megnézte, hogy ott vagyok-e még a gépemnél.

Hát nem tudtam hova tenni a történeteket. Végül lementem, átöltöztem.

A recepción tumultus volt. Így amíg várnom kellett, hogy visszakapjam a belépőmet, nézegettem a pultra kitett mappát. *Pár cikk a teremről, a szaunázásról, mind franciául, áh majd egy angol cikk. Úristen! Állt el a lélegzetem, ez a festő egy képen.* Épp az edzője nyújtja. A cikk címe:

„Manuel Jackson a világhírű divattervező legújabb szenvedélye: az edzés.” Ekkor ugrott be, hogy már láttam ezt a tervezőt a Fashion tv-n, de akkor még kövérebb volt, szemüveget viselt, önbizalom hiányos emberként ment végig a fináléban, úgy, hogy ha ez tényleg ő, akkor nagyon

megváltozott! Gyorsan végiglapoztam a cikkeket, nehogy észrevegyék az emberek körülöttem, hogy mit nézek.

Aztán leültem és vártam Klárira.

Feljött az öltöző lépcsőjén a tervező, kis fekete pulcsijában, alatta inggel. Végig a szemembe nézett, majd felvette rikító citromsárga kabátját. Jött a recepció felé, félig rám nézett, majd elkapta a tekintetét. Én sem mertem nyíltan ránézni. Megállt. A pultra tette kicsi piros bőr táskáját és elkezdte szorongatni, ölelgetni, pont, mint egy ovis kisfiú.

A nyalós átadta neki a karácsonyi ajándékot, kapott érte puszit, majd amikor kifelé ment, felém fordult. Végig a szemembe nézett irtó komolyan, azt hittem köszönni akar. De tévedtem.

Megállt az üvegajtó előtt. Rágyújtott egy cigire és telefonált. Míg beszélt, végig engem nézett. Én ültem a forgós széken, nagy cárnős ezüstróka bundasapkámban, Gucci ingemben, csillogós derékövemben, zöld túll Betsey Johnson szoknyámban és hegyesorrú kék csizmámban.

Aztán a taxi megérkezett és távozott.

Mire megjött Klári, már annyi információ terhelte az agyamat és a lelkemet, hogy alig volt erőm felállni és felvenni a piros bundámat.

Ma este nagyon fáradt voltam, beültünk egy taxiba és egyenest a szállodába mentünk, mert ott nyugodtan beszélgethettünk.

- Nem tudom mi van velem, de valami megváltozott bennem, amióta megláttam. Ez egy teljesen leírhatatlan,

megfoghatatlan érzés. Neki is éreznie kell azt, amit nekem. Csak úgy izzott körülöttünk a levegő! Tudom, hogy tetszem neki! – filozofáltam az érzéseimről.

– És megszólítottad? – kérdezte Klári.

– Á, dehogyis! Ezt, hogy gondolod? Hogy szólíthatnék meg egy férfit?

– Simán, ha tetszik! – lepődött meg a hozzáállásomon.

– Majd ő meg fog szólítani. Ma is meg akart, de elnémult. Nem jött ki hang a torkán. Áhhh, vajon mit akart mondani? De jó lenne tudni! – tűnődtem.

Másnap már étvágyam sem volt, csak megszokásból ettem, még a kávéhoz járó fincsi csokit is odaadtam Klárinak. Azt álmodtam, hogy egyelőre nem szabad még beszélünk a festővel, mert akkora nagy vonzás és energia van köztünk, hogyha ettől nagyobb lesz, felrobbanunk.

A nap nagy részét a Galeries Lafayetteben, a pezsgősben töltöttük. Olyan nyomasztó volt a nagy tömeg. Mindenki járkált, vásároltak Karácsonyra és párosan megálltak a pezsgős előtt nézni és lefényképezni engem, a nagy orosz sapkámban és mosolyogva odaszólni:

„Trés belle. Rüß?” Mintha turista látványosság lennék, vagy a pezsgős bár arca.

Én egy pohár Kir Royalt ittam, ami teljesen lenyomott. Az agyam is lelassult.

Ma Alessandro festett ki. 1 kg alapozóval eltüntette a karikákat a szemem alól (mióta megláttam a nagy Őt, nem tudok aludni).

Nagyon feszült lettem, mert örökkévalóságnak tűnt mire kikecmeregtünk a bevásárlóközpontból.

Már majdnem 7 óra volt, mire felértem a terembe.

Nem láttam sehol sem. Azt hittem nem jött el. Teljesen kétségbe estem. *Vajon miért nem tudott eljönni? Mégsem tetszem neki?* Pörögtek a kérdések az agyamban, amikor hirtelen megláttam őt szoláriumozottan, egyenes háttal, fekete atlétában és mini citromsárga térdnadrágban, a másik teremben.

Egy szikla esett le a szívemről. *Tehát itt van, de megint dilisen volt felöltözve. Ennek mi az oka? Már nem akar nekem imponálni? Meggondolta magát? De, akkor miért jött el?*

Később átmentem a férfi terembe, de már nem volt ott. *A francba. Pont a végére jöttem és ő nem is látott! Most biztos azt hiszi, hogy nem jöttem el a találkára!* Én tovább edzettem és szomorkodtam. Én láttam őt, de ő nem láthatott engem, mert láthatatlan voltam. Annyira elmerengtem, hogy észre sem vettem, hogy a terem kiürült. Csak én maradtam fent és a gazdátlanul álló kondigépek. A filmeket is leállították, a képernyőkön feketeség volt és egy kék csík ment végig. A máskor zajos, élettel teli terem most sivárnak, szomorúnak és számomra félelmetesnek tűnt.

Szörnyű érzés fogott el ekkor, ahogyan magányosan ültem és a súlyokat emeltem.

Hova tűnt mindenki??? Csak nem történt valami? Gondolkoztam, majd felálltam és lementem az öltözőbe, aminek az ajtaja nyitva állt, a takarítónő mosta fel a padlót.

Ekkor jöttem rá, hogy nagyon későn érkeztem és egészen zárásig maradtam.

Dec. 23. Utolsó nap Párizsban.

Karácsonyi ajándékként csak annyit kívántam, hogy még egyszer találkozzak Manuellel, mielőtt hazamegyek.

Tanultam a tegnapi esetből, így 4:30-ra mentem edzeni. Sokan álltak a folyosón (ezt a helyzetet mindig szeretem, mert ilyenkor a terem nagy része megcsodálja a stílusomat). Aznap Magenta kalapban, fekete Moschinos bundában, piros Fendi övben, piros lakk LV táska arany láncsal, piros lakk Sergio Rossi platformos csizmában, 15 cm magas üveg sarokkal, alatta fekete csipkeharisnya, piros mini és piros csipke felső, piros Agent Provocateur melltartóval az öltözékem alatt.

A néni is ott ült a vizesnél a férjével, akinek amint meglátott, már be is mutatott.

Rigó nagyon jó fej. Egyből megdicsérte a kalapomat, hogy nagyon szép. (Egyébként ők bundakollekciót is kiadnak egy francia cégnek).

Úgy éreztem, jó barátok leszünk. A sors mindig összehoz velük. Érdekes, hogy eddig 3 divattervező látott és mind a három nagyon kedves volt (Manuel Jackson, Iván és Rigó meg a Mama), akkor az ügynökségek miért nem vettek fel???

Fent, amikor nyújtottam, Rigó odajött hozzám. Mikor mentem le a lépcsőn, megint utánam jött. Én alig mertem ránézni, mivel a néni férje és ez szent számomra. Máskülönben meg úgy érzem, hogy a szívem Mickey Mousé.

Szerelmes dalokat hallgattam az iPodomon és arra gondoltam, hogy jöjjön. És ekkor megjelent. Citrom atlétát és térdnadrágot viselt.

Amikor a randihelyen edzettem, odajött a bájgúnár:

– Szívesen tartanék neked egy edzést ingyen, hogy megmutassam mit, hogyan használj! – ajánlotta fel.

Habár beleegyeztem, de nem akartam elfogadni, mert egyedül szeretek edzeni, így oda megyek ahova és amikor akarok. Nem kell alibiket kitalálnom, hogy miért menjünk egy bizonyos géphez.

Odajött Manuel az edzőjével és látta, hogy foglalt a férfi „randigép”.

– Noooo! – óbégatott kisfiúsan. Annyira ennivaló volt, hogy a legjobb lett volna felállni, odaszaladni hozzá, megölelni és csókokkal vigasztalni.

Épp elképzelttem ezt az idilli kis jelentet, amikor az edzője beültette közvetlenül mellém.

Rám nézett, köszönni akart, de annyira zavarba jött, hogy megtorpant. Azt se tudta, melyik oldalról közelítse meg a gépet.

Te jó ég!!! Most mi lesz? Én is zavarba jöttem, de próbáltam palástolni, úgy tenni, mintha csak a súlyoktól zakatolna a szívem. Hallgattam az iPodot és éreztem, hogy többször oldalra fordult felém. Nem tudtam mi tévő legyek.

Végül én is felé fordultam. Egymásra néztünk. Már majdnem mosolyogtam, amikor elkapta a tekintetét és úgy tett, mintha mögöttem figyelne valami érdekeset. Persze mögöttem csak a fehér falat láthatta.

Jaj, ezt nem tudom kezelni!!! Ez a mosolygás önkéntelenül jön az érzéssel. Amikor a szemembe néz, olyan mintha egy lilium nyílna ki a szívkamrámban. Felszabadulnak a boldogsághormonok!!! Legszívesebben repülnék!

Aztán átment szembe a másik géphez, én pedig az ellenkező lábgéphez. Nem nézett rám. Én is csak egyszer, akkor is csak a lábára.

Istenem! Ugyanolyan a lába, mint nekem! Legalábbis nagyon hasonlít!

Annyira aranyos volt. Ma nem is dilis, hanem inkább cuki!

Azt akartam, hogy meg se sejtse, hogy mennyire tetszik nekem, így felálltam és büszkén átsuhantam a cardio terembe a Vuitton piros ridimmel. Éreztem, hogy végig követett a tekintetével, még utánam is fordult.

Olyan biciklin ültem, hogy átláthatott a terméből, ha akart. De nem nagyon nézett át. Ma olyan kisfiús volt. *Úgy szeretem!!!*

A színésznő, Amelie tekert velem szemben. Úgy éreztem, mintha nevetne azon, hogy át-átnézek a férfi terembe.

Végül lementem, abban reménykedve, hogy lent még láthatom. De ő már nem volt sehol. Sajnos.

Szenteste.

Már felszálltunk. Párizs felett ültünk a repülőn, a gép szárnyánál, mint mindig. Nő volt, aki adta a helyjegyet. Engem nem bírnak a nők, ez tény! Direkt a legrosszabb helyre adják a jegyet, még ha elsők között csekkolunk be, akkor is. Nem értem miért??? Én mindig kedves és udvarias vagyok velük. Ők meg kedvesen, széles vigyorral tolnak ki velem.

De legalább a férfiak szeretnek!

Februárban visszamentem Párizsba, a szent ámulások szent városába. Nem sokáig bírtam otthon, egyfolytában csak Manuelre gondoltam. Majdnem megbolondultam. Látnom kellett!

Az edzőteremben a bérletet az öltönyössel csináltattam, aki lefényképezett és feltette a képemet a belépőkártyámra.

Chris amikor meglátott, annyit mondott: „Ca va?” és már le is sütötte a fejét.

A nyalós nem köszönt, de még rám sem nézett.

Ezt meg mi lelte? Lehet, hogy nem bírta leplezni a mérgességét, hogy már megint itt vagyok és az összes hapsi körülöttem fog ugrálni. Szegény seggbemászó azt hitte, hogy valóra vált a karácsonyi kívánsága és örökre eltűntem Párizsból.

Amikor megéreztem a terem jellegzetes szagát, lépkedtem a padlón, láttam az ismerős arcokat, könnybe lábadt a szemem. Nagyon kellemes érzés fogott el.

Láttam az emberek arcán, hogy örültek nekem. A vizes fiú is kedvesen fogadott.

Fent a biciklinél beült mellém egy amcsi kinézetű, 30 körüli, nagyon vékony magas, barna hajú, csíkos rövid ujjú pólót és halásznadrágot viselő férfi. Könyvet olvasott. *Szemben is hapsik. Mindenhol hapsik!!* Kb. 40 pasi.

Elment a politikus előttem, rám se hederített, mintha haragudna, hogy nem hívtam fel. Majd visszafordult. Rámosolyogtam. Odajött és adott egy nagy puszit.

Franciául kezdett el beszélni.

– Csak angolul beszélek, sajnálom.

– Happy new year, Angel! – kívánta. Amikor elment, küldött egy csókot a levegőben. Most jobban nézett ki, mint az emlékeimben. Jaj, annyira égett a fejem a zavaromtól. Furcsa és új volt a helyzet, hogy odajön hozzám egy hapsi és megpuszil. A szemben edző színésznő is látta. Olyan érzésem volt, mintha mindenki azt hinné, hogy már megvoltam a pasinak.

Eszembe jutott milyen jó lesz, amikor Manuel jön majd puszira hozzám. Őt meg is fogom ölelni!

A könyvet olvasó hapsi megkérdezte amerikai vagyok-e.

Talán olyan jó a kiejtésem???

– Én ott éltem 20 évig, de francia vagyok! – mesélte, majd folytatta az olvasást.

Mikor átnéztem a másik terembe, a bálgúnár nagyon örült nekem. Ahányszor elment mellettem mosolygott.

Néztem egy kicsit a filmet a plazma tv-n, de semmit sem értettem.

A vádligépnél ültem a férfiterem ajtajában, amikor elsuhant előttem egy rettentően sármos, 185 cm magas, rövid szőke hajú, kék szemű srác, olyan fehér atlétában, ami csak sejtette a profin kidolgozott mellizmait és fehér térdnadrágban, amiből kilátszott barna vádlija.

Meglepődtem, mert nagyon megtetszett a fiú. Odament egy barna hajú sráchoz.

Már 7 óra lesz és Manuel sehol sincs – keseredtem el.

A szőke srác megállt, nem olyan messze tőlem. 4 sráccal vette körbe magát és hangosan beszélgettek, nevetgéltek. Többször felém pillantottak. Később kettesben beszélt a magas, tüsi hajú, izmos, pirospozsgás kisfiús arcú sráccal, Sebastiánnal. Sustorogtak és közben engem néztek.

Eljött az idő. Felszabadult a randigép. A Szőke bejött edzeni elé.

Letette a törölközőjét, majd lassan beállította a súlyokat. Ahogyan lehajolt, szépen látszottak az izmok a vádlijában.

Elkezdte a súlyemelést. Alig mertem ránézni. Mintha tudná, hogy a szexuális kisugárzása milyen nagy hatással van a nőkre. Főleg a szinglikre. És azon belül is rám.

Csak úgy sugárzott belőle a magabiztosság és a férfiasság. A tartása azt sugallta a világ felé: „Tudom, hogy én vagyok a legszebb pasi a teremben.”

Kb. 6-szor ment át a kardioterembe, de egyből vissza is jött. Nem tudtam elképzelni, mit csinálhat ott.

Mikor visszajött a másik teremből, megállt velem szemben, tőlem 1 m-re. Fejét lehajtotta és Blackberryzett, sms-ezett valakivel, közben a fülében szólt az iPodja. Ebben a pillanatban nagyon felforrósodott a helyzet. Ő is zenét hallgatott, én is. Egyértelműen a másakra gondoltunk mindketten. Hatalmas volt a vibrálás köztünk (persze nem olyan, mint Manuellel). Ekkor a randi helyen bezárva, közel voltunk egymáshoz, a külvilág megszűnni látszott, csak Ő és Én voltunk. Végignéztem rajta. Felmértem tetőtől – talpig. Annyira jó teste van. Marha jó

pasi. Teljesen elmerültem a gondolataimban. Ekkor a tekintetét az iPodjáról, rám szegezte. Én teljesen zavarba jöttem. Vajon látja, hogy mit gondolok??? Gyorsan elkaptam a tekintetem és aznap már nem néztem rá többet.

Mikor lefelé mentem a lépcsőn, a Szőke a karfánál állt. Félúton rápillanottam, ő vágyakozva nézett fentről utánam.

Másnap a színésznő az öltözőben már köszönt és mosolygott. *Furcsa változás!* Csodálkoztam. Lehet látta, hogy minden hapsinak bejövök és úgy gondolta, neki is csurran-cseppen majd valami az engem körülvevő férfi-figyelemből.

Még az öltönyös is megdicsérte a begöndörített frizurámat. Mi több! Még a többi embernek is megemlítette, hogy milyen jól nézek ki.

Egyébként, a főnök felvett több 20 év körüli lányt a recepcióra, akik olyanok, mint a modellek. Lehet Chrisék szerint a pasik azért rajonganak értem, mert fiatal vagyok, pedig szerintem nem a kor a lényeg. Nem számít, hogy hány éves vagy, ha a másik ember meglátja benned a különlegességet, a pluszt. Akkor lehetsz sovány, kövér, alacsony, magas, fiatal vagy ráncos, akkor is odalesz érted. Tehát az a lényeg, hogy jó nőnek érezzük magunkat! Magabiztosak legyünk és ezt sugározzuk ki a külvilág felé! Akkor mások is így fogják érezni.

A nyújtóban ültem, amikor megjelent a mackós. Image váltáson mehetett át, mert az elnyútt pólóját és a 90-es évekbeli hosszú, copfba fogott haját lecserélte. Most szexis öltönyt, csinos nadrágot viselt, rövidebb hajjal.

Néha én is meglepődök, hogy mit hozok ki a férfiakból. A legférfiasabb énünket!

Később is odajött a közelembe, úgy tett, mintha telefonon hívták volna. Felvette a headsetjét és magyarázott, mint egy komoly, tekintélyes üzletember. Elővett egy papírt és írt valamit, de látszott, hogy kamu az egész, csak nekem produkálja magát! Annyira rám jött a nevetés, hogy muszáj volt a másik oldalra fordulnom. A bálgúnár ezt észrevette mellettem, így úgy tettem, mintha félrenyeltem volna a vizet. Aztán a mackós befejezte a „telefonbeszélgetést” és elkészönt tőlem.

Van az edzőteremben egy közkedvelt meleg pár: Tin és Bin. Tin kb. 160 cm magas, nagyon izmos, szőke hajú srác. A szerelme Bin, viszont 2 méteres.

Aznap Tin, egyedül jött fel a terembe és beült mellém edzeni. Meglepődtem, mert szemezni kezdett velem. Csábos, szexi mosolyokat sugárzott felém.

Majd megjött Bin, aki megérezhette, hogy tetszem a pasijának, mert nagyon rosszkedvű lett és amíg edzettek nem is szólt a barátjához. Csak ült karbatett kézzel és durcázott. Tin pedig próbálta kiengesztelni. Simogatta a karját, édes szavakat suttogott a fülébe, de mindhiába.

Aztán bejöttek, és leültek mellém edzeni. Tin a bal, Bin a jobb oldalamra. Ekkor már megszólalt Bin is és rajtam keresztül veszekedtek.

Tin rám mosolygott és így szólt:

– A pasim felülést szeretne, de én még szívesen maradnék itt melletted! – mondta ki nyíltan, majd engedett a barátja akaratának és elmentek.

Pár percen belül odajött hozzám egy érdekes férfi, akit már többször láttam és nagyon hasonlít Gallianóra, csak magasabb és rövid a haja. De az orra, homloka, szája, szeme ugyanaz.

– Ne haragudj, hogy nézlek, de annyira gyönyörű az arcod! Orosz vagy?

– Nem – feleltem, halkán – miből gondoltad?

– A magas arccsontod miatt – férfi léte a hangja, meglehetősen selymes és lágy volt.

– Nyaralsz itt?

– Igen, vakáció. És te?

– Én Brüsszeli diplomata vagyok. Nyárig fogok itt dolgozni. Nagyon szeretek edzeni.

Jól elbeszélgettünk, kellemes volt a társasága. Olyan jó szívűnek és tiszta fiúnak tűnt. Kár, hogy elmegy.

Idén már apartmant béreltünk Klárival, mert rájöttünk, hogy sokkal kényelmesebb, nagyobb, otthonosabb és persze olcsóbb, mint a szálloda és bent van a belvárosban. Ha Apartmanban élsz, úgy érzed, mintha egy igazi párizsi lennél, nem csak turista. A szállodákban pedig nagyon zavart, hogy az ablakok nem voltak nyithatóak, csak légkondival fűjték be a levegőt. Oxigénre pedig szükségem van.

A lakásunk a romantikus Maraisban volt. Marais Párizsban a melegek negyede. Minden reggel lementem friss croissantért az

alattunk lévő pékségbe. Harmadik alkalommal, már régi ismerősként fogadott a francia pék. A pékségek egyébként, egész nap tele vannak vevőkkel. Párizsban minden kis utcán van legalább 2 pékség. Imádom a francia baguettet, croissant és a kenyeret. Teljesen más, mint az otthoni. Össze sem hasonlítható. Olyan ropogós, ízletes és friss. Nem is beszélve a „páin de chocolate”-ról. Ami olyasmi, mint a croissant, csak csoki van benne. Melegen a legistenibb. Ja, és a fügés kenyér! Igazi fügedarabokkal! Több benne a füge, mint a liszt! És a sütik! Nyamm.

Gyakran egyedül vásároltam be. Mialatt járkáltam a szatyrokkal és a friss bagettel a kezemben, beszívtam a párizsi levegőt és úgy éreztem, otthon vagyok. Tudtam, hogy az életemet itt akarom leélni! Úgy éreztem magam, mint az igazi „Parisien”. A járókelők is érezték. Sokan kedvesen üdvözöltek, megjegyezték mindig „trés julie”, ami annyit tesz magyarul, hogy nagyon csinos.

Szóval az apartman nagyon jónak bizonyult.

Az éttermek is közel voltak a házhoz, több is van minden kis utcában. Egyik nap, egy tradicionális francia éttermet választottunk. A pincér az elején komor volt. Kint ültünk a teraszon a melegítők alatt és szürcsöltük a forró teánkat, amikor arra lettünk figyelmesek, hogy emberek állnak meg velünk szemben és úgy tesznek, mintha az éttermet fényképeznék. De én hamar rájöttem, hogy engem fényképeztek. Nem értem miért csodálkozik mindenki azon, hogy kalapban járok?!

Az isteni ebéd után sétáltunk a kis utcákon, amikor egy kirakaton ragadt meg mindkettőnk tekintete.

Mámorító látvány tárult elénk: Egy szökőkúton folyt le a forró, olvadt csokoládé. A csokisnéni, mért a csokiból és ráöntötte egy doboz friss gyümölcsre.

Klári kb. olyan képet vágott, mint én, amikor láttam, ahogyan a Szőke izmai csak úgy duzzadtak az erőlködéstől. Tudtam, hogy beindult a nyálelválasztása, pont úgy, mint az enyém.

– Szeretnél egy kicsit? – mosolyogtam rá.

– Áh, nem fontos, csak ha te is akarsz kicsim.

Egy percen belül már a kezünkben volt a friss ananász, alma, szőlő a ráöntött, majd a hidegtől megkeményedett csokival a tetején.

– Csokit majszolok, és Párizs utcáit járom! Lehetne az élet ennél még csodálatosabb? – tettem fel a költői kérdést.

– Az emberek úgy néznek ránk, mintha múzeumi darabok lennénk. Szerintem a Mona Lisát nem fényképezik ennyit a turisták, mint téged! – nevetett Klári.

Edzés elején a nyalós megkérdezte a nevemet.

– Jaj, tudod öreg vagyok már (36 éves) ahhoz, hogy megjegyezzem ezt a sok nevet. Arra itt vannak a 23 éves csajok – mutatott a ravasz kis rövid szőke lányra a pult mögött. A nyalós hangjából érződött, hogy zavarják őt a fiatalok. Félti a helyét. Bár meg is értem, mert a szőke lány, sokszor inkább a férfiak szórakoztatásával van elfoglalva, a törölközők kihordása helyett. Pedig a teremben már tradíció, hogy a nyalósnak kell a férfiak körül lebzselnie. Na mindegy. A nyalóshoz nem volt

humorom, gondolataim csak Manuel körül forogtak. Mindenképpen látni akartam. Már annyira hiányzott! *Vajon ma dilis lesz, cuki vagy férfi?*

Úgy éreztem fél nyolcig tuti megjelenik majd. Mivel már elmúlt fél nyolc és Ő nem jött el, úgy gondoltam nyújtok és hazamegyek. De ekkor egy belső hang azt súgta, hogy menjek végig a bicajos teremben, hátha ott lesz. A teremben a „Love is in the air” című dal ment hangosan. A szerelmes hangulat teljesen áthatotta a szívem. Könnyen átveszem a jó zene hangulatát.

A harmadik bicajnál volt egy ismerős arc. *Wow! Ez a szőke!!!* Csak 1 pillanatig néztünk egymásra, egyikünk sem akarta kimutatni az érzéseit. A terem végében felkaptam egy magazint. Próbáltam csitítani magam, de jött ez a felpörgős, szemkönnyezéssel állap. *Bárcsak itt lenne Manuel, hogy vele is ezt érezzem!!!* Visszafelé már rá se néztem a Szőkére, úgy mentem el előtte.

10 percen belül átjött a termembe és megállt a terem másik végében edzeni. Egyszer néztem rá, akkor éppen támaszkodott a gépre és szenvedő arccal bámult engem. Nagyon hosszan bámult.

Én pont a „She drives me crazy” című dalt hallgattam, amit a Szőke szenvedélyes, vágyakozó arckifejezésével le is lehetett volna írni teljesen.

A férfi, aki bolondulásig szereti és kívánja a nőt. Olyan képet vágott, mintha megőrjíteném és akarna engem, de bosszankodik, hogy miért nem nézem.

Rájöttem, hogy Manuelt és a Szőkét igazán érdeklek, mert nagyon feltűnően bámultak mindig. A többi pasi pedig csak lopva mert rám nézni, vagy még úgy sem. Többször átment a másik terembe és visszafelé jövet közvetlenül mellettem ment el. Én csak üvegesen néztem fel rá a táskám kutatása közben.

Aztán elkezdte a szokásos spanolást. Maga köré gyűjtött 3 hapsit. Egyikőjük magas, vékony, modellalkat, szőke srác volt. Olyan tipikus vonzó (attractív) srác, aki később bejött hozzám edzeni a randihelyre. Ez a pasi annyira tökéletes volt, mint egy műmájer. A haja mindig divatos fazonra vágva, cm-re pontosan bezsélézve. És a szemei?! Csillogó, kék színű, tiszta és élettelteliek, olyan gyönyörűek voltak, hogy ha az ember, ha csak egyszer is belenézett, a rabjává vált.

Én kivédtem a helyzetet és egyszer sem néztem rá. Ki tudja, miket dumálnak ezek a hapsik. Még az is lehet, hogy fogadásokat kötnek rám, hogy ki szed fel engem a leghamarabb! Na az biztos, hogy én nem fogok veszíteni!

Közben Sebastian, azzal az ügyvéddel beszélt, aki ott volt a mellettem álló gépen és megszólított engem, amikor először láttam Manuelt. Most csak pár szót hallottam a beszélgetésükből:

– Nem is tudom már svéd, görög vagy belga a lány – mondta az ügyvéd Sebastiánnak és rám nézett. Tudtam, hogy rólam beszélnek.

A Szőke, az Attractívos és Sebastian alapítottak egy klubbot és mindenkitől megkérdezték, hogy ki ismer engem.

Az ügyvéd már arra sem emlékezett, hogy honnan jöttem. *Miért nem jönnek oda hozzám és szólítanak meg egyszerűen???* Ezek a férfiak olyan bonyolultak!!!

Aztán mentem volna a nyújtóba, de a Szőke megelőzött. 5 percet vártam és csak aztán mentem be, nehogy úgy nézzen ki, hogy én járok utána.

Hasizomra edzett, majd kiment. Az Attractívós is bejött, de ő végig ott maradt. *Egy pár hónapja még tuti belezúgtam volna, de most már nem az esetem ez a Mr. Tökéletes, helyes csávó típus, meg amúgy is úgy érzem, hogy Manuelé a szívem.*

Ekkor hívott Klári.

– Már 9 is elmúlt, hol vagy? – aggódott.

Sietve átöltöztem. Nagy karimájú barna kalapban, bokacsizmában, piros bundában voltam.

Mire elkészültem, a Szőke már ott ült a bőr kanapén. Rám várt. Később végzett mint én, de már hamarabb kész volt. Annyira romantikusnak tűnt az egész helyzet. A szerelmes férfi, edzés után megvárja a szeretett nőt, hogy láthassa még egyszer.

Épp, hogy félve rápillantottam a Szőkére, Chris már oda is ment hozzá és szóval tartotta. Éreztem rajta, hogy nem érdekli a főnök süketelése. Másodpercenként rám nézett.

Jaj, ha a főnök nem jön oda, tuti, hogy megszólít a Szőke! De nem bántódtam, hiszen minden ártóról kiderül a végén, hogy segítő. Minél később ismerkedünk meg, annál szerelmesebb lesz belém a srác.

Úgy örültem, hogy végre várt rám egy pasi (aki ráadásul még tetszik is) az edzés végén.

Jaj, hol vagy Manuel??? Miért nem jöttél?

Másnap a Szőke volt a fő témám.

– Óh, Klári ebben a srácban van valami! Olyan finom, intelligens és tiszta a tekintete! Magas, jó képű... ő az álompasi! – áradoztam.

– Na, te minden nap másba vagy szerelmes! Hogy bírod őket számon tartani? – nevetett rajtam.

– Ez még nem szerelem... csak erős vonzalom. Testi és egy kicsit lelki is. Ma vele álmodtam. Elégé furcsa álom volt – kezdtem mesélni kissé zavartan.

– Húha.! Csak nem valami forró dologról van szó??

– Nos forrónak, forró volt. Dióhéjban annyit, hogy a Szőke direkt félpucéron edzett. Izmos mellkasáról csurgott le a veríték. Kb. olyan szexis volt, mint Beckham az angol-olasz meccs után, amikor ledobta a mezét. Rajtam fekete mini, átlátszó csipke szoknya volt és edzés után várt rám a recepciónál, de ekkor együtt is távoztunk. – vittem le a hangsúlyt.

– És aztán? – Klárit felcsigázta a dolog.

– Aztán megmutatta Párizs, egy számomra még ismeretlen, kalandos oldalát – mosolyogtam, kétértelműen.

Mai programunk a divatmúzeum volt. A Christian Lacroix kiállítást néztük meg.

– Ez az első múzeum, amit szeretek! – kiáltottam fel.

– Ezek a ruhák, elképesztően gyönyörűek. Van egy csomó ötletem, otthon varratok majd belőlük egy párat! – lelkesedtem.

– Ha divattervező leszek, csak Haute Couture ruhákban fogok járni! A kidolgozásuk, a fazon, a színek, az anyag... mintha rám tervezték volna!

Majdnem 7 óra lehetett, amikor megláttam a Szőkét. Futni indult, de mikor észrevette, hogy a férfiterembe megyek, irányt változtatott és utánam jött. Elment mellettem. Én csak 1 pillanatra néztem rá úgy, mintha egy függöny mögül nézném.

Aztán még párszor mutogatta magát, átjárált a kardioterembe és telefonált. Végül bejött a randihelyre mellém telefonálni. Lassan kivettem a fülhallgatómat és koncentráltam, hogy elcsípjek pár szót, de hiába, mert franciául és nagyon halkán, hangszínváltozások nélkül, érzelemmentesen beszélt. „Oui”-ket, meg „No”-kat értettem csak. Lehetett érezni, hogy már terhes számára a beszélgetés, le akarta tenni a kagylót. Összesen vagy 4-szer telefonált. Amúgy senki sem szokott edzés közben telefonálni.

Úgy éreztem, hogy rólam beszélt. *De kivel? Manuellel? Ah, őt biztos nem ismeri.*

A szőke egy újságot olvasott kb. 20 percig, pedig már 1 hónapja nem tettek ki új újságokat!! *Akkor mi lehet olyan érdekes még neki, abban a régi magazinban??*

Ez a srác olyan, hogy semmi mást sem kell csinálnia, csak állnia egy helyben egy újságot olvasva, és minden nő elolvad. Olyan tökéletes! Borostás az arca, de hiába, mert így is olyan kisfiús, de mégis markáns!

Beállt az előttem lévő tévéhez, és mikor nézte a monitort, engem is látott. Ekkor fedeztem fel, hogy milyen csodálatosan

tiszta kék szemei vannak.

Alig bírok írni, ha eszembe jut. *Úgy érzem, hogy rólunk szól „A tiltott szerelem” című magyar dal. Egy picit tetszik is a helyzet.*

Egyszer elejtett egy nagy súlyt és felvisített. Megijedtem, nehogy megsebesítse magát.

Amikor már nem tudtam merre nézzek, a helyes edzőre tévedt a tekintetem. Ő is észrevette, hogy nézem, így kihúzta magát és olyan hangosan kezdte el mondani a számokat a kliensének, hogy az egész terem hallja. Furcsák a férfiak.

Mikor végeztem, a Szőke a lépcsőnél tornázott. Csak egy pillanatra viszonyoztam a tekintetét, pedig olyan jó, amikor egymás szemébe nézünk!

De mégse nézhetek rá! Nem adhatok neki biztatást, mert még megszólítana tényleg. Én pedig kedves leszek vele, ő elhív randizni, nekem meg el kell majd utasítanom, mert a szívem Mickey Mousé. A Szőke iránt pedig csak testi vonzalmat érzek, ami nem szerelem.

Szívem szerint nem kosaraznám ki, mert szívesen járnék vele. Ma is magabiztos volt, csak abban bizonytalan, hogy tetszik-e nekem. Szerintem, most jár annál a résznél, hogy belém fog örülni.

Miután elkészültem, a Szőke nem volt sehol. Azt hittem, hogy már elment, így felvettem a bundámat, de a nyalós fenntartott.

– Annyira „julie” a sapkád. A cipőd Chanel?

– Nem, ez egy Manuel Jackson. Általában nem szeretem a Manuel Jacksonos cuccokat, mert túl konzervatívak, de ez egy olyan darab, hogy ügyesen kombinálva kiegészítőkkal (csipke

harisnya, meg Angel lábai benne) szexissé tehető. Amúgy meg csak azért vettem, mert nagyon leértékelt áron volt. Gondoltam, ha már csak egyszer lesz a lábamon, már megérte.

A nyalós szája tátva maradt. Ugyanis nem megszokott, hogy a nők nyíltan beszéljenek arról, hogy leértékelésen vásárolnak. Főleg nem Párizsban. Minél drágább a ruhád, annál jobban felnéznek rád.

Közben a szemem sarkából észrevettem, hogy feljött a Szőke az öltözőjéből és eltűnt valahol. Pont úgy, mint Manuel karácsonykor. *Hova mennek ilyenkor? Talán erőt gyűjteni? Leküzdeni a kisfiús zavarukat?*

Aztán megjelent a recepciós pultnál. Letette a törölközőjét és egy pillantást vetett a cipőmre, de látszott az arcán, hogy kínos neki, hogy megfigyeli a lábbelimet. Nem is értettem, miért nézte. A férfiakat nem érdeklik a cipők. Megfordult a fejében, hogy talán ő is divatszakmabeli?!

Végül elköszöntem és gyalog indultam el Klárihoz.

Az úton végig a Szőkén járt az eszem. *Egyre jobban tetszik és én is neki. Csak szerelmes dalokat akarok hallgatni!*

Aznap éjszaka, felettébb különös álmom volt. Egy látó így szólt hozzám:

– Az a küldetésed, hogy megismerkedj Manuellel és meggyógyítsd őt! A tervező pedig ezáltal segít majd az egész emberiségen. Nagy dolgot visztek majd véghez, megváltoztatjátok a divatvilágot!

Érdekes, hogy Klári jó éjt helyett, csak annyit mondott:

- Álmodd meg a jövőt! - hát lehet ezt is tettem. Majd meglátjuk. Bár ez az egész érthetetlen volt. *Manuel beteg lenne??? Miből kell meggyógyítanom?? És hogyan?*

Másnap, virágos magasderekú Kenzo szoknyában, fekete Versace ingben és kényelmes bokacsizmában mentem. Ezek a cuccok, mind az 1980-as évekből voltak. Ebay-en vettem fillérekért. A nap nagy részét, a Galeries Lafayetteben töltöttük. A leértékelés most kezdődött el. Örület mi volt a boltokban!

Többen vásároltak, mint karácsonykor. Sorba kellett állni csak azért, hogy bejuss egy standhoz. Még olyan cipőket is kitettek, amik kb. 10 eurót értek, irtó rondák és régimódiak voltak. Szerintem ezeket, direkt a leértékelésre gyártják, még életemben nem láttam őket. Leértékelt áruként 300 euróért árulták. Az emberek pedig öltni tudnak, hogy jusson nekik egy-egy darab belőlük.

A nagy Dior boltban nem is tettek ki leértékelt portékát. Azt egy külön épületben árulták, a Champs Elysées közelében. Kíváncsiságból oda is elmentünk Kláriver.

Az egész olyan, mintha egy múzeumba mennél. Előbb vársz, hogy felmehess a lépcsőn. Majd fél órát állsz sorba, hogy leadd a kabátodat (mivel tél volt), aztán még felet, hogy bejuss a stúdióba, ahol ki voltak téve a most potom 2000 euróért megvásárolható ruhák, 500 euróért cipők, 800 ért csizmák. Aztán 1 órát állsz a kasszánál és örülhetsz, hogy átmentél ezen a tortúrán, hogy elkölthesd a minimum 3000 euródat 6000 helyett.

- Nevetséges! - ez volt az egyetlen szava Klárinak.

Dannys ma nem dolgozott, így más sminkest kellett keresnem. Végül egy 50 év körüli, 2 m-es hapsi vállalt el. Klári végig fanyalgott, míg készült a sminkem:

– Téged nem lehet elcsúnyítani, de ne haragudj, most úgy nézel ki, mint drakula felesége, aki vérre vár! – még jó hogy nem értett a hapsi magyarul.

6-ra már az öltözőben voltam. Találkoztam a Mamával, de nem nagyon akart velem beszélgetni. Úgy tűnt, ő már kilépett a sorsomból.

Hiába vártam, nem jött se Manuel, se a Szőke. Most ugrott be, hogy a Szőke nagyon hasonlít a Hetedik Mennysországból, David Gallagherre.

Manuel edzője megállt a boltív mögött és telefonált valakinek. Úgy éreztem, hogy Manuelnek. Aztán letette a telefont és odajött hozzám, mintha barátok lennénk. Mióta jelen volt, amikor felfedeztük egymást Mickey Moussal, teljesen másképp áll hozzám. Olyan, mintha ő is tudná, hogy valami kialakulóban van köztünk. *Vajon elmondta a művész, hogy tetszem neki? Kérdezgette rólam?* Biztos, mivel edzés végén felküldte utánam.

– Hányszor jársz edzeni? Mire edzel? – kérdezgetett, majd felajánlotta, hogy szívesen edzene, de nem fogadtam el.

Hamar meguntam az edzést. Lementem és ittam egy turmixot. A helyes edző megállt tőlem 1 m-en belül és nézett:

– Ca va? – mosolygott.

– Bien – mondtam és elfordultam. De nem hagyta abba, csak bámult. Annyira zavarba jöttem, hogy alig bírtam kiszedni az

aprót a táskámból, kiöntöttem a pultra egy csomó eurót. Aztán szedhettem fel, majd leesett a pulcsim. Az edző felvette nekem. Megköszöntem és már mentem is az öltözőbe, ahol 3 magas lánnyal találkoztam. Mindegyikőjük derekán törölköző volt, a mellükön pedig semmi. *Hát ezek nem szégyenlősek* – gondoltam.

Angolul beszélgettek, de csak a magasabb barna hajú hangját hallottam, mert a másik a haját szárította.

– Na és milyen a csávód? Á, ausztrál? Azok nagyon forrók! Múlt hónapban kavartam egygel. Egy partin jöttünk össze. Jaj, akkor te is tudod, hogy milyen vadak! A franciák se rosszak, de az olaszok bírják a legtovább. Ja, aham. Lesz fotózás, de már elegendem van. Úgy unom az egészszet! Megint fehérnemű lesz, meg ilyen idióta őrült designer ruhák. Még szerencse, hogy életben nem kell azokban járnunk! – ezen akkorát nevettek össze, hogy a szőke tusi hajú lány hangját is hallottam. Ekkor ismertem fel a csajt, hogy egy nagyon drága fehérnemű és parfüm kampányban láttam. Mit mondjak, szórakoztató volt hallgatni, 2 jelenkori modell társalgását.

Este az ágyon feküdtünk, a plafont bámultuk és csókolózásról beszélgettünk Klárival.

– Minden jellem másképp csókol – kezdte – egyszer például csak azért jártam egy sráccal, mert észvesztőén jól csókolt.

– Miben különbözhet a csók? – érdeklődtem.

– Van, aki lassan, finoman szereti csinálni. Van, aki gyorsan, szenvedélyesen. Az egyik fiú például, majdnem lenyelte a nyelvemet, olyan vad volt. Azt nem szeretem – rázta ki a hideg.

- De a legfontosabb az, hogy csak olyannal csókolózz Angel, akit szeretsz. Az lesz az igazi szenvedélyes, beleremegős csók. Máskülönben meg csak egy nyálas cuppogtatás lesz, amire rosszul fogsz visszaemlékezni.

- A szöszi miért nem jött el? Már nem tetszem neki? - váltottam témát.

- Hát. Biztos, hogy tetszel neki, de összetörted a férfiúi büszkeségét.

- Mi??? Hogyan? Hiszen rá se néztem! - értetlenkedtem.

- Na pont ezzel, hogy hidegnek mutattad magad. Ő pedig biztos megszokta, hogy minden csaj a lába előtt hever és most nem érti, hogy lehet, hogy téged meg hidegen hagy. Ezért jár át mindig a másik terembe. Mutogatja magát, hogy gyönyörködj benne.

- Akkor végzett velem?

- Hát az attól függ. Most vagy feladja, vagy dupla erővel fog rád hajtani, hogy mindenáron megszerezzen. Lehet most éppen a klánjával ülnek egy sörözőben és az új haditervet készítik, mert tudják, hogy veled másképpen kell bánni, mint a többi nővel.

- De miért? - nem értettem.

- Azért mert szűz vagy, meg olyan vagy, mintha 1930-as évekből jöttél volna. A mai világban már a nők vadásznak és nem a férfiak - mosolygott.

- Pedig a természet rendje az, hogy a férfinak kell meghódítania a nőt.

– Igazad van Angel, szerintem is. A pasiknak férfiként kell viselkedniük, de ahhoz a nőknek is igazi nőként, aki nem fut a pasik után. A nőknek kéretni kell magukat! A pasik, ha könnyen megkapják a nőt, vagy ha a nő rájuk mászik, nem fogják megbecsülni a nőket. Ez a gyönyörű, természetes játéka a szerelem elejének. Csak az elejének, mert amikor már egymásba szerettek, nem szabad taktikázni, mindig ki kell mutatni az igazi érzelmeiteket.

– De azt meg honnan tudják, hogy szűz vagyok??

– Az látszik egy lányon, hogy még szűz.

– Szerintem, nem látszik, mert Eugéniát azelőtt is, hogy elvesztette, meg most is taperolják a fiúk. Azt egy idegen nem veszi észre, hogy szűz-e valaki. Jó, akik ismernek, lehet, hogy látni fogják, hogy megváltozik bennem valami.

Annyira különleges ez az egész köztünk a Szöszivel. Egy kívülállónak nem tűnik fel, hogy mi zajlik köztünk, ezt csak mi ketten érezzük. Ez a dolog romantikus szépsége.

– Tudom. A lopott pillantások. Hmm. Amikor vágysz rá, hogy megfogja a kezedet, sétálgatok. Ismerem ezt az érzést. De jó is volt! – ábrándozik Klári. Ráragadt a szerelmes hangulatom.

– Azt hiszem, hogy most megint beleszerettem a férjembe. Jaj Angel, megőrítesz engem!

Ó Manuel! Mit csináltál velem? Nem jöttél és most megjelent helyetted ez a srác. Egyre többet gondolok rá, tudom ő is rám. Manuelt már nem is tudom, hogy hogyan szeretem. Ez az érzés, még új számomra. Mint barát, családtag, testvér vagy szerelem

talán? Olyan jó lenne találkozni veled. Itt vagy Párizsban? Akkor miért nem jössz edzeni? Pedig ha jönnél, biztos megszólítanál.

Másnap gyalogtúráztunk Klárival. Kimentünk az Operától az Eiffel toronyig. Gyalog!!! Mire odaértünk, Klári majdnem összeesett.

– Hol van a WC? – zihálva kérdezte.

– Klári! Hát ideértünk. Nézd már a tornyot milyen óriási! – csodálkoztam a viselkedésén.

– Nem! Nem érdekel! Te örült vagy! Képes voltál megtetetni velem vagy 30 km-t gyalog, óriási szélben és -5 fokban! Már nem vagyok 20 éves! Ha nem mutatsz egy wc-t, én komolyan mondom. – fenyegetőzött.

Végül is részben igaza volt, mert többször eltévedtünk. A szállodából láttam a tornyot, így elindultunk északra felfelé, de aztán 20 perc múlva eltűnt a torony és kikötöttünk egy üres utcában, ahol csak pár öreg bácsika sétáltatta a frissen fodrászott puliját. Tehát vissza kellett mennünk az Operához és a Szajna partján haladnunk, átgyalogolni a hídon. Az egész kellemes túra lehetett volna, egy vidámabb, napsütéses napon.

Szerencsére volt egy wc, így nem lettem megnyuvasztva.

1 percet töltöttünk a toronynál és már mentem is edzeni.

Ma nagyon fáradt voltam az edzésen, mindaddig, míg meg nem pillantottam a Szöszit. A futópadon szaladt, gyors tempóban.

Tehát eljött! Olyan jó teste van! Széles vigyorral folytattam a tornát. Ma ott volt Sylar, a 174 cm magas, sötétebb bőrű, tusi, fekete hajú, kis homlokú csávó. Egész este mutogatta magát.

Egy óriási fülhallgatóval a fején járkált előttem fel-alá és másodpercenként lecsekkolta, hogy nézem-e.

Igaz, hogy jó teste van, de vele nem érzem azt a lelki szikrát. A szemeiben nem találom meg, amit keresek. Nem értettem mi volt a Szöszivel, miért nem csinált velem semmit. Talán a Sylar miatt?

Mellettem ült, egy 50 év körüli szemüveges hapsi, akit hamar felismertem, hogy egy színész. Már több francia filmben láttam. Mikor rám nézett, kedvesen mosolygott és köszönt.

Egyébként imádom a francia mozit. Mindig viccesek és a helyszín, az egész ország gyönyörű, a színészek pedig tehetségesek.

Jaj, a nyalós ma is feljött.

Amikor a színész csinálta a fenékgyakorlatot, a padon hason fekve, a nyalós a mutatóujjával beleszúrt a seggébe és így szólt:

– Szexi! – úgy rám jött a röhögés. *Hát tényleg találó a seggbemászó név.*

Sylar bejött mellém és telefonált, végig a szememet fürkészte. *Olyan megszállott a tekintete ennek a csávónak!*

Végül nyújtottam egyedül. Reménykedtem, hogy hátha bejön a Szőke, de nem tette. Már éppen úgy döntöttem, hogy megyek öltözni, amikor... megjelent!!! *Maradok!!*

Egymásra néztünk. A tekintete szomorú, zavart volt. Gyorsan, kétségbeesetten elkapta.

Az Attractívós és egy edző is bejött hozzánk.

A Szőke fekvé csinált felüléseket. A tükörben sunyin néztem, amikor nem látta. Nem tudtam eldönteni, hogy a vádlija, a háta, vagy a mellkasa a legszexisebb testrésze.

Az Attractívós készült távozni, hívta őt is, de ő még maradt inkább. Én pár percen belül mentem, mert tudtam, ha az utolsó ember is elmegy a teremből, biztos megszólít majd és már olyan régóta bent voltam, hogy már nem tudtam új nyújtó pózt kitalálni.

Az öltözőben szokás szerint találkoztam a Mamával, aki elhívott a showroomjára, ami pár nap múlva kezdődött.

Miután átöltöztem, sehol sem volt a Szöszi. Húztam az időt a recepciónál, vártam hogy megjelenjen, mivel tudtam hogy ő később végzett. *Te jó ég! Eljutottunk odáig, hogy már én várok rá? Mi van veled Angel?* Nem vártam tovább; felálltam és kimentem. A terem előtt állt a Szőke az Attractívóssal. *Tehát hamarabb elkészült mint én és várt rám, ma is!!! Olyan boldog vagyok! Most biztos megszólítanak. De óó! Ott volt a seggbemászó is, cigizett. Mivel őt már ismertem, így kihasználtam az alkalmat, ránéztem a Szőkére és köszöntem nekik. Ő először zavarba jött, majd a boldogságtól, hogy köszöntem, elmosolyodott és visszaköszönt.*

Vajon tényleg David Gallagher ez a srác? Ha igen, akkor mit csinál itt? Filmet forgat? De sokkal férfiasabb, mint a sorozatban, bár pár év alatt megférfiasodhatott. A szőke Manuellel egykorúnak néz ki, olyan 36 körüli lehet.

Este már majdnem elaludtam, amikor azon gondolkoztam, hogy jó ötlet volt-e otthagynom a szekrényben a cuccomat. *Bár*

bezártam a lakatot... Tényleg! A naplót hazahoztam? - gondolkoztam.

Oh, ne... A táskában maradt. Hogy lehetek ilyen hülye?? Ezek a férfiak megbolondították! Szörnyű gondolatok kavargtak a fejemben egész éjszaka:

Mi van, ha a takarítónő megtalálja? Odaadja a nyálasnak? Majd keresnek egy tolmácsot, lefordítják és mindenki tudni fog mindent, az összes érzelmemet és azon fognak csámcsogni.

Egész éjszaka a másnap reggelt vártam.

Már nyitásra ott voltam a teremben, lementem a szekrényhez. *Nincs rajta a lakatom és üres!!! Pedig tisztán emlékszem, hogy belakatoztam! Ez nem lehet igaz! Nem történhet meg!* Rám jött a sírás. Jók voltak a megérzéseim éjszaka. Tudtam, hogy valaki elvette. Kétségbeesésemben felmentem a recepcióra, de nem tudtak semmit a táskáról.

- De hát kulcsra zártam a szekrényt! Emlékszem!

A kedvesebb sportos dolgozó, beszélt a takarítóval, bement egy parafa állvány mögé és a táskámmal a kezében jött ki.

- Hála az égnek! Köszönöm! - nyugodtam meg.

- Máskor ne hagyd itt - mondta a lány.

Átnéztem a táskát, smink, cipő, leggings... a napló...

Jaj, köszönöm Istenem!

Miután lenyugodtam, elmentünk a néni showroomjára.

A házuk közel van a Lagerfeldéhez, nagyon drága helyen laknak. Először úgy volt én is modell leszek a showroomon; a néni hívott rá, de a castingelője, a tudomása nélkül nem

választott be. Mi a bajuk velem a modellügynököknek és a castingelőknek? Még akkor sem választanak be, ha a divattervező utasítja őket.

Tehát, mint vendég jelentem meg végül.

Egy hosszú, tükrökkel kirakott lépcső vezetett fel hozzájuk. Nem csak a stúdiójuk, hanem a házuk is itt van.

A néni asszisztense, Stefan fogadott minket.

– Á a Mama hívott ide téged.. Angel, nemde?

– Igen.

– Pár perc és itt lesz, csak most nagyon elfoglalt. Addig nézz nyugodtan szét. Egy kávét, teát?

A stúdió falán végig ruhák voltak kiakasztva. Az egyik felében a nyári, a másikban pedig a téli.

Fekete ballonkabátot viselő, szemüveges, divatemberek járkáltak és papírokra írogattak.

A kollekció szarvakkal díszített bőrkabátokból, atlétákból és bő vászonnadrágokból állt. Megláttam a modelleket. Két lány jött ki 5 percenként más és más ruhában. Kb. 60 cm-rel voltak magasabbak az újságíróknál. Olyan nagyok és vékonyak voltak a lógós vászonnadrágban, hogy Klári elszörnyülködött.

– Te, ezek a lányok olyanok, mint a madárijesztők! Ha én tervező lennék, rájuk sem adnám a ruháimat, mert a vállfákon jobban mutatnak, mint ezeken!! Rontják a ruha színvonalát! – csapott a fejére. – Szerintem, akik téged az utcán modellnek néznek, még Claudia Schiffer korában vannak lemaradva, nem látták a mai bábukat! – háborgott.

– Tudod Klári, a divatemberek egyszerű, kisugárzás nélküli lányokat keresnek, mert félnek, hogy a modell feltűnő jellege elvenné a figyelmet az alkotásukról.

– Jaj, ez már egy baromság! Óriási tévhit! Pont, hogy ha szép, egészséges, magabiztos modelleken mutatnák be a ruhákat, azok sokkal jobban néznének ki. Te is, ha látsz egy ruhát egy semmilyen nőn, akkor fel sem figyelsz rá. De már, ha egy szuper nő viseli, akkor egyből azt gondolod, hogy milyen jól néz ki benne. Te is olyan akarsz lenni és te is az ő ruhájára fogsz vágyni! Igazam van?

– Teljesen egyetértek!

Egy különlegesen elegáns hölgyre lettem figyelmes. Nerc mellényt viselt, alatta selyem mintás Gucci blúzzal és magas sarkú Chanel csizmával. Csak úgy sugárzott róla az elegancia. Biztosan vásárolni jött.

Végül Stefan megfogta a kezemet és felkísért egy miniatűr csigalépcsőn, a néni extrapici irodájába.

A Mama amikor meglátott, biccentett és folytatta a telefonálást. Járkált a szobában körbe-körbe, 20 cm-es holdjáróban, amiből óriási szegecsek álltak ki. Szerintem ilyen csizmát a repülőgépre fel se engednének vinni. Veszélyes tárgynak minősülne.

A kezén 8 gyűrű volt, a fején kendő. Majd egy nő leadta a rendelést. Míg telefonált, megnéztem a bundákat. A nercek gyönyörűek voltak. Az iroda egyben műhely is, az egyik asztalnál egy varrónő ült és dolgozott. Mögötte a falon képek voltak kitéve egy Chanel ruháról. Lehet azt fogják letervezni.

Elképzeltem, mennyire jó lesz, amikor a saját ruháimat fogom bemutatni és beszélni a megrendelőimmal.

Mikor végzett, megmutatta a férfi stúdiót is, ami szintén tele volt ruhákkal.

- Arra gondoltam, hogy benne lehetnél a katalógusban - ajánlotta fel és lerázott, mert nagyon elfoglalt volt. *Mikor leszek már én is elfoglalt??? Összesen 2 percet foglalkozott velem, de nem panaszkodom, mert Stefan nagyon aranyos volt.*

A végén a bőrbakancsot viselő, zselés hajú, 40-es hapsi nagyon nézte Klárit. Míg hívta a taxit, így szólt hozzá:

- Gyönyörűek a szemeid!

- Merci - mondta Klári.

Ezek után Klári végig lebegett és áradozott a hapsiról. Aznap a nyalós nem is köszönt. Biztos a szőke mondott neki valami jót rólam, ami bökte a csőrét a csajnak.

3. fejezet

30 örült randi egy divatbemutatóért

A reggelit én állítottam össze, friss sonkából, croissant-ból és zöldségekből. Ma fekete Gucci nadrágban, fekete selyemblúzban és csinosított fazonú Dior kabátban voltam, piros sapkával és sállal.

Tegnap kívántam, hogy legyen egy park a szállásunk közelében, hát ma találtunk is egyet. Elképesztő! Csak vágyom kellett rá! Párizs tele van szebbnél szebb parkokkal, ahol az egyetemisták, szerelmespárok töltik szabadidejüket. *Egyébként, mostanában napmániás vagyok, mert rengeteg életerőre van szükségem és ezt igyekszem a naptól gyűjteni.* Mivel még eléggé hűvös volt, folyamatosan kerestem a napsütötte utcákat. Épp képeket csinált rólam Klári, amikor egy házaspár megállt mellettünk.

– Ne haragudj, te táncos vagy? – kérdezte angolul, két hátizsákot viselő ember.

– Nem. Miért? – mosolyogtam.

– Mert teljesen úgy nézel ki, mint a balerinák az operában. Akkor meg miért vagy így felöltözve? – csodálkoztak.

Ma is sokan fotóztak. Volt egy turista busz, tele fiatalokkal, akik a mobiljukkal csináltak rólam képeket, amikor elhaladtam mellettük.

Edzés előtt átöltöztem. Pink csipkezekni, felette fekete csipkeharisnya, hozzá egy csini kabát, nagy széles öv és mini vintage kalap. Mindenki nézett az utcán. Sokan ohlaláztak. Nem tudták elképzelni, ki lehetek.

A recepciósok az edzőteremben meg sem lepődtek a kinézetemen. Vagy jól titkolják, vagy már megszokták.

Persze egyik nap, amikor a nagy karimájú kalapomban mentem, az alacsony rövid hajú, fekete bőrű, fiatal recepciós, mikor meglátott, nevetésben tört ki. Annyira nevetett, hogy a kártyámat sem tudta elvenni. Meglepődtem, hogy még egy ilyen elit helyen is kinevetik a vendéget, ha nem farmerben és pólóban jár.

Nagyon nagy bátorságot gyűjtöttem és felvettem az Iceberg, keresztcsíkos bodymat (fekete, piros és kék csíkos), egy fekete térdig érő cicanadrággal és a dioros arany edzőcipővel. A hajam hullámos volt, a tegnapi fonásnak köszönhetően.

Amikor bicajoztam, megjelent Amelie, a színésznő, akin óriási meglepődésekre gyűrű és karóra volt. *Húha!!! Példámat követve mások is elkezdtek ékszerben edzeni??? Tök jó!*

7:30 volt már, amikor a vádligépnél ültem. Jobbra néztem, majd vissza, megint jobbra. *Itt van!!!!!!!*

Boldogsághormonok röpködtek jobbra-balra a mellkasomban. *Tehát itt van Manuel.*

Gyorsan felhívtam Klárit, aki csak kérdezgetett mindenfélét, de nem tudtam folytatni. Le kellett tennem, mert az öröm és még hozzá a beszéd is, elsírtam volna magam.

Manuel a terem túlsó végében állt. Amikor újra odanéztem, láttam, hogy mellette állt, nekem háttal, az angol személyi edzője, akivel az újságcikket csinálták. A srác beszélt neki, közben Manuel felém nézett többször, majd a fiú is megfordult és rám nézett. Manuel csak hintázott a lábán, mint aki nem tudja mit csináljon. Előre-hátra, olyan volt, mint egy szerelmes tinédzser. Szinte toporzékolt örömében. Ekkor elindultak felém és megálltak a randihelynél.

Közben Antonio jött, a kb. 50 éves, de nagyon fiatalos, ősz, göndör kliensével, hogy felváltva használjuk a gépet.

Ilyenkor a külvilág lassított felvételen megy számomra.

Amíg várnom kellett rájuk, átültem a mellettem lévő padra. Még mindig szemben voltam a tervezőékkal. Hangosan beszéltek, közben az edző, a kis 172 cm magas, szűk farmert és kivágott pólót, hosszú láncot viselő srác, jól megfigyelte a táskámat. Ami egy oversize, lila, lakk Prada volt. Éreztem, hogy Manuel már beszélt neki rólam. A fiú a kondigépnek támasztotta a karját, amit több sötét tetkó borított és megcsillantotta a fényben, az óriási arany Rolex karóráját. Aztán átmentem a randihelyre. Manuel a szemembe nézett. *Istenem! Az a tekintet!* Szinte beszéltek a szemei:

Szeretlek!. Örülök, hogy itt vagy... de zavarban is vagyok egy picit, mert a haverom tudja, hogy mennyire bejössz nekem. Aztán a srácra nézett, mintha mondani akart volna neki valamit, majd vissza rám, lassan megfordult és folytatta az edzést. Végig az ő nevetésüktől zengett az egész terem. Angolul poénkodtak. A tervező, amikor rájuk néztem, éppen a nyelvével nyalt valamit a levegőben. Nem is gondoltam volna, hogy ilyen is tud lenni.

Az osztálytársaim viselkedtek így a gimiben. Az edző, miközben beszélt, hirtelen rám nézett. Én annyira fenomenálisan boldog voltam, hogy véletlenül rámosolyogtam, amitől neki elakadt a szava.

– A... A... A... – háromszor kezdett bele a mondandójába, zavarba jött. Majd folytatták a hahotázást.

Azt olvastam, hogy a férfiak, ha tetszik nekik egy nő, igyekeznek a nő figyelmét magukra vonni hangoskodással, feltűnő nevetéssel. Csoportosan magabiztosabbak, de néha elkülönülnek, hogy a nő, nehogy összekeverje őket valakivel.

Amikor elindultak nagyon megijedtem, hogy máris végeztek. Manu olyan édesen fogta a kis törölközőjét. A szemeimbe nézett hosszan. Az edzője a szemben edző, bő fekete pólós melltartó nélküli lányt bámulta.

Később, éppen vizet mentem venni, amikor ők felfelé jöttek a lépcsőn. *Lehet a büfében voltak? Vagy tervet készttettek? Jaj és most mi lesz, szemtől szemben leszünk...*

– Au revoir! – vigyorgott bohókásan az edzője. Teljesen meglepődtem, angolul visszaköszöntem neki. A tervező csak keményen rám nézett és elkapta a fejét.

Miután feljöttem a 2. üveg Eviannal a kezemben, beültem a „kilátós” bicajhoz, ahonnan a férfiterem nagy részét beláttam. A művész végig úgy állt és beszélt az edzőjének, hogy látható legyen, de én nem néztem át, nehogy észrevegye, hogy tetszik. Egyszer odapillantottam, mert már nem bírtam ki, hogy ne lássam, de ő akkor is pont engem nézett. Gyorsan

visszafordultam és néztem a filmet a képernyőn. Odajött hozzám Erik:

– Mész ma bulizni? – mosolygott.

– Nem, miért? – kérdeztem ijedt hangon. Félttem, hogy el akar hívni valahova. Nem szívesen kosaraztam volna ki.

– Csak, mert ki vagy sminkelve – mutatott az arcomra.

– Áh, a smink? Az számomra mindennapos – nevettem.

9:20-kor már a recepción voltam, ahol legalább 20-an váraakoztak. El nem tudtam képzelni, hogy mire. Hirtelen megjelentem kalapban és 20 cm-es túsarkúban. Minden szem rám tapadt. Egy pillanat erejéig felmértem a „tömeget”, de Manuel nem volt köztük. Elkerültük egymást. Ezek szerint, a sors még nem akarta, hogy megismerkedjünk.

Ma olyan más volt a tavalyi dilis napjához képest. Annyira férfias lett azóta. Fiatalos és vonzó (még a Szőkétől is vonzóbb).

Úgy nézek rá, mint egy férfira, aki tetszik és én is neki.

Ő nem a divattervező a szememben.

Később beugrott, hogy az edzője, az egyik rokonomra hasonlít, aki szentül állítja, hogy a nő verve jó. *Lehet, hogy az edző tanácsolja neki, hogy komor legyen velem???*

Másnap a Galeries Lafayette Gourmet olasz éttermébe mentünk tiramisuzni. Isteni volt. Már törzsvendégek voltunk ott is. Egy családe a vállalkozás. A pincérnő 22 év körüli, alacsony fekete hajú, cserfes csaj. Mikor kihozta az ajándék sutit, amit a bátyai küldtek, így szólt:

– Van kedved jönni, bulizni?

- Hát, nem tudom, hogy lesz-e időm - mondtam bizonytalanul.

Ekkor eszembe jutott, mi lesz, ha Manuel is elhív bulizni.

Talán félek is egy picit. Mi lesz, ha megszólít? Hogy szólít majd meg? Remélem egyedül és nem az edzőjével jön majd oda hozzám.

Olyan szívesen elmennék vele a Marlyba, vagy egy parkba. Klári szerint, csak azok járnak a parkokba, akik csókolózni akarnak. Tényleg, mi lesz, ha meg akar majd csókolni? Én is akarom, de nem 1 hét után, hanem jóval később. Ma már a Szőke is jön edzeni szerintem.

Kicsit feszülten mentem az edzésre. Először a kék selyem csőnadrágomat vettem fel, de extrém szűk volt és eszembe jutott, hogy múlt héten olvastam egy tervezőről, hogy tavaly egy bulin a „cameltoe” nevű jelenség ellen tiltakozott.

(A cameltoe: a láb közé bevágó ruhadarab következtében kidomborodó női nemi szervet jelenti.)

A tervező egy hatalmas, szőrös tevepatának öltözve tűnt fel a partin. Kezében egy tiltakozó táblát tartva hívta fel a figyelmet a látványos puncik ellen. A vendégek szerint, olyan nagy volt a jelmeze, hogy egész este, csak egyszer tudott megmozdulni, amikor a wc-re ment.

- Na, ennek az ürgének a Westend-ben sétálnia nyitott szemmel. Ott aztán lenne annyi kivillanó cici, punci, minden... Azt se tudná utána, hogy mi ellen tiltakozzon - nevetett Klári.

Tehát nem tartottam jó ötletnek, hogy a bevágós nadrágomba menjek.

Így a fekete, bő Kokosalaki nadrág mellett döntöttem, fehér, rövid bundával, fehér kalappal és kék masnis cipővel.

Végigmentem az edzőterem folyosóján. Már távolról láttam, hogy 8 ember állt a büfé pultjánál. Egyre közelebb értem. Ő is ott volt az edzőjével, akinek a neve, Beny. Rám nézett, kivirult az arca. Összemosolyogtak. *Biztos nagyon tetszik neki a stílusom.*

A kopasz főnök kérdésére válaszoltam, hogy nagyon jól vagyok. Aztán a divattervező rám nézett. Én is rá. Az arca ragyogott, bájosan mosolygott. Szinte sugárzott. Köszöntünk egymásnak franciául.

A lépcsőn lefelé menet már senki sem láthatta, hogy a törölközőbe borítottam az arcomat, nevettem, könnyeztem. *Az első köszönésünk! Köszönt! Olyan édi volt! Minden olyan hirtelen történt. Csak ránéztem... Olyan édesen kortyolgatta a kávéját és támaszkodott a pultra. Igazán férfias, de nyuszimuszis is.*

Ma sminkem nem volt, csak alapozó és göndör haj, arany masnival. Indigókék atlétát viseltem.

Edzés közben kínált az öltönyös, hogy majd igyak pezsgőt a recepciónál, mielőtt hazamegyek. *Jaj, ha tudná, milyen mámoros hangulatban vagyok már így is, biztosan nem ajánlana alkoholt!* – gondoltam magamban.

Én a tévét néztem, Mickey Mouse pedig súlyokat emelt, de a tükörből nagyon jól láttam. Annyira szexis volt. Inkább nem néztem tovább, mert mindig elmosolyogtam magam és még feltűnne valakinek, hogy mi érdekeset láthatok én ott a terem túlsó végében. Amikor kidobta az üvegét a kukába, a

szemembe nézett, de már nem annyira keményen, mint ezelőtt. *Olyan, mintha mondani akarna valamit. De mit???*

7:45 körül kijött a nyújtóból előbb az edző, majd Manuel, aki kihúzta magát és ment, de amikor eléem ért, egy pillanatra megtorpant. Azt hittem, hogy megáll, de végül nem állt meg.

Én még maradtam. Mellettem egy melegeféle atlétás csávó, a fehérenemű modell párizsi pasija, meg a Fuxiás hapsi edzett. (Azért Fuxiás, mert egyszer találkoztam vele az étteremben.) Mivel én minden nap ott ültem a férfiterem ajtajában a vádligépen, ő minden nap megállt mellettem, kivette a füléből a fülhallgatóját, és üdvözölt.

– Ugyanaz a lány, minden nap 6:30-kor és iPodozik. Hogy lehet ez? – nevetett. Szerintem nagyon vicces hapsi.

Szóval, öt perc múlva visszajött a terembe Beny, Manuel edzője. Nagyon meglepődtem.

Megállt előttem.

– How are you? – kérdezte.

– Nagyon jól vagyok, kösz.

– Te TUDSZ ANGOLUL???? – képedt el.

– Persze – feleltem.

– Beny vagyok – kezet nyújtott – te itt élsz?

– Csak nyaralok.

– Igen, és miket néztél már meg?

– Kávézókat, a Divatmúzeumot, éttermeket. (Jaj az adrenalinom felment. Úgy gondoltam, a végén elmondja majd, hogy az a helyzet, hogy nagyon bejövök a főnökének.)

– Mit csinálsz ma?

– Miután befejeztem az edzést, megyek aludni – feleltem.

Erre megkérdezte, meginnék-e egy kávét, de szerintem nem mondta, hogy kivel. *Vele? Vagy Manuellel?*

– Ma már nem tudok menni, de holnap is itt leszek és beszélhetünk majd.

– Ok – mosolygott egy cukit és már el is viharzott.

– Ohlala? – kiáltott fel a mellettem edző hapsi. Biztos meglepődtek, hogy már több hónapja kerülgetnek és nem mernek megszólítani, erre idejön ez az amcsi és már rögtön elhív. Nehéz volt fapofát vágnom. *Tehát ideküldte Manuel!*

Még futottam egy ideig, hogy levezessem azt az óriási feszültséget, ami bennem tombolt.

Klári hamarabb jött és a szemben levő kávézóban várt rám. Onnan látott két kis vékony srácot az edzőterem párkányán ülni és várakozni, vagy 30 percig. Tuti ők voltak. Tehát vártak rám.

Az izgalmas nap estéjén kavargott a fejem.

Vajon már elmondta Manuelnek a nevemet? És mit szól hozzá? Tetszik neki? Olyan furi, hogy ő nem is hitt oroszoknak! Franciának nézett. Elég intelligens az edző, 20 év körüli lehet.

– Amikor közöltem vele, hogy tudok angolul, nagyon megdöbbent fejet vágott – meséltem Klárinak a történeteket.

– Szerintem abban a szent pillanatban lepergett előtte az előző napi malackodásuk. Eszébe jutott, hogy nyalástól kezdve

minden volt. Ezt a hibát biztos nem követik el még egyszer. Megtanulnak arabul? – nevetett Klári a fiúkon.

– Amúgy az Attractívós is ott volt. A büfénél pávaskodott öltönyben. Üzletember lehet, de engem hidegen hagy.

– Akkor miért beszélsz róla?

– Mert érdekes.

Már 16 óra múlt, amikor még a szoknyákat próbálgattam a csipkeharisnyához. Felvettem egy minit.

– Na, ha ezt veszed, akkor már mehetsz is szobára a tervezővel, az edzés végét se várd meg! – botránkozott meg Klári az ágyon fekve és emelgette a lábait.

– Ezt meg, hogy érted?

– Csipkeharisnya és bőr mini szoknya! Felhívás táncra. Egy lány tangóra. Minden férfi így fog utánad fütyülni – fütyült egy nagyot Klári – Na, majd megmondják: Eszméletlen ez a csaj!. És igazuk is lesz, mert te eszméletlen merész nő vagy, Angel. Ezek meg nem holmi csitri fiúk, másképp gondolkoznak, mint a huszonévesek. Tudnak olvasni mindenből – állapította meg Klári.

– A földön azért vannak férfiak és nők, hogy egymásnak tetszeni akarjanak! – nyugtattam meg.

Mire megérkeztem, ők már javában edzettek. Kezdték már megszokni a tervező jelenlétét, de még mindig felpörögtem, ha megláttam. Én a lábgépnél ültem, ők pedig sokáig tanakodtak. Végül odajött a randihelyre Manuel. Megkérdezte az öregurat, hogy átadja-e a gépet.

– Még 20 perc legalább – felelte az öreg.

Így a nyújtóba vették az irányt és pont 15 perc múlva jöttek ki, de addigra már más jött be mellém edzeni.

Így nem volt alkalom, hogy közel lehessenek hozzám.

Lementem megvenni a második egy literes Evianomat (ilyen forró helyzetekben 1 l-t iszom meg óránként).

Mire feljöttem, láttam, hogy Beny és Manuel a tükörnek támaszkodva, néznek rám. Irtó hangosan őrjöngenek és kiabálnak. *Csak nem nekem???* Közben átmentem megnézni, hátha a futópadon van a Szőke. De nem volt. Ez már sosem jön – gondoltam.

Beültem vissza a törzshelyemre, oldalra néztem és kit láttam?. Ott állt a Szőke magabiztosan, nekem háttal, de a fejét oldalra fordította, majd ment edzeni és a pult mögül diszkréten a szemembe nézett.

Majd többször csinálta a szokásos magamutogató divatbemutatóját, oda-vissza járkált a kardióba.

Közvetlenül mellettem ment el, amikor Klárral telefonáltam:

– Épp most ment el a Szőke mellettem, direkt!!! – mondtam.

Erre a szóra a Szőke hátra fordult.

– Te jó ég, de barom vagyok! Kimondtam, hogy „direkt” és azt értik! Óh, Klári segíts, megint kimondtam? – nevetésben törtem ki a hülyeségemen.

Nem sokkal később odajött hozzám Beny.

– Mit csináltál ma? – kérdezte egy kis zavarral az arcán.

– Vannak barátaid? – tette fel a kérdéseit, majd magáról mesélt:

– Én 1 hónapig leszek itt. Beny vagyok a HÍRES londoni Manuel Jackson edzője. Tudod ki az? – mutatott a terem végébe a tükrökhöz, ahol Manuel várakozott nagy izgalommal.

– Igen – feleltem, bár meglepődtem, hogy így aranyozza a főnökét, aki biztosan utasította, hogy ha még eddig nem tudtam volna, akkor tudjam meg, hogy Ő egy híres divattervező.

– Itt Párizsban, több szabadidőm van, mint Londonban és hoztam a két kutyusomat. Holnap találkozhatnánk – tálalta fel nekem az ajánlatát.

– Miért akarsz velem találkozni? – itt azt a választ vártam: *hogy igazság szerint a tervező akar, nem én, csak én vagyok a pici kutyusa, ezért muszáj volt idejönnöm hozzád.* De ehelyett, Ő megforgatta a szemeit és ezt válaszolta:

– Kutyát sétáltatni!

Gyorsan végigpörgettem az agyamban. *kutyasétáltatás???* Nagyon meglepődtem a válaszára, de ő is. *Manuelnek vannak kutyái, ha jól tudom és holnap február 14-e, Valentin nap lesz, tehát biztosan Jackson fog eljönni a kutyasétáltatásra, csak olyan beszari, hogy nem mert elhívni.*

– Odaadom a névjegykártyámat és majd telón megdumcsizzuk.

Féltem, ha nemet mondok, elmegy a divattervező önbizalma. Azt hiszi majd, hogy senkinek sem fogadom el a meghívását és nem próbálja majd meg többször. Meg amúgy is, tegnap sem

mondtam igent. Mikor átnyújtottam a kártyámat, a Szőke látta és csodálkozva nézett rám.

Visszament az edző a tükrökhöz, majd bejött a Szőke a randihelyre. Leült a padra, közvetlenül előttem és újságot olvasott a teljes homályban. Egy oldalt kb. 5 percig, tehát csak imitálta.

Majd elment előttem a tervező. Rám se nézett. Diadalittasan megállt a Szőke előtt, váltott vele pár szót és már indult is. Félúton hátrafordult:

– Legyen jó éjszakáááád, haver!!? – gúnyolódott.

Húha... Ezek ismerik egymást. Erre nem számítottam. Lehet, hogy Manuel bízta meg a Szőkét, hogy jöjjön minden nap és figyeljen engem?! Szóval, ezért telefonált annyit, és edzett olyan keveset.

De hát a Szőke szeret! Lehet, hogy a kémkedés közben ő is belémhabarodott, vagy Manueltől függetlenül zúgott belém és ma jöttek rá, hogy mindkettőnek tetszem???

De bonyolult.

Később megbántam, hogy igent mondtam Beny meghívására. Reméltem, hogy Manuel is ott lesz. *De mi van, ha csak letesztelt, hogy mindenkivel elmennék-e?*

Valaki felhívott este, de nem szólt bele. Csak Manuel lehetett az, mert privát számról érkezett a hívás, és senki sem tudja ezt a számomat, kivéve az edzőjét. Beny biztosan beleszólt volna... tehát Manuel hívott fel.

Pár percen belül jött az első sms:

*„Hi Angel, Beny vagyok az edzőteremből.
Nagyon várom, hogy találkozzunk holnap!
Legyen jó éjszakád! Xxoo”*

– Írd meg neki, hogy: „Kívánom neked is olyan jó éjszakád legyen, mint amilyen jót kívántál nekem” – rukkolt elő Klári az ötlettel.

*„Hi Beny! Remélem fog sütni holnap a nap!
A város melyik részében fogunk sétálni?
És mikor? Az éjszakám csodálatos. Angel”*

*„Úgy néz ki egész nap napsütés lesz! A Les halles-nél lakom.
Mi lenne, ha ott ebédelnénk, mondjuk egykor, majd elvinnénk a kutyákat sétálni a Szajna parton? B.”*

– Írd azt: „Remélem nem vérebeid vannak, mert félek a kutyáktól! Viszek egy kutyaszakértőt is.” – ajánlotta Klári. Fajtiszták a kutyák?

– Na de, hogy írjuk meg, hogy te is jössz Klári? Egyedül nem merek elmenni, mert mi van, ha nem is lesz ott a tervező?? Még nem is ismerem a srácot.- néztem kérdően Klárira, aki ezt tanácsolta:

– Írd azt: „Jön az asszisztensem is, de ne izgulj, mert ő süket-néma, de a kutyák nyelvén ért.”

Végül ezt írtam:

„Nem vagyok egyedül Párizsban, hanem az asszisztensemmel.

Nem bánnád, ha ő is jönne velünk? Milyen kutyáid vannak?”

A válasz több óra múlva jött.

„2 csivava, csodálatosak! Jöhet az asszisztensed, ha akarod. Nem probléma.

Találkozzunk 1-kor a Fittnesznél és aztán elsétálhatunk a kutyákért. Jól hangzik?”

– Na így, hogy én is megyek, ugrott a romantika. Semmi Szajna part? – kámpicsorodott el Klári.

Február 14.: Az első Valentin nap, amit fiúval töltöttem.

Nagyon izgultam. Reggel az edző felhívott ismeretlenről, hogy hol vagyok, de nem az ő hangja volt. *EzManuel!!! Wow... Tudtam, hogy ő fog jönni. Beny számát kimutatná a telefonom.*

A Georges Pompidou Centernél találkoztunk az edzővel, aki egyedül jött!! *Jaj ne!*

Rajta kis szűk fekete bőrdzseki, Nike edzőcipő, nagy LV speedy táska, klasszikus pilóta napszemüveg volt.

Adott pusztit és már mentünk is a Café Beaubourgba, pár méterre a Pompidou centertől.

Annyira izgultam, hogy még az ebédlő belsejét sem tudtam megfigyelni. Csak arra emlékszem, hogy ez volt az életem legelső randija, ráadásul Valentin napon. *Tehát nem Manuellel jött. Talán majd az lesz a meglepetés, hogy hozzá megyünk a kutyákért.*

– Meddig maradsz Párizsban? Itt leszel olyan márc. 1 körül? – tette fel legelső kérdését.

– Szerintem igen.

– Mert akkor lesz tudod, Manuel divatbemutatója és eljöhetnél. Te szereted a márkáját? Milyen márkákat szeretsz?

– A Diort imádom, meg a Cavallit. Nagyon sok tervezőt szeretek.

– Mikor először megláttalak, azon töprengtünk Manuellel, hogy vajon híres magyar színésznő, vagy modell vagy-e?

– Magyar? Tudtátok, hogy magyar vagyok? Honnan?

– Ránézésre. Ismertem egy magyar lányt régen. Mikor megláttalak, meglepődtem, hogy milyen gyönyörű vagy és, hogy egy lány is van a sok fiú között az edzőteremben. Képzeld, ma mikor a lábamra edzettem, te jártál az eszemben. Amikor rám mosolyogtál azt gondoltam: „Nekem kell ez a mosoly!” Manuel és a barátja Miló ki is nevettek, hogy mennyire megtetszettél, de olyan félénk voltam, hogy nem mertelek elhívni. *Ez érdekes, mert a teremben, úgy tűnt, mintha Beny és Manuel röhögtek volna a Szőkén.*

– Milyen barátja?

– Hát Miló! Tudod ilyen magas, szőke srác... ma ott lesz a Gina partiján, majd megmutatom. Tényleg, még nem is mondtam, hogy ma lesz egy Valentin-napi parti. Eljöhetnél. Egy híres francia együttes is fellép.

– Majd meggondolom.

– Oksi. Tudod én már 28 éves vagyok, nagyon sok mindent megéltem: drogoztam, rossz voltam, de most jó útra tértem. Vettem egy lakást, filmet akarok forgatni, festeni, fényképezni és lemezt kiadni – elővette a mobilját és lejátszott egy rap

számot, amit eléggé nehéz volt elhinni, hogy tényleg az ő hangja. Jó volt!

– Anyukám egy sivatagban él és csodálkozik, hogy magányos. Ellentétben velem – folytatta.

– Szerencsés vagy, hogy vannak barátaid! – mondtam.

– Ma te is megtaláltad a barátodat, Angel...! Engem! – megfogta az asztal felett a kezemet, jó hosszan. Nem akarta elengedni. Eléggé kínosan éreztem magam, végül elhúzódtam.

Egyszer csak felpattant és hajolgatott. Megmutatta, hogy milyen gyakorlat jó a fenékre. Nagyon jól éreztem vele magam. Sokat nevettünk. Egészen szórakoztató és jó humorú srác.

Aztán Klári csatlakozott hozzánk és együtt mentünk fel a kutyákért egy pici lakásba. A kutyusok egy mini táskában voltak, teljesen lecipzározva.

Klári nagyon nagy állatbarát. Több kutyája is van otthon. Az ő kapcsolata az élő példája annak, hogy a kutya az ember legjobb társa.

Mikor meglátta Klári a kutyákat, teljesen felháborodott, de próbálta a lehető legkevésbé kiadni a dühét.

– Te nem sajnálsz ezeket, a szegény teremtéseket, itt egyedül egész nap? Még levegőt sem kapnak! Kiteszed tőlük 10 cm-re a vizes tálat, hadd áhítozzanak utána, hisz úgy sem tudnak kijönni inni. Mi lenne, ha én is bezárnálak téged egy dobozba? Hmmm? – Beny csak nézett rá, egy szót sem értett. Lefeküdt a kanapéra, szétterpeszkedett és bedugta a két hónaljába a kutyusokat.

– Imádják, ha itt lehetnek... így alszunk reggel, este! – áradozott.

– Kár, hogy nincs itt velem a harmadik kutyusom, ő mindig a lábam között szokott heverni. Tudod, ő a leglomposabb. Ez itt GQ, a férfi újságról neveztem el, mert olyan helyes – mutatta be a kisebbiket.

– Angel, szerintem ezek nem is a saját kutyái, csak kölcsön kérte őket. Szegények nem örülnek, hanem szabályszerűen félnek a simogatásától! – súgta oda Klári.

Később levittük őket sétálni. Néha ránéztem a mögöttünk kullogó asszisztensekre, aki szinte dőlt a röhögéstől és telefonált:

– Kedves barátnőm, muszáj elmondanom, mik történnek itt. Éppen megismételhetetlen pillanatok játszódnak le a szemeim előtt.

Látnod kellene Angelt, aki még biztos sosem sétáltatott kutyát életében. Beny kitolt vele, mert odaadta az egyik chivava pórázát a kezébe, amit Angel úgy finoman, 2 ujjal fogott meg, vigyázva, hogy a kutyát legalább egy km-re tartsa a testétől, véletlenül se érjen hozzá. Szinte taszítja a kutyust. Látszik, hogy nincs ínyére ez a kis program. Ráadásul Beny, mint a szélvész útközben úgy lehagyta. Angel kutyájára pedig rájött a nagydolog. A lány egy szót sem szólt, csak állt a kutyával. Nézett jobbra, balra, nem tudta mit tegyen. Én odaszaladtam az edzőhöz, megkopogtattam a vállát:

– Gyere már, nézd meg, mit fialt a kutyád az úttestre! Össze kellene szedni! Szerencsére egyből vette az adást. Mosolygott,

odaszaladt, elővette zsebéből a kis zacskóját és felszedte az ürüléket.

- Na és illenek egymáshoz Angellel??

- Úgy néznek ki, mint akik különböző bolygókról jöttek. Egyáltalán nem illenek össze. Az emberek tátott szájjal bámulják őket. Számomra nevetségesek. Nem is merek közelebb menni, mert akárhányszor rájuk nézek elröhögöm magam.

Képzeld csak el: egy kifinomult fiatal hölgy, aki minden mozdulatával sugározza a nőiességet és mellette egy kis mitugrász. Nem is értem, mit akar egyáltalán Angeltől.

Aztán eljött a megváltás Angelnek, mert Beny elengedte a kutyákat a Les Halles parkjánál, hogy szaladgáljanak.

Míg Klári telefonált, az emberek bámultak minket. Páran nevettek is. Lehet a karimás kalap, fehér magas derekú ceruzaszoknya, rózsás harisnya és bunda már túl sok volt nekik egyszerre. Na meg a Paris Hilton kutya a pórázomon, kis horgolt kabátkával. Egy idős járókelő meg is kérdezte tőlünk, hogy festők vagyunk-e?

- Persze, én a festő, te meg a múzsám? – viccelődött Beny.

Alig vártam, hogy végezzünk a sétáltatással, hogy mindent elmeséljek Klárinak. Hazamentünk.

- Azt mondja belém zúgott. Akkor mégis neki tetszem? De olyan, mintha meleg lenne, és mielőtt találkoztunk Manuel szólt bele a telefonba. Felismertem a hangját, csak Beny nevében beszélt. Meg amúgy is! Nem érzem, hogy Beny

őszintén vonzódna hozzám! Szerintem, őt kirázza a hideg a magamfajta nőktől.

– Áh, Beny nem buzi! Jaj, te, hát ez a jelenet, ahol a kutyát sétáltattatok, a legjobb komédiát megnyerhetné az Oscaron. Kár, hogy nem volt fényképezőm megörökíteni a szép párt! Egy fejjel voltál nagyobb nála. Ahogy kecsesen fogtad a pórázt, mint egy madame! Haláli vagy!

– Na és mit gondolsz Benyről??

– Olyan kis bohóc! Te mellette úgy néztél ki., hogy is mondjam. Óriásnak, ő meg kis töpörödött volt. A teljes auráját leszedted. Összemegy melletted.- Klári törölgeti a munkahelyi mobilja kijelzőjét (amit a főnöktől kapott) és motyog magában:

– Jaj! Akárhányszor kinyitom ezt a telefont, a főnököm képe néz vissza rám – gyorsan bezárta a kijelzőt.

Klári szerint ma nyugodtan odamehetek Manuelnek bemutatkozni.

Mikor felmentem a terembe, pont beszélgetett Manuel és Beny egy hapsival, így tettem egy kört a teremben. Mire visszaértem hozzájuk, nagyon meglepődtem, mert Manuel már távolról integetett, mosolygott és kezet nyújtott.

– Manuel Jackson! Örülök, hogy megismerhetlek? – szorította meg a kezemet, a kis puha, vékony ujjával.

Én is bemutatkoztam, köszöntem az edzőnek is, majd mentem a nyújtóba lenyugodni.

Te jó ég!!! Most már ismerjük egymást! És Ő szólított meg! Annyira happy vagyok!

Majd beültem melléjük. Manuel végig mosolygott rám, amíg beszélgettek. Rá sem nézett az edzőre, csak rám, a szemembe. Annyira örültem. *Remélem én is visszamosolyogtam. Olyan szép a mosolya!*

– Na, mi a helyzet? Jössz a partira? – fordult felém Beny, amikor Manuelt edzette a mellettem lévő tárogatóson.

– Egy partiruhát sem hoztam – feleltem.

– Miről beszéltek? – kérdezte Manuel.

– Oh, az nem probléma! Gyere valami hétköznapiiban. Jaj, ma Gina a legszexisebb ruhát viseli majd, amit valaha terveztem! – fellengzősködött. Persze az edzőjének mesélte, de úgy hogy én is halljam.

Beny sokat viccelődött.

– Oh, Angel, te olyan tökéletes vagy, hogy edzened sem kéne!
– nevettek össze Manuellel huncutul.

– Mi az, a bokádon? – mutattam a Manuel bokáját védő szalagra.

– Áh, ez? Szalag, ahhoz a géphez! És már vette is le őket és odaadta az edzőnek, hogy tegye fel nekem. *Annyira kedves és jó fej!* Aztán felállt és mutatta, hogy kell csinálni a gyakorlatot. Olyan murisak! Manuel, olyan volt, mint egy balerina! Elkezdtek táncolni. Majd átmentek a vádligéphez szemben. Onnan is nézett.

– Beny! Mutasd meg ANGEL-nek a gyakorlatot!

Tudja a nevem! Istenem! Tudja! Ez az első alkalom, hogy kimondta. A fellegekben repültem! És nem is az edző, hanem ő

akarta, hogy csináljam a gyakorlatot! Olyan ari!

Gyorsan írtam sms-t Klárinak:

„A mennyben vagyok, amikor kimondja a nevem. Manuel mosolygott, nagyon jó fej”

Míg csináltam Benyvel a fenékgyakorlatot, a tervező nem messze ült tőlünk és nézett. Végigmérte a testemet tetőtől talpig, de amikor rápillantottam, gyorsan elkapta a tekintetét és úgy tett, mintha csak a tv-t nézné. Fehér nadrágot és fekete atlétát viselt.

A végén előttem állt. Összemosolygott az edzővel és diszkréten rám mutatott az ujjával. Összenevettek. Olyan, mintha utasítaná az edzőjét, hogy jöjjön udvarolni. Írtam sms-t.

„Sokszor néz, de az edzőt küldi udvarolni. Elhívott Beny a parti előtti vacsorára. Mit tegyek? Nem értettem, hogy Manuel is jön-e.”

Lementem velük az öltözőkhöz, hogy leírja Beny a parti címét, de mivel fent felejtettem a bokaszalagot, így fel kellett mennie értük.

Ketten maradtunk Manuellel a szekrényeknél. Olyan kínos volt. Ő csak forgolódott. Szürke frakkszerű zakóban és fehér ingben díszelgett. Nagyon pedáns.

Erőt vettem magamon és a cím megkérdezésének ürügyén odamentem hozzá. Ő zavarát, érett komolysággal próbálta leplezni. Ez volt az első alkalom, hogy beszéltünk kettesben pár szót. De nem volt sok időnk, mert pár percen belül megjelent Beny a bokaszalaggal a kezében, én pedig elindultam készülni.

A terem öltözőjében mindig történik valami furcsa.

Aznap ott volt a 40-es évei végét járó Nina, akinek kb. 100 DD-s a melltartó mérete. Mindig monokinizik. Pucér keblekkel sétálgat az öltözőben, miközben sminkeli magát.

A múltkor például úgy tett, mintha nem találná a kulcsát. 20 percig fetrengett a földön, hajolgatott a szekrények alá pucéron. Ez a hölgy szemmel láthatóan élvezi a magamutogatást. De nőknek?? Ez furcsa!

Végül elmentem a partira egy fekete kemény selyem ceruzaszoknyában, fekete magasnyakú, szűk selyemblúzban, aminek a nyakán egy nagy fekete rózsza virított és selyem vintage kalapban, hozzá Chanel sállal a nyakamban, csipke harisnyával és piros hegyesorrú bokacsizmával.

A partit egy 50 négyzetméteres, szíves lufikkal díszített teremben rendezték. Manuel, mikor észrevette, hogy megérkeztem, egyből megcsókolt és bemutatott büszkén Gináéknak. Éreztem, hogy sokat beszélt már nekik rólam.

– Itt élsz? Hol ismerkedtetek meg? – kérdezett barátságosan Gina. Úgy tett, mintha még sosem látott volna azelőtt. Meglepődtem a kedvességén, mert eszembe jutott az eset, amikor ott öltöztek a barátnőjével az öltözőben.

A divattervező önfeledten táncolt.

– Baby... baby... mondd, hogy szeretsz, én imádlak, akarlak... oooh, ha tudnád, hogy mi játszódik le bennem... baby mondd, hogy szeretsz, tudnom kell, hogy mit érzel. – énekelte. Összemosolygott Benyvel. Tekintetük sokat sejtető volt, de a jelentését, csak ők ketten értették. Olyanok voltak ők ketten, mint a nagy titok tudói.

Beny nagyon jó formában volt. Végig táncolt, boogiezott, hullámozott, lement a cipőmig, majd fel. Rájöttem, hogy Beny a szórakoztatás nagy mestere.

Bemutattak engem egy alacsony ősz, keresztapa kinézetű olaszos, 60-as éveiben járó hapsinak. Nem értettem a nevét, így 2-szer is visszakérdeztem. Csak utána jutott eszembe, hogy mi van, ha Ő Gina apja. Jaj, mekkora égés, hogy nem ismertem fel!

A hapsi úgy táncolt, mint a parkett ördöge. Hangosan kornyikálta a buli összes régi slágerét és közben minden nővel ropta... Talán még Benytől is többet táncolt.

Mókamester volt az úriember.

Odajött egy nő mellém, fenékgig érő hajjal. Beny felhívta rá a figyelmemet, hogy nézzem.

– Szép. – mondtam.

– De te 100-szor szebb vagy – mosolygott Beny. Szegény nő csak nézett ránk, biztosan hallotta, hogy mit mondott Beny.

Manuel már az első 5 percben csinált rólam és Benyről fényképet. Majd később még egyet, amikor egyedül voltam, de Beny akkor is beugrott mellém és átkarolt. Képzelem, hogy milyen fancsali képet vághattam a meglepődéstől. Látszott Manuelen, hogy nagyon akart már rólam képet. Lehet csak azért volt neki fontos, hogy eljöjjek a bulira, hogy lefényképezhessen??

Aztán Manuel a kezünkbe nyomott egy-egy szív alakú nyalókát. Beny egyből kibontotta és elnyalta, én pedig betettem jó mélyen a táskámba.

Ez az én Valentin-napi ajándékom a szerelmemtől!!! Életem első Valentin-napi ajándéka!

- Te nagyon különleges, tiszta, egyedi és ártatlan vagy - fényezett Beny, de tudtam, hogy Manuel véleményét hallom az ő szájából, mivel reggel a kávézaskor még teljesen más stílusban beszélt. Amikor az edző megfogta a derekamat, a divattervező teljesen elkomorodott és elnézett más irányba, majd 5 perc után odajött hozzánk, hogy nem érzi jól magát és elmegy haza lefekszik. Pedig miután hazament, online volt a Myspacen legalább 3 órán át, tehát nem is aludni ment.

Nemsokára én is indultam haza.

Felmentünk a kabátokért, közben Beny írt neki sms-t, de mikor észrevettem, hogy mit csinál, eltette az iPhone-ját gyorsan, nehogy meglássam, hogy mit írt.

A klub előtt megölelt.

- A divatbemutató tele lesz hírességekkel - mondta és kíváncsian várta a reakciómat.

- Engem nem izgatnak a hírességek - mondtam közönnyel az arcomon.

Olyan érzésem volt, mintha tesztelni szeretne.

Olyanokat kérdezett egyfolytában, hogy akarok-e sztár lenni, vagy modell, mert szerinte minden korombeli lány az akar lenni. A modellkedéssel kapcsolatban már annyi rossz élményem volt, hogy nem akartam többet beszélni erről a témáról.

Éjszaka azt álmodtam, hogy Manuel megfigyeltet engem. Érdekes és bizarr.

Szóval túl vagyok életem első partiján, amire nem is akárki, hanem Manuel hívott meg!

Annyira jó vele beszélgetni. Amikor adta a nyalókát zavarban voltam, mert úgy nézett ki, mintha Benyvel 1 pár lennénk, de most már örülök, mert ez az első dolog amit kaptam tőle.

Február 14-ét sosem fogom elfelejteni. Ezen a napon ismerkedtem meg hivatalosan Manuellel és mondta ki először a nevemet.

Nagyon szeretem őt, de csak, mint egy barátot, mert úgy érzem, a Szőkébe vagyok szerelmes és ő lesz az első pasim.

Fokozatosan kezdek rájönni, hogy Beny dumájának a fele kamu.

Például, ha tényleg 10 évig dj-zett volna, mint ahogy mondta a kávézáskor és utána kezdett el 6 éve edzősködni, akkor már 30 felett járna legalább.

Meg ha tetszenék neki, akkor Valentin-napkor a randira hozott volna egy csokit, vagy egy szál virágot. Manueltől legalább kaptam Lollipoppot.

A szállodából dél körül írtam Benynek, mert már nem tudtam mi lehet vele, hogy eszébe sem jutok.

„Remélem jó éjszakád volt és a kutyák nincsenek a táskában. Angel”

„Minden éjszaka, amit veled töltök az egy jó éjszaka! Én és a kutyusok egész reggel játszottunk! Hiányzol, Beny...”

7 óra után értem fel a terembe, ők már ott voltak a férfi rész sűrűjében, csak integettem nekik. Beny zavarban volt, Manuel

pedig csak állt a rózsaszín térdnadrágjában és fekete atlétájában. Kezeivel lassan integetett, úgy, mint egy szerelmes férfi, aki nem tudja hol van éppen, csak lebeg.

A nyújtóból, mikor kikukucsáltam, Manuel a tükörnek támaszkodva bámult és integetett még egyszer, a fellegekben járó tekintetével. Ekkor, már biztos voltam benne, hogy odáig van értem.

Mentem a randihelyre. Egy percen belül ők is jöttek utánam.

A divattervező rám se nézett. Elhaladt előttem, míg Beny megpuszilt, ő nekem háttal állva így szólt:

– Hi, Angel!

– Szia Manuel. Hogy vagy? – egy hosszú csend után, nagy levegőt vett, megfordult és így szólt.

– Jól. És te? Jól érezted magad tegnap este?

– Igen, csak fáradt vagyok egy picit. *(Jaj, úgy kalimpált a szívem, zavarban voltam.)*

– Hát igen, mindannyian fáradtak vagyunk – sóhajtott. Annyira cuki, amikor a szemembe néz. Érezni lehet a tekintetén, hogy érez irántam valamit.

Egész este, rejtetten próbált a csinos testével csábítgatni engem. Megállt velem szemben és összehúzta, majd kiengedte a mellizmait, amik a pici fekete atlétájából tökéletesen látszottak. Bőre szépen szoláriumozott és szőrtelenített volt, haja pedig zöld, ami a terem fényében csak úgy csillogott.

Szexisen lefeküdt a padra és nyújtózkodott. Kellette magát előttem. Néha rám nézett és mosolygott. Fürkészte a

tekintetemet, hogy tetszik-e a műsor, amit csinál nekem. Nekem persze nagyon tetszett, de úgy tettem, mintha észre se venném mit csinál.

Aztán bicikliztem a kardióteremben és amikor végeztem, odamentem hozzájuk. Manuel éppen óriási súlyokat emelt. Megvártam míg befejezi. Letette, felém fordult, majd rám nézett:

– Hi, Angel. Már mész is? – kifújta magát, közelített felém. Egy pillanatig gondolkozott, majd megpuszilt. *Húha! Próbáltam megállítani az időt, átérezni a csókjait, de nem működtek az érzékszerveim. Olyan különleges volt ez a pillanat!! Erre egyáltalán nem számítottam! Magától odajött puszt adni! Mamma mia! De szuper volt!*

A puszi után mentem öltözni. Könnyeztek a szemeim, nagyon boldog voltam.

Mire elkészültem, ők már az előtérben vártak rám. Leültem velük szemben. Virágos Kenzo ceruzaszoknyában, a zöld bokacsizmámban, zöld harisnyával és zöld mintás blúzt viseltem. Felvettem a kabátomat.

Manuel telefonált és elképedve nézett végig rajtam. Minden cm-t szemügyre vett és elismerően rázta a fejét.

Mikor letette a telefont 2-szer is elmondta, hogy mesésen nézek ki.

– Van kedved meginni egy teát? – kérdezte Beny. Én természetesen igent mondtam, mivel azt hittem, hogy Manuel is jön velünk, hiszen egész este testbeszéddel csábítgatott, mutogatta magát. A pofára esés az volt, amikor kijöttünk és a

terem előtt elváltak útjaink. Manuel ment jobbra, mi pedig balra. Már messzire elhaladt, amikor visszakíáltott:

– Legyen jó éjszakád Angel! – így Benyvel ültünk be a szemben levő bárba.

Azzal kezdte, hogy már megvannak a jegyek a divatbemutatóra.

– Hányadik sor?

– Nem tudom. Miért talán az elsőben szeretnél ülni? – nevetett.

– Nem, csak érdeklődtem.

– Én valami feketében fogok menni, de te jöhetsz úgy is, ahogyan most vagy – mutatott rám és végig soroltatta velem az összes ruhadarabom márkáját.

– Pont arról beszéltünk Manuellel, hogy annyira különleges vagy, Angel. A mosolyod, a lényed, a stílusod. Olyan, mintha nem is lennél valódi. Ilyen nincs még egy, mint te! Olyan vagy, mint egy baba!

– Gyűjtöm a babákat, lehet annyi időt töltöttem velük, hogy átvettem a külső tulajdonságaikat.

– De nem csak ez. Hanem a viselkedésed, a jó kapcsolatod a szüleiddel. Nem olyan vagy, mint a többi korodbeli lány, akiknek a legfontosabb a bulizás, a drog és az alkohol. Te még csak nem is dohányzol. Te nem az a lány vagy, aki egy sörös üveggel a kezében rázza magát a buliban az asztal tetején! Te más vagy, mint az átlag!

– Te teljesen kifinomultan és előkelően viselkedsz mindig. Biztos azért, mert kisvárosból jöttél és az egy más világ.

Tévedett Beny, mert a viselkedés nem lakóhely, hanem emberfüggő. Az egész világon egyformán viselkednek az emberek, a magasabb intelligencia, az maga a szeretet.

– Nem is értem, miért nem akarsz modell lenni! A testalkatod, az arcod, az érdeklődési köröd, szereted a ruhákat. Manuel szerint, te lehetnél a legnagyobb supermodell a világon. Tudod, Ő May Rosszt is ismeri, de azt mondta nekem, hogy te százszor jobb vagy.

– De a mostani modellek nem olyanok, mint én! – ellenkeztem.

– Hát ez igaz, ezzel a modell-trenddel nem is értek egyet. De biztos vagyok benne, hogy te nagyon jól dolgoznál! Ismerem az egyik új topmodell ügynökét és ő be tudna futtatni téged.

– Jó, de adj egy kis időt, hogy átgondoljam.

– Persze ez csak egy lehetőség. Gondold át nyugodtan.

Hamar bezárt a kávézó így indultam Klárihoz.

Szerintem nem is tetszem ennek a srácnak. Ma már nem is tette, hogy szerelmes belém. Teljesen komoly és hideg volt.

Meg ha tényleg neki tetszenék, akkor Manuel nem félne személyesen beszélgetni velem. Biztosan meg akarná ismerni a különleges lányt, akiről annyit beszélt már az edzőjével.

Ebből a viselkedésből arra következtetek, hogy Manuel szerelmes belém, de olyan zavarban van, hogy az edzőjén keresztül tud meg rólam mindent.

Egész este arról beszéltünk Klárral, hogy mi lenne, ha elfogadnám a modellkedésre vonatkozó ajánlatot.

– Kérdezd meg a kis kukactól, mégis, hogy gondolja, hogy edző létezésre topmodell csinál belőled?? Még, ha a barátja mondaná, talán el is hinném!

Egész éjszaka csak rágódtam, de végül úgy döntöttem, hogy nem fogadom el a segítségét, mert már annyi megaláztatáson és átverésen mentem keresztül 2 év alatt, míg modell akartam lenni, hogy nem akartam ismét azt a sok lelki sérelmet átélni.

Másnap taktikáztam és nem mentem edzeni. Kíváncsi voltam, hogy fognak reagálni. 8 órakor már jött is az sms.

„Hol vagy angyalom? Reméltem, hogy látlak. Határozottan hiányoztál. Man az edzőből”

Na, én mondok neked több lehetőséget a válaszra – kezdte Klári.

A. Útban Budapest felé!

B. Éppen asztrál utazok. Megnézem mi lesz velünk a jövőben, mit hoz nekünk a sors.

C. Volt ma a Szőke?

D. Azért nem mentem, mert csak reméltem, és nem. reméltétek! Ha többen kívánnjátok, hamarabb teljesül, nem volt elég jó az energiátok!

E. Ne haragudjatok, de épp randim van a magas szőkével, Milóval az edzőteremből!

Végül azt írtam, hogy asztrál utaztam. Szóval bejött a tervem, mert izgultak, hogy hol lehetek.

Már késő este volt, de nem írtak semmit. Végigjátszottam a fejemben a partit és eszembe jutott, hogy Beny megkérdezte, értek-e mindent, amit mond nekem. Mondtam, hogy nem. Erre azt felelte, hogy csak hízog és szép dolgokat mond, engem fényez egyfolytában, és elkomorodott. Ekkor előjött az igazi énje. Éreztem rajta, hogy csak a feladatát teljesíti és csak azért találkozik velem.

Másnap Beny sms-ére ébredtem.

„Jó reggelt Napsütés! Mit szólnál egy teához?”

Beny ma egy új szerepet játszott. Elvitt egy jó helyre.

– Ismered a Place Vendôme-t? Én nagyon sokat szórakoztam ott. A barátom Linda fodrásza és bevitt minket a Ritzbe. Ott pezsgőztünk a medencében egész nap. Egyébként én fogyasztottam le Manuelt. Előtte ilyen kövér volt – mutatta a kezeivel – Te tudtad?

– Tudom, de nem érdekel. Az a múlt, ez meg a jelen!

Elvitt a Place de Marche St-Honoré-ra és beültünk a Fuxia nevű étterembe.

– Ül le, kérlek, erre a székre! Manu is mindig ezen szokott ülni!

Leültünk, én mentás teát ittam, ő pedig cappuccinót.

– Úgy szeretem ahogyan iszod a teát, fogod a csészét. A mozdulataid olyan tökéletesek... próbált utánózni engem. Hiába próbált kedvességet tettetni, én éreztem minden szavában a gúnyt és a belső irigységet.

2 órát beszélgettünk legalább. A villanymelegítők végig égették az arcomat, attól féltem, hogy a sminkem leolvad és darabokban folyik le rólam.

Arra a kérdésemre, hogy milyen nyelveket tanult, elállt a szava, tétozódott.

- Spanyol - bökte ki végül.

- Na, mondj valamit? - akaratoskodtam, mivel itt már tudtam, hogy kamuzik és kíváncsi voltam mivel fog előrukkolni.

- Már nem tudok semmit. Inkább franciául tanulok most.

Nem is zavartatta magát, hogy lebukott a füllentessél, egyből témát váltott.

- Eljössz vacsorázni pénteken Manuel házába? Csak te, én, ő, meg még pár ember.

- Rendben, de még előtte pontosítsunk - feleltem.

- Ja, meg még előbb Manuelnek is kell szólnom - hárított - képzeld el mit szólna, ha odacsödiénék mindenkit a házába a tudta nélkül! - viccelődött.

Majd az üres capuccinós csészéjére nézett.

- Az a jó, hogy a teád mindig újratöltődik - mutatott a teáskiöntőmre.- A capuccinóm, viszont egy idő után elfogy! - állapította meg. Ettől kezdve mindig teát kért ő is.

Mikor végeztünk, szinte repültem az utcán a boldogságtól, hiszen tudtam, hogy pénteken végre lesz lehetőségem jobban megismerni Manuelt.

Egy középmagas, napszemüveges, lapos cipős, barna hajú nő ment el előttem és nézett. Én is őt.

– Gina? – kérdeztem, bizonytalanul.

– Angel? Hogy vagy? – mosolygott és már ment is tovább.

Micsoda véletlen, hogy összefutottunk.

Délután edzés előtt Beny ott ült a szekrényeknél.

– Várjuk meg Manuelt, mindjárt itt lesz.

Igaza volt, mert egy percen belül betoppant Man fekete, hosszú szövetkabátjában, majd nekidobta magát a szekrénynek.

– Hi, guys! - *Ez a köszönés, meg mit jelentsen? Guys??? Srácok?*

Beny beharangozta a főnökét.

– Hölgyeim és uraim! Manuel Jackson! – erre szegény teljesen zavarba jött. Ha nem lett volna leszoláriumozva, talán még azt is láttam volna, hogy elvörösödött. Hogy feloldódjon, elkezdett panaszkodni Benynek a munkájáról, de nem nagyon értettem semmit.

Majd Beny elmondta neki, hogy ma kávéztunk.

– Igazán? – úgy tett Man, mintha most hallaná először, de teljesen átlátszó volt az egész. Látszott rajtuk, hogy egész nap rólam beszéltek.

Beny előadta, hogy milyen szomorú volt tegnap, mivel nem jöttem edzeni és Man jó barát révén vigasztalta.

– Csak megtettem a tőlem telhetőt – szerénykedett. *Látom magam előtt, hogy az egész pont fordítva volt. Man szomorkodott és Beny vigasztalta.*

Negyed nyolckor bementem a biciklis terembe, de a kilátós gép foglalt volt, csak egy eldugott ajtó melletti gépen volt hely. Már több mint 10 perce tekertem és azon töprengtem, hogy lehet az, hogy ma Man nem küldi ide Benyt. *Nem is aggódik, hogy hova tűntem???*

Ekkor megjelent az ajtóban a drága cuki Man. Biztos azt hitte, hogy azért nem láttak, mert a terem végében voltam a futópadoknál. A tekintetével keresett a távolban elkeseredett arccal, majd oldalra nézett és észrevette, hogy ott vagyok 1 m-re tőle. Oóóó! – láttam a szemében mit gondolt. Mosolyra húzta a száját és szélesebben eltűnt a súlyzós teremben. Most biztosan érzi, hogy lebukott. Meglepődtem, hogy képes volt átjönni és személyesen megkeresni. De biztos nem gondolta, hogy észreveszem majd, meg lehet, hogy Benynek már elege volt és nem akart átjönni, keresgetni.

Amint tettem, átültem a kilátós bicajra és láttam, hogy Man percenként felém fordul. Nézi, hogy még ott vagyok-e. Később azt vettem észre, hogy kézzel-lábbal mutogat egy fiúnak. *Jaj, ez nem is fiú, hanem egy férfi. Mégpedig a Szőkém. Tehát eljött! Már annyira hiányzott! Annyit gondoltam rá!* Csak ott állt karbatett kézzel és hallgatta a sok utasítást, amit Manu-tól kapott. Képzeletben leszinkronizáltam a jelenetet:

„Szállj le róla! Ő az enyém! Értetted?! Angel az enyém!”

Itt már muszáj volt átmennem a férfiterembe. Beny valamit sutyorgott a tervezővel, és már jött is hozzám.

Teljesen elvörösödött, látszott rajta, hogy ideges, nem szívesen mondja, de mondania kell.

- Csak aggódtam, hol lehetsz. Eltűntél talán? Man pedig nyugtatott, hogy biztos, hogy itt vagy, ő majd megnézi nekem, ezért átment a terembe – magyarázkodott zavartan.

- Persze Beny, én tudtam, hogy te küldted – mondtam kétértelműen.

- Tudtam, hogy tudod – mosolyogtunk össze és ekkor, világossá vált, hogy Man szerelmes belém és ő veszi rá Benyt minden hülyeségre.

Eddig sem volt kétségem arról, hogy az edző nem érez irántam semmit, de most már azt is tudtam biztosan, hogy Manuel szeret és nem Beny.

- Amúgy meddig maradsz? – kérdezte az edző.

- Legalább 30 percig még.

- Mi még 20 percet maradunk.

Én mindenképpen tovább akartam maradni, mint ők, hogy kettesben maradhassak a Szőkével. Amíg Beny velem beszélget, Man mindig egyedül ül, mint egy izgatott kisfiú és várja az információkat.

Bementek a nyújtóba, de az eltervezett 20 percükből legalább 40 perc lett. Kijöttek. Man rám nézett. Megtorpant. Gondolkozott, aztán integetett és elment.

Amint távoztak, a Szőke teljesen felszabadult és vidáman nevetgált, Sebastiánnal és az Attractívossal. Sokszor rám nézett. Éppen felém jött az Attractívossal, meg akart szólítani, de ekkor megcsörrent a telefonom. Klári hívott, hogy meg tudja, hogy vagyok. *A franca!! A legjobbkor! Na erről ennyit!...* De végül is

nem bántódtam, mert lehet, hogy ez csak csapda volt a Manuel részéről, hogy megnézzem egy ilyen top pasi el tud-e csábítani.

Este jött egy sms az edzőtől.

„Hiányzol! Az tesz a legboldogabbá, ha látlak! Látogass meg asztrálutazáskor!”

Jaj, Istenem! Ezeket az edző írja, vagy a tervező???

Másnap az egyik akkori törzshelyemen, a Galeries Lafayette olasz éttermében találkoztunk Benyvel. Az összes pincér akárhányszor megyek az étterembe, próbálja megszerezni a számomat. Nagyon meglepődtek Beny láttán. Biztos nem ilyen hapsit képzeltek el számomra.

– Na, gondolkoztál a modellkedésen? – hozta fel a témát.

– Igen, de úgy döntöttem, hogy jó az életem, úgy ahogy van. Boldog vagyok. A Mamának el fogom vállalni a katalógusát barátságból, de csak ennyi.

– Ki az a Mama??

– Egy alacsony, vékony néni a teremből.

– Ja, tudom. Látásból ismeri Manuelt is. És mennyit fizet?

– Nem tudom, de ingyen is elvállalom.

– Ingyen is elvállalom – utánozta le gúnyosan.- Azt beszéltük Manuellel, hogy nagyon nagy név lennél. Ami óriási siker és sok munka is persze.

Kiderült, hogy ma Man lemondta az edzést, mert sok munkája van.

A táskáját Beny majdnem az étteremben felejtette.

– Te vagy a hibás, Angel! Miattad hagyom el mindenemet, mert te itt vagy velem, tehát megvan mindenem, minden tökéletes!?! – pördült egyet – a bulin is otthagytam.

A múltkor azt mondta, hogy Manuel házában hagyta a táskát... Összevissza hazudik, de minek?

Ma is sietett, mint ezelőtt mindig és hidegen hagyta, hogy magas sarkúban voltam. Simán lehagyott engem. Észre sem vette, hogy 5 m-re mögötte kullogok. De én ma már felkészültem és középmagas sarkút viseltem, hogy tudjam tartani vele a tempót. Megkérdezte, hogy milyen parfümöt használtam ma.

– Ez egy mix. Dior Addict és Cacharel Promesse.

– Wow. Saját mix! Lehetne saját Parfümöd, amit Angelnek hívnának! Te választanád ki az illatot és meggazdagodnánk! – viccelte el a dolgot, de tudtam, hogy ez az ötlet egyike a Man ötleteinek.

Egész úton 2 m-rel előttem haladt, hozzám sem ért, de amikor már közeledtünk a teremhez, hirtelen odabújt hozzám, mondván, hogy hideg van és a bundám melegére vágyik.

– Á, még nincs olyan hideg, Benyke – húzódtam el.

A recepciónál ott állt az öltönyös. *Óh ne... Láttam, hogy Benyvel érkeztem.* Ma csak annyit mondott, hogy imádja, ahogyan öltözködöm.

Én már nagyban bicajoztam, mire Beny átöltözött. A randi után fel kellett hívnia a megbízóját és elmesélnie mindent. Széles vigyorral jelent meg a teremben.

– Itt engem örülnek tartanak, de nem érdekel, én akkor is így öltözők – az „ÍGY”, az egy segghez feszülő rövidgatyát jelentett, ami ráfeszült a nemi szervére, amire én nem is mertem ránézni, annyira zavarba jöttem, amikor megláttam. Rám jött a nevetés. Felül egy atlétát viselt.

Elkezdte nekem Manuelt fényezni, hogy az ő showja a legmenőbb Londonban.

Mondtam, hogy ezt már mesélte, így témát váltott, inkább az egyik klienséről beszélt, aki egy nagyon menő férfi Angliában, mindig az aznapi ruhájához veszi fel az edzőcuccát. Több száz napszemüvege van. Rám emlékezteti a csávó. Közben, a Szőke tett egy nagy kört a teremben és visszafelé jövet, megállt karbatett kezekkel Beny bicajánál.

– Mi a helyzet? – kezdte a színjátékot, amit Beny folytatott.

– Semmi különös. Edzünk Angellel. Ismeritek egymást?

Összenéztünk. Egyszerre feleltünk.

– Nem! – mondtam én.

– Igen! – felelte ő.

– Vagyis láttam már, persze – javítottam ki magam. *Ezt meg, hogy érti, hogy ismer engem? A kis szemezős románc miatt? Vagy kitalált történetekkel bolondítja Manueléket??* Alig mertem ránézni, amíg beszélt Benynek. Közelről sokkal idősebbnek tűnt, mint eddig. Olyan nyugodt, főnök típusú hapsi. Jól beszél angolul, lehet, hogy amerikai. Most már biztos, hogy nem David Gallagher, mert Miló a neve. Még párszor mutogatta magát, de direkt nem néztem oda, nem akartam, hogy Beny leadja a jelentésében, hogy Angel ácsingózott Miló után. Lehet, hogy

Man nem is dolgozott, hanem meg akarta nézni, mit csinállok, ha odajön hozzánk a Szőke?

Később, egy magas, barna hajú, tökéletesen beigazított frizurájú hapsi jött oda. Rólam tudomást sem vett, csak Benyt kérdezte Manuelről. Olyan volt, mint az amerikai arisztokraták a filmekben. Furcsa módon hangosan és érthetően beszélt. Fennköltén és nagy magabiztossággal. Fekete Nike testpóló és rövidgatya volt rajta. Nem az a kigyúrt típus, inkább fitt fajta.

Még mindig nem ért véget az edzés. Megjelent a régi jó Iván barátom is. Szexis és sármos volt, mint mindig. Megpuszilt és elhívott bulizni.

Felajánlotta, hogy Beny is jöhet. Szerintem, azt hitte, hogy az edzőm, meg se fordult a fejében, hogy több. Végül is nem több, hanem más. Az ő munkaköre személyi edző és közvetítő, a meleg és az angyal között.

Azt feleltem a meghívására, hogy majd meggondolom, és ezt, miután Iván elment, Beny szokása szerint kényesen le is utánozta. De hiába próbálta leplezni, nagyon meglepődött, hogy ilyen jóban vagyok Ivánnal.

A másik teremben megint láttam a Szőkét, hogy telefonált, valószínűleg Manuelnek. Nézett ránk és nevetett. *Ezek szerint ő is Man embere. Tehát csak megbízásból figyelt engem 1 hónapig és várt meg edzés után minden nap... ? Ah, az nem lehet! Ő is szeret! Érzem!*

Megcsörrent a mobilom. Beny megkérdezte, hogy mi a csengőhangom és énekelte Rihanna egyik számát, várva, hogy

majd azt füllentem Rihanna, mert tegnap még az volt. De én közöltem vele, hogy egy francia szám.

– Miért, nem hallottad?

– Áh, túl nagy a zaj. – nem értem miért akar mindig bebuktatni. *Attól még, hogy ő szeret kamuzni, én nem szoktam.* Aztán az edzőtermi magazinban mutatta a gyémántokat és kérdezte, hogy nekem van-e, mert neki nincs és kellene egy az arany Rolexéhez, amit karácsonyra kapott fél éves kérlelés után Manueltől. Sóvárgott, hogy ő mennyire vágyik egyre és, hogy Manuelnek van egy csomó Boucheronja és reméli, hogy kap majd tőle, mert már sokszor említette neki.

– De attól nem leszel értékesebb, vagy boldogabb! Minek az neked? – értetlenkedtem.

– Mert így lesz a munkám elismerve.

– A legnagyobb díj az, hogy Man a barátod és ez egy pénzzel nem megvehető dolog. Ezért kellene hálásnak lenned! Te magad vagy a szeretet!

– Adsz egy névjegykártyát?

– Már adtam egyet, hol van a tied Beny?

Ekkor ő nagyon elgondolkozott, nem tudta, hogy mit feleljen, hogy mégis hova tette.

– Azt elhagytam.

Én adtam neki egy másikat, amit betett az extra szűk, bugyiméretű gatyájába.

Később az öltözőben megszólított egy cserfes, 20 éves, magas, göndör hajú lány, Mária. Azt hitte, hogy Beny a személyi

edzőm. Teljesen elájult, hogy mennyire cuki és a sok tetkója nagyon menő. Beny tele volt tetoválva. Több női test volt rajta, mint egy Playboyban.

– Te vagy az edzőterem szépségkirálynője, a terem topmodellje – kedveskedett miután felöltöztem. Annyira jól esett a kedvessége. Feldobódva jöttem fel az öltözőből. Iván arany-lila nadrágot viselt. Megint meg akarta adni a telefonszámát. Értékelendő, hogy nem adja fel. Ilyen az igazi férfi! Valahogy olyan nagy szeretetet éreztem iránta, hogy összepuszlilgattam volna. *Ő nem egy mitugrász és van szíve.*

Este elmeséltem Klárinak, hogy az edző mindent tudni akart: milyen a parfümöm, a fehéreneműm, a kedvenc kajám, a színem stb.

– Hát ez nem igaz! A fehéreneműs kérdésnél én elküldtem volna a jó büdös. Én tuti kivertem volna a balhét! Mégis, hogy képzeled ezt?? – szomorodott el felháborodva.

– De ezt Manuelnek kérdezte. Nem hiszem, hogy Benyt érdekelné a fehéreneműm. Ő egy kis mitugrász, aki gyémántra vágyik és amikor kérdezte, nagyon zavarban volt, látszott rajta, hogy muszájból kérdezi. Most már utálod Benyt? Ráuszítanád a kutyádat?

– Hát, az hiszem Maját, a nagyobbik vizslámat. Szétroppantaná az edzőt. Az biztos.

– És mit gondolsz Manuelről?

– A tervező sem normális. Én ezt nem értem. Ha kell valaki, akkor miért nem megyek oda hozzá személyesen és mondom el, hogy mi a helyzet. Ez az ökör meg... Legközelebb, ha

kérdezget, mondd meg neki: „Te olyan vagy, mint a statisztikai felmérők, akik járnak házról házra és faggatják az embereket.”

Másnap úgy volt, hogy az Armani showra megyek, de meggondoltam magam. Úgy döntöttem inkább meglepem őket. Előre elterveztem, hogy megdicsérem a Man zöld haját, de akkor eszembe jutott mi van, ha pont befestette.

Már 7 óra volt és ott álltak a szekrényeknél. A pöcsben meghűlt a vér, amikor meglátott. Az övemet piszkálta.

– Te... nem az. Armani shown kéne, hogy legyél?!

– Man elbújt a szekrényébe és matatott.

– Hogy vagy Manuel? – huh, nagy levegő és bátorság kellett, de kimondtam.

– Nagyon jól csak fáradtan! – sóhajtozott.

– A munka miatt?

– Nem igazán. Sokáig voltam fent éjszaka, úgyhogy ma pihenős napot tartottam – kitárta mindkét kezét és mutatta nekünk a frissen manikűrözött körmeit és a befestett haját.

– Jól áll! - *Na pont ma kellett befestenie...*

– Igen, szeretem is a feketét.

Fent nem sokkal utánam bejöttek ők is a randihelyre. Egymásra néztünk Manuellel, aki éppen integetett. Már én is gondoltam rá, hogy kellene neki, integetnem, de nem mertem. Volt, hogy rám is mosolygott. Egy szerelmes dal ment a teremben, ő pedig cukin énekelte, hogy te vagy az én Angyalom, annyiszor néztelek, hogy beléd zúgtam teljesen...

Nézlek és beléd bolondulok lalala... táncolt is néha. *Jaj, én úgy imádom amikor énekel! Olyan kellemes hangja van!*

Az Attractívós beült velem szembe újságot olvasni. Én persze véletlenül sem néztem rá, csak meredtem a tv-re. Erre beállt a tv alá.

Odajött hozzám a Fuxiás. Pár szót váltottunk mosolyogva. Azt hittem, Man örülni fog, hogy mindenkivel milyen kedves vagyok, de ehelyett elszomorodott. *Féltékeny lenne?* Aztán néztem a tv-t. Ő is odanézett, de azt hitte, hogy az Attractívost nézem, azt a szőke srácot, aki magasabb és fiatalabb is tőle. Még jobban elromlott a kedve.

Majd amikor a Pöcs elment valahova, egy nagyon érdekes dolgot fedeztem fel, Manuel nadrágján. Ilyet még sosem láttam. Csak egy pillanatra néztem oda, majd elkaptam a tekintetem. Mintha valami kitornyosult volna a lógós fehér nadrágjában. Úgy nézett ki, mint egy pisztoly a függöny mögött! *Te jó ég... Csak nem?? Felállt neki? De mitől? Az hogyan működik a hapsiknál?*

Edzés után ott álltak a recepciós pultnál és nézték a kijelzőt. Úgy tettek, mintha nem vennének észre.

– Jó éjszakát srácok! – szóltam oda az ajtóból.

Ő meg csak nézett hosszan, csodálattal a szemeiben.

Másnap írt Beny, hogy találkozzunk edzés előtt. Én megkérdeztem tőle, ha ő velem lesz, akkor ki fogja edzeni Manuelt. Erre nagyon sokára jött a válasz.

Azt írta, hogy velem szeretne bicajozni, mert Man lemondta az edzést.

Elkeseredtem, de azért reménykedtem, hátha jön, csak meg akar lepni.

Ma egyszerűbben öltöztem. A táskámban matattam a férfi öltöző közelében, amikor egy érdes, mély hang franciául szólt hozzám. Mivel nem értettem, angolul próbálkozott.

– Nagyszerűen nézel ki. Amerikai vagy?

– Nem. Magyar.

– Jean-Claude Van Damme vagyok – kezet nyújtott. Hirtelen fel sem fogtam, hogy ki az. Kellett egy perc míg leesett. Aztán megkérdezte a nevem és, hogy elmennék-e vele vacsorázni. Persze én nemet mondtam.

– Úgy is találkozunk majd még – feleltem. Ő beleegyezett.

Könnybe lábadt a szemem. *Éppen most hívott el Van Damme vacsizni!!! Te jó ég! Ez az egész hihetetlen! És velem történik meg! Visítani akartam. Az biztos, hogy egész életében emlékezni fog rám. Angel, az egyetlen nő a világon, aki kikosarazott.*

Tehát ma is Benyvel edzettem. Elmondta, hogy a randihelyet elnevezték Manuellel Mennyországnak, mert ott vagyok én, az angyal és szeretnek ott lenni, de nélkülem olyan üres. Annyira örültem, hogy Man is elnevezte a randihelyet. Ma is megkérdezte milyen a parfümöm.

– Képzeld, tegnap mikor elmentél mellettünk így szólt hozzám Manuel:

„Érezted milyen jó illata van Angelnek? Olyan, mint a málnás rágógumi!”- Amikor ezt elmesélte Beny, majdnem elolvadtam, annyira jól esett, hogy Manuel ilyen érdekeseket mond rólam.

Nem értem Beny miért kamuzik mindig. Egyszer azt mondja a 3. kutyája az exénél van, máskor azt, hogy a szomszédjánál, így sosem tudom, hogy mikor mond igazat.

– Miló tegnap Manuellel vacsorázott és elmesélte neki, hogy amikor kettesben edzettem veled, úgy néztünk ki, mint akik a természetben bicajoznak.

Aztán összevissza beszélt az apja jachtjáról, meg, hogy Foxyék hiányolnak, minden este a névjegykártyás képemhez imádkoznak, nem a Mikuláshoz. Még gyümölcsöt is tesznek ki nekem. Csináltak egy Angel szentélyt.

Mikor meglátott minket az öltönyös, elkomorodott és elfordult a másik irányba. Csak nem hiszi azt, hogy járok Benykével???

Megkérdeztem Benyt, hogy mi a neve a vádligépnek, de ő csak annyit mondott, hogy majd kitalálja holnapra. Tudtam, hogy azért, mert a másikat sem ő, hanem Man találta ki. A földön heverő divatlapomra nézett.

– Te is ott lehetnél a címlapon – próbálta felkelteni az érdeklődésemet.

– Te miért akarod annyira, hogy címlapon legyek?

– Meg van minden adottságod. Szereted ha fényképeznek és mások is boldogok lesznek, ha látják a szép képeidet. Az embereket boldogsággal fogja eltölteni, ha gyönyörködhetnek benned. A mostani modelleken a legtöbbet csak szörnyülködnek. Én nem dolgozom a divatban, de nagyon sok divatembert ismerek és tudom, hogy ÓRIÁSI MODELL lennél.

Azt mondta Man, hogy nem látott még egy olyan embert a világon, aki úgy viselné a ruhát, mint te.

Meg akarta mutatni a divatlapban a kliensét, aki egy nagy parfüm kampány arca, de nem találta. Mikor megkértem, hogy írja le, hogy néz ki, láttam, hogy nagyon nehéz helyzetbe hoztam. Csak hebegett habogott. Nem tudta, hogyan írja le a kinézetét anélkül, hogy kimondaná, hogy csúnya.

– Nehéz elmondani, hogy néz ki. Olyan.

– Mint én??

– Nem... hanem... Számomra nem kifejezetten szép. Olyan lány és fiú közötti. Nagyon rövid a haja, férfias. Neked meg hosszú hajad van, ami a nőiesség szimbóluma. *Tehát neki csak annyi a különbség köztem és a között a modell között, hogy neki rövid a haja... Ebből is látszik, hogy az a sok szép, különleges kifejezés amiket használ, mind Man véleménye.*

8:45-kor ránézett az órájára, felállt és bejelentette, hogy mennie kell. Pont 2 órát töltött velem. Ezek szerint, biztos ki volt neki fizetve a mai edzés. Tehát Man fizette. De miért? Szerелеmből? Vagy azt hiszi, hogy szeretek vele edzeni és önfeláldozásból?

Beny mindig úgy jön a randikra, mint a munkába. Amikor letelik a 2 óra, az se számít, hogy ha a beszélgetés közepében vagyunk, ő gépiesen feláll és elköszön.

Reggel megkérdezte sms-ben, hogy mit álmodtam.

„Fantasztikus álmom volt a jövőről egy piszkosul szexi testű hapsival. És te mit álmodtál?”

Ezt írtam, jelezve Manuelnek, hogy tudom, ő írja az sms-t és nem Beny. Manuelre van tetoválva nagyban a szó, hogy piszkos. *Ebből már, csak leveszi az adást.*

„Én egy gyönyörű angyallal osztottam meg az életemet álmomban... xoxo B.”

Ma is megbeszéltük a találkát az edzővel. Beültünk Klárival az egyik kedvenc Marais éttermembe. Éppen ittam a teámat, amikor észrevettem a velem szemben ülő 4 fiatal, magas, vékony, hosszú hajú srácot. Annyiszor néztek, hogy teljesen zavarba jöttem. Eszembe jutott, milyen jó lenne, ha közülük küldött volna hozzám egy srácot Man. Bennük van egy „finomság”, egy hullám a kisugárzásukban. Az a plusz, amit én pont keresek.

– Na ezek, ha meglátják Benyt, tuti dobna egy hátast a tetkóitól! – nevettem Klárival.

Kettőkor felhívott, hogy reggel leedzette a tervezőt, és már vár is rám a kutyákkal a Pompidounál. *Na ez marha jó! Akkor ma sem fogom látniManuelt!* Teljesen elment a kedvem.

Gyalog mentem Benyéért, mivel nem ismerte az éttermet.

Egyedül állt, fekete farmerében a center előtt. Megcuppantott és már indult volna a kutyákért.

– Á, már biztosan megsétáltattad őket. Nem muszáj mennünk értük! – Na nem kellett kétszer mondanom. Könnyen lemondott a kutyasétáltatásról.

– Egész nap őket sétáltattam – jött elő a legújabb kamuval.

– Tényleg? Nem azt mondtad, hogy ma edzettél?

– Ja... de... Edzések között sétáltattam, mert Manuelt 8-tól edzettem.

– Áh, akkor 8-tól sétáltattál? – ugrattam be.

– Igen – beszélt összevissza. Azt sem tudta, mit mondjon arra, hogy mire edzettek Manuellel. *Tuti nem is voltak ma edzeni.*

Teljesen be volt pörögve. Ugrált, megölelt, érzékeny megpuszilt, táncolt az utcán. Azt mondta, hogy ez élete legszebb napja és olyan könnyűnek érzi magát, mint egy levél és lebeg. De nem árulta el a nagy öröm okát, hiába kérdeztem. *Lehet, hogy magára értette az sms-t? De azt a tervezőnek szántam.*

Az étteremben leültünk Klárihoz. Beny beszélt a... már nem is tudom miről. Összevissza hadovált, hogy milyen boldog, hogy a tervező fizet neki mindent és elmondta, hogy Manuel 5-én megy nyaralni. Arra, hogy kivel, sokat gondolkozott. Tudtam, hogy itt kamuzni fog.

– A pasijával a Karib-tengerre. Tehát lesz 5 szabadnapom. Én pedig el akarok menni Olaszba addig.

Gyalog mentünk a Marlyba. Beny egész úton táncolt. Klári azt várta, hogy Beny szűk, de mégis lecsúszós, öv nélküli gatyája mikor esik le.

– De ha leesik sem szólok neki – súgta nekem Klári.

Szerencsére Beny 2 lépésenként magára ráncigálta, így nem esett le róla. Útközben mesélt Manuel karácsonyi partijáról, ami minden évben a legjobb egész Londonban. Felajánlotta, hogy ünnepelhetném a partin a születésnapomat, mert pont egyidőbe fog esni.

A Café Marlyban kézcsókkal fogadott minket a főnök. Benyn látszott, hogy erre nem számított, de Klári sem. Majdnem elolvadt a pasitól. Az edzőn tornacipő, csípőig érő bőrdzseki és atléta volt, amiből mindene kilátszott. A legelső nagy asztalhoz ültünk le. Ő pezsgőt, mi teát rendeltünk. Azt mondta, hogy azért nem Manuelnél lakik, mert a kutyái nagyon agresszívak és megölnék az ő kis picikéit. Mikor felhívtam az egész kávézót díszítő gyönyörű vörös színre a figyelmét, nem tudta, hogy nevezik azt a színt angolul.

– De Manuel, ő minden árnyalatot tud! Neki a kék, az nem egyszerűen kék. Ő jobban ért ezekhez, a dolgokhoz – nagyon keveset beszél nekem a tervező személyiségéről, de ha beszél, akkor iszom minden szavát. Már úgy várom, hogy beszélgessek Manuellel. Biztosan lesz egy csomó közös témánk.

Közben Klári telefonált a barátnőjének.

– Én csak ülök itt, mint egy kuka. Úgy érzem magam, mint egy árva, hontalan gyerek. Ezek ülnek egymással szemben, Beny csak nyomja a szöveget egyfolytában, megállás nélkül. Én meg semmit sem tudok a beszélgetéshez szólni, mert egy árva kukkot sem értek. Szerintem rendes fiú, szeret tetszeni a lányoknak. Bár ha meleg, akkor ráfáztam. A lányokkal olyan kedves, ari, szeretetre méltó. Csak egyet nem tudok megszokni, hogy amikor megyünk az utcán a gatyá leesik a seggéről. Én mindig hátul kullogok, ők meg elől mennek. A fiú néha táncolt, de én nem lepődtem meg. Modern nő vagyok!

Annyit beszél, hogy kihűl a gyomra. Amikor megkérdezte, hány lakosú a városunk, azt lefordította Angel, de amúgy fogalmam sincs a társalgásuk témájáról. Én csak nézelődök

jobbra, balra, előre. Minden gondolatom van. Ölni is tudnék, úgy unom magam. Most veszi le a dzsekijét. Rövid ujjú testpóló van rajta. Szereti mutogatna a tetkóit. Jaj! Tele van tetkókkal!

– Gyenge ember szerintem.

– Ja, meg lehet, hogy az elméjével is baj van.

– Szerinted szerelmes Angelbe?

– Hát, a szeméből úgy látom, hogy igen!

– Á, az nem lehet. Érzelmesen beszél?

– Igen, igen. Mikor kihozták a számlát ő akart fizetni (2 pohár pezsgőt is ivott), de mondta neki Angel, hogy én hívtam meg őket. Ha láttad volna mennyire megkönnyebbült a srác. Olyan típus, hogy szereti, ha fizetnek neki. Soha nem engedett volna minket előre, se kifelé, se befelé menet. Mindenhol ő volt az első.

A Marly után egyedül mentem edzeni. Nyújtottam éppen, amikor jött az sms.

„Jó edzést, gondolja mai vacsorára! Beny”

„Manuel házában lesz, ahogy mondtad? Angel”

„Nem, mert dolgoznia kell. Beny”

Aztán már nem írtam neki. Kiakadtam, hogy átvágott. Úgy volt, hogy Manuelnél lesz, ma péntek este a vacsora. Ott volt ma a randihelyen, a középmagas, kopasz hapsi, akivel egyik nap álmodtam. Álmomban egy szálloda medencés részén voltunk vele és Milóval. A kopasz annyira szerelmes volt belém, hogy akármit megtett volna értem. Adott egy törölközőt. Miló pedig csak panaszkodott, hogy milyen sok munkája van. Az

álomfejtő barátom szerint, a kopasz fog segíteni, hogyan kapcsolódjak Manuellel értelmileg. A törölköző ezt szimbolizálja. De ki lehet ez a kopasz? És hogy tudna segíteni? Későbbiek folyamán kiderült, hogy ő egy divattervező és meleg. Tehát most furcsa volt látni életben, iPodozott és táncolt, de nem mert megszólítani a recepción, amikor éppen megdicsérte az öltönyös a kalapomat.

A terem előtt megkérdeztem a sötétbőrű edzőt, hogy amikor nincs itt Beny, ő edzi-e Manuelt. Azt mondta igen. Úgy megkérdeztem volna, hogy mit mondott neki rólam karácsonykor, hiszen ő ott volt és látott mindent, ami zajlott köztünk. De nem mertem megkérdezni. Bár ne hozta volna a pöcsöt Párizsba!

Edzés után elmentünk Kláival Manuel kedvenc olasz éttermébe. A pincér hangosan olaszul üdvözölt minket.

– Ūristen, Klári! Ez a hang! Innen hívtak! – kiáltottam fel. Ugyanis előző nap edzés után amikor a taxiban ültem, egy hapsi hívott az új francia számomon, amit csak Beny és Klári tudott. A pasi olaszul és franciául beszélt nekem, legalább 10 percig. Azt ismételte, hogy *belissima* vagyok. Mellette hapsik nevetgéltek. Tudtam, hogy ki voltam hangosítva. Akkor még azt hittem, hogy csak egy téves hívás, bár eléggé gyanús volt, hogy miért beszélne nekem olyan sokáig. Én pedig most a hapsi hangját felismertem. Vele hívatott fel tegnap Manuel, biztos együtt vacsoráztak, jól érezték magukat és felhívtak a pincérrel.

Szombat reggel írtam Benynek, hogy lemerült a telóm és azért nem válaszoltam. Ezt a hazugságot Benytől tanultam,

mert ő mesélte, hogy ha nincs kedve Manuelnek beszélni a pasijával, pár napig nem hívja, majd azt mondja, hogy elhagyta a mobilját. Gyorsan jött és rövid volt a válasz.

„Örülök, hogy hallok felőled! Már aggódtam, legyen jó napod! B.”

Majd 3 óra múlva megint írt, mintha egy teljesen más személy lett volna és nem tudná, hogy reggel is írt már.

„Hogy vagy? Fogunk ma találkozni, vagy edzeni együtt? B.”

Megírtam neki, hogy inkább egyedül szeretnék edzeni és a randit is kihagynám.

Este az edzőben a vizes pultnál dumált az amcsi arisztokrata hapsi a repülőutakról. Most is a fellengzős stílusában. Olyan megmagyarázhatatlanul nagy kisugárzása van. Ma elromlott a kedvem, mert egy pocakos, gonosz 60 feletti hapsi fel akart szedni. Miután beszéltem vele, megfájdult a gyomrom. Eljöttem a teremből.

„Érezted, hogy teáztam veledasztrál síkon? Beny”

„Sajnos nem, mert egy hapsi ki akart velem kezdeni, én meg nem éreztem magam biztonságban és nem szeretem ezt az érzést. Angel”

Reméltem elmondja Manuelnek, amit írtam. Így is tett, mert legalább 20 perc után válaszolt. Előbb megbeszélték, hogy mi legyen a válasz.

„Rendben vagy? Ha akármit tehetek szólj! Én itt vagyok neked és hiányzol, mint mindig!”

Éreztem, hogy Manuel írta. Örültem, hogy vigyáz rám.

Eljött a shopping napja.

Elkezdtek a vásárlást a showra. Nagy dilemma, hogy miben menjek. Hiszen ez a világ egyik legfontosabb divatbemutatója lesz.

A Dior Boutique-ban kezdtük a napot. Egy hosszú lila ruhát próbáltam fel. Amikor belenéztem a tükörbe, úgy éreztem magam, mintha egy görög istennő lennék az Olimposzon, vagy maga Aphrodité.

– Ha John meglátna, tuti leszerződtené legalább 10 évre Angel! – ámult el Klári, ahogy rám nézett. Végül egy cipőt vettünk csak.

Napközben megírtam Benynek, hogy van egy meglepim számára. Amik a frissen nyomtatott képeim voltak.

Este edzés előtt beültem Benyvel a kis bárba az edzőterem előtt.

– Már úgy hiányoztál! 2 napja nem láttalak és már az arcodat is elfelejtettem!

– Na, most adok neked pár képet magamról!

– Jaj, az jó lesz! Így egész nap nézhetek a szemedbe. Nagyon erős a tekinteted! – most őszintének tűnt.

– Megkérhetnének Manuelt, hogy tervezzen neked is egy ruhát! – mondta sunyi tekintettel.

– Az jó lenne! – feleltem.

– A partira Manuellel megyünk majd Limóval. Hátul fogunk ülni hárman – mesélte.

Együtt edzettünk. Futással akartam kezdeni. Jó volt a megérzésem, mert Miló pont ott futott az ablaknál. Testéről folyt le a verejték. Már régóta ott lehetett.

– Épp Manuellel voltam, amikor írtad a meglepetésedet. Egész nap találgattunk, hogy mi lehet az. Egy tárgy, vagy valami megfoghatatlan. Manuel szerint, a hálórúhád is biztos valami különlegesség. Azt mondta, le merné fogadni, hogy nem pólóban alszol, hanem inkább pink hálóingben tollakkal. Igaza van?? – nézett rám kérdően.

– Jaj, Beny! Te sem tudhatsz mindent!

Közben leszállt a Szőke a futószalagról, megtörölte magát, visszajött. Egymásra néztünk. Mosolygott és köszönt. Úgy vert a szívem. Izgultam, nehogy Beny észrevegye ezt a kis vibrálást köztünk. Még valamit érzek iránta, de ki kell vernem a fejemből! Nem szerethetek kettőt! Nem és nem!!

Fél óra múlva mi is átmentünk a pasi terembe. Beny otthagyt egyedül.

Mikor megkérdeztem, hogy hol volt, zavarba jött.

– Ööö... köszöntem Milónak – árulta el végül.

Elmondta, hogy mennyire kedvel engem és én egy fordulópont vagyok az életében. Még a rémálmát is elmesélte, hogy egy erdőben volt egyedül, eltévedt és félt. Megfejtettem neki, hogy ez az álom azt jelenti, hogy letért a helyes útról és most valami rosszat tesz és fél, hogy lebukik. Látszott, hogy elgondolkozott rajta. Majd megkérdezte, hogy lenne-e kedvem elmenni vele a Karibra.

– Van kedvem – örvendeztem.

- Tényleg?? Jöhetnél? - úgy meglepődött a válaszon, mintha azt várta volna, hogy nemet mondok majd.- Manuel, a pasija, Miló meg én megyünk és kérdezte Manuel, hogy van-e kedved velünk jönni - majd odasúgta a fülembe, hogy Manuel fizetne mindent. Edzés után leírta a sziget nevét, ahova mennénk. Annyira örültem, hogy végre kiderült a terve a szerelmemnek, hogy majd ott megismerjük egymást. Egész este arról álmodoztam, hogy ott vagyok Manuellel a strandon, szaladgálunk, este a homokban csókolózunk. Teljesen beleéltem magam.

Nagy örömben megkértem Benyt, hogy hozza el másnap a Manuel iPodját és kitaláltam, hogy játszunk Pretty Womant. Imádom azt a filmet és a jelenetet, amikor Richard Gere elviszi Juliát vásárolni és a lány a boltban kap pizzát, pezsgőt meg mindent.

Másnap a Galeries Lafayette pezsgős pultjánál ültünk a tv-vel szemben. Direkt úgy ültettem le az edzőt, hogy lássa a divatbemutatót, mert a tévén állandóan divatbemutató megy a bárpult fölött, de ő tudomást sem vett róla, csak később kezdett el a tv-re nézni.

- A modellek direkt olyanok, mint a vállfák! - állapította meg.- Nem is tudnak járni magas sarkúban!

- Nézd már azt a modellt, hogy vágat végig a kifutón, aztán a végén rácsapja a kezét a derekára, mereven bepózol, majd úgy fordul meg, hogy elveszíti az egyensúlyát, és meginog. Nevetséges! - mutattam a képernyőre.

- Ja! Igazad van. Ez az orosz csaj! Nehezen került be a divatvilágba. Úgy hallottam, hogy az első nagy castingen Milánóban a divattervező nevetve zavarta el, mert nem értette, mit keres az anorexiás modellek között ez a tönklábú csaj ilyen vastag vádlival? Tudod, te tényleg furcsán néznél ki köztük - látta be végül Beny. A beszélgetés végén felhozta a nyaralást.

- Manuel meggondolta magát. Inkább meleg bulit akar, és nem szeretné, hogy mi is menjünk, mert zavarkodnánk. A barátja Miló, ügyvéd. Ő is meleg.

Miután megitta mindkét pezsgőt, amire én hívtam meg, elkísért a Lacroix standhoz. Felvettem a hosszú estélyi fehér és kék mintás ruhát. Kijöttem a próbafülkéből. Megkértem, hogy álljon távolabb és végigmentem neki kifutójárásban kétszer. Úgy pózoltam és viselkedtem, mintha a divatbemutatón lennénk. Ő nagyon zavarban volt végig és a könnybe lábadt szemeit dörzsölte. Vagy a járás, vagy a helyzet, hogy én divatbemutatót csinálok neki a Lafayetteben, nagyon zavarba hozta. Nem tudom mi.

A „privát fashion show” után sétáltunk a Rue La Fayetteen.

- Angel, be kell vallanom, hogy meghatódtam, amikor végigmentél nekem. Ilyen közel még sosem éreztelek magamhoz. Olyan jó volt látni, hogy átérezted a ruhát és boldoggá tett, hogy viselhetted. Én körbe vagyok véve olyan emberekkel, akik a világ legdrágább ruháiban járhatnak, de mégis hidegen hagyja őket a dolog. Nem értékelik a ruhát, csak kényszerből öltözködnek. Tudod, amikor megmutattad, hogy melyik ruhát akarod, akkor még csak egy sima designer ruha volt a sok közül. Nem is értettem, miért pont azt választottad.

De amikor felvetted..?! Egyszerűen életre kelt rajtad. Teljesen megváltozott. Biztos vagyok benne, hogy soha senkin sem állt olyan jól, mint rajtad.

– Szerinted, mi tenné Manuelt boldogabbá, ha ebbe a Lacroix ruhába mennék a showra, vagy ha tervezne egy ruhát nekem és azt viselném a shown?

– Jaj Angel, ne légy naiv! Manuel nem tervezne neked ruhát!

– De hát az edzőteremben azt mondtad, hogy megkérhetnénk, hogy csináljon nekem egyet.

– Akkor csak vicceltem. Manuelnek nincs most ideje neked tervezni. Talán majd egyszer a jövőben – felelte és egyből témát váltott.

Az este végén elmondta, hogy a bemutató után nem parti lesz, hanem vacsora és előtte elmehetnénk egy étterembe, ha már úgy is annyira ki leszek csípve. Meg akar mutatni engem a világnak. Ettől nagyon elkezdtem parázni, hogy mi a fenét talált már megint ki! Át akar verni és nem elvinni a partira?! Meggondolta magát és a saját malmára hajtja a vizet?! Úgy éreztem, hogy Manuel a megbízója, de ő most már ellene dolgozik. Mármint próbálja megakadályozni, hogy találkozzam a tervezővel. Elvisz máshova vacsorázni és Manuelnek pedig azt mondja majd, hogy én nem akartam elmenni a vacsorára.

Beültünk egy kávézóba, közel az Operához. Annyira hálás volt amiért meghívtam egy pezsgőre, hogy megölelt. Már negyedszerre kérdeztem rá, hogy elhozta-e a Manuel iPodját – amit tegnap kértem tőle, hogy hozza el nekem – mire kivette végre a táskájából. Egy kicsi kék színű lejátszó volt.

Végigfutottunk a dalokon. Körülbelül 60 szerelmes, szenvedélyes szám volt rajta. Annyira örültem. *Szóval ezeket hallgatja Manuel és rólam ábrándozik.* Pár napra cseréltem Benyvel, odaadtam neki a sajátomat. Ő amúgy sem bírta a Manuel iPodját, mert nem szereti a szenvedélyes számokat. Aztán meghívott vacsorázni másnapra a londoni barátaival, de amióta ideadta az iPodot csak az járt a fejemben, hogy el akarok menni és hallgatni. Kártyával akart fizetni, de nem lehetett. Összesen egy darab 5 eurós volt nála, így nekem kellett fizetnem.

Amint elváltam Benytől, betettem az iPod fülhallgatóját és már nem érdekelt semmi más, csak mentem a magas sarkúmban. El sem hittem, hogy az Ő iPodját tartom a kezemben. A „When You Are Gone” című számot hallgattam és olyan nagy hatással volt rám az egész, hogy tényleg szeret és mindent, amit Beny mond, azt Manuel mondja rólam, hogy elsírtam magam. Csak mentem Párizs hideg, sötét utcáin egyre gyorsabban, nehogy elázzak az éppen akkor eleredő esőben és a könnyeim potyogtak. Boldog voltam. Egy mély érzés teljesen a hatalmába kerített. Ez olyan, boldog-szomorú sírás volt.

Éreztem, hogy velem van Manuel. Egész este a zenéket hallgattam és a south parkos videóit néztem.

Az egyik mese vicces volt. Egy srácról szólt, akinek mindig feláll és elmegy egy nővérkének beöltözött prostihoz.

Másnap reggel érdekes sms-t kaptam Benytől.

„Még mindig a rózsaszín tollas fehérneműben vagy? xoxo”

„Nem, hanem a Mickey Mouse-ospólóban, amiben aludtam. Angel”

„Wow... Mickey Mouse! Mindig jó kinézet és szexi. Pont, mint te! Xo.”

Ebből is látszott, hogy Manuel írta az sms-t, nem Beny. Mert mikor később rákérdeztem a Mickey Mouse dologra, Beny nem is tudta, hogy miről beszélek. Azt mondta, hogy ő nem bírja azt a mesét, ellenben Manuellel, aki még magára is tetováltatta.

Napközben a vásárlást Manuel boltjában a Champs Elyséen folytattam. A bolt hatalmas! Amíg a lépcsőn mész fel az emeletre látod a kivetítőn a divatbemutatót. Tele van az egész épület vásárlókkal és dolgozókkal. Mindenki táskákat nézeget. Az egész hely olyan, mint egy birodalom. Eszembe jutott, hogy egyik nap azt álmodtam, hogy én is ennek a cégnek terveztem ruhákat.

Egy alacsony szőke hajú, kedves lány segített a próbálgatásban. Hozott narancslevet, ami jól is esett, mert elég meleg volt a butikban. Egy hosszú, lila estélyit próbáltam fel a cruise kollekcióból, bár bevallom, hogy a dioros sokkal különlegesebb volt. De Klári szerint ez is jól állt, mivel rajtam, még a szar is jól áll.

Majd egy sortot, blézert és egy leggingst is felpróbáltam.

Próbálgatás után felhívott Beny, hogy találkozzunk a Palais Royalnál. Hallottam a háttérben egy férfihangot. Gondoltam, hogy a tervezővel van és most végre találkozok vele is.

A Palais Royal bejáratánál lévő tradicionális kávézóban várt rám. De nagy csalódásomra nem Manuellel, hanem egy 2 m-es,

vékony, a Jóbarátokból Chandlerre hasonlító sráccal és egy modell kinézetű szőke lánnyal kávézgatott. A barátai voltak azok, Londonból, akik hétvégére jöttek el meglátogatni őt. Míg teáztak, végig pacsit adtak egymásnak. Mindenen hangosan röhögtek, főleg azon, amikor Beny mesélte nekik, hogy első sorban szeretnék ülni a divatbemutatón.

- Áh... én csak első sorban ülök - utánozott a londoni srác engem, bár a paródiája jobban hasonlított egy beképzelt macára, mint rám.

- Hogy gondolod, hogy te ott ülhetsz? Az első sor a kiváltságosok helye. Anna Wintour, a divatvilág királynője, a Vogue fotósai, újságírói és sztárok ülhetnek ott csak. Igaz, hogy Manuel pasija is ott ül mindig a sztárok oldalán. De én csak a személyi edzője vagyok. Mit szólnának hozzá a főnökök? - oktatott ki Beny.

Beny mindenképp el akart vinni engem a tervező boltjába. Kérdezte, hogy mik tetszenek. Igazából alig találtam pár dolgot, ami a stílusom lett volna.

Minden olyan visszafogott, egyszerű és hétköznapi volt. Elcsépelt színekkel és fazonokkal. Egy arany napszemüvegen kívül semmi különöset nem találtam.

Később kaptam Benytől egy gyűrűt, amit egy másik boltban vett nekem. Nagy sárgás kővel. Kedves volt tőle, hogy meglepett.

- Te is mondhatnál nekem szépeket, Angel! Mindig csak én fényezem az egódat!

– Tudod, hogy kedvellek, mint barátot! – veregettem meg a vállát.

– Képzeld el, hogy feltettek egy weblapra, hogy „hunk de jour” vagyok, ami azt jelenti, hogy nagyon jó pasi – dicsekedett.

– Na, az szuper! – örültem, őszintén.

– A szüleid kedvelnének engem? Nem zavarná őket a sok tetoválásom? – érdeklődött Beny, bár szerintem Manuel mondta neki, hogy tudakoljon meg többet a szüléimről.

– Á, nem hiszem. Ha én kedvellek, akkor ők is elfogadnak olyannak, amilyen vagy.

Elmentünk a híres csokizóba, amit Angelinának hívnak. Míg sorba kellett állnunk megkérdezte, hogy melyik süti tetszik a legjobban. Rámutattam a csokis, hajtott papírformájúra. Ő jól megnézte, a nevét is leírta a tenyerébe és elszaladt telefonálni. Valószínűleg Manuelnek.

A kávézó hátsó részében kaptunk helyet. Minden ember csak nézett minket, elképedt arccal. Tudom, hogy nevetséges látvány vagyunk együtt Benyvel, de ennyire?!

– Majd meghalok egy csésze forró csokiért – repdesett Beny, a szomszéd asztalnál csokit kortyolgató vendégek láttán.

– Na, én meg majd meghalok Miló csókjáért! – gondoltam magamban.

– A vacsorán ott lesz Manuel barátja Miló is. Tudod ki az? – ezen szavak hallatán összeszorult a szívem, de igyekeztem elrejteni az örömet.

– Más emberek is lesznek? – szögeztem neki a kérdést.

– Kb. 50 ember. Egy bensőséges vacsora lesz, iszunk pezsgőt, eszünk finomakat, társalgunk. Kellemes lesz! – áradozott a közelgő estéről.

Majd a tetoválásokra terelődött a téma. A londoni barátja viccelődött, hogy már csak a hátsóján van hely a csaja számára és Benynek is oda kellene tetoválnia engem.

– Én ide foglak a pucér nő alá, és az oroszlán felé – magyarázta Beny.

– Kösz aranyos vagy! – ragyogtam rá, boldogságot színlelve, majd eltereltem a szót.

– Imádom a Maraist. Az a kedvenc helyem, tudod a meleg rész.

– Á, én azt hittem, hogy az edzőterem Párizs meleg negyede – gúnyolódott – mivel ott a pasik hatvan százaléka meleg – egyre közelebb húzódott hozzám a székével és a kezemet simogatta, miközben én ideges remegést éreztem a gyomromban. Nem értettem mi ez a változás, hiszen az elmúlt három hétben nagyon távolságtartóan viselkedett velem.

De ő csak simogatta tovább a kezemet és ragyogó tekintettel fürkészte az arcomat. Nézett a szemembe és szerelmesen suttogta a nevemet.

Angel... Angel... majd kiküldte a barátait a kávézóból. Ma kivételesen ő fizetett.

Én minél előbb el akartam jönni, de ő csak közeledett felém. Én meredten néztem vissza rá és kétségbeesetten járt az agyam. *Te jó ég! Ez most lefog smárolni! Vele lesz az első csókom! Ó ne! Nehogy megtegye!!* Szerencsére megcsörrent a mobilja.

– Jaj, drágám – pillantott rám – fel kell vennem ezt a hívást!

Biztos Manuel hívta. Nagyon ideges lett és elkomorodott az arca.

Talán még lelkiismeret-furdalása is volt, hogy így udvarolgat nekem, miközben Manuel a barátja, ki se lát a munkából.

– Most mennem kell – szólalt meg idegesen és kerülte a tekintetemet. Egy óriási kő esett le a szívemről. Elbúcsúztam tőle és már be is szálltam egy taxiba és tartottam a Le Printemps áruház felé, ahol Klári már tűkön ült.

– Na mi volt, mesélj már!!! – faggatott lelkesen.

– Figyelj, ez nem normális! Ma végig nyomult! A kávézóban azt hittem, hogy le fog smárolni! Nem tudom, hogy csak a barátainak játszott-e, vagy azt akarja beadni Manuelnek, hogy szerelmesek vagyunk és leteremtette a barátaival, hogy úgy nézünk-e ki, mint egy szerelmes pár?!

– Na és a jegyeket odaadta már?

– Nem. Szerintem utolsó percben fogja ideadni, mert olyan rafinált, hogy tudja, mihelyt ideadja, többet nem találkozok vele a bemutató előtt.

– Hmm. Igazad van! Nem semmi ez a srác. Rafkós – motyogott Klári.

– Na, elég már ebből a fafejű, trükkös fickóból! Menjünk inkább vásárolni! Dobjuk fel magunkat! – irányított Klári a BCBG butik felé.

– Amíg te a pöccsel voltál, én bejártam az egész boltot és itt találtam neked egy angyali estélyit – mutatott elem egy vállfán

lógó, fehér, földig érő, spagetti pántos, 10 cm-es csipke szalagokból összerakott szűk ruhát, vastag selyem masnival a derekán. Bementem a próbafülkébe és magamra húztam, de közben csörgött a francia telefonom. Ismeretlen szám hívott. *Jaj, ne! Ez tuti Manuel lesz! Beny számát kimutatná! Csak Manuel hívhat ismeretlenről! Óh egek!* Már megint remegett a gyomrom az izgalomtól!

– Halló, Angel vagyok – mondtam remegő hanggal és éreztem, hogy van valaki a vonal túlsó végén, de nem szólt bele. Még párszor beleszóltam.

– Itt Angel. Halló? Szólj meg! Te vagy Beny? Mit szórakozol?
– még várt az ismeretlen, majd letette.

Végigmentem Klárinak abban a gyönyörű ruhában.

– Angel, ez a te ruhád! Egy igazi angyal vagy benne! Ebben kell menned! – mondta Klári elérzékenyülten.

– De Klári, ez egy olcsó márka. Én legalább Dolce Gabbanára gondoltam. Égő lesz, ha megkérdezik, hogy mi a márkája – ellenkeztem.

– De ha egyszerűen ez illik hozzád a legjobban!. Már mondtam, hogy rajtad, a Hennes is Pradanak néz ki, mert úgy tudod viselni! – győzködött Klári. Én csak néztem a ruhát a tükörben.

– De ez olyan ártatlan. Nem inkább szexisnek kéne lennem? Vagy, hogy tetszenék jobban Manuelnek? – gondolkoztam hangosan.

Végül hallgattam Klárira és nem is bántam meg. Na, a ruha és a cipő már megvolt a vacsorára, de mibe menjek a showra? Oda

általában feketében mennek a divatemberek, vagy szürkében. Egész nap azon törtem a fejem, mi lenne a legjobb. Míg végül megszületett a styling.

Este boldogan mentem az edzőterembe, amitől jól is vonzottam, mert már a szekrényeknél megláttam a Szőkét. Összemosolyogtunk és köszöntünk egymásnak. Fent végig olvasott és járkált előttem, mutogatta magát. Elképesztő, hogy mennyire jól áll neki a fehér, a tisztaság jelképe. Biztos jó ember. Akárhányszor a szemébe néztem, azon tűnődtem, hogy vajon igazat mondott-e Beny, hogy Miló meleg. Az igaz, hogy feltűnően vastagak az ajkai, szerintem felpumpáltatta. Mit mondjak, irtó szexisek. De ha a szemeibe nézek, érzem, hogy kíván engem.

Épp Miló izmos vállain legeltettem a szemem, amikor jött egy sms az edzőtől.

„Nagyon jól éreztem ma magam. A barátaim el tudnák mondani, hogy mennyire szeretlek téged. Azt mondták, hogy sugárzik belőlem az irántad érzett szerelem, xoxo”

Most megbizonyosodtam róla, hogy azért viselkedett egész nap olyan szerelmesen, hogy a barátai azt higgyék, hogy mi szerelmesek vagyunk. De ez nevetséges!!! Ő is tudja, hogy csak barátok vagyunk.

Másnap csak este 8 után akart találkozni. Lehet, hogy szabadnapot kapott, Manueltől, hiszen már csak egy nap volt a bemutatóig. Tehát egész napomat nélküle tölthettem.

A Chantal Thomass-ban időztünk Klárral jó sokáig, mivel nagyon szexisnek és romantikusnak találom ezeket a

fehérneműket.

Közben írtam Benynek egy sms-t, hogy fehérneműt vásárolok. Gondoltam bepörög tőle és ír valami izgatót. De ma úgy látszik, hogy tényleg szabadnapja volt, és a londoni haverjaival töltötte a napot, nem Manuellel, mert még csak nem is válaszolt az sms-re. A főnöke biztos nem fizetett neki a mai napra.

- Nézd csak, ehhez mit szólsz? - mutatott oda Klári egy fekete, fodros, csipke bugyit. Egy kicsit el is pirultam, mivel ennyire szexis fehérneműkben még nem nagyon jártam. Aztán Klári elkezdett győzködni, hogy vegyem meg, mert lehet, hogy utolsó percben jelentik be Benyék, hogy én nyitom meg a showt és majd át kell öltöznöm a backstagen, a tervező előtt és nem mindegy, hogy milyen fehérnemű lesz rajtam. Klári szerint, Manuel ilyesmi fehérneműkben képzel el engem, nem mesefigurásban.

- Na, jól van. Igazad van. Vegyük meg!

Este a konditeremben találkoztam az edzővel. Megint a mini gatyát viselte. Most már kezdtem hozzászokni a látványhoz. Úgy láttam, hogy a mai feladata az volt, hogy felkészítsen a holnapi vacsorára.

- A vacsorán Manuel komoly lesz, mert ott viselkednie kell és a főnökeivel fog ülni egy asztalnál. Te pedig velem és Miló-val - mondta üzleties hangnemben. Aztán folytatta.

- A vacsora után elmegyünk szórakozni, Manuel, én, te, Miló és még néhány haver. Nagyon jó lesz! A jegyünk a 2. sorba szól!
- ekkor végigpörgött a fejemben a holnapi nap. 2. sor. Úristen!

Anna Wintour, Testinó, Meizel és még sok Vogue szerkesztő fog előttem ülni! Ez egy óriási nap lesz! Aztán meg buli a tervezővel. Már alig várom a holnapi napot!

Később nosztalgiáztunk Benyvel. Lejátszottuk az elmúlt három hét eseményeit. Végül is jól éreztem magam. Igaz, hogy ő egy kamugyár, de elnézem neki, mert nagyon szórakoztató figura. Biztos Manuel is ezért alkalmazza. Egy igazi bohóc, egész nap dőltünk a nevetéstől.

Holnap után lesz a divatbemutató, de a meghívót még mindig nem adta ide.

Jaj Istenem, bár már ideadná, mert nem akarok többet randizni vele! Már 27-szer randiztunk! Elegem van! Miért húzza az időt?

Másnap reggel írt:

„Hello, Angel. Holnap 5 órakor lesz a show, a vacsora 9-től, úgyhogy lesz időd átöltözni, ne izgulj! Nagyon jó napom volt. Bevásároltam Manuelnél!!!”

Bezzeg engem nem hívott!

A Diorban próbálgattam. Klári szerint híztam, de lehet, hogy a tévé megnyújtja a modelleket, azért tűnnek olyan anorexiásnak.

– De te így tökéletes vagy!!! – nyugtatott meg Klári.

Olyan jó volt vásárolni! Tele volt a bolt. Közben Beny sms-ezett.

„Mindjárt taxit fogok, és találkozunk a Dior bolt előtt. Már alig várom, hogy megmutassam mennyi mindent vettem Manuel

boltjában! B”

Felhívtam Benyt 20 perc múlva, mert már türelmetlen voltam. Ő még otthon volt... ez már egy marha! Sokára érkezett meg, már teljesen összefagytam, két boríték volt a kezében.

– Mi ez? Szerelmes levél? – kérdeztem, de tudtam, legalább is reméltem, hogy a meghívókat tartja a kezében. 29 nap után már tényleg ideje volt. Kinyitottam. MADAME ANGEL. Meghívók a showra, a másik pedig, a vacsorára.

– Valószínűleg Miló ül majd mellettünk – mondta, majd boldogan rám ragyogott. Úgy éreztem sejt valamit a Miló iránti vonzalmamról.

– Nem tudom mi lesz velem, ha elmész. Tetőtől talpig mindent szeretek rajtad. Egy centiméteredet sem alakítanám át. Imádom a szépet és te egy klasszikus szépség vagy. Más, mint a többi lány. Én már sok szép lányt láttam, de olyat, mint te, még egyet sem! Voltak olyanok az életemben, akik divatosan öltözködtek, de te más vagy. Más, ahogy viseled a ruhát. Sok mindent megéltem 29 év alatt, annyit, mint egy 60 éves. Mindig éreztem, hogy valahol ott vagy a világban, de nem hittem. Most rád nézek és te itt vagy. Létezel!!! Én nem szeretem a kalapokat, de rajtad nagyon jók!

Végig a kezemet fogta. Azt mondta, hogy úgy sem látja senki, de én éreztem, hogy valaki figyel a távolból. Aztán kapott egy sms-t. Megsimogatott, és adott egy csókot az arcomra. Egy itt élő amerikai barátja írt neki, állítólag egy vacsora miatt. Tudtam, hogy nagy hanta az egész, és Manuel írta neki az sms-t.

Azt mondja, hogy egész nap rólam beszélnek Manuellel, aki állítólag nagyon örül, hogy együtt vagyunk, mert szerinte összeillünk. Klári erre annyit mondott: „Nagyon!! Látott már titeket hátulról?”

– Legalább adtam nektek egy jó témát, amiről beszélhettek, a South Park utánzás helyett! – villantottam rá a mosolyomat.

– Hát... ez... jó – habozott – de a többi embert nagyon zavarja. Ők örülnek az én boldogságomnak, de én minden 5 percben visszavezetem a témát rád. Mások is szeretnének a SAJÁT életükről beszélni, nem mindig Angelről. A helyükben már szartig lennék veled. De mindenről te jutsz eszembe, semmi sem hasonlítható hozzád!

Közben kiszabadítottam a kezemet a kezéből, és megmondtam neki, hogy hétfőn 2 óráig nem foghatja meg a kezemet. Előre kizártam ezzel a lehetőségét, hogy a vasárnapi partin fogdosson.

– Minden nappal, egyre jobban szeretlek. Nézd meg mit csinálsz velem! Arra kényszerítesz, hogy várjak a kézfogásra, és én ettől százszor jobban szeretlek! – mondta büszkén.

– Mit csináltál ma? – kíváncsiskodtam.

– Húúú, a mai napom. Angel, egyszerűen isteni volt. Bevásároltam Manuel boltjában, teljesen ingyen. Ott álltam a sok papírtáskával a kezemben, sétáltam egyedül a Palais Royal parkjában és élveztem a súlytalanságot. Ez volt a legjobb pillanata az egész itt létemnek Párizsban! – észre sem vette, hogy most árulta el, hogy milyen jól érezte magát nélkülem. Ha tényleg szeretne, biztosan hívott volna magával, hogy velem

élje át ezt a kellemes napot. Aztán feltette 29. alkalommal is a szokásos kérdését, hogy ma milyen a parfümöm?

– Angel by Angel Barta! – vicceltem.

– Á nem! – rázta a fejét – Azt én csinálom majd meg és egy csomó pénzem lesz belőle, mert te leszel a parfüm arca.

– De honnan tudod, hogy az emberek szeretnék azt a parfümöt? – néztem rá kérdően.

– Viccelsz? Te egy kibaszott Angyal vagy a Mennyországból! – mutatott fel a plafonra. – A te arcoddal mindent el lehet adni! – tört fel belőle az elfojtott féltékenység és indulat. Biztosan bekattant, gondoltam, már nem bírt tovább színészkedni. Hirtelen megjelent egy öregasszony, aki rózsákat árult.

– Jaj Istenem, mi lesz most?! – gondoltam magamban.

– Nem kérünk! Amúgy sem szereted a virágokat! Igaz?

Én csak néztem rá boci szemekkel. Letörtem egy darabot a csokis tortából, a számba tömtem, közben elfojtottam az érzéseimet. Egy másodperc telt csak el és én máris jobban éreztem magam.

Elképedve nézett rám. Kiült a megdöbbentség az arcára. Gondolkozott, majd higgadtan megszólalt.

– Nem gondoltam, hogy ennyire szereted a csokitortát!

– A nőknek szükségük van... a... csokira! – Te jó ég, ha ez a srác a szerelmem lenne, most tuti egy világ dőlt volna össze bennem. Ő, aki állítólag engem szeret a világon a legjobban, reggeltől estig rólam beszél, az egész napját velem töltene (pedig mindig nézi az arany Rolexet a csontos karján, és amikor

letelik a 2 óra, gépiesen annyit mond: „Most mennem kell!” és távozik, nem számít neki, hogy a beszélgetés közepén vagy végén tartunk, ő feláll, és szemérmetlenül otthagy). Most képes volt minden romantikát meghazudtoló módon nem megvenni egy szál rózsát 5 euróért. Még a legszegényebb koldus is megvette volna a szerelmének, nemhogy egy sztáredző!

Egy fenyőág lógott az asztalunkra. Amikor észrevettem, nagyon megijedtem, nehogy fagyöngy legyen, mert akkor amerikai szokás szerint smárolni kell. Beny a növekvő feszültségét azzal vezette le, hogy ütögette a faágat. Egyre többször belebokszolt, majd valamit figyelt a hátam mögött.

– Mit nézel? – fordultam meg.

– Csak magamat a tükörben.

Elmesélte, hogy ha ő most mással lenne, folyton magát nézné a tükörben, de én annyira szép vagyok, hogy inkább bennem gyönyörködik.

– Holnap a divatbemutató előtt elmegyek edzeni, hogy szép legyek. Csak neked akarok megfelelni, senki más véleménye nem érdekel! – folytatta a kábításomat.

Őszintén élveztem Beny előadásait, mert tudtam, hogy amiket mond, azok mind Manuel szavai és gondolatai, mert érezni lehetett, hogy nem szívből beszél, csak ledarálja nekem Manuel gondolatait, amit egész nap kénytelen hallgatni. A divattervező nem is sejti, hogy ez a kis pimasz az ő szövegével kábít engem.

– Holnap a cég vacsorája után elmegyünk Manuel házába ünnepelni! – közölte velem lelkesen.

Olyan boldogságot és kellemes izgalmat éreztem, mint amikor a szappanoperában jóra fordulnak a dolgok. Ma nagyon meglepett, mert először életében kiengedett az ajtón.

A divatbemutató napja

Reggel megmértem magam. 50 kg voltam, megnyugodtam. Olyan észbontó ez az egész! Egy hónap gyötreme egy divatbemutatóért?! De végre már nyugodt lehettem, mert a meghívók az én kezemben voltak, és Beny már sehogy sem tudott volna keresztbetenni nekem.

– Büszke vagyok rád, hogy kitartottál és nem adtad fel! – nézett Klári nyílt tekintettel a szemembe.

Izgalmas nap elé nézünk. Ez a legnagyobb nap az életemben. Látni fogom Manuel divatbemutatóját, ráadásul a második sorból, és még a vacsorán is ott leszek, pedig a törzsvásárlókat sem szokták meghívni, még a divatbemutatóra sem. Találkozom majd a fotósokkal, akikre felnézek, és extrémén leszek felöltözve. Remélem majd rám pillant a fináléban Manuel. Legszívesebben végigmennék a kifutón, de azért is hálás vagyok, hogy ott lehetek, és élőben nézhetem a showt. A szórakozást is várom a házában. Ott már remélhetőleg fog velem beszélgetni! De az egészben az a legjobb, hogy megint láthatom. Már úgy hiányzik! A Le Printemps üzletházban, amikor néztem őt a videón, összeszorult a szívem. Nem tudom mi ez az érzés.

Délután 2-kor találkoztam a Louvre-ban Benykével. Nagyon cukin öltözött fel. Kék dzseki, az új arany napszemüveg, és nyakkendő volt rajta. Találkoztunk a tervező asszisztensével, aki egy 2 m magas, vigyori srác volt, citromsárga nadrágban és napszemüvegben. Furi figura, furi sállal. Körbejártuk a park közelében felállított sátrat, a bejáratot kerestük. Lourdes – egy brazil modell – a backstagenél állt összefogott hajjal, már kész sminkkel. Cigizett és bámult engem gonosz vigyorral az arcán. Aztán a bejáratnál elleptek minket a paparazzik. Fekete LV leggingsben, rózsaszín hamupipőke szatén, kövekkel díszített dioros magas sarkúban voltam. Felül, fekete csipke hosszú ujjú felsőt viseltem, fekete fűzővel egy fehér nerc kiskabát alatt. Loknis hajamat fekete vintage hajdísszel dobtam fel. Pink dioros táskámhoz, Pink kesztyűt vettem fel, óriási zöldköves dioros gyűrűvel, és hozzápasszoló gigantikus méretű Dior fülbevalókkal.

Mielőtt bementünk volna a showra, Beny odavitt egy tetőtől talpig drága ruhákat viselő 50 körüli hölgyhöz, aki nagyon beképzelt volt, és lerítt róla, hogy nem bír engem. Viselkedéséből ítélve azt hittem, hogy valami nagyhatalmú divatember. Majdnem leszédültem a székről, amikor az edző elárulta, hogy a hölgy Manuel bejárónője. Ekkor megláttam, hogy Miló neve volt a mellettem lévő székre írva. Minden tökéletes. Megnyugodtam. Pár perc múlva meg is jelent fekete öltönyben és halvány rózsaszín kigombolt ingben. Huh... de jól néz ki! – aléltam el a látványtól. Mielőtt leült volna, megpuszilt.

– Istenien nézel ki! – mosolygott rám. Aztán Beny felhívta a figyelmemet, hogy olyan a kifutó, mint a mennyország. Fehér

és tiszta.

– Rólad szól Angel az egész show! Manuel neked tervezte a ruhákat, mert én szeretlek téged. Manuel pedig azt akarja, hogy Én boldog legyek!

Később visszaszívta az egészet, azt mondta, hogy csak ugratott. Beült egy nő Miló mellé, így közelebb húzódott hozzám, hogy elférjen. Végig hozzáért a lába az enyémhez. Annyira jó érzés volt. Aztán elkezdődött a SHOW! Óriási hangzavar lett.

A szöveg nélküli zene úgy dübörgött, mint a szívem szokott, amikor Manuelt látom, de dolby surroundra erősítve. A kifutó háttére lilás – kékesfehér színben pompázott. Tényleg úgy nézett ki, mint a Mennyország. Kijött az első modell. Ekkor több ezer vaku kattánása indult be, majd jött a második modell, és a többi. Az egész nagyon gyorsan ment. Alig tudtam megfigyelni a ruhákat. Csak a fehér szoknyák, különleges kabátok, piros táskák maradtak meg az emlékezetemben. A cipők 20 cm magas platformok voltak. Ekkor jutott eszembe, hogy meséltem Benynek, hogy mennyire imádom a platformokat. Vajon ezért tervezte őket? A fináléban kijött a tervező, de ahol mi ültünk, odáig nem jött el. Integetett a kameráknak, és már ment is vissza. Ekkor az edző Milóhoz fordult.

– Hátra kell vinnünk Angelt a Backstagre.

– Hogy??? – értetlenkedett a Szőke.

– Tudod, Graa-tulá-áálni! – ebből már Miló is megértette a dörgést.

Hárman mentünk hátra. Az edző most is élém vágott, de a Szőke megállt és udvariasan előre engedett. Az emberek, beleértve olyan sztárokat, mint Claudia Schiffer, sorban álltak, hogy megpuszilhassák a tervezőt. Lidia, a híres újságíró, kedvesen rám mosolygott. Mikor meglátta Manuel Milót, rögtön magához húzta, megpuszilta, odasúgott valamit a fülébe, aztán rám nézett, de egyből elkapta a tekintetét, mintha észre sem vett volna. Én meg csak álltam ott a tömegben. Beny többször próbálta megszólítani Manuelt, míg végül sikerült neki. Aztán felém fordult a divattervező.

– Hi Angel, hogy vagy? – megpuszilt. Tudtam, hogy most szépeket kellene mondanom, de nem jött ki hang a torkomon.

– Tetszett a show? – kérdezte, de a válaszat nem várta meg. Nagy levegőt vett, és így folytatta:

– Amikor ma próbáltam a modellekre a ruhákat, végig azt kérdeztem tőlük, hogy ez a kabát, a szoknya, a platform tetszene-e Angelnek? Tényleg? A smink tetszett?

– Igen – bólogattam, mert teljesen elakadt a szavam, a szívem a torkomban dobogott.

– Tudtam, hogy tetszeni fog neked! Szóval, kaptam egy kis inspirációt tőled! – mondta, és már folytatta is az interjúadást az új ságíróknak.

Elmentünk Benyvel a Marlyba. Sírni akartam, annyira meg voltam hatódva. Szóval jól éreztem. A megérzéseim nem hagytak cserben. A tervező az, aki belém van zúgva, és Ő beszél rólam egész nap, nem az edző.

Ő volt az, akit csak az én véleményem érdekelt a divatbemutatóról, csak nekem akart megfelelni, nem pedig az edző – aki mára már el is felejtette, hogy tegnap még úgy tervezte, hogy a bemutató előtt edzeni fog – raktam össze végül a képet, hogy megértsem mi is folyik körülöttem.

A Marly terasza teljesen tele volt. A divatemberek bejöttek a show után kávézni. A „Top modell lesznek” című műsorból, Miss. J, aki betanítja a lányokat a kifutó járásra, ott ült az ajtó közelében, és amikor meglátott, elismerően rám mosolygott. A főnök nagy csókkal üdvözölt és egy percen belül kaptunk is helyet. Úgy bántak velünk, mint a VIP vendégekkel. Beny is élvezte a különleges bánásmódot.

A kávézó belső részének a közepén ültünk le egy kétszemélyes kis asztalhoz. Beny leadta a rendelését és lepillantott a lábaimra.

– Wow! Ez meg mi? – meredt a pink dioros cipőmre, amiben egy fekete csipke balerinás zokni féleség volt.

– Ez egy Chantal Thomass zoknicska – feleltem büszkén.

– Hú! Angel, ez a legkúlabb dolog, amit valaha láttam! – örvendezett hangosan. A közvetlenül mellettünk teázó két 30 körüli nő, valószínűleg újságírók, ekkor felénk fordultak, és jól szemügyre vették Benyt. Megnézték, hogy milyen férfi az, akinek a legvagányabb dolog, amit valaha látott, a barátnőjének a lábán található zokni. Diszkréten összemosolyogtak.

– Volt egy álmom a jövőről. Érdekel? – csigázott fel.

– Persze! Rólam szólt? – kérdeztem, miközben csavartam a citromot a mentás teámba.

– Azt álmodtam, hogy a következő divathéten ott leszel az összes divatbemutatón, és te leszel a legnagyobb modell a világon! – fürkészte a reakciómat.

– Tényleg? És mégis, hogy lett belőlem modell?

– Ööö... nem tudom. – habozott –, a többi homályos volt.

Jaj ez a fiú! Mindig ad valamit, aztán meg visszaveszi. Mint a shown, hogy rólam szól az egész, de egy perc múlva már azt mondta, hogy csak viccelt. Ezt is lemerném fogadni, hogy Manuel mondta neki, hogy topmodell leszek, nem pedig ő álmodta.

A Marly után hazamentem átöltözni.

– Na mi volt? Mesélj! – ugrott nekem Klári, amint meglátott.

– Jaj, annyi minden történt! Nem is tudom mivel kezdjem!

– Miló és Beny között ültem a shown. Végig összeért a lábunk a Szőkével, alig tudtam koncentrálni a ruhákra. Meg is puszilt. Aztán láttam Ginát is, ő az első sorban ült. A végén elmondta a tervező, hogy én inspiráltam és egész nap csak rólam beszélt mindenkinek. Úgy tervezte a ruhákat, hogy nekem tetsszen.

– Úristen! És a kis mitugrász mit szólt ehhez? – nyitotta nagyra a szemeit Klári.

– Hát, ő... úgy tett, mintha a tervező nem is mondott volna semmit, vagy mintha nem hallotta volna, hogy mit mondott nekem. Szerinte azért tervezett rólam, mert Beny szerelmes belém, és őt akarta boldoggá tenni ezzel Manuel.

– Jaj, de egy nagy hanta! Hogy nem szakadt le a plafon, amikor ezt mondta! – akadt ki Klári.

– És a ruhák! Olyan kifinomultak és elegánsak voltak! Képzeld el, hogy letervezte azt a magas derekú tulipán szoknyámat, amiben a Valentin-napi partira mentem.

– És kalapok voltak? – kérdezősködött tovább.

– Persze... olyan kalapok, mint az a csokis süti, amit mutattam az edzőnek az Angelina kávézóban.

– Hát Angel! Ez a tervező tényleg beléd bolondult!

Aztán elkezdtek besütni a hajamat. Közben kaptam sms-t Benytől.

„Most hívott Manuel és nem tudja, hogy lesz-e még kedve a vacsora után bulizni!XoXo”

– Na, akkor mégsem léptél fel a shown! – bánkódott Klári.

– Nem. De ez így volt tökéletes. Az első divatbemutatón nem, mint modell, hanem mint néző vettem részt és ez sokkal nagyobb dolog.

A vacsora előtt 1 órával megjelent Beny az ablakom alatt. Meghűlt bennem a vér, hogy ilyen hamar megérkezett. Felkaptam a kis bundámat, táskámat és már mentem is le hozzá. Nagyon meglepődtem, mert gyalog jött értem – de hol a Limo, amiről beszélt, és hol van Manuel Jackson? Nekem kellett taxit hívnom. Amíg vártunk a taxira, Klári csinált rólunk képeket, amik úgy néztek ki, mintha esküvői fotók lennének.

– Megvárjuk majd Milót egy kávézóban, mert nagyon izgul, ezért nem szeretne egyedül menni a vacsorára. – újságolta Beny a híreket.

Próbáltam semlegesen tudomást venni arról, hogy Miló is velünk jön, de annyira nagy boldogság fogott el, hogy akaratlanul is Benyre mosolyogtam. Most is nekem kellett fizetnem a taxit. Egy sötét bárba mentünk be.

– A divatbemutatós öltözőked a paradicsom volt. A mostani, meg a Mennysország! – markolt bele az asztalon lévő mogyorós tálkába. Majd kapott egy sms-t, amiből annyit láttam csak, hogy valami olyasmiről szól, hogy a „mai nap a legszebb eddigi életében valakinek.” Eltette a mobilját.

– Ez a nap olyan, mint egy mese! – pillantott rám felspanolt tekintettel, majd felhívta Milót, hogy megadja neki a bár címét.

– Beszéltem Milóval és nagyon ideges. Figyelj, elmondok egy titkot! – hajolt közelebb hozzám. Ő és Manuel szerelmesek. Még a kapcsolat legelején járnak és Manuel nagyon szerelmes bele. Ezért hívta el a vacsorára is. De nem akarja, hogy bárkinek is feltűnjenek a Miló iránti érzései. Főleg a főnökei reakciójától tart. Manuel mindig zavarban van Milótól – suttozta a kitalált történetet.

– Mióta ismerik egymást? És mi van Manuel pasijával, aki angol? – kíváncsi voltam a hanta többi részére is.

– Egy éve ismerik egymást Milóval – (na itt már bebukott, mert a divatbemutatón mesélte Miló, hogy már 6 éve ismerik egymást) – Manuel szeretője pedig... Ő olyan, hogy imád a sztárokkal fényképezkedni, első sorban ülni. Csak a pénz érdekli. Azért van Manuellel, mert ő a híres Manuel Jackson. Csak a nevét szereti benne, és erre Manuel is rájött. Én mindig tudtam, de sosem mondtam Manuelnek, jó barátja révén. Úgy

gondoltam, hogy nem szólok bele, ez az ő magánügye Stevennel (mert így hívják a pasiját), jó bulizni vele, de csak ennyi. Nem a barátom – húzott le egy nagy kortyot a söréből – De ezt ne mondd el senkinek!!!

– Humm. Rendben. – bólintottam meglepődve. Szóval úgy adta elő a történetet, mintha Manuel Milóba szeretett volna bele, hogy még csak meg se forduljon a fejemben, hogy a tervező belém szeretett. Én csak néztem magam elé meredten és elgondolkoztam azon, hogy ez a történet miért egyre bonyolultabb.

Beny ült be középre a taxiban. *Jaj, ez a Miló most is olyan jól nézett ki!*

– Ideges vagyok – kezdte Miló a mondandóját, amin akaratlanul, de elmosolyogtam magam, mert már átláttam rajtuk és tudtam, hogy színészkedni fognak. *Na most kezdődik a színjátékuk!*

– Ott lesz az összes nagy főnök – folytatta – és nem fogják tudni, hogy én mit keresek ott. Ez a legelső ilyen vacsorám. Eddig még a divatbemutatóra sem hívtak meg. - *Te jó ég! Akkor lehet, hogy Miló miattam lett ilyen jóba Manuellel? Azért, mert 1 hónapig ő volt a megfigyelő?* - kavargott a fejemben a sok gondolat.

– Na itt szálljunk ki! – szólt Beny tévesen. Lehet, hogy észrevette, hogy tetszik nekem Miló és a kis ördög tudta, hogy magas sarkúban vagyok és ki akart velem tolni. Most kivételesen nem én fizettem a taxit, de persze nem is Ő, hanem Miló.

Rossz helyen szálltunk ki, egy km-re a vacsora helyszínétől. A magas sarkúban kellett elbotladoznom. Beny ezen az estén teljesen újfajta bánásmódban részesített. Egész úton azt kérdezte, hogy bírok-e még járni, ne álljunk-e meg, megfogta a karomat, segített nehogy elessek. Lehet, hogy illemórákat vett tegnap, vagy csak Milónak játszotta, hogy milyen figyelmes. Ha majd a jelentését leadja a tervezőnek, akkor Benyt a legudvariasabb srácnak írja le.

Az egész jelenet olyan volt, mint egy filmben. Hárman mentünk a sötét, esős utcán. Rajtam hamupipőke, földig érő, fehér fodros estélyi és magas sarkú, rajtuk pedig dioros öltöny. Mielőtt odaértünk, Miló elővette a belső zsebéből a jegyét. Mindig olyan pedáns. A bejáratnál fotósok, és tinédzser lányok csináltak rólam és velem közös képeket. Sokan kértek tőlem autogramot. Teljesen mámorosan éreztem magam. Jól esett a figyelem és a rajongás amit kaptam.

Odaadtuk a jegyeket és bementünk az óriási, palotaszerű épületbe.

Egy nagy előtérben találtuk magunkat, ahol elegánsan felöltözött férfiak üdvözöltek minden vendéget. Aztán elindultunk felfelé a vörös szőnyeggel borított lépcsőn, aminek minden fokán egy-egy gyertya állt. Az egész hely olyan romantikus és mesebeli volt. Tényleg úgy éreztem magam, mint egy hercegnő, ahogy lépdeltem fel a lépcsőn, a hosszú ruhámat feljebb emelve, nehogy elessek.

Az emeleten egy óriási nagy terem fogadott, tele elegáns emberekkel. Mindenki mosolygott rám.

Amikor elvettük a helyjegyüket, közölte velem Beny, hogy külön asztalnál leszünk, nem Manuellel. Később letettem a bundámat a ruhatárban, megláttam egy idős, hosszú, ősz hajú férfit. Rám pillantott, de nem szólt semmit. Ekkor ismertem fel, hogy ő a híres fotós Patrick Demarchelier. *Te jó ég! Hány képét láttam már... és most itt van tőlem 1 m-re! Testközelben.* Köszöntünk egymásnak, de rá nem voltam olyan nagy hatással, mint más művészekre. Nem érintettem meg.

Visszamentem a nagyterembe, ahol Dita von Teese éppen interjút adott egy tv-csatornának. Pont olyan fehér az arca, mint a tv-ben.

A nagyteremben pezsgőztünk. Kellemes mulatság volt ott állni és társalogni. Miló egy igazán intelligens férfi, élveztem a társaságát. Hirtelen a semmiből előtűnt egy hosszú barna hajú nő. A kísérőim elkezdtek nézegetni és dicsérni a nyakláncát, ami egy kövekkel kirakott fülhallgatóhoz hasonlított.

Úgy éreztem nekem is meg kell dicsérnem. Aztán, amikor a nő elment, Benyhez fordultam:

– Mi volt olyan különleges abban a nyakláncban, és ki volt ez a nő?

– Oh édesem, ez egy gyémánt volt. Nem vetted észre? – nézett rám sajnálkozva.

– Látod, hogy Angel milyen nagy figyelmet kap akárhova megyünk? – fordult az edző a Szókéhez.

– Ez érthető, hiszen gyönyörű – mosolygott rám Miló.

– A divatbemutatón is menekülnie kellett a paparazziktól. Többen fotózták, mint Ditát – nevetett Beny – Angel a legszebb az egész világon!

Az újságíró, Lídia megint rám mosolygott. Aztán egy vékony, szürke pulcsit viselő, rövid barna hajú, piros ajkú nő is. Csak később jutott eszembe, hogy ez Svetlana, a színész és modell. Mikor beléptem a vacsora terembe, úgy éreztem magam, mintha Sissi kastélyába csöppentem volna. A Sissi múzeumban voltak ilyen óriási nagy, díszes, fényűző termek. Elbűvölt a díszítés, a hatalmas függönyök, a festmények... gyönyörű hely. Szóval itt fogunk ma vacsorázni. Összesen 4 vacsora terem volt. Másnap olvastam az interneten, hogy az Olsen ikrek a másik teremben ültek. Hamar megtaláltam a nevemet az asztalon. „Monsieur Angel”. Ez mit jelent? Mi az a Monsieur?

– Az MÖSZIÓ! – javított ki Beny – És hol vagyok én? – emelte fel a papírom mellé tett 2 névtáblát. Az egyik Svetlanáé, a másik pedig a Milóé volt.

– Á, ez nem te vagy! Ez egy férfi, akit Angelnek hívnak. Te biztos, hogy mellettem ülsz – mondta idegesen és elviharzott.

Én épp sms-t akartam írni Klárinak, had ájuljon el, hogy Svetlana mellett ülök. Bekukucskáltam a másik terembe. Ott állt Manuel, szürke öltönyben. Éppen beszélgetett egy hölgygel.

Nem mertem odamenni hozzá. Mire visszamentem a helyemhez, már eltűnt a kártyám.

Kinyitottam a szemem, aztán becsuktam... nincs ott. Ilyen nincs! Hova tűnt a kártyám!? És a nevem! Tisztán emlékszem,

hogy itt volt Svetlana mellett. Ekkor megjött a kisördög, és diadalittas arcot vágott.

– Intézkedtem, beszéltem Ronalddal, Manuel munkatársával és az ő beleegyezésével kicseréltem a kártyát.

Már készült mindenki a vacsorához. A Szőke mutatta Benynek, hogy cseréljenek helyet, és én üljek a tervezővel szemben, de a Pöcs nem akarta. Ezek szerint, úgy volt eredetileg, hogy Manuellel szemben fogok ülni, de aztán valahogy a Pöcsből újra előjött a kisördög, és bekavart, hogy távol tartson Manueltől.

Így a hosszú 60 fős asztal ülésrendje így nézett ki:

Svetlana, mellette Miló, akivel szemben Manuel, mellette Ronald, akivel szemben egy híres Rapper és a barátnője, aki a vacsi elején odasúgta nekem, hogy gyönyörű vagyok. Amire azt feleltem, hogy ő is csodálatosan néz ki. Ronald mellett egy gazdag hölgy, vele szemben egy fiatal, magas szőke, csendes pasi és aztán jött a Kisördög és én. Mikor megláttam, hogy velem szemben a mosolygós Lídia lesz, aki amint leült, kezét nyújtott és bemutatkozott, megnyugodtam, hiszen őt már ismertem a tv-ből, és mindig szimpatikus volt nekem. Megdicsért, hogy nagyon jól nézek ki. Én is őt. (Rajta tollas fejdísz és fekete estélyi volt.) Ettől a perctől kezdve végig a nevemen szólított. Másik oldalamról pedig az egyik legnagyobb olasz divatlap főszerkesztője ült.

– Modellkedsz Párizsban? – tette fel legelső kérdését az újságíró.

– Nem, csak nyaralok – feleltem.

- Á, pedig modellnek kéne lenned! Nézz csak oda, ott ül Patrick D. Bemutatlak neki, és máris modell leszel – mutatott az asztal másik végében ülő fotósra (aki mellett én ültem volna, ha Beny nem cserélgette volna összevissza a névjegykártyákat.)

- De amúgy is, a legjobb ember mellett ülsz, Angel! – folytatta Lídia – Ő biztosan el tudja mondani neked, hogy mi kell ahhoz, hogy jó modell legyél! – hívta fel a figyelmemet a mellettem ülő szerkesztő hapsira – Az olasz vagy a német Divatlap szerkesztője vagy? – kérdezte.

- Tényleg igaza van Lídiának, nagyon nagy modell lehetnél! Tudsz járni magas sarkúban? – tette fel a számomra nevetséges kérdést.

- Legszívesebben még edzeni is magas sarkúban járnék – válaszoltam nevetve.

- Na, az nagyszerű! – örült a feleletemnek.

Közben a frakkot viselő pincérek elkezdtek felszolgálni a háromfogásos vacsorát. Minden miniatúr adag volt, de az íze kárpótolt mindenért. Ilyen finom halat ritkán eszik az ember.

Legalább 4 féle villa volt előttem az asztalon. Megnéztem, hogy Lídia melyikkel kezd el enni és én is azt vettem el először. Szerencsére olyan diszkréten csináltam, hogy senki sem vette észre a bénázásomat. Közben 3 percenként jöttek a felszolgálók és feltöltötték a pezsgős és a vizes poharakat. Az asztal tele volt virágokkal, óriási gyertyákkal és aranyozott poharakkal. A vacsora végén csokis desszertet szolgáltak fel.

- Látod Angel, csoki lesz a desszert! Miattad! A te tiszteletedre – súgta Beny a fülembe.

- Nem hiszem el, hogy nem vagy topmodell! - szólt közbe selymes hangon, az asztal szélén ülő, ősz hajú elegáns férfi.

- A nevem Bernard és Svetlana ügynöke vagyok. Már amikor a nagyteremben megláttunk Svetával, elképedtünk, hogy mennyire gyönyörű vagy. Azt hittem, hogy te vagy a „Következő nagydolog” a divatvilágban. Tudod, a legjobb modell. Biztosra vettem, hogy te nyitottad meg a showt. Holnap elviszlek a legnívósabb modellügynökséghez - tette fel ajánlatát, nagy lelkesedéssel.

- Majd meggondolom - hárítottam, mivel olyan rossz emlékeim voltak azzal az ügynökséggel, hogy ha a nevüket meghallottam is kirázott a hideg.

- Jó trükk! „Majd meggondolom”. De semmi nyomás. Odaadom a számom és felhívsz, ha úgy gondolod - írta le a telefonszámát egy kis cetlire.

- Ez hihetetlen, hogy itt vagy Párizsban és még nem fedeztek fel. Ennek csak az lehet az oka, hogy mások is, amikor meglátnak, azt hiszik, hogy te már fel vagy fedezve és éled a topmodellek életét, pont, mint én is hittem, amikor megláttalak.

- Na, ez nagyon érdekes story lesz az újságokban - szólt bele a társalgásba egy szőke stylist csaj, aki Bernard mellett ült - Már látom is a címlapokon:

„Az évszázad modellje, akit a nagy francia divatház exkluzív vacsoráján fedeztek fel!” Nagy story lesz! - élte bele a cikk írásába magát a lány.

Aztán belehallgattam, hogy miről folyik a téma a másik oldalamon, ahol Beny ült.

– Szóval neked kell hálásnak lennünk Manuel új testéért! Igaz? – kérdezte Lídia az edzőt.

– Nos igen – próbált Beny szerénykedni.

– És jógázik is Manuel? – kérdezte a gazdag hölgy.

– Igen. De nem olyan gyakran.

– Tényleg, Madonna astangázik? – nyúlt Lídia a sóhoz.

Végig a sportról és a diétáról beszélgettek.

Észrevettem, hogy a hölgy, Ronaldnak, Manuel munkatársának rólam beszélt, hogy milyen szép vagyok.

Ő rám pillantott és elhúzta a száját. Én kezet nyújtottam neki és bemutatkoztam. Olyan furcsán viselkedett. Olyan volt, mintha ő dacból, azért se akarna velem foglalkozni, mert az asztalunknál mindenki egész este nekem kedveskedett. Kezet nyújtott, majd elfordult a másik irányba, mutatva, hogy nincs szüksége a társaságomra. Ez nagyon rosszul esett, mert én szeretetet sugároztam felé, hiszen ő volt az az ember, aki felkarolta Manuelt pályája kezdetén.

Közben Miló és Manuel sokszor felém néztek áhítózza, nagy vágyakozással és boldogan sutyorogtak rólam. Én pedig elgondolkodtam. Ezek szerelmesek lennének?. Humm! Esetleg belém mind a ketten.

Mikor Ronald távozott, annyit mondott:

– Mennem kell! Mert valakinek pénzt is kell keresnie és dolgoznia. Nem úgy, mint Manuelnek – nézett a tervezőre szemrehányóan. Ezen nagyon meglepődtem. *Ezt meg, hogy értette?*

Aztán odajött hozzánk Svetlana. Bemutatkozott.

– Jaj, de isteni a kalapod! – mutatott a kék vintage kalapomra, amit egy türkiz kitűzővel dobtam fel.

– A vintage boltunkból van – feleltem.

– Ne mondd! Imádom a kalapokat! El kell, hogy vigyél oda! És a hajad! Természetesen göndör? Olyan szép! Én is ilyen szeretnék! A terhességnél levágattam, de meg fogom növesztetni! Gyönyörű vagy! Modellnek kell lenned! – pillantott rám ragyogó tekintettel. Semmilyen rosszindulatot nem éreztem benne.

– Én is ezt mondtam neki – vágott közbe az ügynöke – Nézd csak meg a fülbevalóját!

– Tényleg, de szép! Milyen márka? – kérdezték végig az öltözékem minden darabját. Még jó, hogy mindenem márkás volt, mert most nagyot égtem volna.

– A nyaklánc Swarovski, a többi ékszer, Dior. A ruha BCBG, a táska és a cipő Dior! – soroltam fel.

– Elképesztő! Nagyon jó a személyes stílusod, hihetetlen, ahogyan a ruháidat összeválogatod.

– Na, most mennem kell. Neked nagy karriert kívánok Angel! – köszönt el a szerkesztő.

Aztán, amikor kezdtek elszállingózni az emberek, odajött Manuel. Megállt Beny mellett, mintha engem nem is látott volna.

– Még nem tudom mi lesz, majd felhívlak – aztán felém fordult. Megint nagy levegőt vett.

– Szia Angel! Jól érezted magad? – mosollyal próbálta leplezni a zavarát.

– Nagyon Manuel! Ez volt életem legszebb napja!

– Ó, nagyon örülök, hogy ezt hallom. – mondta könnybe lábadt szemekkel. Megpuszilt és már el is ment. Amikor jobbra néztem, már Milót sem láttam. Aztán Svetáék hívtak, hogy menjünk el velük a Miu Miu partira. Nagyon töprengtem, hogy most mi legyen. Utálok rögtön dönteni. Végül nemet mondtam. Bementem a mosdóba, ami olyan fényűző volt, mint az egész palota. A mosdó mellett ki volt téve rágó, parfüm, zsebkendő, arctörölő stb.

Felvettem a kabátomat. Míg az előtérben vártunk, egy Mario Sorrentire hasonlító férfi feltűnően bámult. Meg akart szólítani, de végül nem tette.

Esett az eső. Mindenkinek hívtak taxit.

Gyorsan megjött a miénk is szerencsénkre, mert már majdnem eláztunk. Kifelé menet is fényképeztek a bejáratnál.

– Olyan volt a mai este, mint egy tündérmese – szorította a szívéhez a kezemet Beny, akin úgy éreztem, hogy egy picit becsicscentett.

– Igen! Mesélj még a tervezőről és Milóról! – húztam el a kezemet.

– Jaj, hát ők. Első nap, amikor megjöttünk Angliából, fetrengtek a taxiban és smároltak. Meg tudod, hogy van ez! Nem tudom, hogy mik történnek a zárt ajtók mögött – kacsintott rám.

Megjöttünk. Elérkezett a fizetés pillanata.

– Fizesd már ki, Angel – mondta vigyorogva.

Én éreztem magamat kellemetlenül. Számára már természetes volt, hogy szinte mindig én fizetek, de én nem tudtam megszokni. Cikinek éreztem a helyzetet, hogy milyen elegánsan fel vagyunk öltözve, eljövünk egy ilyen vacsoráról és a kísérőm velem fizetteti ki a taxit.

Éppen vettem volna ki a pénzt a táskámból, amikor a sofőr közbeszólt.

– Ez a ház ajándéka. Sosem engedném, hogy egy nő fizessen!

– nézett rám megértően, a Pöcsre pedig megvetően.

Este alig tudtam aludni, kavarogtak a gondolatok a fejemben. Annyira sok minden történt velem. Egész éjszaka beszélgettünk Klárral.

– Na és a pasik milyenek voltak? – úgy fetrengett az ágyon Klári, mint egy kis tini.

– Jaj, hát helyesek! Mindenki állt, itta a pezsgőjét, kifinomultan társalgott. Nagyon élveztem.

– És Manuel?? Beszéltetek?

– Csak a végén jött oda 2 percre. De egész este nézett és mosolygott. Éreztem, hogy folyamatosan rólam beszéltek Milóval.

A show utáni nap nagyon kíváncsi voltam, hogy tetszettem-e Manuelnek a vacsorán, így megkérdeztem Benyt sms-ben.

„Mit gondolt a művész rólam? A.”

„A valódi inspirációja az angyali csodának, ami magából a Mennysországból sugárzik le.” Jött a válasz.

– Na ezt száz százalék, hogy nem az edző írta! – rázta a fejét Klári.

– Tudom! Sosem ő írja az sms-eket. Mindig Manuel.

Délután a Fuxiában teáztunk Benyvel. Megvártam a megfelelő pillanatot és rákérdeztem, hogyan értette ezt az angyali csodás sms-t. Már azt sem tudta, hogy mit írt. Nem emlékezett rá. Lehet, hogy akkor éppen Manuelnél volt a telefonja és meg sem beszélte vele, hogy Manuel mit válaszolt az sms-re.

– Nem is beszéltem Manuellel. Milóval töltötték az éjszakát, ha tudod mire gondolok – kacsintott rám.

Be akarta nekem adni, hogy ők járnak. De ez abszurd!

Később végigvezetett a Vendome téren, ami egy kör alakú tér, tele gyémántos boltokkal és a Ritz is ott van. Megálltunk minden gyémántbolt kirakatánál. Meg kellett mutatnom, hogy milyen gyémántok tetszenek.

– Tudom, hogy téged nem érdekelnek a gyémántok. – kezdte a rizsával – de miután befutott topmodell leszel, nagyon-nagyon sok pénzt fogsz keresni, és sok szép ruhát kapni teljesen ingyen! – hozta fel a modellkedés előnyeit.

Tegnap is a vacsorán, csak úgy téptek szét téged az emberek. Mindenki akart veled beszélni, legalább egy szó erejéig, és amikor majd bekerülsz a divatvilágba, akkor teljesen meg fog változni az életed. Beindul a karriered, mint a ringlispíl és nem fog megállni. Mindenhova fognak hívni, te leszel az összes Vogue címlapján. Még a csapból is Angel fog folyni! Ezért kellek

én! Hogy ott legyek melletted és megvédjelek! – fogta meg a kezemet.

– Szerintem az összes márkának lehetsz az arca, mindegyikbe beleillesz! Akár Victoria's Secret modell is lehetsz, hiszen még Angel is a neved! – nevetett.

Mindenképpen el akart velem jönni a Galeries Lafayette férfi részlegébe és divatbemutatózni, pont úgy, mint én neki a múltkor. Lekapott egy hosszú Dior csőnadrágot a vállfáról és már ment is a próbafülkébe. Kinyitotta a függönyt. A nadrág túl hosszú volt neki, be kellett túrnia a Nike cipőjébe. Végigment a tükör előtt.

– Á, ez túl sok így! – rázta a fejét és visszament a fülkébe. Majd kijött a bőrdzsekije nélkül, most már atlétában ment végig. Közben az eladó srác csak nézett, mint a moziban, nem tudták mi ütött bele. Én sem értettem, hogy most bosszúból csinálja, mert ő zavarban volt az én ruhapróbámnál, vagy utánzásból játssza ezt a műsort.

– Még mindig nem jó! – ingatta a fejét, majd hirtelen levette a hosszú láncát a nyakából és feltette az arany Manuel Jackson-os szemüvegét, amit a bevásárlós napján vett.

A tükör előtt pózolt. Megfeszítette izmait, kinyomta, majd behúzta a hasát. Gyorsan megfordult.

– Nem veszem meg! – behúzta a próbafülke függönyét, kijött a saját nadrágjában és már mentünk is.

– Fél 6-tól edzem ma Manuelt, úgyhogy edzhetnénk őt ketten is – dobta fel a labdát.

– Az király lenne! Ketten! Én is az edzője leszek! Benne vagyok! – lelkesedtem. Tök jó lesz!

Útközben beledugta a kezét a kabátzsebembe, de én egyből leállítottam.

Az edzőterem várakozójában nézegettük a nagy dioros könyvet, amíg vártunk Manuelre. De ő sehol sem volt. Legalább 20 percig beszélgettünk, mire odajött a Nyalós.

– Beny! Már fent vár rád Manuel! Siess! – sürgette Benyt a Nyalós.

Erre felállt, megpuszilt és mintha teljesen elfelejtette volna, hogy megbeszéltük a páros edzést, szó nélkül elviharzott. Egyszóval faképnél hagyott. Ekkor már ciki lett volna szólnom, hadd menjek én is vele. Így végül hazamentem. Teljesen elszomorodtam. Nem értettem, miért nem akarja Beny, hogy beszéljek Manuellel. Végül írtam neki egy sms-t.

„Rosszul esett, hogy ott hagytál. Nem vagyok hozzászokva az effajta viselkedéshez! Angel”

„Ne haragudj, de Manuel hívott és mennem kellett. Csók. Beny”

Aztán felhívott, hogy ott vár rám a teremben. A szekrényeknél beszélgettünk.

– Ne haragudj! – nézett rám ártatlan szemekkel.

– Képzeld el, egy jót beszélgettem Manuellel. Azt mondta, hogy nagyon örül nekünk, annak, hogy együtt vagyunk, mert ez nagyszerű! Két fiatal, akik összeillenek. Arról beszéltek Milóval, hogy mennyire gyönyörű voltál! Csak úgy ragyogtál a partin és mindenki szerint összeillünk.

- Ki az a mindenki?
- Gina, Miló és Manuel. Na, edzünk együtt? – mosolygott.
- Nem, most egyedül szeretnék! – mondtam durcásan.

Egész edzésen azon járt az eszem, amit Beny mondott. *Tehát beadta Manuelnek, hogy ő és én, vagyis mi, szerelmesek vagyunk... Ezt a baromságot! De hogy hihetik el? Nem látnak a szemüktől!? És most mit tegyek? Hogy adhatnám a Manuel tudtára, hogy ő tetszik nekem és nem a Pöcs? Teljesen kétségbe vagyok esve!*

Másnap már 8 órakor írt Beny, nagyon belehúzott.

„Veled álmodtam. Örökké együtt voltunk. Nem tudlak itt hagyni... xoxo”

„Mint barátok voltunk együtt? A.”

„Igen, de szerelmesek is voltunk. Xoxo”

„Na, ez nem a jövő, mert mi csak barátok vagyunk! A.”

„Miért nem lehetünk szerelmesek? Tökéletesek vagyunk együtt! Csodálatos lenne! Xoxo B.”

„Szomorú a bepakolás, Párizs és az Angyalom, itthagya. Veled szeretnék maradni! Igazán hiszem, hogy a helyem melletted van! Még sosem voltam ilyen elégedett az életemmel és sohasem éreztem magam annyira otthon, mint mikor veled vagyok! Xoxo B.”

„Ez azt jelenti, hogy nem mész a Karibra? A.”

„Majd megbeszéljük személyesen. Minden lehetséges édesem! Xoxo”

„Na látod, tudtam, hogy mész a Karibra, csak engem nem akarsz vinni... Angel!”

Ekkor felhívott egy ismeretlen és egy percig nem szólt bele a telefonba, hiába hallóztam. Aztán Beny hívott, hogy éppen edz. De az előző telefonáló Manuel volt.

Kitaláltam, hogy meglepem Benyt. Bementem a terembe, ott volt a futópadoknál.

– Meglepetés! – vigyorogtam.

Teljesen ledöbbsent. Látszólag nem volt ereje színészkedni és úgy tenni, mintha örülne, hogy ott vagyok. Le volt törve. Átöltözött és már mentünk is a Fuxiába. Ma a helyes Bryan nem a pizzát sütötte, hanem pincérkedett. Szemmel láthatóan nem bírta az edzőmet. Szinte szurkálta a tekintetével, de próbálta leplezni a haragját.

– Én nem is gondoltam volna, hogy te nem vagy belém szerelmes Angel! – sóhajtott fel Beny elkeseredetten.

– Hát én sem, hogy te meg az vagy! Jelét sem mutattad az irántam érzett szerelmednek, csak az utolsó napokban kezdte el úgy viselkedni, mintha szeretnél – tártam elé az igazságot.

– Akkor, ha nem szeretsz, miért találoztál velem szinte minden nap?

– Úgy találoztam, mint barát, mert jól éreztem veled magam – feleltem. *(És azért, hogy boldoggá tegyem Manuelt, hogy mindent megtudjon rólam, ami érdekli, ha már túl gyáva, hogy személyesen ismerjen meg engem)* - tettem hozzá gondolatban.

– De a barátok azok olyanok, mint én meg Manuel, mert mi csak lányokról beszélünk, mindig rólad. Én mikor beszéltem

neked lányokról? – fakadt ki – meg a haverok pacsiznak.

– Óh, kedvesem! Mi is pacsiztunk egy csomószor. Ne mondd, hogy nem emlékszel! – háborodtam fel.

– Igen, de a miénk nem egyszerű paksi volt, az „szerelem paksi” volt, amit adtam! Még a Nyalós is azt kérdezte tőlem, hogy mikor lesz az esküvőnk!? Mindenki úgy gondolja, hogy egymásnak lettünk teremtvé.

– Te jó ég!!! – jött ki hangosan a torkomon. *Nem semmi csaj ez a Nyalós! Biztos megnyugodott, hogy összejövök Benyvel, és akkor megint szabad lesz neki a pálya, csábíthatja a hapsikat a teremben, nem leszek az útjában.*

– Már el is terveztük Manuellel, hogy a házát feldíszítjük és ott lesz az esküvőnk. Tudod, neki óriási háza van. Jaj én nagyon szeretlek, és biztos vagyok benne, hogy két hét múlva te is belém szeretsz majd. Itt fogod érezni a fájdalmat – mutatott a hasára. – Én majd fekszem a beachen, kókuszból iszogatom a koktélokat és jön tőled az sms, hogy szeretsz engem.

Feltette a lábát a másik székre és szétterpeszkedett, hogy még jobban szemléltesse azt a kis idilli jelenetet, amit elképzelt.

– Milyen tengerparton??? Te is utazol Manuelékkal a Karibra?

– Á, csak álmodoztam! – váltott témát. – Nem akarsz modell lenni, igaz?

Ekkor végigjátszottam a fejemben az elmúlt pár napot, a vacsorát, a sok kedves divatembert, hogy mindenki biztatott és hitt bennem, és a sikeremben. És ekkor meggondoltam magam.

– De! Topmodell akarok lenni! A legjobb az egész világon! – jelentettem ki határozottan.

– De én úgy szeretlek! – tért vissza a másik témára. – Mi lesz velem nélküled? – siránkozott.

– Majd nézed a képemet, amit adtam. Jó? – vigasztaltam.

– Tudod mit? Jobb lesz, ha majd két hétig nem is nézek a képedre, kiverlek a fejből teljesen! – törtek fel az indulatai.

Itt láttam, hogy szegény teljesen kikészült. Már elege volt, hogy egy hónapon át csak rólam és velem beszélhetett. Lehet már alig várta, hogy haza menjen.

– Manuel örül, hogy boldog vagyok és ezért kedvel téged.

– Csak ezért?

– Igen. Meg a többiek is. Miló, Gina, mindenki csak azért kedvel téged, mert engem szeretnek és boldognak akarnak látni.

Még Gináról el is hinném. De Miló és Manuel. Már akkor kialakult köztünk a vibrálás, amikor Beny még sehol sem volt. Azt mondta, hogy jó barátok Milóval, pedig tegnap még azt állította, hogy szinte nem is ismerik egymást.

– Mit gondolsz rólam Miló? – szögeztem neki a kérdést, amitől teljesen elállt a szava, nem számított rá. – Ööö. Mármint rólad meg rólam! – helyesbítettem.

– Örül nekünk, de ez nem fontos. Elfelejtettem megmagyarázni neked, hogy amikor Manuelt edzem, ő egy csomó pénzt fizet nekem, hogy bohóckodjak, szórakoztassam, hogy figyeljek rá, kiszolgáljam, minden örült kívánságát szó nélkül teljesítsem. De ha te is ott vagy, te elveszed a figyelmem. *(Ezt mondja Beny, aki alig nézett rám az edzőteremben, Manuel bámult engem mindig!!!)* Persze Manuel köszön neked, hogy „Hi

Angel, hogy vagy?”, de nem érdekled őt és zavarná, ha te is ott lennél. Csak illedelemből vált veled két szót. Tehát, amikor azt mondtam, hogy együtt edzünk, akkor vicceltem!

Ekkor úgy éreztem, mintha a szívemet húzta volna a mellkasomból és kifacsarta volna, mint a narancsot. Ez már egy kegyetlen ember! A szavai annyira mélyen megbántottak, hogy nagyon kevés kellett, hogy ott helyben elsírjam magam. De aztán átgondoltam, hogy biztosan ez is kamu. Úgy, mint például az, hogy a szőke meleg, vagy az, hogy honnan kapta Beny a nevét. (Egyszer azt mondta, hogy egy dobosról kapta, másodszor egy filmből, harmadszor az édesanyjától), vagy például, a harmadik kutyájának a tartózkodásáról, egyszer azt mondta az excsajánál van, máskor a bátyjánál, harmadszor meg azt találta ki, hogy egyedül van a kutya Londonban.

A Karibról egyszer azt állította, hogy Manuel nem akarta, hogy én is menjek, máskor azt, hogy akarta, csak aznap tudta meg, hogy jön Miló is, és ezért döntött úgy, hogy inkább meleg partit fognak csapni, pucéron szaladgálni a homokban és én ott felesleges lennék.

Az órákon át tartó siránkozás után felálltunk, és kimentünk az étteremből.

– Ciao! – adott egy érzelemmentes puszit és már ment is jobbra, én pedig balra. Ennyi. Ez volt a hős szerelmes elbúcsúzása.

Este már jött az első sms.

„Csak ellenőrzöm. Érzed már a hasadban a fájdalmat, hogy szeretsz? Xoxo”

„Nem érzem... De épp egy tündérmesében vagyok. Angel”

„Én is mesében érzem magam és tudom, hogy happyend lesz, mert a barátok mindig szerelembe esnek, tehát ez mindenképp megfog történni velünk is! Beny “

5 perccel később még egy sms jött tőle.

„Búcsúzom édes angyalom! Megismerni téged a legszebb volt az összes tündérmese között. Várom, hogy írjam a következő jelenetet, amiben már te leszel... “

Nem jött át a vége az üzenetnek. Hiába kértem, hogy küldje át újra, ő nem írta meg az sms befejezését. Ez nem igaz! Biztos voltam benne, hogy az üzenetet Manuel írta, a Pöcs pedig direkt nem küldte át nekem.

Tehát Manuel már írja a következő fejezetet. Remélem Beny nélkül lesz!!!

Másnap Beny újra írt sms-t.

„Hi Angel, hogy vagy? London király, bár csak itt lennél! Érzed már a fájdalmat a hasadban?”

Én a francia számára válaszoltam.

„Párizs csodálatos, de hiányoznak a barátaim. (Te, Manuel és Miló). Minden nap járok edzeni. Eszembe jutott az elmúlt karácsony, amikor az edzőteremben voltam és örültem, mert otthon éreztem magam. Ez volt a legszebb karácsonyom. Azóta elégedett vagyok. Nem vágyom semmire sem. Angel”

Nem válaszolt semmit. Vajon Manuelnél van ez a telefon? Elképzeltem, hogy Manuel megkapta az sms-t és ujjongva fel-alá szaladgál kiscsatyában a tengerparton.

Másnap felhívott Beny. Kiderült, hogy a francia telefonját nem vitte magával, ezért egyik sms-emet sem kapta meg.

– Jaj, Angel! Lebegek! Olyan mintha egy tollpihe lennék. Már el is felejtettem, hogy mennyire imádom Londont! – ujjongott Beny.

Na, ez a nagy szerelem!? Ha tényleg érezne irántam valamit, akkor szomorú lenne és nem élvezné ennyire nélkülem. Azt mondta, hogy egész nap dolgozik és rólam beszél mindenkinek. Eddig 15 embernek mondta el a történetünket és mindenki örült és látták rajta, hogy milyen erős érzelmei vannak irántam. Végül megkérdezte, hogy hiányzik-e ő is nekem.

– Jó Párizsban, de hiányzik, amikor együtt kávéztunk. És én neked?

– Szerinted? – kérdezte huncutul.

– Szerintem nem hiányzom neked. Épp most mondtad el, hogy milyen jó nélkülem.

Azzal fejezte be a beszélgetést, hogy ő biztos abban, hogy pár napon belül úgyis belezúgok majd.

Írtam neki egy sms-t, remélve, hogy Manuel mobiljára is átmegy az üzenet és látja majd, hogy nem is szeret engem Beny.

„Hi, Beny! Aggódtam, hogy szomorú leszel nélkülem, de most már megnyugodtam, amikor hallottam, hogy lebegsz a boldogságtól Londonban. Tiszta szívemből örülök, hogy te is csak, mint barátira tekintesz rám. Angel”

Pár óra múlva jött a válasz.

„Hi, Angel! Otthon vagyok. Kicsit felhúztam magam a munka miatt. Szívesen használnék egy angyalt, hogy felemeljen és megint repülhessek. Üres az edzőterem nélkülem? Beny”

Vajon mi történt Benyvel? Az előbb, még olyan boldog volt. Lehet, hogy Manuel az utolsó sms-em után számon kérte Benyt, hogy most akkor szeret engem, vagy nem?

„Hi, Beny! Nem mentem az edzőterembe. Csak éttermekben voltam, de nem ettem sokat, mert topmodell akarok lenni.”

„Hi Angel! Te már topmodell vagy! A legjobb a világon! Egyfolytában ezt mondom mindenkinek. Bárcsak itt lennél egy kicsit... Hiányoznak a beszélgetéseink.”

Az akkori utam utolsó edzése.

A nyújtóban, amikor meglátott a fehérnemű modell, mosolygott magában. Biztos hallotta a pletykát a modellektől, hogy Manuel showját én inspiráltam és miattam nem léptek fel a csúnyább modellek. De tényleg. Egy ronda modell sem volt a kifutóján. Hiába keresettek, mint például a „fiú lány” modell a legnagyobb kampányokból, Manuel nem léptette fel őket. Biztos tudta, hogy nem tetszettek volna nekem.

Tehát vége van a divathétnek. Most olyan nyugalom van. A terem üres Manuel Jackson nevetése nélkül. Nagyon hiányzik ő is és Miló is. A mosolyával, a kedvességével és magamutogatásával. Már biztosan nyaralnak a Karib-tengeren.

Mi is hazarepültünk pár napra Klárival, mert már nem bírtuk tovább türtőztetni a lelkünket marcangoló honvágyat.

A gépen a Manuel iPodját hallgattam és gondolkoztam.

Úgy érzem, hogy szerelmes belém, azért hallgatta ezeket a szerelmes dalokat. Belém és nem Milóba!!! Az képtelenség, hogy a Szőke meleg legyen... Hármójuk közül, ha valaki meleg, az Beny. A másik kettő férfi és szerelmes belém. Remélem, hogy Manuel egy nagyon jó forgatókönyvet ír a következő fejezetnek!

Alig szállt le a repülőgép Budapesten, már csörgött is a telefonom: ismeretlen szám. Úristen, mit csináljak??? Ez biztos Manuel. Erőt gyűjtöttem, és felvettem a telefont.

– Halló! Angel vagyok! Szólalj meg! – próbáltam szóra bírni a telefonálót, de ő csak hallgatott. – Most érkeztem meg Budapestre... Itthon vagyok. Te Párizsban vagy? – mikor kimondtam, hogy Párizs, begurulhatott, hogy eljöttem Franciaországból anélkül, hogy mondtam volna Benynek. Rögtön letette a telefont. Szerintem Manuel nem tudja, hogy az egész világon csak Beny és ő ismeri ezt a számomat, azért mert felhívni és nem beleszólni.

Aztán hajnali egykor újra megcsörrent a telefonom.

– Halló! – szólaltam meg álmos hangon.

Hosszú csend. Vártam egy kicsit, míg végül beleszólt egy férfihang.

– Aló! Aló! Linda?? – beszélt franciául.

– Nem. Itt Angel beszél, te ki vagy? – kérdeztem angolul.

– Én Hassan vagyok. Ez akkor téves szám. Bye.

Visszafeküdtem aludni.

Másnap, már majdnem elaludtam, amikor megcsörrent a francia telefonom. „Most álmodok?” – gondolkoztam – „Na,

mindegy. Felveszem!”

Megint a tegnapi srác szólt bele.

– Aló, Lindát keresem!

– Haló! Itt Angel! – szólaltam meg félálomban.

– Hogy lehet az, hogy hozzád kapcsolnak, amikor én egy francia számot hívtam? – próbált téves hívást imitálni. – Hol vagy most? Mit csinálsz? – kérdezősködött. Aztán elfelejtette a nevem és a mellette lévő hapsiktól kérdezte, akik megsúgták neki.

– Angel vagyok a Mennyországból. – alig bírtam beszélni, száradt a torkom, folyt az egész testemről a víz, sötét volt a szobában, már késő éjszaka lehetett.

Először nem értette a mennyországos dolgot, de a többi pasi elkezdett hangosan nevetni rajta. Nekik leesett. Mikor mondtam, hogy adja nekem Mickey Mouse-t, csak annyit felelt.

– Most mennem kell – és letette a mobilt.

Visszafeküdtem aludni. 1:40 körül már majdnem álmodtam, amikor megint megcsörrent a mobilom. Kinyitottam a szemem, azt hittem az ébresztőm szól, de nem. Újra a francia számról volt hívásom.

Elkérte az MSN címemet és megbeszéltük, hogy másnap chattelünk. Hallottam a háttérben Manuel hangját. Tehát ő is ott volt, csak megkérte ezt a srácot, hogy ő hívogasson.

Másnapi Chat Hassan-nal.

Angel: Miket szeretsz az életben?

Hassan: Kávé, alkohol, cigi, szex, és talán téged. Hány szeretőd van? Küldesz képet magadról?

Angel: Neked van szerelmed?

Hassan: Van... mármint volt, de szakítottunk, mert rosszul viselkedett, nem illettünk egymáshoz.

Gyorsan befejezte a beszélgetést, búcsúzóul ennyit írt:

„Vigyázz magadra, mert te csak egy hal vagy a folyóban, én pedig a te tengered vagyok!” *Na, ezt egyáltalán nem értettem.*

Másnap felhívott Beny és elújságolta, hogy Manuel az élettársával ment el nyaralni a Karib-tengerre, ahol szakított is vele.

– Na, akkor Miló örül? – kérdeztem.

Erre elnevette magát, hiszen ő is tudta, hogy Miló nem meleg.

– Nem tudom! – próbált menteketőzni – Lehet, hogy csak mi találtuk ki az egészet és nem is szerelmesek Manuellel!

Aztán győzködött, hogy minél előbb menjek el Londonba, mert ott bemutat a megfelelő embereknek és topmodellt csinál belőlem.

Másnap jöttek Benytől az sms-ek.

„Holnap megyünk Manuellel tetováltatni. Ő egy pucér nőt fog magára tetováltatni, én pedig Angelt szeretnék, ha te is beleegyezel... xoxo”

„Idefigyelj Beny! Nehogy rátetováltasd Manuelre a pucér nőt! Te is tudod, hogy számomra ez a tetkó utálatos lenne! Hogy nézne ki a mesefigurák mellett egy pucér nő??? Azt pedig nem szeretném, hogy magadra tetoválj engem!”

Ezek után 3 napig nem írt semmit.

Nagyon izgultam, hogy tényleg képes-e rávenni a tervezőt arra a tetoválásra, csak azért, hogy engem bosszantson. Mivel ő nem írt, kénytelen voltam a google-n keresni Manuelről. Találtam egy videót, amin Los Angelesben voltak az utcán. Beny, Manuel és egy modell srác, Astor.

Mikor végignéztem rajtuk, nevetésben törtem ki. Mind a hárman, tetőtől talpig, a Mama férje által tervezett cuccokat viselték. Manuel egy magas szárú fehér sportcipőt, süllyesztett ülepű, trottyos fekete nadrágot, fehér pufi mellényt, alatta fekete atlétát és napszemüveget viselt. Úgy nézett ki, mint egy manó. De a két barátjának is bevásárolt, mert rajtuk is csak ez a márka volt.

Megijedtem, mert Manuel nagyon le volt züllve, rosszul nézett ki. Idegileg ki volt készülve, el sem tudtam képzelni, hogy a Pöcs mi a francot mondhatott neki, amitől ennyire kikészült. *Talán azt, hogy szexeltem vele?*

Aztán lassított felvételen megint megnéztem a videót, hogy minden részletet kielemezzek.

Szóval egy menő étterem előtt álltak a járdán hárman. A paparazzik fényképezték őket, a háttérben gazdag, úri nők bámulták a „műsort” megbotránkozva, tátott szájjal.

Manuel, Astort a modellt, magához rántotta, hogy megcsókolja, de amikor a szájuk egymáshoz ért volna, Manuel ellökte magától a srácot. Ezt még többször megismételte, de képtelen volt megcsókolni a fiút. Beny 3 m-re állt tőlük, de a filmen látszott, hogy jól szórakozott a „műsoron”. Közben

folyamatosan nekem küldött cinikus sms-eket. Később kinagyítottam a képet Manuelről és rájöttem, hogy igazat mondott a Pöcs, mert tényleg rátetováltatta magára a pucér nőt. Nagyon kiakadtam! Hogy tud uralkodni egy felnőtt emberen!? Annyira fájt az a tetkó nekem, hogy megírtam a Pöcsnek, hogy Manuelnek van a legszexisebb teste a világon. Két napig hallgatott. Nem reagált erre semmit. Majd megint kaptam egy smst.

„Remélem jól vagy drága Angel, a Mennysországból! Mert én nagyon. Los Angeles szuper volt. A kedvenc szállodámban a Chateau-ben (ami a világ legdrágább hotelje) süttettem a hasamat. Minden nap, magángéppel repültem és sztárokkal ebédeltem. Tiszta luxus volt. Holnap megyünk tetoválni Manuellel, megint... és most jön a visszavágóm, kedvesem. Ha most itt lennél, sztár lehetnél! Én topmodellt csinálnék belőled! Gondold meg! Érzed már a fájdalmat a hasadban? XoXo”

Nagyon izgultam, hogy mi a következő szemétség, amit kitalált. Mi lehet rosszabb a pucér nős tetkónál??

Pár nap múlva láttam az interneten, hogy magukra tetováltatták mind a ketten, hogy „barátság”. Na, ez a Pöcs, úgy megjelölte Manuelt, mint egy állatot... egy birkát, hogy sose felejtse el. Ráadásul olyan helyen van az írás, hogy még eltakarni sem lehet.

Nagyon aggódtam a tervezőért és tovább keresgéltem róla a neten. Találtam egy olyan képet, amin éppen jött ki a Pöccsel és egy színésznővel egy menő londoni étteremből és a szívéhez kap, mintha infarktusa lenne. Teljesen kétségbe estem és írtam

a kis Köcsögnek, hogy adja meg Manuel számát, mert beszélni akarok vele.

A válasz elkészerítő volt.

„Sajnálom, de ez sosem fog megtörténni. Értsd meg, hogy Manuel csak az én barátom és nem érdekled őt. Ti sosem lesztek barátok! Soha! És ha az én barátom akarsz lenni, akkor többet nem beszélhetsz Manuelről és nem kérdezhetsz róla! Meg sem említheted! Értetted?!”

Nem tudtam mitévő legyek. Felkerestem egy Ukrajnában élő idős embert, aki egy látó. Érzi a dolgokat, belelát az emberekbe, és tudja a jövőt. Azért kerestem fel a látót, mert azt akartam, hogy intézze el nekem, hogy Manuel felhívjon és én el tudjam neki mondani, hogy semmi sem volt köztünk a Pöccsel, azon kívül, hogy párszor megfogta a kezemet.

Barátokkal mentünk a látóhoz. Mikor megérkeztünk, végigment mindenkin, majd megállt előttem.

– El van csúszva az aurád! – jelentette ki. – Van egy barna folt a nyakadon. Három férfi van az aurádban. Szabadulj meg tőlük! – kérte.

Aztán megmutattam neki a képeket és a véleményét kértem, hogy milyen emberek ezek, jellemezze őket és mondja el, hogy melyik mit akar tőlem. Ránézett a két képre, de nem tetszettek neki a tervezőék.

– Ezek örültek. – húzta el a száját.

– Ők a sötét úton járnak, te pedig a fény útján. Nem akarok velük foglalkozni! – határozta el magát, de én nem hagytam annyiban, tovább kérleltem.

– Nézze meg! Manuel nagyon jó ember! Segítségre van szüksége! Szeretném, ha az edzőt leszakítaná róla! – szinte könyörögtem.

– Ezek mindketten vámpírok. Csak játszanak! Egyformák! A tervező meg olyan, hogy akármelyik pillanatban kipurcanhat... ne foglalkozz velük! Te csak egy eszköz vagy nekik, csak a pénzt látják benned!

– Miért hív fel mindig Manuel és nem szól bele? – kérdeztem.

– Azért, mert energiavámpír és a te tiszta fényenergiádból táplálkozik.

– De akkor miért van az, hogy amikor felhív én mindig repdesek a boldogságtól? – Nem hittem a látónak, haragudtam rá.

A látó után elmentünk vásárolgatni. Nagyon jól éreztem magam, teljesen ellazultam. Van ott egy folyó, nevezetesen az Ung, amit egy kis gyaloghíd szel át és a hídon emberek sétálgatnak. A zsebemben volt a gyűrű, amit Benytől kaptam. Nagyon nyomasztott, mert olyan érzésem volt, mintha a gyűrűn keresztül Beny kapcsolatban lett volna velem.

Megálltam a híd egyik végében, háttal a korlátnak. Megfogtam a gyűrűt, behunytam a szemem, és elmondtam magamban:

„Ahogy ez a gyűrű eltűnik az Ung aljában, úgy tűnjön el Beny az életemből és csak olyan dolgokat tegyen, ami jó irányba mozditja előre az életemet!” – nagy levegőt vettem és behajítottam a gyűrűt a folyóba. Akkora nagy energia szabadult fel, hogy megremegett a híd a lábam alatt. Megkönnyebbültem.

Vége Beny hatalmának az életemben. A következő fejezetet már én fogom írni, és abban már nem lesznek hazugságok, csak őszinte érzelmek.

4. fejezet

Beszélnünk kell, Manuel!

Néhány nappal később visszamentünk Párizsba Klárival. Első nap a Palais Royalban nézelődtünk. Találtunk egy vintage boltot. A főnöknő hangosan énekelt és rendezgette az ékszereket. Saját magamra emlékeztetett. Pont olyan volt mint én, amikor rendezgetem a baba gyűjteményem legékeesebb darabjait és a ruháimat a szobámban. Ő is szemmel láthatóan nagyon jól érezte magát a saját kis birodalmában. Pont úgy repdesett, mint én szoktam otthon. A szőke hölgy arca egyszerre 30, 40 és 55 éves. Nem lehet eldönteni a valódi korát. Nagyon szép nő. Amikor a vintage Chanel kabátokat néztem, ő kedvesen megszólított:

- Honnan jöttél?
- Magyarországról - feleltem.
- Te sztár vagy Magyarországon? - érdeklődött.
- Nem - mosolyogtam el magam a kérdésén.

- Pedig neked híresnek kell lenned! Tegnap járt nálam Kate Moss, jól nézett ki. De te milliószor szebb vagy nála! Gyönyörű vagy! - mondta a hölgy őszintén. A boltja egyébként nagyon szuper. Tele van különlegesebbnél, különlegesebb darabokkal. Az összes nagy márka megtalálható nála.

A Fuxiában ebédeltünk.

- Imádom ezt a helyet! - lelkesedtem, amikor megláttam Bryant, a pizzás fiút, aki olyan mintha egy olasz romantikus filmből lépett volna ki (már első nap kiszemeltem, egyébként). Majd észrevettem, hogy itt van Antónió, a másik pincér, aki olyan, mint egy ovikás, édes, ártatlan mosollyal, amit gyakran felcsillant nekem. Nagy göndör hajfürtjei a szemébe lógnak. Na és persze itt van a kis helyes meleg fiú, a kedvenc pincérem. Egy középmagas, szinte csont nélküli, sovány, szőke hajú srác, aki női v-nyakú felsőkben jár, amikből szőrtelen, sima, hófehér mellkasa szinte virít. Imádom, ahogyan mozog, feszíti a felsőtestét, ringatja a csípőjét. Mindig ki van festve a szemöldöke és befésülve a haja. Szexisen nézett ki esténként, amikor a teraszon dolgozott és szinte folyt le az arcáról a víz. Annyira aranyos volt, ahogy a múltkor lement az ablaktörlővel és a törlőkendővel a kezében a lépcsőn. Biztos szereti a házimunkát. Olyan, mintha ő lenne a háziasszony az étteremben. Ma, amikor kijött a pultból egymásra mosolyogtunk. Rá könnyebb mosolyogni, mint Bryanre, mert Bryan egy igazi férfi és vele élesebb a helyzet. Olyan furcsa, hogy a kivágott felsős srác meleg, de velem mégis úgy viselkedik, mintha tetszenék neki.

- Miért tetszem a melegeknek? - kérdeztem Klárit.

- Azért, mert te egy igazi tündér vagy, a melegek pedig azért melegek, mert a világ tele van könnyűvérűekkel és ők tündérekre vágynak... nem bírják a K-kat.

Mikor felálltunk, hogy induljunk, a meleg srác annyira zavarban volt, hogy az egész ládányi poharat, amit a kezében tartott elejtette. Mind eltört. Sajnáltam szegényt. Előtte pedig

kiment cigizni a hidegbe, egy szál vékony pólóban. Manuel biztosan örülni fog, hogy van még egy meleg srác, aki felforrósodik tőlem.

Szokásom szerint fél 7-kor már az edzőteremben voltam, megnéztem a futópadot, de nem volt ott a Szőke. Unalmamban lementem a vizesbe meginni egy turmixot. Majd egy megérzés miatt úgy döntöttem, hogy a recepció melletti lépcsőn megyek vissza a terembe. De amikor a lépcső felé tartottam, megláttam a Szőkét! Ismétlem! Ott volt a Szőke! Teljes életnagyságban! 1 kopasz hapsival dumált. Tudtam, hogy rögtönöznöm kell, mert nem akartam úgy felmenni edzeni, hogy nem váltok vele pár szót. Kitaláltam, hogy kérek egy lakatot a recepciós sráctól.

– De neked már adtam egy lakatot, amikor megérkeztél! – értetlenkedett.

– De. Az. Rossz!!! Valami baja van... kell egy másik! – végül beadta a derekát és adott egy másikat. Közben a Nyalós odament a Szőkéhez. Ölelgette és fogdosta. *Hát ez nem igaz! Hogy lehet valaki ilyen!* Miló rám nézett. Összemosolyogtunk... kimenekült a Nyalós karmai közül és odajött hozzám, adott egy puszit. Ekkor megfagyasztottam a pillanatot. *Óh, de édes csók volt! Isteni!* Megkérdezte, hogy vagyok és megbeszéltük, hogy majd fent beszélgetünk. Óriási forróság jött rám, úgy éreztem magam, mintha a sivatagban lennék. Talán a Pöcs szuggerált!? Jól éreztem, mert ekkor jött egy sms Benytől, hogy ne mondjam el Milónak, amit mondott róla és Manuelről, mert az a mi titkunk. Én alkut ajánlottam neki, hogy jó, nem mondom el Milónak, hogy Beny a háta mögött lemelegezte, de akkor mondjon el ő is valamit nekem, valami titkot, amit csak ő tud és

eddig elhallgatott tőlem. Naivan azt hittem, hogy Beny ezúttal bevallja, hogy csak azért találkozgatott velem, mert a tervező bérelte fel, de nem válaszolt semmit. Tudtam, hogy eljött az idő! *LE KELL lepleznem Benyt.*

Lenyugodtam és visszamentem a terembe. Tőlem 1 m-re állt a Szőke, szűk fehér atlétában! Csoda, hogy kibírtam, hogy ne öleljem meg.

Beültem a randigéphez, de nem jött oda hozzám. A távolban beszélgetett egy kopasz hapsival, akit ma láttam életemben először. Rájöttem, hogy az edző állította Milóra a pasit, hogy ne tudjon a Szőke beszélgetni velem. Ez nem igaz!!!

Megjelent Iván. Adott puszit és pacsit. Megmutattam neki a fényképeimet az iPodomon.

– Te Vanessa Paradis és Kate Moss keveréke vagy, Angel! – ámuldozott és szemügyre vette az arcomat mindkét irányból. – Benne kell lenned a kampányomban! – határozta el magát.

– Milyen a parfümöd? – érzéken odahajolt hozzám. *Te jó ég, mi van, ha ezt a Szőke látja és le sms-ezi a tervezőnek?*

– DKNY és. – épp soroltam volna fel, mivel vagyok befűjva, de közbevágott.

– WOW! Te kevered az illatokat? Ez király! - *úgy látszik ez mindenkinek tetszik, hogy mixelem a parfümöket...*

– Mikor házasodunk össze? – rukkolt elő meglepő kérdésével.

– Soha! – feleltem nevetve.

– Sose mondd, hogy soha! Talán magyar fiút szeretnél?

– Nem... de még van időm, Iván – eltöprengtem, hogy mi van ezekkel a férfiakkal, hogy mindegyik feleségül akar venni. *A pöcs is beleélte magát a házasságunkba. Mi a fenével vonzom én be a házassági ajánlatokat?*

Iván edzés közben folyamatosan nézett és mosolygott rám. Férfias volt, mint mindig.

Gondolatban kértem az angyalokat, hogy menjenek oda Milóhoz és beszéljenek vele, hogy hagyja ott azt a „kopasz babysittert”. Nagyon meglepődtem, mert bejött a dolog. 5 percen belül elindult az irányomba félénken a Szőke. Jaj, annyira szép! Még mindig, és a teste. H-O- T!!! Forró!!! Rám mosolygott, én pedig megszólítottam, mert máskülönben biztos csak egy magamutogatás lett volna az egész. (Magamutogatás = a szokásos, fel-alá járkálása, a másik terembe.)

– Manuel és Beny Londonban vannak és egyhamar nem jönnek majd haza – harsogta.

– Na, akkor most már Manuel és te egy pár vagytok? – kérdeztem tőle szégyenlős vigyorral.

– Neeem. – zavarba jött és nevetett – mi csak haverok vagyunk.

– Igen? De Beny azt mondta, hogy szerelmesek vagytok és azért mentetek a Karibra, hogy közelebb kerüljete egymáshoz.

– Biztos be volt rúgva – ellenkezett. – Manuelnek van élettársa és vele ment nyaralni. *Meglepődtem, mert nem mondta Miló, hogy ő nem is meleg. Lehet, hogy nem akarta bebuktatni Benyt, hogy mennyit hantált nekem össze.* Alig beszéltünk két percet, és már oda is jött a kopasz hapsi, elvitte

Milót edzeni. Miló ügyesen kijátszotta a mai testőrét. Biztos azt mondta neki, hogy vizet megy inni a másik terembe, közben meg hozzám jött. Ügyes volt!

Amikor már utcai ruhában voltam, és hazafelé indultam, a folyosón rám mosolygott a sztár kinézetű, amerikai hapsi, aki úgy néz ki, mint a Ken baba, és elköszönt tőlem. Ezek szerint mégis az öltözködés alapján ítélik meg az embert. Meglepődtem, mert eddig levegőnek nézett. Olyan kék szemei vannak, hogy örület! Mint az óceán, olyan színű!!!

Másnap izgatottan mentem az edzőterembe, mert elterveztem, hogy tisztázok mindent a Szőkével. *Elmondom neki, hogy Benyvel nincs köztünk semmi, és nem is volt... aztán lesmárolok, valószínű, hogy vele lesz az első csókom... Na jó, ez attól függ, hogy elég bátor leszek-e majd...*

7-kor mentem fel a terembe, bodyban. Ott volt a vigyori meleg hapsi, aki még a legszomorúbb embert is felvidítja a mosolyával. Miló már ott edzett. Odamentem hozzá. Megpusziltuk egymást, majd így kezdtem:

– Miután tegnap beszéltünk arról, hogy Beny mit hazudott. – itt félbeszakított.

– Nem. Az nem hazugság volt!!! Biztosan félreértettél valamit.

– Aha, biztos csak szeret történeteket kitalálni – feleltem.

– Nem – mondta – Beny... tudod... ő nagyon... – kereste a megfelelő kifejezést – KORREKT – nyögte ki végül. *Jaj, amit ekkor éreztem... Szörnyű volt. A Szőke, akit első pillanattól szeretek és mindig olyan tisztának és jószívűnek tartottam... Ő is ellenem van. A szőkét is bevették ebbe a színjátékba? Eszembe*

jutott az álmom, ami januárban volt, és aminek az volt a jelentése, hogy valakit félreismerek. *Tehát ő volt az, akiről mást hittem, mint ami... Olyan, mintha egy üvegburok lenne Manuel körül és akárhányszor próbálom megközelíteni, visszapattanok.* Teljesen elkeseredtem. Elfelejtettem mindent, amit aznapra terveztem a Szókével. Ekkor odajött a politikus és puszival köszöntötte Milót.

– Ez itt Angel – próbált bemutatni Miló a pasinak.

– Áh, már ismerem – mosolygott rám a politikus és megpuszilt. Miló megrökönyödött, hogy egy hónapig figyelt minden nap és ő úgy látta, hogy én senkit sem ismerek, most pedig kiderül, hogy egy csomó mindenkivel jóban vagyok már.

Edzés után kaptam sms-t Benytől.

„Hallottam, hogy beszéltél Milóval. Le kell állnod!!!”

Fenyegetőnek éreztem az üzenetét, de nem foglalkoztam vele.

Másnap odajött hozzám a Szőke. Sajnos nem tudtam kiverni a fejemből az előző napi csalódást, amit okozott.

– Nem szabad beszélgetnünk – viccelődtem, amikor adta a pusztit. Ő kérdően nézett rám.

– Beny megtiltotta, hogy szóba álljak veled. Csak vele beszélhetek, mással nem. Ezen nevetett, mutatta, hogy cipzár a száján. Edzés közben, amikor mutogatta magát, többször megállítottam, hogy jöjjön oda hozzám.

– Tudod Miló, ha a Pöcs azt akarja, hogy ne beszéljünk, én százszor többet fogok veled beszélni! Azért is! Mire fogsz ma edzeni?

– Váll – kihúzta magát és mutatta a vállizmait. *Húha. Hány nő olvadt volna most el a helyemben?*

A szőke sokat olvasott, alig edzett. A helyes edző Bendegúz, nagyon féltékeny volt a Szőkére. Egész este próbálta felhívni magára a figyelmemet. Azt hiszi, hogy azért tetszik nekem a Szőke, mert izmos. Téved, mert az arca tetszik a legjobban. Na meg a teste se rossz.

Úgy éreztem, hogy Miló kerülni próbált. Mutatott valamit a karján. Odahívtam.

– Remélem nem félsz Benytől?! Hisz kétszer akkora vagy, mint ő! – erre végignézett magán.

– Fizikailag, mentálisan, vagy korban? – kérdezte huncutul.

– Fizikailag. Nézz csak az izmaidra! – mosolyogtam.

– Igazad van... nem félek tőle – nevetett – nagyon vicces vagy, Angel. *Annyira jól esett. Viccesnek tart engem!!! Ez szuper!*

Megmutattam neki a kedvenc képeimet, Manuel divatbemutatójáról. Nem tetszettek neki a platformok.

– Pedig a melegék imádják a platformokat! – teszteltem az idegeit, várva, hátha elárulja, hogy nem is meleg, csak Beny találta ki. Erre rám nézett. Mélyen a szemeimbe. *Azok a szemek! Mintha tudná, hogy mekkora erejük van és tudatosan használná őket. Bár az is lehet, hogy csak kontaklencsék.*

– Szerinted én. – gondolkozott, hogy kimondja-e azt, hogy ő nem meleg – hmm. Én felvenném ezeket? – meglepődtem, hogy lehet valaki ilyen, hogy még azt is képes elviselni 2 dilisnek, hogy a forrón szeretett nő előtt lemelegezzék. Mikor Beny először mondta nekem ezt a kamu történetet, azt hittem,

hogy Miló majd leveri, mikor megtudja, hogy beégette előttem. De ehhez képest még részben fel is veszi a játékot. Majd elmondta, hogy már sokszor volt Budapesten, és a magyar nők gyönyörűek – utalva arra, hogy engem is annak tart. Még beszélgettünk egy ideig és elbúcsúztunk.

Este sokat töprengtem Manuelen.

– Óh, ha vissza tudnám forgatni az időt. – kezdtem a siránkozásomat Klárinak.

– Minden nap odamennék hozzá és beszélgetnék vele. Kimutatnám, hogy tetszik és érdekel.

– Na, de nem így tetted és a Pöcs kihasználta azt, hogy ilyen büszke vagy, és titkoltad, hogy bejön neked Manuel. Én ilyen ravasz embert, mint Beny, még sosem láttam – jegyezte meg Klári.

Rájöttem, hogy az egyetlen lehetőségem arra, hogy felvegyem a kapcsolatot Manuellel, az internet. Csináltam egy Myspace-t, kb. 30 képpel magamról, majd baráti bejelölést küldtem Manuelnek, és írtam neki egy levelet.

„Kedves Manuel!

Már nagyon hiányzol a Mennyországból! Mikor jössz edzeni? Látom a szomorúságot a szemedben és én egy olyan mesét szeretnék, ahol te is boldog vagy!

Várom válaszodat, Angel”

Egész nap vártam a számítógépem előtt ülve a válaszát, de hiába. Várakozás közben láttam, hogy többször is online volt a MySpace-en.

Végül írtam még egy levelet:

„Kedves Manuel!

Örülök, hogy találtam egy módot a beszélgetésre közvetítő nélkül. Van msn-ed? Angel”

2 napot vártam, de nem írt. Végül írtam még egy levelet.

TÁRGY: Angel 3, és egyben utolsó levele Manuelnek

Hi Manuel,

Nagyon fáj, hogy nem kaptam választ a leveleimre, de talán így kell lennie.

Én szeretnék lenni a legjobb modell a világon, de ha az, az ára, hogy Benyt kell szeretnem, akkor inkább nem leszek modell. Sose tudnék beleszeretni!!! Soha!!! Ő szórakoztató, de csak egy haver... semmi több. Azt akarom, hogy tudd az igazságot, hogy a legnagyobb dolog ami történt köztünk, annyi volt, hogy megfogta a kezemet. Mi sosem beszéltünk szerelemről és ezt ő is tudja.

Köszönöm a meghívást a showra és a vacsorára... ez egy nagy élmény volt számomra.

Angel

UI: Már régóta vártam, hogy ezt elmondhassam neked, de nem találtam rá lehetőséget.

Reggel olyan érzéssel keltem fel, hogy írt Manuel. Jól éreztem! Volt 1 új levelem tőle:

„Hello Angel... Remélem jól érzed magad és boldog vagy... Kérlek ne haragudj, hogy nem írtam neked... Több ezer üzenetet kapok Myspacen és random módon nézem meg őket. Láttam,

hogy írtál előző nap és akartam is válaszolni. Nagyon elfoglalt vagyok, itt Londonban. Jövő héten már megint Párizsban leszek...

Akármi is folyik közted és Beny között, az csak kettőtökre tartozik. Kérlek, hagyj ki belőle!! X. Manuel”

Na, ez mondhatom, nagyon rosszul esett. Én egy őszinte, aggódó levelet küldtem neki. Csak azért vetkőztem le a női büszkeségemet és én írtam, mert nagyon rosszul nézett ki a képeken és kétségbeestem, hogy mit mondhatott neki Beny, amitől ennyire maga alatt van. Ezért őszintén feltártam előtte az érzéseimet. Nő létemre én írtam a pasinak. Erre ő meg, csak véletlenszerűen válaszol a levelekre és „hagyjam ki a Benys dologból”. Ja, és persze annyira elfoglalt, hogy mióta bejelöltem, napi 10-szer lép be a MySpace-re legalább és az enyémet is már 20-szor nézte meg azóta. Elment a kedvem az egésztől és támadt egy olyan gondolatom, hogy lehet, ő nem is az a jó ember, akinek én hittem.

Csinált Beny is magának egy Myspacet és bejelölt engem barátnak. *Már Manuelnek régóta van Myspace, de most, hogy én is csináltam egyet, Benynek is muszáj volt leutánoznia engem... Online volt egész nap... Mikor dolgozott???*

A MySpace háttere tele volt fegyverekkel, mikor megmutattam Klárinak elszörnyülködött:

– Ez abnormális! Jaj és a képei!

Beny túltett Manuel élettársán, aki olyan képeket tett fel magáról, ahol magángép előtt állt, és Bentleyvel közlekedett, sztárokkal ölelkezett, viszont Beny 10 képe csak arról szólt, hogyan pezsgőzik a magángépen, elbújik a bőrülés mögé,

énekel, mutogat. Úgy látszik Manuel, több mamás cipőt is vett a barátainak, mert minden képen más színű edzőcipő volt rajtuk. Az első commentet Manueltől kapta a kicsike.

„Kutyus! Te vagy a top barátom MySpacen és életben is. Tudod, a barátság a legfontosabb a világon! X.M.”

Manuel, a nekem írt levele után egész nap online volt. Tudtam, hogy arra várt, hogy mit válaszolok rá. Végül 3 nap után írtam neki. Igaz, hogy ő nagyon megbántott a kimértségével, de én mégis szeretettel válaszoltam, hogy segítem és inspiráljam a munkájában. Leírtam, hogy mit szeretek csinálni a mindennapjaimban, mi a munkám, milyen városokat szeretek, milyen helyekre járok Párizsban, gyűjtöm a babákat. Azt is közöltem vele, hogy nálam van az iPodja, de vigyázok rá és vissza fogom neki adni. Plusz készítettem neki egy meglepit, amit személyesen adok majd át.

Tényleg tűkön ült az elmúlt három napban, mert amint megkapta a levelet, 5 percen belül válaszolt is.

„Nagy csók... és látlak hamarosan! Kösz, hogy írtál. X, Manuel.”

Pár nap múlva már én is Párizsban voltam. Ez az út nagyon izgalmasnak ígérkezett, hiszen a második napon volt Manuel születésnapja. Készítettem neki ajándékot. Amikor felmentem a terembe, már ott ült a súlyzós részen a tükörrel szemben. *Jaj, ki az a hapsi mellette? Csak nem Beny???* Mikor közelebb mentem megnyugodtam, hogy a francia edzője volt az. *Tehát nem hozta a Pöcsöt.* Annyira izgultam. Nem tudtam, hogy kezdjem majd

el. Mikor odamentem, épp magyarázott valamit az edzőjének. Megálltam előttük. Adott egy gyengéd puszit az arcomra.

– Mikor jöttél? – tette fel azt a kérdést, amit már több napja terveztem, hogy én is fel fogok tenni neki.

Szóhoz se jutottam. Ő tegnap érkezett. Le akartam ülni mellé, de azt mondta, hogy beszéljessünk inkább edzés után. Én persze boldogan beleegyeztem és elkezdtem az edzést. Ő végig a tv-t nézte, de igazából engem bámult a szeme sarkából. Egyszer összemosolyogtunk. Aztán zavarba jött és nézte a falat, majd magyarázott megint az edzőjének. Innentől már tudtam, hogy szeret engem. 8 óra után úgy ment el, hogy nem nézett rám. Még vártam egy kicsit, de nem jött vissza.

Este jött üzenetem Hassantól, akiről már egy jó ideje nem hallottam semmit, de éppen ezen a napon eszébe jutottam, amikor megérkeztem Párizsba.

Az sms-ben az állt, hogy van egy Armani órája számomra és akarom-e az órát. Megírtam neki, hogy csak egy ember van, akivel akarok most beszélni, még pedig azzal, aki ma nem várt meg edzés után. Erre már nem írt semmit. Tényleg olyan hülyének néz, hogy háromszor felhívott pár hete, egy téves számról, most meg egy órát akar nekem adni???

Manuel születésnapján több órán át sütötte Klári a hajamat, hogy nagyon szép legyek este.

– Remélem, hogy elhív a születési bulijára és ott majd beszélgetünk egy csomót! – tervezgettem a napomat. – Ma már ki fogom mutatni, hogy szeretem és megölelem. De ahhoz nagy bátorságot kell majd gyűjtenem! Még lesz ezer lépés köztünk,

úgy hogy, mindegy ki teszi meg az első 5-öt. Ez a dolog, ami köztünk van a legtisztább a világon.

– Na és mi lesz az órával? Írd már meg neki, hogy neked nem kell, de veled van az asszisztensed, aki szívesen elfogadná! – viccelődött Klári.

– Jaj, mi van, ha megint egy közvetítővel akarja az egészet? Már nem megyek bele még egyszer. Tanultam a Beny-s esetből. Elég volt 1 hónap! Viszont, annyira jó érzés, hogy vett nekem valamit. Tök jó elképzelni, hogy bement egy boltba, szétnézett, rám gondolt, és vett egy ajándékot, hogy boldoggá tegyen.

– Ja, csak túl gyáva, hogy odaadja. – káromgott Klári.

– Na és, hogy hívjam el kávézni?

– Hát... valahogy úgy, hogy ha akarja, vagy lenne-e kedve... de úgy mondd neki, mintha neked nem lenne fontos, csak úgy lazán. Tudod!

– Rendben, csak lazán, majd megemlítem neki a dolgot, csak úgy melleleg.

Már 7-kor edzettem, de a tervező sehol sem volt. Megijedtem, nehogy ne jöjjön el a születnapja miatt. Szerencsére megjelent. Egy magas hapsival beszélgetett, majd odajött hozzám.

– Hogy vagy? – kérdezte. Nagyon zavarba jöttem, mert feltette a karját a gépem tetejére, és a hónalja alól kivillant a dús sötét szőrzet. Ő élvezte ezt a helyzetet, azt akarta, hogy lássam, hogy ő milyen férfias lett, ezért sokáig magyarázkodott, amiért tegnap nem köszönt el tőlem.

Felálltam, megpusziltam és hirtelen megöleltem. Minden erőmet és bátorságomat össze kellett szednem... de sikerült.

– Boldog születésnapot, Manuel! – mondtam, de közben az a szó ment a fejemben, hogy „szexi”. Nem tudom miért, mert nem is gondoltam semmi szexis dologra. Lehet, hogy az ő fejében jártak ilyesmi dolgok és átjött nekem a gondolata?!

– Nagyon sajnálom, de tegnap teljesen kiment a fejemből, hogy úgy volt beszélgetünk. Ne haragudj, és most sem érzem magam valami jól! – panaszkodott – majd beszélünk edzés után – mondta, és már indult is, de én már nem hittem neki. Félttem, mi van, ha ma is megszökik. *Hogy adom majd neki oda az ajándékomat?*

– De itt van a meglepetésem! – szóltam utána.

– Meglepetés? – mosolygott egy óriásit. Látszott, hogy örült. – Na, akkor biztosan találkozunk edzés után! – tette hozzá.

Később odajött hozzám az edzője, hogy leolvassa a szöveget a pólómról. „Mosolyogj, ha akarsz engem!” – nevetett rajta. Amikor elindultam lefelé az öltözőbe, Manuel nemcsak, hogy mosolygott, de még kacsintott is. Annyira örültem. Akkora nagy energia szabadult fel bennem, hogy a masnim kikötődött, és a zöld köves keresztmedálom leesett a lépcsőn. Szerencsére nem lett baja. Elkészítettem az ajándékát az öltözőben és már rohantam is vissza a terembe. Még mindig a szélső gépnél edzett és beszélt. Meglátott és vidámon köszöntött, hogy HI! Odamutattam neki az iPodomat.

– Ez az enyém??? Nem, nem az enyém. Ugye? – kérdezte bohókásan.

– Most még nem, de a tied lesz! Neked csináltam. Rátettem a kedvenc zenéimet, és képeket magamról. – A szavaim hallatán

óriási mosoly jelent meg az arcán. Megpuszilt másodjára is és hirtelen magához szorított, majd erősen megölelt. Elkezdte simogatni a hátamat... majd én is az övét. Az edzéstől nedves volt az atlétája. Annyira jó érzés volt végre érezni a testét. Nagyon sokáig ölelkeztünk. Még sosem éreztem ehhez foghatót. Mintha összeolvadtunk volna. A bőre olyan finom és selymes volt... a teste pedig olyan vékonyka. Legszívesebben egész nap a karjaiban lettem volna! Majd nagy nehezen és lassan elengedtük egymást.

– Ez annyira édes tőled! – nyögte ki meghatódottan. – Kö-szö-nöm. – megremegett a hangja és könnybe lábadt a szeme, pont, mint nekem mindig, miután látom személyesen. Láttam, hogy sírni szeretne. Rám, az ölelése volt olyan nagy hatással, hogy majdnem elsírtam magam. Persze csak örömkönnyekkel.

Akkor én is olyan nagy hatással vagyok rá, mint ő rám?

– Myspacen nem jó beszélni, mert több ezer levelet kapok, és nem is nézem őket mindig. Jobb lenne ha, – kezdett matatni a zsebében –, nincs nálam papír.

– Várj! Odaadom a névjegykártyámat! – vettem elő a táskámból.

– Szép kép – színészkedett, mintha most látta volna először, pedig tudom, hogy Beny nem elhagyta, hanem neki adta oda.

Aztán beírta a számát a mobillomba.

– Meddig maradsz Párizsban? – kérdezte lazán.

– Hétfőig! – feleltem, reményekkel tele.

– Akkor... akár el is mehetnénk meginni egy kávé edzés után. Mondjuk a hétvégén – hívott el végre.

– Jó. Vagy elmehetnénk Disneylandbe. – hoztam fel az ötletemet, azt remélve, hogy nagyon fog örülni, hiszen imádja a meséket.

– Pfff. Nem! – nevetett, azt sugallva, hogy ő egy érett férfi, nem jár olyan gyerekes helyekre, mint a vidámpark. Pedig, ha végignéznék a testén sorakozó tetoválásokon, akkor nem hisszük el neki.

Folytattam az edzést. Láttam, hogyan bogozta ki az iPodom fülhallgatóját és közben gondolataiban elmerengve nézett engem. Sokáig nem tért magához a kábulatból. Látszott rajta, hogy már alig várta, hogy belehallgasson a zenéimbe. Beült Manuel elé, a kedves, ősz üzletember, Andre. Köszönt nekem. Innentől kezdve már nem tudtunk Manuellel szemezni.

Nyújtás után odamentem Manuelhez.

– Na, én megyek! – alig mondtam ki, ő már adta is a puszit az arcomra, mint egy éhes, mohó kisfiú, aki desszertre vágyik – de majd lent találkozunk – tettem hozzá.

– Oké, BABY! – kiáltott kábultan. *Te jó ég, azt mondta, hogy babyyyy... ez már valami! Ilyet nem mondunk akárkinek... a pasik mondják a csajuknak! A szerelmesek a szerelmüknek!* Andre nagyon meglepődött ezen a megszólításon. Biztos nem értette, hogy miért pont egy meleg férfivel kavarok, amikor annyira sok pasi van a teremben.

Én a recepción vártam rá. Feljött az öltözőből trottyos, halványrózsaszín, pöttyös nadrágban. Mikor megláttam elájultam, mert nekem is van egy nagyon hasonló nadrágom. Szinte teljesen ugyanolyan és el is hoztam magammal. Sokáig

matatott, telefonált. Energiát és bátorságot gyűjtött. Majd megállt az üvegajtónál, intett a fejével, hogy menjek vele és beszéljessünk kint. Megtartotta nekem az ajtót.

– Mit fogsz ma csinálni?

– Semmi különöset – mondtam reménykedve, hátha elhív magához.

– Én nagyon rosszul érzem magam. Mondtam is a házvezető nőnek, hogy ne főzzön semmit. Csak arra vágyok, hogy hazamenjek és pihenjek az ágyamban - *mármint arra gondolt, szerintem, hogy arra vágyik, hogy hazamenjen és hallgassa az iPodomat.*

– Elmehetnénk a Marlyba. Azt szereted, igaz? – kérdezte félénken.

– Igen.

– Holnap reggel jövök edzeni – mesélte.

– Hányra? – ezen a kérdésen nagyon meglepődött.

– 11-re. Miért te tudnál jönni, korábban?

Közben megjött a taxija. Be kellett szaladnia a dolgaiért. Ajtónyitás közben odaszólt a taxisnak, hogy várjon, mert ő hívta. Egy szenvedéllyel teli pillantást vetett rám és dobott egy csókot a levegőben. Én is pont csókot akartam dobni neki, de megelőzött... Sokszor olyan, mintha egy rugóra járna az agyunk.

Hazafelé tartva úgy tűnt, mintha átrepültem volna valamilyen mesevilágba. Szárnyakra kapott a lelkem, semmi

más, csak az számított, hogy boldog vagyok. Valami kimondhatatlan szépség, a szerelem kerített hatalmába.

Semmi másra nem tudtam gondolni, csak Manuel Jacksonra.

Másnap kihagytam az edzést. Egészen tavasziasra fordult az idő, hiszen már április volt. Sütött a nap. Klári száz képet készített rólam a Palais Royalban. Tetőtől talpig rózsaszínben és fehérben voltam.

A vintage boltos hölgy úgy üdvözölt minket, mintha már régi ismerősök lennénk. Ma is ragyogott. Látszott rajta, hogy szereti a munkáját, és boldoggá teszi az, amit csinál.

Manuel boltjába is elmentünk. Az eladó fiú, aki szintén az edzőtermünkbe jár, ma feltűnően kedves volt. Minden ruhát végigmutatott nekem.

– Na, biztos tudja, hogy hogyan kell bánni a főnök szerelmével – mondta Klári csendes fölénnnyel.

– Vagy csak látta a tegnapi nagy ölelésünket a teremben, Manuellel – zártam le a témát.

Beültem egy internetezőbe és láttam, hogy Beny és Manuel online voltak Myspacen, több mint 3 órán át. Ezek szerint együtt beszélgettek. De miről?

– Biztos most teremti le Manuel a mitugrást a történetekért, hogy mennyi hülyeséget összehablatyolt arról, hogy őt szereted és nem a tervezőt – reménykedett Klári. Aztán Manuel átállította a weblapján a családi állapotát, a „kapcsolatban élő”-ről, szinglire... majd kitörölte azt a bemutatkozó szövegét is, hogy van egy élettársa.

- Ez már jót jelent! - csillant fel Klári szeme, írtam Manuelnek egy sms-t.

„Szia Manuel! Az edzőterem tegnap maga a Mennyeország volt. Alig várom, hogy újra érezzem azt az érzést. Óriási csók és ölelés Angeltől.”

Hiába vártam, nem jött válasz az sms-re. Este felhívtam, de csak hangpostafiók kapcsolt be.

Másnap óriási lila masnival a hajamban mentem edzeni. A Bájgúnár, amikor meglátott, örvendezett, hogy milyen gyönyörű vagyok. A sminkemet a Sephorában csináltattam, Barbie babásra. Mindenki csodálkozva nézett a teremben. Megpillantottam Manuelt, aki éppen integetett nekem, aztán folytatta a beszélgetést a Bájgúnárral, mert ma ő edzette. Manuel, amikor integet nekem, mindig olyan, mintha egy másik dimenzióban lebegne, kezei olyan lassan mozognak, mintha lassított felvételen nézném. Mikor megálltam a tévé előtt egy pár percre, hogy megmutassam magamat neki, akkor ő éppen nagyban dumált, de elállt a szava. Elfelejtette, hogy mit akart mondani. A tükörből láttam, hogy csak nézett engem és gondolkozott. Végül erőt gyűjtöttem és odamentem hozzá. De ő úgy tett, mintha nem látna engem és beszélt tovább a Bájgúnárnak.

Végül befejezte a mondandóját és rám nézett.

- Hi - sóhajtott. Puszt sem akart adni, de én adtam neki, az ölelés persze elmaradt.

- Annyira beteg voltam tegnap, ki sem keltem az ágyamból egész nap, még edzeni sem jöttem - panaszkodott. -

Megkaptam az sms-edet! – vigyorgott. Ilyenkor meg sem tudok szólalni, le van zárva a torkom, a hangszalagjaim nem működnek.

– Már aggódtam érted, mert nem hallottam felőled! – préseltem ki pár szót magamból nagy nehezen.

– Ma jó idő volt – folytatta – de én sajnos nem élvezhettem, mert az irodámban ültem egész nap. Ma már jobban vagyok, de még nem annyira – jelezte ezzel, hogy ma sem fogunk még randizni. Folytattuk az edzést. Ma csak egyszer nézett rám. Annyira furcsa volt. Teljesen más, mint a születésnapján. Mi történt vele??? Mit mondhatott neki ez a Pöcs tegnap?!

Lefelé menet az öltözőbe, észrevettem, hogy ott ült a büfé pultjánál és kakaózott.

– Végeztél? – kérdeztem.

– Mivel? Ja, az edzéssel? Igen! – mondta és elfordult. *Nem értettem a viselkedését. Már minden olyan jól alakult. Ma meg szinte került engem.*

Miután felöltöztem, ő már a szekrényeknél várt rám, és kisfiús mosollyal megszólított.

– Hello! Nagyon szépen nézel ki! – mondta. *Jaj, az a mosoly... Manuel a legszebb jelenség a világon, amit valaha láttam. Minden porcikáját imádom. Nem is tudom, hogy az ajkait, az orrát vagy a mosolyát a legjobban.* Aztán megmutatta az aznapi lila trottyos nadrágját, a kis ingjét és a vörös felsőjét.

– Szeretem a színeket! – mondtam, mivel jobb nem jutott az eszembe.

– Tudom, hogy szereted – mosolygott – most megyek cigizni. Kint fogom várni a taxit. – rájött, hogy most úgy néz ki, mintha hívna, hogy menjek ki beszélgetni vele, így hozzátette: „Amúgy”

Én is kimentem hozzá. Elmesélte, hogy holnap vacsorára hivatalos, úgy, hogy reggel 10-re fog jönni edzeni. – ó, a francba! – gondoltam magamban.

– Vasárnap háromtól lesz egy találkozóm, de találkozhatnánk előtte. Ha akarod?! – tette hozzá.

Nem tudtam kimutatni, hogy mennyire nagyon szeretnék találkozni vele, mert ő is csak úgy lazán tette fel a meghívást, hogy ha elutasítom se legyen ciki, mivel ő csak úgy megemlítette, hogy akár találkozhatnánk is. Tehát pont olyan hangsúllyal hívott el, mint ahogyan én is terveztem, hogy elhívom őt. Így teljesen átláttam rajta, hogy mennyire akarja, csak fél az elutasítástól.

Aztán megjött a taxija. Megint dobott nekem egy nagy csókot a levegőben. Én annyira összezavarodtam a mai viselkedésétől, hogy nem is viszonoztam.

Vasárnap. A randink napja a Marly Kávézóban

Boldog voltam, hogy a madarak énekeltek és a nap is süttött azon a vasárnapon.

Már 11 óra volt, három sms-t küldtem Manuelnek, hogy írja meg mikor és hol találkozzunk, de nem kaptam választ. A

telefonját pedig nem vette fel. Úgy gondoltam, ha lemondja a randit, akkor Manuel Jackson meghalt számomra örökre.

Már dél is elmúlt, de ő csak egy órával a találka előtt írt.

„Hi Angel,

Attól tartok, hogy túl sok munkám lesz, mielőtt edzeni megyek. Nem tudok találkozni veled, majd inkább legközelebb. Elnézést kérek. X. M.”

Nagyon elszomorodtam. Zavarodottság és aggodalom lett úrrá rajtam, de erőt vettem magamon és elmentem edzeni.

Fél 6 volt már, amikor megjött a terembe. Megállt mellettem, mintha az órát nézné, majd rám pillantott és adott egy puszit.

– Ne haragudj.! – kezdte az elnézést kérő szövegét, amihez lassan már hozzászoktam. *Nem tudom, miért nem lenne egyszerűbb neki, ha normálisan viselkedne és akkor nem kellene mindig bocsánatot kérnie* – de otthon kellett ma dolgoznom. Megkaptad az sms-t?

– Meg! – feleltem hivatalosan.

Aztán beült a kishomlokú edzővel a vádligéphez, ami velem szemben volt a szoba másik végében. Los Angeles-i élményeiről mesélt és simogatta a combját. Lassan... fel..., majd le. Eszembe jutott, hogy egy könyvben azt olvastam, hogy a férfiak akkor simogatják a combjukat, a nők pedig a karjukat, amikor nemi vágyuk van. Ezen elgondolkoztam. Nemi vágya lenne?

Bejött hozzám a randihelyre.

Véletlenül ránéztem, és észrevettem, hogy engem bámult, közben mosolygott. Elolvasta az atlétám szövegét: „Mickey

Mouse angyala” – tetszett neki. Rám mosolygott. Rajta pedig a „pucéron még szebb vagyok” fekete atléta volt.

Pihenéskor rám nézett komolyan, de én olyan kedvesen mosolyoghattam rá, hogy ő is elmosolyogta magát. A fenekére edzett, de már nem úgy, mint karácsonykor. Most már ezt a nőies gyakorlatot is férfiasan hajtotta végre. Miután egymásra mosolyogtunk, lefeküdt a padra és annyira zavarba jött, hogy a direkt kakastaréjba felzselézett haját lesimította. Én örültem, mert nekem jobban tetszik, ha le van nyalva a haja.

Edzés végén odajött hozzám puszit adni.

– Mikor jössz vissza?

– Nem hamarosan – feleltem.

– Hogy??? Nem úgy van, hogy mindig itt vagy Párizsban? – meglepődött és elkeseredett.

– Lent odaadom az ajándékodat – mondtam és elindultam vele a büfébe. Kérdezgettem a tetkóiról. Nagyon örült a témának.

– Nos, ez egy mondat a South Parkból és Benyvel mindig ezen röhögünk.

– És mi köze van a nőhöz? – mutattam a pucér nőre a bőrén.

– Semmi! – mosolygott – A pucér nő, az szexi – mondta ki végre, ami nagyon furcsán hangzott egy köztudottan meleg férfi szájából – a mondat meg, csak egy hülyeség... ha összetesszük, akkor meg egy poén.

Aztán elindultam öltözni, de megbántam, mert még beszélhettem volna vele.

A szekrényeknél vártam rá. Ultrafeszes farmert viselt, ami kiemelte kőkemény kerek hátsóját és szűk, szexis, fiatalos fekete bőrdzsekit.

Kint, a terem előtt odaadtam neki a születési ajándékot: 3 kis védőangyalt.

– Jaj, erre vigyáznom kell majd, nehogy megegyék a kutyáim
– mosolygott, aztán az orrához dörzsölte az Angyalt, megszagolta és kétszer is megpuszította. Annyi mindent szerettem volna neki mondani. Kavarogtak a gondolatok a fejemben. De egy szó sem jött ki a torkomon. Leblokkoltam teljesen. Olyan különös érzés volt mellette lenni.

– Legközelebb biztosan találunk alkalmat a kávézásra. Meg amúgy is cseréltünk telefonszámot, majd írhatok neked sms-t.

– De hát erre sem válaszoltál! – szólaltam meg végül.

– Noooo. Ma is írtam neked.

– Persze a 4. sms-re válaszoltál végül.

– Igazad van. De tudod, mi „divatemberek” elfoglaltak vagyunk, és nem érünk rá válaszolni. – *persze, gondoltam magamban, azért van ideje, minden nap 7 órát Myspace-ezni* – meg néha önző is vagyok – vallotta be.

– De te nem egy divatember vagy számomra. – mondtam szomorúan.

Ő úgy tett, mintha nem hallotta volna, amit mondtam.

– Ma nagyon pink vagy – mutatott az öltözékemre és már el is indult a másik irányba.

- Remélem lesz még lehetőségünk találkozni! - szóltam utána. Lassan visszafordult.

- Biztos, hogy lesz! - kiáltotta, és eltűnt a saroknál. *Legszívesebben utána szaladtam volna, hogy elmondjam neki azt, hogy szeretem., mármint egy furcsa és számomra ismeretlen erős érzést érzek iránta, de a büszkeségem nem engedte.*

Újra otthon voltam. Több mint 1 hónapig nem is mentem Párizsba.

Minden nap tettem fel Manuelnek új képeket magamról a MySpace-re. Olyan képeket, amik Párizsban készültek, hogy inspiráljam őt az öltözködésemmel és az energiámmal a tervezésben. Boldoggá tett az a tény, hogy a Múzsája vagyok. A Profilomat naponta többször is megnézte, amin a Millió Rózsaszál dal ment és több információ volt felírva rólam. Például az, hogy minden vágyam, hogy találkozzak és fotózzak Stephen Meizellel, aki egész életében keresi a kifinomult úri nőt, akit bennem végre megtalálna. Még azt is felírtam, hogy úgy érzem, Meizel fotózáskor elrepítene engem egy másik dimenzióba. A kedvenc énekesemnek Justin Timberlaket írtam. Hobbynak az öltözködés szenvedélyét és a babagyűjtést. Aztán egyszer jött egy furcsa levelem egy kamu MySpace-ről, amiben azt írta a pasi, hogy szótlán a szépségemtől és pozitív benyomást szeretne rám tenni, de nem tudja hogyan.

Ezen nagyon elgondolkoztam. Rájöttem, hogy Manuel azért nem beszélget velem, mert ahogyan írta: „szótlán” a társaságomban. Úgy éreztem, hogy akar valami jót tenni értem,

ezért felírtam a MySpacemre óriási nagy betűkkel: „ÉN AKAROK LENNI A LEGJOBB MODELL A VILÁGON!”

Manuel naponta nézte a MySpacemet és tudta, hogy mire vágyom és mivel neki csak egy szavába kerülne, hogy modellt csináljon belőlem, így biztos voltam benne, hogy amikor legközelebb találkozunk, megkér majd, hogy lépjek fel a bemutatóján – amin 80 lány szokott szerepelni és igazán nem lenne nagy dolog, ha én lennék az egyik.

Egyik nap éppen azon tűnődtem, hogy vajon mit csinálhat most Manuel, amikor megcsörrent a mobilom. Francia szám. Ez csak Manuel lehet.

Felvettem, de nem tudtam mit mondjak:

– Hi, Itt Angel! – hosszú csend, majd megszólalt egy férfi.

– Alo! Alo! Como? – úgy tett, mintha nem hallana, majd letette. Nem számítottam rá, hogy még mindig másokkal fog felhívatni. Csak a hangomat akarta hallani. Tehát csak 1 hetet bírt ki nélkülem.

– Óh ez semmi! – legyintett Klári.

– Szerintem ez igenis nagydolog. Már hiányzom neki! – örvendeztem. Aztán támadt egy ötletem. Lefényképeztem a képet, amit tegnap rajzoltam róla és rólam. A képen végigmegyünk a divatbemutatóján, kéz a kézben, az én általam tervezett táskákkal. A képemet átküldtem erre a francia számra sms-ben.

Ebből már kellene gondolnia, hogy azért rajzoltam le őt, mert tetszik.

– Jaj, Klári! Annyira benne akarok lenni Manuel Jackson következő kampányában! Bárcsak történne egy csoda és felhívna, hogy menjek el a fotózásra!

Azt olvastam interneten, hogy április óta semmit sem tudnak Manuelről. Elbújik a nyilvánosság elől, még a kampányfotózásra sem ment el, ami később kiderült, hogy pont akkor volt, amikor felköszöntöttem Párizsban.

A manikűrösömnél voltam és arról beszéltünk, hogy szerintük miért mondta le Manuel az ebédet, amikor megszólalt a telefonom. Azt hittem ismét egy „téves” francia hívás lesz, ugyanis szinte naponta kaptam egyet. De ezúttal egy üzenet volt, Benytől.

„Szerinted is szomorú, hogy már nem vagyunk többé barátok? Remélem jól vagy és a legjobbakat kívánom neked!”

Nehéz helyzetben voltam, mert legszívesebben megírtam volna Benynek, hogy én nagyon megkedveltem őt és nincs vele semmi bajom.

Nekem nem szokásom, hogy nem válaszolok az sms-re, mert tudom, hogy milyen szarul esik a másik embernek, ha ír, de nem kap választ.

Most viszont nem válaszoltam, mert attól tartottam, hogy ez csak egy csapda és Beny így akarja bebizonyítani Manuelnek, hogy őt szeretem és nem Manuelt.

Minden nap magamat rajzoltam Manuellel.

– Angel, te mit látsz ebben az emberben? Nem unod még? – csodálkozott Klári.

– Manuel a legszebb férfi a világon. Imádom őt rajzolni. Úgy szeretném, hogy felhívjon, szerelmet valljon és visszahívjon Párizsba, mert nem tud nélkülem élni és olyan jó lenne, ha beletenne az összes kampányába – álmodoztam.

5. fejezet

Tokaji Aszú hatása alatt

Nagyon furcsa volt visszamenni Párizsba.

Ez volt számmisztikailag az 5-ös utam, ami egy örült útnak ígérkezett, tele meglepetésekkel. Az 5-ös a szerencse száma. Tehát úgy indultam el Párizsba, hogy bármi megtörténhet.

Amint kipakoltuk a csomagjainkat az apartmanunkban, a Pompidou Center mellett, már mentünk is a Marlyba. Klári nagyon várta, hogy láthassa a főnököt.

Mikor megpillantott minket Benjámint, a főnök, megtorpant, majd tovább ment. 4-szer ment el mellettünk mire odamert jönni köszönni.

– Ebbe meg mi ütött? – csodálkozott Klári – Már nem szeret engem?

Sok új pincért vettek fel, amióta nem jártunk itt. Eltört egy pohár.

– Ahova megyek ott törnek a poharak! – állapítottam meg, majd írtam egy sms-t Manuelnek, hogy a Marlyban vagyok, és rá gondolok. Persze nem válaszolt semmit. De pár perc múlva arra lettünk figyelmesek, hogy egy magas, nagydarab, fekete hajú fickó jött be a kávézóba, végigment a teraszon, jól megnézett minket, majd eltűnt.

– Te jó ég! Ez egy kém! – pánikolt be Klári.

– Jaj, ne... lehet elküldött valakit, hogy leellenőrizze tényleg itt vagyunk-e?! Ez a Manuel!?

Ma volt Yves Saint Laurent temetése, ami egy nagy eseménynek számított. Az egész várost lezárták. Nem tudtam, vajon itt van-e Manuel Párizsban, mivel az interneten olvastam, hogy előző nap egy nagy partin vett részt Floridában.

A büfés pultnál viccelődő edzők, nagyon meglepődtek amikor megláttak.

– Miss Angel! – mosolyogtak rám boldogan.

A teremben odajött hozzám az öltönyös. Megkérdezte, miért nem jöttem ilyen sokáig edzeni és reménykedett, hogy ezúttal sokáig maradok Párizsban.

Nagyon örültem az emberek szívélyes fogadtatásának. Olyan jó volt újra átérezni a terem légkörét!!! Egyszerre volt csodálatos és furi visszaszokni a Párizsi életembe.

Tájékoztattott Manuel francia edzője, hogy Manuel csak jövő héten jön vissza Párizsba. Én persze elhittem neki. Így gyaloglással kezdtem, mivel tudtam, hogy felesleges rá várnom, úgy sincs itt.

Mikor végeztem és átmentem a súlyzós terembe, teljesen ledöbbsentem. Ott ült egy edzővel az egyik gépnél.

– Manuel??? – kérdeztem, meglepődötten, mire ő felállt és adott 2 puszit. Elmondta, hogy ma érkezett. Ennek nagyon örültem, mert ezek szerint az első útja a terembe vezetett. Akkor lettem figyelmes a borostás arcára és arra, hogy kétszer olyan nagy izmokat növesztett mióta nem láttam. A fekete

szexis atlétája szinte szétrepedt az orbitálisan nagy mellizmaitól. Ma valahogy sokkal férfiasabb volt.

– Szakállad van? – mutattam az arcára.

– Hát. – olyan zavarba jött, mint egy kisfiú, szégyenlősen rápillantott az edzőjére, majd vissza rám – Igen, növeszttem. Szeretek változni és most egy *nagy* változáson megyek keresztül.

– Na, majd beszélünk később – hárítottam és folytattam a tornát.

A randihelyen edzett tőlem 2 m-re, amikor odajött hozzám a politikus.

– Szia! – megpuszilt és franciául szólt hozzám.

– Nem beszélek franciául – közöltem vele kb. századjára, de egyszerűen nem jegyzi meg. Már arra gondoltam, hogy lehet direkt kezdi mindig franciául a mondandóját. Jó hosszan udvarolt, hogy hívjam fel, igyunk meg egy kávé, Manuel pedig végig fülelt. Alig edzett, a szeme sarkából mindig felém nézett. Tuti bepöccent, mert hirtelen ideges képpel elviharzott, pedig még csak az edzés felénél tartott.

– Angel a neved? – jött oda hozzám az öltönyös. Beszélgettünk Olaszországról, meg Párizsról. Ez az ember mindig olyan kedves velem.

Ma a kedvenc YSL szandálomban voltam. A Nyalós odajött hozzám.

– Régi a cipőd? – kapott az alkalmon, hogy kicikizhessen.

– YSL, a tavalyi kollekcióból – vágtam vissza neki büszkén.

– Nekem is van narancssárgában – válaszolta.

– Én a lilát jobban szeretem, mert erősíti a lila aurámat – feleltem, és már ott is hagytam.

Este Kláriver természetesen Manuel volt a téma.

– Úgy örülök, hogy itt van.

– Megint ott hagyott! Nem várt meg! – csodálkozott, közben szűrte a teáját.

– Manuel nem várt ma meg... de úgy döntöttem, hogy adok neki időt. Nagy változáson megy most keresztül és biztos nehéz ezt feldolgoznia. Hiszen több, mint 20 évig volt meleg, most meg belém szeretett. Furcsa lehet neki ez az érzés. Hagyom, hogy erőt gyűjtsön és megkérjen, hogy nyissam meg a következő divatbemutatóját és legyen benne a kampányban, mert biztosan ő is tudja, hogy az én arcommal lenne a legsikeresebb a mostani kollekciója, hiszen én inspiráltam. A kollekció minden darabja az én személyiségeimet tükrözi.

Másnap Manuel nem jött edzeni. A Nyalós nagy meglepetésemre bejött utánam az öltözőbe. Figyelgetett, gondolkodott, majd megsimította a vállamat.

– Ó, olyan csinos vagy ma! A te korodban én is így öltözködtem, csak most már idősebb vagyok. Eljárt felettem az idő!

Ez meg mit akar tőlem!? Biztosan éreztem, hogy ma ez a nő valami rosszban sántikál.

– Amúgy, te nem akarsz modell lenni? – tette fel végre a kérdését.

– Hát, nem tudom. Talán – feleltem semlegesen.

– Akkor miért nem kéred meg Manuelt, hogy segítsen neked? Ő tudna neked szervezni fotózást, és betenne a legnagyobb divatlapokba. Tudom, hogy szívesen segítene neked. Én a barátja vagyok neki is, meg Milónak is. *(Azt tudom, hiszen nehéz nem észrevenni, hogy mindig bemászik a szőke seggébe.)* – És a gyűrűd milyen? – mutatott a nagy kék köves gyűrűmre.

– Dior!

– Á, tényleg... én Johnnak is a barátja vagyok – dicsekedett.

Edzés után próbáltunk rájönni Klárral, hogy mi volt a célja a Nyalósnak.

– Á, neki nem érdeke, hogy modell legyek... az is zavarja, hogy a pasik mindig körülöttem legyeskednek. Mi lenne vele, ha még befutott topmodell is lennék? – soroltam fel az érveket.

– De akkor meg, miért mondta? Talán Manuel kérte meg, hogy szóljon, mert ő túl gyáva felajánlani neked a modellkedést? – állt elő Klári az ötletével, amit a legvalószínűbbnek tartottam.

– De miért pont a Nyalóst kérte meg? Hogy avathatta bele a dolgainkba? Amikor én mindenki előtt titkolom, hogy szerelmes belém. Ezzel megzavarja a kapcsolatunk tisztaságát! – akadtam ki.

Mivel másnap nem jött Manuel edzeni, rászántam magam és megírtam neki sms-ben, hogy végig akarok menni a show-ján és megmutatni neki a kifutó járásomat.

Szerencsére az sms után másnap jött edzeni. Már a távolból integetett nekem. Adtam neki egy puszit.

– Edzés után megmutatom neked a járásomat. Jó lesz lent a büfénél? – kérdeztem határozottan.

– Szerintem igen. – mosolygott édesen. Teljesen kába volt. Minden porcikája azt sugallta, hogy szerelmes belém. Megjött az edzője, én pedig folytattam az edzést.

Már majdnem végeztünk, amikor azt mondta Manuel, hogy tovább marad, de nem tudja meddig. Nem értettem mi történt vele.

Az előbb még annyira akarta, most meg úgy tűnt, meggondolta magát. Később abbahagyta az edzést, elindult az öltöző felé. Odamentem hozzá.

– Végeztél?

– Nem!!! – vágta oda nekem határozott válaszát és meg sem várta, hogy mit akartam neki mondani, faképnél hagyott. Ez szörnyen megalázó volt. Én mentem utána, ő pedig otthagytott, mint aki teljesen leszarja a másikat.

Végig azt várta, hogy mikor nem fogok odanézni, hogy el tudjon menekülni. Lement, köszönés nélkül.

Mikor én is végeztem, találkoztam vele a büfénél, mert végül mégis megvárt engem.

A pultnál állt és itta a vizét. Az egész folyosó tele volt. A bőrülésen ült az öltönyös, a másik 2 főnök, pár vendég, Ken, a Bájgúnár és a kedves vizes fiú.

Manuel teljesen közel állt hozzám. Nagy levegőt vett, felém fordult, egyenesen mélyen a szemembe nézett gesztenyebarna tekintetével, és mintha egy betanult szöveget mondana, elkezdett hadarni nekem. Csak 10 cm-re álltunk egymástól, de ő teljesen belebújt az arcomba. Ámulatomban szinte szóhoz sem jutottam.

- Én ide edzeni járok, és nem akarok munkáról beszélni! Főleg azt nem akarom, hogy itt végigmenj nekem kifutójárásban az emberek előtt, hiszen az nevetséges lenne, és a modellkedést profi módon kell csinálni! - vágta hozzám, kemény, üzleties szavait. - Ha tényleg komolyan gondolod, akkor el kell menned egy ügynökséghez, megbeszélni egy meetinget, amikor fogadnak. - alig tudtam félbeszakítani, annyira gyorsan és hangosan beszélt. Éreztem magamon a körülöttünk ülő sok ember meghökkent tekintetét. Mindenki síri csendben hallgatta, hogy miről beszélünk.

- Már megtettem. Voltam ügynökségeknél.

- Na! Az nagyszerű! Akkor már van is ügynökséged! - mosolygott elégedetten.

- Nem, mert nem vettek fel. Egyik sem!

- Az meg, hogy lehet? - kérdezte hitetlenkedve - TE vagy a legszebb nő, akit valaha láttam! Én azt hittem, hogy ügynökséget találni neked az gyerekjáték, mert annyira jó vagy. Na akkor kitalálok valami mást, és majd felhívlak holnap. De edzeni is fogok jönni!

Ekkor már egy szavát sem hittem. Tudtam, hogy úgy sem fog felhívni. Lementem lenyugodni. Mikor feljöttem, mindenki, aki

szem és fültanúja volt annak, ahogy Manuel hangosan kioktatott engem, (mint egy ostoba hülye gyereket, aki semmit sem tud a divatvilágról) most őszintén sajnálkozó tekintettel nézett rám. Mikor rápillantottam a vizes fiúra, és láttam, hogy mennyire együtt érzett velem, majdnem elsírtam magam. Szomorúan visszamentem az edzőterembe. Ekkor hallottam, hogy valaki utánam kiált:

– Hello! Hello! Várj! – az óriási kisugárzású amerikai hapsi jött utánam, az ő ragyogó óceánkék tekintetével.

– Figyelj csak, Ronald vagyok, és hogy lehet, hogy még sosem láttalak jógán? – mosolygott.

– Nem igazán érdekel a jóga, sajnálom – feleltem.

– Se baj. Egyébként jógát tartok itt heti 3-szor és szívesen látnálak a kezdő csoportomban – folytatta.

– Te teljesen úgy nézel ki, mint a Ken baba! – mondtam ki akaratlanul, ami éppen a fejemben járt.

– Tényleg? Ez vicces... nagyon kedves vagy! – mosolygott rám. Elmeséltem neki, hogy gyűjtöm a babákat, ami nagyon tetszett neki, mert szerinte azok az emberek, akik gyűjtenek valamit, mind egy-egy érdekes személyiségek. Kellemesen csalódtam a férfiban, mert olyan tipikus sznobnak nézett ki, nem gondoltam volna, hogy ilyen kedves és barátságos. Teljesen felvidített. Egy kis időre sikerült elfeledtetnie velem, hogy mennyire megbántott Manuel.

Lefelé mentem a lépcsőn, és hirtelen észrevettem, hogy Manuel visszajött a terembe, de már utcai ruhában volt. A szókének mesélte a büfénél történeteket és fürkészte az

arcomat, hogy lássa milyen állapotban vagyok... biztosan rájött, hogy nagyon bántó volt a viselkedése.

Másnap úgy döntöttem, hogy lemondok Manuelről. Feladom. Túl bonyolult ember nekem, és mióta megismertem, az addig nyugodt, kiegyensúlyozott, boldog életem, stresszessé vált.

Mire feljöttem az öltözőből, ő már ott ült a bárpult melletti bőrülőkén. Leültem mellé.

– Megint a padlón érzem magam. Nagyon komplikált napom volt. – kezdte szokásos panaszkodását. – Túl sok kávé ittam ma, és nézd meg milyen hatással volt rám – mutatta a remegő kezeit.

– Várj, segítek neked. Fordulj meg! – megfogtam a kezeit.

Manuel meglepődött, nem tudta elképzelni, hogy vajon mire készülök. Engedelmeskedett és megfordult az ülőkén.

Gyengéden rátettem a kezem a széles vállára. Annyira jó érzés volt megérinteni a selymes bőrét, hogy szinte beleremegtem. Lassan elkezdtem masszírozni a vállát. Kis köröket írtam le az ujjaimmal.

– Lazulj el Manuel. Nagyon görcsös vagy! – szedtem össze minden erőmet, hogy meg tudjak szólalni. Pár percig nem reagált semmit. Majd halkán érzéken megszólalt:

– Rendben, Angel. Most egy kicsit lejjebb folytasd.

Te jó ég! El sem hiszem! Most csak álmodok! Itt vagyok az edzőteremben és masszírozom az én drága Manuelemet! Félttem, hogy nehogy fájjon neki, hátha rosszul csinálom.

- Így jó? - kérdeztem félénkén, miközben a derekát simogattam.

- Nagyon jó! Folytasd - felelte mámoros hangon. Én lassan előrehajoltam, hogy megnézzem az arcát. A szemeit becsukta, az arcizmait ellazította teljesen. Szemmel láthatóan élvezte a masszírozást.

- Meg tudnád masszírozni a nyakamnál is, Angel? - kérdezte.

- Persze - feleltem és már folytattam is a nyakánál, majd teljesen közel hajoltam hozzá. A testünk szinte egymáshoz ért.

- Az az igazság, hogy nekem is jól esne egy kis masszázs. - súgтам a fülébe, a lehető legszexisebb hanglejtéssel.

- Óhhh... akkor az enyémet már be is fejezted? - nézett rám szomorúan - Na akkor fordulj meg! Hol fáj?

- Nekem is a vállam. - alig mondtam ki, már éreztem is a vékony, finom kis művész kezét a vállamon és a bőrömön. Kirázott a hideg. Még sosem volt ilyen élményben részem. Amikor a hátamat simogatta, hirtelen megszűnt minden. Elfelejtettem mindent és mindenkit. Azt sem tudtam, hogy hol vagyunk éppen. *Csak is az járt az eszemben, hogy imádom Manuelt és, hogy mennyire finom az érintése. Kell nekem ez a férfi! Ne hagyja abba! Ez a pár perc tartson az örökkévalóságig...*

- Ooohhh... goood. - jött ki a számon akaratlanul.

- Hogy? Közel hajolt hozzám. Én felé fordultam, annyira közel volt az ajkam az ajkához, hogy egy centi kellett volna és megcsókoljuk életünk első csókja.

A szuper közelségtől nagyon zavarba jöttem, de ő is.

– Csak annyit mondtam, hogy nagyon jól tudsz masszírozni, Manuel – mosolyogtam zavartan és visszafordultam felé, hogy beszéljessünk.

– Még nem találtam ki, mit tehetnék érted a modellkedéssel kapcsolatban, de mindenképpen akarok neked segíteni., mint barát – tette hozzá – ugyanis te a barátom vagy az edzőteremből. Viszont itt nem szeretnék erről beszélni, mert ez üzleti dolog – ma már sokkal kedvesebben és barátságosabban beszélt, mint előző nap. – Be kellene jönnöd az irodámba, felvennél pár ruhát és levenném a méreteidet.

Elmagyaráztam neki, hogy én teljesen komolyan gondolom a modellkedést, hogy ez nem csak egy hóbort számomra. Nem egy évig, hanem legalább 20 évig akarok modellkedni. Aztán megkérdezte, hogy miért nem vesznek fel az ügynökségek. Elmondtam, hogy én sem tudom, de szerintem azért, mert más vagyok, mint a mai modellek.

– De ha te felhívnád őket, és elmondanád nekik, hogy szerinted jó modell lennék, akkor biztosan rögtön szerződtetnének engem.

Ekkor ő gyorsan témát váltott, és elkezdett mesélni a legújabb kollekciójáról.

– A kollekció témája a szerelem, mert most nagyon szerelmes vagyok valakibe. Vallotta be és a szerelmes szónál nem nézett a szemembe, kerülte a tekintetemet, nehogy rájöjjek, hogy *belém* szerelmes.

– Minden ruha tele van szívekkel, extrém színekkel és fazonokkal. Arra gondoltam, hogy lehetnél a próbamodellem,

tudod, akire próbálom a ruhát tervezés közben – mondta, szétterpeszkedve a bőrpadon, majd folytatta:

– Kellenek a méreteid, hogy rád szabjunk mindent ruhát – rágcsálta az eviános flakonjának a műanyagkupakját.

Teljesen elképedtem, de őszintén örültem. *Már láttam magam előtt, ahogy rám fogja próbálni a ruháit, és majd rájön, hogy milyen tehetséges vagyok és együtt fogunk tervezni... Ez lesz a legszuperebb nyaram.* Mikor megjött az edzője, felállt és adott egy puszit, mondván, hogy a beszélgetés elején elfelejtett megpuszítani.

– Majd még fent is beszélünk! – köszönt el. Nem tudtam mi történt vele, de mindenképpen valami jó dolog, mert ma nagyon édes volt. Fel sem fogtam, hogy éppen az előbb árulta el, hogy szerelmes.

Fent találkoztam a Szőkével.

– Már régóta nem láttuk egymást – köszönt és megpuszilt.

– Igen – mondtam, és törtem a fejemet az orosz mondaton (hogy sivatagban érzem magam, amikor meglátom őt), amit már egy jó ideje terveztem, hogy elmondok majd neki, de most hogy életben láttam, sehogy sem jutott eszembe. Végül nem mondtam semmit.

Ma megszólítottam a kopasz divattervezőt.

– Jó a nadrágod! – dicsértem meg a babarózsaszín edzőnadrágját.

– Ralph Lauren – mondta, majd megkérdezte, hogy hívnak, és hogy honnan jöttem. Kellemes energiája volt. A barátai nagyon irigykedtek rá, mikor látták, hogy beszélget velem.

Megjelent az Attractívós is. Farmerben és pólóban edzett, mint mindig... aztán pedig a régi jó, Iván.

- Hát te nem Letviában kéne, hogy legyél? - kérdeztem.

- De, csak hamarabb hazajöttem, mert lázas vagyok - kellemesen elbeszélgettünk. Tanácsoltam neki, hogy szedjen C-vitamint, mert nagyon fáj a torka. Közben Manuel odaküldte Milót a közelünkbe hallgatózni.

A mosdóból jöttem ki, Manuel pedig a tükörből figyelt. Amikor odaértem a közelébe, megfordult.

- Végeztél? - mosolygott.

- Nem, és te? - kérdeztem vissza.

- Én sem - vigyorgott, és lassan visszafordult az edzőhöz. Egy kívülről számára teljesen úgy nézhettünk ki, mint 2 pisis óvodás, akik szerelmesek, de nem tudnak 2 szónál többet váltani egymással.

Később Manuel kihúzta magát, felemelte a fejét és büszke léptekkel odament Ivánhoz. Játszotta neki a nagymenőt. Az időjárásról kezdett el vele beszélgetni, mivel nincsenek közeli kapcsolatban, nem tudott más témával előrukkolni. Iván nagyon meglepődött, mert ezelőtt még soha sem beszéltek. Ez a Manuel olyan dilis. Nem tudom mit akart Ivántól. Csak azért ment oda hozzá, mert megtudta, hogy nyomul rám. Ez ugyanolyan, mint, hogy csak azért vásárolt be Los Angelesbe Benynek a Mamáéknál, mert azt hitte, hogy szeretem a stílusukat.

Mikor bementem a nyújtóba, már ott volt Manuel.

Letettem a szőnyegemet 1 m-re tőle. Az edzője mondott neki valamit a parfümömről, amin összerosolyogtak. Manuel feküdt a földön és rám pillantott szerelmes tekintettel, majd az edzőnek odasúgta: „sexy, très sexy!” majd megint rám nézett.

– Olyan nehéz. – mosolygott. Először nem esett le nekem, hogy a gyakorlatról beszél. Annyira örültem, hogy most már kereste a lehetőséget arra, hogy beszélhessen velem. Megkérdeztem, hogy izmosabb lett-e, mióta utoljára láttam. Annyira huncut. Végignézett magán.

– Nem tudom. Én észre sem vettem. Miért? Te úgy látod, hogy izmosabb lettem? – kérdezte, mintha tényleg nem látná magán. Nagyon jól tud színészkedni.

– Én úgy. Nagyon izmos és férfias lettél – ezen összerosolyogtunk. Aztán a tetoválásairól beszélt.

– Ezek itt George és Marta a „Nem félünk a farkastól” című filmből van, a két maci pedig papa és fia mackó – annyira örültem, hogy végre beszélgettünk. Úgy éreztem, hogy kezdjük megszokni egymás társaságát és már nem leszünk annyira zavarban, mint azelőtt. Hazafelé menet odaszóltam neki:

– Talán látlak lent – mondtam. Manuel rám pillantott az ellenállhatatlan tekintetével.

– Látjuk egymást, Angel – mondta ki a nevemet. A lépcsőn lefelé menet végig azt játszottam le újra és újra, ahogyan kiejti a nevem.

Mikor elkészültem, ők már kint vártak rám a Szőkével a terem bejárata előtt a párkányon ülve, mint két romantikus regényhős. Manuel megdicsérte a D&G szoknyámat, amit aznap

vettem. Erre körbefordultam neki. Miló feltűnően végigmért a tekintetével. Az átlátszó csipke felsőmön hosszabb ideig legeltette a tekintetét, Manuelnek szerencsére nem tűnt fel, mert ő is ugyanazt csinálta, mint a barátja.

– Már te is végeztél? Csak egy órát voltál? – fordultam Milóhoz.

– Már 2 óra telt el, Angel – válaszolt Manuel – de Miló óriási izmaihoz 8 óra edzés is kevés lenne.

Ezen nevettünk, Manuel akármit mond, az vicces. Aztán csend következett. Mivel már nem mondtak semmit, úgy döntöttem, hogy megyek.

Szerdán már 6-kor ott voltam az edzőben. Az egész termet bejártam, de Manuel nem volt sehol. 7: 20-kor láttam meg a vádligépnél, mert éppen integetett, majd odahívott magához.

– Nem tudtam még beszélni a lánnyal, aki intézi a modelleket... Mikor repülsz haza, pénteken? Mert ha este, akkor bejöhetnél reggel az irodámba. Mit szólsz? - *Nem igaz ez a pasi... Még most is egészen az utolsó pillanatig húzná a találkozót. De nem jött be neki, mert reggel indult a gépem.*

– Na jó, akkor holnap kell bejönnöd. Mindig be van kapcsolva a mobilod? – mondta fapofával.

Úgy tett mintha nem ő lenne az, aki már hónapok óta hívogat hangért, és akinek még hajnali 4-kor is felveszem a telefont. Mekkora színész!

– Persze, mindig. Majd adok neked még egy névjegykártyát! – vettem fel a játékát.

Pár percen belül megjelent a Szőke. Nevetgélt Manuellel, majd eltűnt. Aztán odajött hozzám a névjegykártyáért Manuel.

– Na, most mennem kell – adott egy puszit.

– De mikor jöttél? – csodálkoztam.

– 6-kor – füllentette. Tudtam, hogy ez lehetetlen, mert én már itt voltam 6 óra óta és ő csak 7:20-kor jelent meg. *Már megint mit forgat a fejében?*

Amint elment Manuel, egyből odajött hozzám a Szőke. Ma valahogy nagyon felszabadultnak és flörtölősnek tűnt.

– Te mindig ezen a gépen vagy Angel. Biztosan nagyon izmosak a lábaid - *Te jó ég!!! Mi van ma a Szőkével??? Ez az új csapda??? Végighúzta a tenyerét lassan a combomon – Egyszer szívesen megnézném a lábaidat rövidnadrágban, nem mindig ebben a hosszú leggingsben – kacsintott és ment edzeni. Ma rajta is a „pucéron szebb vagyok” atléta volt. Ekkor esett le, hogy a mai terv az, hogy vajon el tud-e csábítani Miló, ha nincs itt Manuel.*

A vádligépen edzettem, amikor megláttam Kent. Az Attractívossal és a Sylarrel beszélgetett. Azzal, aki a gyémántos haverja. Ken rám nézett és odajött hozzám.

– Nagyon megérintettél a múltkor, amikor azt mondtad, olyan vagyok, mint a Ken baba. Jól esett – udvarolt. – Elveszed az eszem az edzésről, Barbie! – nevetett és folytatta a tornát. 5 perc múlva bejött a mellettem levő géphez edzeni.

– A családom bort gyárt Amerikában. De én nem iszom. Tudod, Ken tökéletes és nem iszik alkoholt – nevetett. – Dolgozol a divathéten? Modell vagy, ugye?

- Lehet, hogy fogok dolgozni - igyekeztem lezárni ezt a témát, mert tudtam, hogy Manuel fog segíteni és nem akartam kavarni. De elgondolkoztató volt, hogy honnan tudja Ken, hogy fel fogok lépni a divathéten? Lehet már terjednek a hírek a teremben arról, hogy modell leszek és hozzá is eljutottak.

Edzés után a taxit vártam, amikor odaállt mellém Ken és megpuszilt.

- Gyönyörű a cipőd, Barbie - mosolygott - Holnap találkozunk! - tette hozzá és odébb ment beszélgetni az Attractívossal és Sylarral.

Megérkezett a taxim, de egy méterrel távolabb állt meg. Szaladnom kellett, nehogy ott hagyjon. Ken is szaladt velem. Nem tudtam, mire készül. Ekkor valami nagyon jó dolog történt. Ken egy elegáns mozdulattal kinyitotta a taxi ajtaját és besegített az autóba. Teljesen elkábultam. Ken egy igazi úriember! Még a kocsiban ülő Klárinak is integetett.

- Te lány! Ki volt ez a pasi? - Klári még köszönni is elfelejtett nekem, annyira Ken hatása elé került. - Szívdöglesztő, pedáns és fiatal. Na meg a többiek, akik kint álltak a bejáratnál - képedt el teljesen.

Az irodai találkozás napja...

Már reggel 8-kor kipattantam az ágyamból.

- Klári kelj már! Ma van a nagy nap! - noszogattam az ágyban fekvő asszisztensemét.

- Jaj, Angel hagyjál már. - kérte mosollyal az arcán, valószínűleg valami kellemeset álmodhatott Kenről.

- Klári! Kelj fel! - szóltam most határozottabban.

- Jaj, én nem bírom a korán kelést. Este tovább szeretek fent maradni, mert nem jön álom a szememre csak 2 után. Reggel meg aludnék 11-ig is. Nekem grófnőnek kellett volna születnem, nem pedig asszisztensnek - motyogott Klári magában, közben lassan feltápáskodott az ágyból.

- Na és most mi lesz? Hányra mész, kisasszony? - ásított.

- Hát azt még nem tudom. Csak annyit mondott Manuel, hogy majd hív. Amíg elkészíted a reggelit én összeválogatom a ruhát, amiben megyek.

Már a fehérnemű kiválasztásánál elakadtam.

- Szerinted milyen fehérneműben menjek? Ott előtte kell majd átöltöznöm, vagy ha nem előtte, de szerintem tutira nem fogja kibírni és átkukucskál majd, hogy leellenőrizze milyenek a fehérneműim. Tudod, Benynek nem mondtam el, hogy milyenbe járok, hiába kérdezgetett.

- Szerintem mindenképpen valami nagyon dögösbe menj! - lépett be Klári fogkrémmel a kezében.

Mutattam neki három variációt. Egy fehér csipke fűzőszerű felsőt, ami eléggé átlátszik, egy rózsaszín csipkét és egy fekete csipkét. Végül elől fekete selyem, hátul átlátszó tüll bugyit, fekete push-up melltartót és rá egy v-nyakú fekete, áttetsző csipke bodyt vettem fel.

- Hát te nem vagy semmi!!! - lepődött meg Klári fogkrémmel a szájában.

Sokáig készülődtem, 3-szor írtam sms-t Manuelnek, hogy írja meg mikorra menjek. Már 12 óra volt, de még semmi hírem sem volt róla. A legutolsó sms így hangzott.

„A mai az utolsó napom. Holnap elrepülök és nem akarok anélkül hazamenni, hogy nem mutatom meg neked a kifutójárársomat. Angel”

– Jaj, lehet, hogy megint csak átver, mint a marlys kávézással is tette – hirtelen megcsörrent a telefonom.

– Hív! Gyere gyorsan! – kiáltott Klári a telefon mellett ugrálva.

Manuel volt az, kiírta a telefonom a nevét. Izgatottan vettem fel a telefont. Nagy csend után szólt csak bele, lehet, hogy már megszokta, hogy névtelenül mindig így hív és csak később jutott eszébe, hogy most kimutatja a saját számát a telefon és muszáj beszélnie.

– Még mindig itthon vagyok Angel. Azért nem hívtalak, mert nem járnak a taxik Párizsban és nem tudom, hogy menjek be a munkahelyemre. Amint beérek az irodámba, felhívlak. De még nem tudom, hogy mikor. Jó? – mély hangon sok szünettel tagolva beszélt.

– Te jó ég! Nem járnak Párizsban a taxik! Hát ez a fiú! Ez teljesen hülyének néz téged? – nevetett Klári. Tényleg eléggé gyenge és nagyon átlátszó kifogás volt, mivel Párizs tele van taxikkal, több a taxis kocsi, mint a normál, a másik meg az, hogy Manuel mindig rendel magának taxit telefonon, és igaz, hogy néha szoktak sztrájkolni a sofőrök, de ezen a napon nem volt sztrájk.

- Na mindegy. Most már legalább tudjuk, hogy ma lesz a találka az irodában. Nyugodtam meg egy kicsit. - én még folytattam volna az egész napos egyhelyben ülést a lakásban, kész sminkkel, hajjal és teljesen felöltözve, ha Klári nem józanít ki.

- Na ebből elég volt! Van a ház előtt egy jó olasz étterem és lemegyünk oda! Nem fogsz itt ülni az ágyon egész nap a hívását várva, mint egy hülye!

- Rendben, de várj, hagy tegyem be az Aszút, amit viszek neki - elindultam a hálósobába megkeresni az üveget.

- Aszút?? Te Tokajit viszel neki? Na, ha azt bevágja, nem marad majd meg a lábán. - nevetett Klári - tudod, hogy az Aszú csak itatja magát. Olyan fincsi, hogy iszod-iszod, a végén meg már észre sem veszed és fel sem bírsz állni.

- Jaj, csak nem issza majd meg egyből!? - ráztam a fejem.

- Na mindegy. Az a lényeg, hogy ha felbontja az üveget és megkínál, akkor te ne igyál belőle, mert a fejedbe fog szállni. Maximum egy kortyot igyál, hagyd, hogy ő igya meg az egészet - mondta el Klári kb. százszor. - Érted? Ő igya meg az egészet!

Annyira sokáig nem hívott fel Manuel, hogy ebéd után még sétálni is volt időnk. Bementünk egy pici boltba, ahol találtam egy óriási karimájú fekete kalapot, ami olyan szuper volt, mintha legalább Galliano tervezte volna.

- Na, ez lesz a fejemen! - határoztam el magamban.

3-kor felhívott Manuel amerikai asszisztense a Manuel mobiljáról, és elmondta a címet, hogy hova menjek 4 órára.

Gyalog mentünk el az irodájáig, ami kb. 10 perces út volt. Mindenki nézett az utcán, mint mindig.

- Good luck! - szólt hozzám egy hosszú hajú, koldus kinézetű pasi. *Na erre szükségem is lesz most!* - gondoltam magamban.

Bementem a 4 emeletes irodaházba. Két érzelemmentes üzletember állt az ajtóban. Nem fordítottak rám különösebb figyelmet.

A recepción feltelefonáltak és már oda is vezettek a lifthez. Fent kellett kiszállnom. Egy kis folyosón találtam magam. Ki volt írva Manuel neve, de mivel minden ajtó kártyával működött, várnom kellett. Végül kinyílt az ajtó.

- Szia! - vágott egy teljesen elképedt pofát, a középmagas, szürke, rövid ujjú pólót és farmert viselő, copfba fogott hajú asszony. - Angel vagy?

- Igen - feleltem és követtem.

- Manuel most tárgyaláson van és csak később fog csatlakozni hozzánk - készített fel. Észrevettem a félig nyitott ajtó mögül, hogy ott ül Manuel, fekete ingben egy körasztalnál egy miniatűr nagyságú szobában.

- Jééé! Angel! Szia! - invitált be a szobába. Megpusziltam. Szeméből sugárzott a büszkeség. Élvezte, hogy végre személyesen is megmutathat a munkatársainak. Azt hittem, hogy a „tárgyalás”, az egy nagyon komoly és szigorú dolog. Ezzel szemben annyit jelentett, hogy 5 ember ült egy körasztalnál és képeket nézegettek régi ruhákról, Manuel pedig rábólintott arra, amelyik tetszett neki. Amint beléptem a szobába, érezni lehetett, hogy már mindenki hallott rólam, és

nem keveset. Végigmérték a fekete kalapomat, az áttetsző harisnyámat (ugyanis nem mertem csipkébe menni, az már túl szexi lett volna a fehérneművel) és a pink cipőmet.

– Hoztam neked valamit! – pillantottam Manuelre.

– Juj! Mit? – rám villantotta elbűvölő és pimasz mosolyát.

– Egy üveg bort. Tokaji Aszú, a szomszéd városomból, amiről már meséltem neked – vettem elő a bort, ami egy muzeális darab volt. Manuel születési évének a termése. Annyira régi, hogy az üvegén már penészfoltok jelentek meg.

– Óh! Ez alkohol. Én nem iszom – mikor ezt kimondta, a teremben ülők többsége lesütötte a szemét a padlóra és magában elmosolyodott.

Aztán átkísért az asszisztense egy még az előzőnél is kisebb szobába.

– Mindjárt hozom a ruhákat, amiket felveszel majd! – nyögte ki és elviharzott.

A szobát egy hosszú íróasztal terítette be, rajta 3 computerrel és szanaszét hagyott papírtömbökkel, rajzokkal, vázlatokkal és képekkel. A falon pár régi ruha lógott. Mind Balenciaga. Úgy látszott, hogy újra tervezték kisebb átalakítással, a régebbi ruhákat. Az ablak mellett állt egy polc tele divatkönyvekkel. A-tól Z-ig az összes nagymárka könyvei. *Te jó ég! Ez a hely a paradicsom! Milyen jó lesz itt dolgozni!* - jártak a gondolatok a fejemben.

Jött is a lány, ideadta a ruhát, amit fel kellett vennem.

– Manuel választotta ki a ruhákat... direkt egyszerűeket, hogy koncentrálhasson a járásodra – mondta, majd ott hagyott

egyedül a szobában és becsukta az ajtót. Meglepődtem, hogy egyedül hagyott, mivel a modellek, a tervező és az összes dolgozó előtt szoktak átöltözni, pucéron járkálnak a próbákon. Én meg még egy teljes szobát is kaptam, bezárt ajtóval.

Milyen figyelmesek!!! Lehet azért hagyott magamra, hátha szégyenlős vagyok.

Elkezdtem levenni a ruhámat. Egy furcsa érzés kerített hatalmába. Úgy éreztem, mintha valaki figyelne. Mintha egy rejtett kamera lenne az irodában. *De hol?* - néztem zavartan körbe. Annyira nagy rumli volt, hogy képtelenség lett volna észrevenni, hogy merre van elrejtve. *A papírfecnik alatt, vagy a monitorok mögött, vagy a sok polc közül az egyikken???* A megérzéseim szinte sosem csalnak, mindig bejönnek. Próbáltam nem törődni ezzel, hiszen amikor már hivatalos modell leszek, akkor is fognak majd látni fehérneműben.

Felvettem a fekete ruhát és szóltam az asszisztensnek, hogy készen vagyok.

Manuel megállt a hosszú terem egyik végében és intett, hogy mehetek.

– De a végén ne pózolj, csak simán menj! – figyelmeztetett. A MySpace képeimről már biztosan tudta, hogy mennyire szeretek pózolni.

Annyira zavarban voltam és izgultam! Manuel ott állt karbatett kézzel és csodált engem, én pedig csak suhantam el előtte végig a folyosón. Annyira boldog és súlytalan voltam, hogy alig érte a lábam a padlót. Az egy számmal nagyobb Manuel Jackson cipőből csúszkált ki a talpam, de most ez sem

tudott érdekelni. Végre a kifutón lehettem és a nézőközönségem nem más volt, mint a világ egyik legnagyobb tervezője. A szívem csak úgy kalimpált, minden megtett lépésnél egyre gyorsabban vert. Ő csak ott állt velem szemben, nézett rám és gondolkozott valamin. Olyan ellenállhatatlannak tűnt, még ebben az óriási vastag fekete keretes szemüvegben is. Nagyon izgultam, hogy tetszik-e neki a járásom. Sokáig állt szótlantul. Ez a pár perc örökkévalóságnak tűnt.

– Keményebben! – szólalt meg. Én teljesítettem a kérését és végigmentem még egyszer.

– Tökéletes! – szólalt meg a végén – most megyek dolgozni, te vedd át a ruhádat és majd megmutatom neked a cruise cipőket, amikről meséltem.

– Ennyi volt? – csodálkoztam.

– Igen. Ez a casting. – mosolygott.

Miután átöltöztem, az irodája előtt kellett várnom, legalább 10 percig. Nem tudtam elképzelni mit csinálhat. *Lehet most nézi meg a rejtett kamerás felvételt arról, ahogyan átöltöztem???* Végül kiszólt, hogy bemehetek.

Ott ült a kör alakú irodájának a szélén található hosszú asztalnál. Leültem mellé, majd kínos csend következett. 10 cm-re voltunk egymástól. Ijesztően közel. Szinte halottam a szívverését. Elkezdte mutogatni az asztalon szanaszét heverő képeket, a szerelmes kollekció ruháiról.

– Ezek itt a cipők, a nadrágok, táskák, kalapok – remegett a hangja. A húsz évvel ezelőtti önmagára emlékeztetett. Láttam róla egy felvételt, az első divatbemutatójáról, amin annyira

szégyenlős volt, hogy nem mert kijönni a kifutóra a fináléban. A modellek ráncigálták ki. Most is annyira zavarban érezte magát... Szinte sajnáltam. Ekkor világossá vált, hogy ő az a srác, aki szótlán a szépségemtől és örülten belém szeretett. Nem is mert a szemembe nézni. Csak a képeket nézte és beszélt. Amikor egy olyan ruhához értünk, amihez alacsony cipőt tervezett, magyarázkodni kezdett nekem, mintha a főnöke, vagy a legbefolyásosabb vásárlója lennék.

– Ez., ez itt csak azért lapos, mert a cégünk vevői ezt igénylik. Tehát muszáj volt ilyeneket is terveznem – szabadkozott.

– Jaj, ezek a szalagok! Imádom a szalagokat – akadt meg a tekintetem egy ruhán, ami tele volt masnikkal.

– Tudom, hogy szereted a szalagokat! – mosolygott.

– De király, hogy a lány lábán a köröm ki van festve és a lakk teljesen elüt a cipőtől. Ez szuper! – ámuldoztam, de elmagyarázta, hogy ez csak véletlen. Nem ő találta ki, a modell már így jött a fotózásra.

Én annyira zavarban voltam, hogy az asztalon heverő koszos zsebkendőit szorongattam, amin magam is meglepődtem, mert senkinek se nyúlnék a zsebkendőjéhez. Túl finnyás vagyok. De őt annyira szerettem, hogy bármennyire nevetségesen is hangzik, de jó érzés volt megérinteni az elhasznált zsebkendőit. Tudtam, hogy az övé. De ő nem vette észre, hogy mit csináltam. Az erőlködése, hogy zavara ellenére is méltóságteljes hatást keltsen bennem, lekötötte minden figyelmét.

– Meg akarom neked mutatni a modell-imitációt – váltottam témát.

– Mit? – húzta össze szemöldökét, nem értette mire gondolok. Felálltam és leutánoztam neki Kate Mosst, Gisellet, majd Naomit, aki annyira jól sikerült, hogy a végén mikor hátracsaptam a hajamat, pont, mint Naomi szokta, Manuel olyan bájosan kacagott, mint azelőtt még soha.

– Jó volt mindegyik. De a saját járásod sokkal jobb! – lesütötte a szemét, és hogy zavarát leplezze, rendezgette a képeket az asztalon.

– Na! Akkor megmondtam, hogy bejössz egy castingre és itt voltál, megtettem. Megmondtam, hogy megmutatom az új ruhákat. Azt is megtettem. Tehát mindent teljesítettem amit ígértem – számolgatta a dolgokat a kezén.

– Most pedig beszélek majd pár emberrel rólad. Meglátom mit tehetek és majd hívlak. De, ha nem egyhamar foglak hívni, nehogy azt hidd, hogy elfelejtettem, mert nem, nem felejttem el!
– Már ekkor tudta, hogy nem fog hívni.

Miután összeszedtem a cuccaimat, megkérdezte, hogy megyek-e edzeni. Azt mondta, hogy ő még nem tudja. Egész nap ezen töpreng, hogy menjen-e. Így előre kizárta a lehetőségét, hogy megkérjem, menjünk együtt.

Még, hogy nem tudta, hogy jön-e edzeni. Mire az edzőterembe értem, ő már nagyban edzett. Ezek szerint, amint elmentem az irodából ő rohant is az edzőterembe.

Fent ült az edzőjével. Olyan szomorú képet vágott, hogy azt hittem akármelyik percben el fogja sírni magát. Annyira megsajnáltam szegényt. Úgy döntöttem, odamegyek hozzájuk

és elmondom, hogy egy pár napon belül már jövök is vissza Párizsba, hátha felvidul majd.

- Holnap hazarepülök, de majd hamarosan visszajövök – újságoltam az edzőnek.

- Tényleg?? – az addig búskomoran a padlót bámuló Manuel, a szavaim hallatán felkapta a fejét és rám mosolygott.

- Igen! – feleltem és folytattam az edzést.

Végig olyan gyengének és szomorúnak tűnt. Nem értettem mi lehet vele. Azért környékezte a sírás, mert tudta, hogy másnap hazamegyek?!

Edzés után a büfénél beszélgettünk. Teljesen le volt lassulva, alig pörgött a nyelve.

- Azért vagy szomorú mert megkértelek, hogy segíts, hogy modell lehessen? Mert ha ez a baj, akkor nem muszáj segítened! – nyugtattam meg.

Ő rám nézett. Fejét hátradobta és elengedte magát, mint egy csecsemő.

- Neem – lassan rázta a fejét és gyönyörködött a szememben – én annak nagyon örülök. Az nem probléma számomra – úgy mondta, hogy azt hittem, ott helyben elalszik. Alig forgott a nyelve.

Mi lelte ezt az ember?. - kérdeztem magamtól, amikor eszembe jutott, hogy az Aszú... te jó ég! Miután eljöttem tőle, lehet, hogy megnézte a videót, ahogyan átöltöztem és hozzá ünneplésképpen megitta az Aszút. Úristen! Tehát igaza volt Klárinak, hogy kell tudni mértéket tartani a tokaji bor ivászatában. De hát, Manuel honnan tudta volna?!

Erőt kapott magán.

- Sok sikert! - *mi?? Ezt meg minek mondja??? Összevissza beszélt* - Mármint. Mit is szoktak ilyenkor mondani? Bon Voyage, ami annyit tesz jó utat! - nyomott az arcomra egy gyengéd puszit. Szinte éreztem izzó leheletét a bőrömön.

Ezzel véget ért az irodás utazásom.

Otthon olvastam cikkeket Manuel legújabb kollekciójáról. Nagyon jó kritikákat kapott. Minden fontos újságíró imádta a ruhákat. Londonban volt a hivatalos bemutatója. Én őszintén örültem a sikerének és annak, hogy rólam tervezett. A lila lakk Prada táskámat teljesen ugyanúgy megcsinálta a párizsi márkájának, csak feketéből, a dioros aranykeretes vintage szemüvegemet is változtatás nélkül és a kedvenc színeimet, főleg magentát tervezett. Örömben azonnal írtam neki egy sms-t.

„Kedves Manuel! Most láttam az új kollekciót az interneten. Nagyon tetszik minden darabja. Teljesen az én stílusom. Minden vágyam az, hogy ezekben a ruhákban menjek végig Párizs utcáin! Büszke vagyok rád és gratulálok a sikeredhez! A te Angyalod!”

Nem bírtam nélküle élni. Egyre jobban szerettem Őt! A nap minden percében róla keresgéltem képeket a google-n, hogy minden nap lássam, hogy néz ki.

Találtam egy tv-műsort, amiben szerepelt Londonban.

Amikor megláttam, hihetetlen volt, hogy az elmúlt fél év alatt, amióta megismertem, teljesen megváltozott, megkomolyodott, megférflasodott. A meleg, ugri-bugri

kislányból, egy igazi, magabiztos férfi lett. Az interjút úgy kezdte a műsorvezető, hogy Manuel, mennyire jól néz ki.

– Nagyszerűen is érzem magam! Nagyszerű az életem! Az utóbbi időben próbálom távol tartani magam a balhéktól. – mosolygott Manuel.

Az interjúban a legérdekesebb az volt, amikor kérdezték, hogy mi foglalkoztatja mostanában és ő szemmel láthatóan zavarba jött és ezt válaszolta:

– Nos... tudod, 10 vagy 11 éve kaptam ezt a nagyszerű állást Párizsban – elkezdte ujjaival nyomkodni az arcát, zavartan csipkedni a szakállát. Látszott, hogy félrebeszél.

– Nem a karrieredre vagyunk kíváncsiak, hanem a magánéletedre! – vágott közbe a riporter, nem hagyta magát.

– Igen, tudom. – zavarában, már szinte fetrengett az asztalon, de a magánéletéről akkor sem akart beszélni – szóval pár éve megtanultam más szemmel nézni a művészetet. Járok galériákba, festményekkel díszítem ki a házam – folytatta a rizsázást. Végül a riporter látta, hogy Manuel félrebeszél, így hagyta had beszéljen arról, amiről akart.

Szerintem életének ebben a szakaszában volt a legkíváncsiabb, szexisebb és kiegyensúlyozottabb. Nagyon szuper formáját élte meg. Igazán boldognak és elégedettnek láttam.

6. fejezet

Darling, hozzám jössz feleségül?

Következő utazásom előtti nap Klári írt egy sms-t Manuelnek.

„Angel holnap érkezik 4 órakor. Várd a reptéren egy csokor vörös rózsával! Legyél olyan, mint Richárd Gere! Csupa feketébe öltözz. Angel értékelni fogja! Tudod, hogy szereti a Micsoda Nő c. filmet! Klári”

Manuel természetesen nem reagált az üzenetre semmit.

Ezúttal Emily néni volt az útitársam, aki nyilas, pont úgy, mint én és Klári. Klári korabeli, szőke hölgy, akinek bevásárlóközpontja van. Gyerekkorom óta ismerem.

Egész repülőutón arról beszéltünk Emily nénivel, hogy mit fogok csinálni, ha Manuel tényleg ott fog állni a reptéren, amikor megérkezek. Elképzeltem, hogy leszálok a Charles De Gaulle reptéren és a tömegben megpillantom a szerelmemet, Manuelt, aki fekete lakkcipőben, fekete dioros öltönyben, fekete ingben, hátrafésült lezselézett fekete hajjal, karján a kb. 50 000 eurós arany Rolexével (ami kivillan az inge alól, és a kezében kb. 100 szál vörös rózsát tart majd), fog várni engem. Én majd elkezdek szaladni felé, egyre gyorsabban és ő is elindul felém. Megöleljük egymást, megpuszítjuk, a karjaiba ugrok, ő felemel, eldobja a rózsákat, a fülembe suttogja: „Angel szeretlek! Hiányoztál! Többé nem engedlek el, mert alig bírtam ki ezt az 5 napot nélküled!” Közben örömeiben forog velem,

nem akar majd letenni. Aztán beülünk a fekete limuzinba és elvisz minket Emily nénivel vacsorázni a házába.

Szóval leszálltunk. Hittem és vártam, hogy ott lesz Manuel a tömegben. Meg sem fordult a fejemben, hogy nem jön el. Ezidáig azt hittem, hogy a valóságban a szerelem, még egy szegény fiúval is olyan, mint a Pretty Womenben. Hát még egy ilyen milliárdossal, akivel az álmok csak valóra válhatnak! Számára lehetetlen dolgok nem léteznek.

Mindketten kapkodtuk a fejünket jobbra-balra, hogy hol lehet Manuel. A végén már arra is gondoltam, hogy beküldi Milót a rózsákkal, ő pedig a limóban vár rám, mert olyan félénk. Persze csak velem. Másoknak bír beszélni megállás nélkül.

Egy középkorú, fekete hajú brazil hapsit vettünk észre, aki a váróteremben ült, újságolvasást imitálva, de az újság mögül a tekintetével követte minden lépésünket.

– Gyere Angel, menjünk végig a csarnokon, nézzük meg, hogy fog-e a pasas követni minket! – szolt Emily néni és már el is indultunk a hosszú csarnokban. A férfi pár percen belül felállt, közelebb jött hozzánk és egy oszlop mögül nézett minket. Mikor tisztes távolságba kerültünk, követni kezdett. Majd hirtelen megfordultunk és a mozgópadlón elindultunk visszafelé és beültünk egy kávézóba, vártuk, hogy a hapsi elmenjen. De ő nem távozott, hanem odajött hozzánk és egy papírdarabot nyújtott át.

Gyorsan vert a szívem, azt hittem, hogy üzenetet kézbesített Manueltól. De nagy csalódásomra csak egy francia telefonszám volt a papíron.

Mikor kimentünk taxit fogni, láttam a reptér bejárata előtt álló, lesötétített ablakú luxusautókat, amelyek sofőrei táblácskával a kezükben várakoztak az utasokra.

Nagyon elkeseredtem. Eszembe jutott, hogy mennyi inspirációt adok Manuelnek és még nemhogy egy kocsit, de még taxit se küldött értem, az egyetlen dolog amit küldött, egy kém volt. Ekkor csalódtam benne másodszor.

Az apartmanunk egy picit, de nagyon ötletes és barátságos lakás volt. Lezuhanyoztam, felöltöztem és már mentem is edzeni.

Az edzőteremben a Nyalós megpuszilt. Csak egy napos jegyet akart adni, de én erősködtem és féléves bérletet vettem.

Mivel nagyon későn érkeztem, gyorsan felrohantam utcaruhában a férfiterembe, hogy nehogy elkerüljük egymást Manuellel.

Ő már ott ült a vállizmosító gépen. Mikor észrevett felragyogott az arca és már a távolból integetett.

Megpusziltam. Elmondtam neki, hogy nagyon jól érzem magam és, hogy nemrég érkeztem.

– Átöltözöl, vagy ebben a ruhában fogsz edzeni? – mutatott a Gallianós, fehér platformos szandálomra.

– Á, persze, ebben fogok edzeni! – viccelődtem. Ezen elnevette magát, de annyira édesen, mintha tényleg vicces lenne amit mondtam. Ez az a fajta „szerelmes nevetés” volt, amikor akármit mond a szerelmed, te mindenképpen nevetsz rajta, mert szereted őt.

Tehát ő nevetett és egymásra nevettünk. Annyira jól éreztük magunkat.

Öltözködés közben találkoztam a Mamával, aki nagyon örült nekem. Megdicsérte a vintage Escada szürke szoknyámat. Azt mondta, hogy mindig olyan tökéletes a kinézetem és szeretne ő is hozzám hasonlóan öltözni.

Miután felöltöztem, összefutottam a férjével, aki kedvesen mosolygott rám.

Annyira jó volt megint az edzőteremben lenni. Újra otthon éreztem magam.

Éppen futottam amikor odaszólt hozzám valaki:

– Hi, Barbie! - *Úristen ez csak Ken lehet!* Abbahagytam a futást és megpusziltam. Aztán hívott, hogy menjünk át a férfiterembe. Közben beszélgettünk, nevetgélünk, jól éreztük magunkat. Manuel is a férfiteremben edzett, és amikor meglátott minket Kennel röhögcsélni, teljesen elkomorodott. Nem is gondoltam, hogy annyira féltékeny, hogy rosszul fog neki esni, ha más pasikkal is beszélgetek.

Odajött hozzám Miló beszélgetni, alig mondott két szót, és Manuel már ott is termett, és haragosan felszólította Milót, hogy menjenek öltözni azonnal.

– Veled, majd lent beszélek – lökte nekem álvigyorral az arcán. *Nem tudtam mi ütött bele. Valami rosszat csináltam?*

Mire átöltöztem, ők már kint vártak rám a terem előtt. Egy motornál álltak és a falnak támaszkodtak, mint két tini.

– Na, készen vagyok! – a legkedvesebb mosollyal fordultam Manuelhez.

– Jó! – visszamosolygott és elnézett a másik irányba – Mi is.
– Mire vagytok készen? – harapófogóval kellett minden egyes szót kihúznom belőle.
– Készen a munkára! – felelt cinikusan.
– Hogy? De hát már este 8 van. Te ilyenkor dolgozol?
– Sosincs késő a munkához – intett Milónak és már puszi nélkül el is indult az utca végén várakozó taxihoz. Majd félúton diadalittasan hozzátette:

– Ja, és holnap megyek Londonba. Legyen szuper éjszakád, drága Angel! – mondta és beszállt Milóval a taxiba.

Ahogy távolodott, én néztem utána. Akkor vettem észre, hogy húzogatta felfelé a farmer nadrágját, ami két mérettel nagyobb volt, mivel a Miló ruháit vette fel.

Végigfutott a fejemben, az is lehet, hogy tényleg eljött a Richard Gere fekete szerelésben és az edzőteremben akarta átadni a rózsát, csak látott Kennel társalogni és félre értette. Azt hitte, hogy én minden pasit csak hülyítek és meggondolta magát.

Én csak álltam ott az üres utcán egyedül, faképnél hagyva és nem értettem mi történik éppen velem. *Ma jöttem, ő meg képes itt hagyni??? Mi a franc baja van? Sajnos az aggodás minden helyzetben óriási energiaveszteséggel jár, el is ment az összes energiám.*

Ezért este úgy döntöttünk, hogy elmegyünk az Eiffel toronyhoz, energiát gyűjteni.

Egy belső hang folyamatosan azt súgta nekem, hogy nem is utazott el, csak engem szívatott. Biztos taktikázik, hogy magába bolondítson.

Felmentünk a toronyba. Óriási nagy sor volt, még 6 órákor is.

A toronyból a házához mentünk, ahol láttuk, hogy égnek a villanyok. Nem hittem a szememnek. Minden lámpa fel volt kapcsolva, és az ablakok tárva-nyitva. Vacsorát tarthatott, mert nők és fiúk álltak pezsgőspohárral a kezükben. Mikor megláttam, hogy egy férfi kiállt az ablakba, bepánikoltam és elszaladtam. Emily néni ekkor még közelebb ment az ablakhoz.

Te jó ég! Éppen most buktat le engem! Őrjöngtem magamban és takartam az arcomat. Próbáltam jelezni neki, hogy jöjjön el onnan, de ő felém se nézett, nem tudta leküzdeni a kíváncsiságát.

- Értsd meg Angel, nagyon érdekelt, hogyan partiznak a hírességek! Muszáj volt megnéznem. Máskülönben meg, Manuel biztosan hozzászokott már, hogy sokan megállnak a háza előtt nézelődni, hiszen turista látványosság. Azt is hihették, hogy csak a háza építészeti megoldásában gyönyörködtem – hiába próbálkozott Emily néni, de nem tudott megnyugtatni.

Viszont jó dolgot is láttam. A hálósobája ablakára volt ragasztva két óriási méretű szívecske. A nagy szívek kis rózsaszín és kék szívecskékből lettek kirakva. Elájultam, hogy ez a Manuel tényleg olyan, mint egy szerelmes kisfiú.

- Jaj, Emily néni! Én akkorát csalódtam, hogy becsapott és itthon van. Azt akarja, hogy szenvedjek azért, mert

beszélgettem Kennel. – sopánkodtam.

– Óh, Angel! Nem értem én ezt a fiút – sajnált Emily néni. – Szerintem, nem érdemes rá várnod! Válaszd külön a szerelmet a munkától és keress egy másik segítőt! Tudod, hogy mi az én jelszavam? Ha nem találok utat, török magamnak! – buzdított tovább.

Egész éjszaka azért imádkoztam, hogy álmodjam meg, hogy mi tévő legyek, hogy modell lehessek, mert mostanra már megint az volt minden vágyam, hogy modell legyek.

Reggel, csak úgy kipattantam az ágyból és keltettem Emily nénit.

– Megálmodtam! Tudom, hogy ki a segítő! Napóleoni az! – lelkesedtem. – Gondolhattam volna már rá hamarabb is, hiszen ő egy igazi nyilas!

– Rendben van, de hogy találjuk meg? – nézett rám Emily néni.

– Az a lényeg, hogy figyeljük a jeleket, mert a jelek utat mutatnak – megkértem Emily nénit, hogy ő is figyelmesen járjon Párizs utcáin, mert a jelek mindig ott vannak előttünk, csak észre kell vennünk. Az, az okos ember, aki felülről szemléli az eseményeket.

Épp a Marais utcáin sétáltunk, amikor megláttam 3 koldust. Ekkor beugrott, hogy olvastam Napóleoniról, hogy az egyik kollekcióját a párizsi koldusok ihlették és nagyon kedveli őket, még beszélgetni is szokott velük. Megkérdeztem a koldusokat, hogy látták-e már Napóleont valaha itt futni, de még hírét sem

hallották, pedig pár percen belül körém gyűlt legalább 40 hajléktalan. De sajnos még egyik sem látta.

Aztán leintettünk egy taxit. A sofőr művészpofa volt, úgy nézett ki, hogy egy kicsit belőtte magát.

– Annyira szép arcod van, modell vagy? – kérdezte lassan angolul.

– Sajnos nem. Éppen Napóleonit keresem, hogy segítsen, hogy modell lehessen. De nem tudom hol lakik.

– Én tudom a címét, már jártam nála, virágot szállítottam ki neki. Elviszlek hozzá. Szerintem fog neked segíteni, mert nagyon rendes ember és te annyira gyönyörű vagy, hogy meg fogod őt érinteni – a sofőr kitett minket a tervező háza melletti virágboltnál.

Egy nagy csokor Liliommal álltam a kapujánál. Nagy levegőt vettem, becsengettem és erre magától kinyílt a kapu. Mikor megláttam, hogy a lépcsőház ajtaja is nyitva van, elkezdtem szaladni, nehogy bezáródjon. Olyan gyorsan, mintha az életemért futottam volna.

Felmentem a lépcsőn. Ma is óriási kalapban, Galliano cipőben, 20 cm magasban, és gésa övben díszelegtem.

Egy fiatal, barna hajú srác nyitott ajtót, aki a tervező személyi asszisztense. Elmondtam, hogy a mesterhez jöttem. Ő kedvesen a tudtomra adta, hogy ma nincs itt, de holnap 1 l-re visszajöhetek.

Meglepődtem, hogy ilyen egyszerűen ment az egész és holnap fogadni fog a tervező.

Másnap reggel lázasan készülődtem. Tudtam, hogy ez egy nagy nap lesz. Nagyon izgultam, mivel felnéztem Napóleonira. Őt tartottam a legkülönlegesebb tervezőnek a világon.

Elképzeltem, hogy a műtermében fogad és rám adja a ruháit, mivel megihletem majd a szépségemmel és nem fogja kibírni, hogy ne lásson a kreációiban. Ő volt a mester a szememben, akinek a tanítványa, jobb keze, segédtervezője szerettem volna lenni, és a műtermét beragyogni, mint egy Angyal.

Úgy gondoltam észreveszi majd, hogy milyen tehetséges vagyok és felkarol engem, pont, mint ahogy őt is felkarolták fiatalkorában.

Becsengettem és már mentem is fel a nagy csokor liliummal a karomban. A szívem a torkomban dobogott.

Egy alacsony, ápolatlan, vörös hajú nő jött ki az ajtón. Egy piros pólót és konyharuhát viselt.

– Kit keresel? És ki vagy? – kérdezte fennhangon.

– Angel a nevem és Napóleonhoz jöttem. Az asszisztense mondta, hogy ma jöjjenek 1 l-re.

– Na ezt kétlem, mert én vagyok az asszisztense és sajnálom, de a tervező lázas beteg és az ágyában fekszik. Nem fogad vendégeket. A virágot itt hagyhatod, de te nem jöhetsz be!

– Ahogy bekukucskáltam az ajtón, láttam, hogy a nagy csokor lilium, amit hoztam előző nap, ott állt a vázában, az előszobában.

A lilium mellé odaadtam a névjegykártyámat is, reménykedve abban, hátha megkérdezi a Mester, hogy ki hozta ezt a sok szép liliumot.

Úgy éreztem, hogy a házvezetőnő csak gonoszságból rázott le és a Mester nem is tudta, hogy már kétszer jártam nála eredménytelenül.

Végig az járt a fejemben, hogy „aki nem próbálja meg a lehetetlent, az nem kapja meg a lehetségest sem.”

Másnap felvettem a legextrémebb Louis Vuitton lyukas sarkú, valódi arany szandálomat, rózsaszín pánttal, amit 2007-ben vettem és egy nagy partira tartogattam, eddig vigyáztam rá.

Megint beöltöztem hercegnőnek és intuícióm alapján 11-kor megálltam a házával szemben a járdán. Már jött is egy lesötétített ablakú fekete jeep, amiben, Cartier napszemüveget viselő helyes fiatal srác ült.

Napóleoni kapuja nyitva volt, mert éppen aznap vágták a sövényt.

A fiú mellettem parkolt le, majd kiszállt az autóból. Minden úgy alakult, ahogyan terveztem. Megörültem, hogy a tervezőnek pár percen belül jönni kell, hiszen itt van érte a kocsija.

A srác kiszállt a kocsiból fekete öltönyben és megállt tőlem 2 m-re. *A sofőr áll, én is... A kapu tárva-nyitva... SHOWTIME... időben jöttem!!*

A srác átállt a kocsival a kapu elé.

Mivel a járda legszélén álltam (akármelyik percben átszaladhassak az út túlsó oldalára, ha a művész lejön), az arra járó kocsikban levő emberek, közeliől láthattak és mindenki küldött nekem csókot, integetett, köszönt. A sofőr meg csak nézte, nem tudta elképzelni ki lehetek, hogy mindenki ismer

engem. Pedig csak azért integettek az emberek, mert tetszett nekik, hogy olyan voltam a kalapomban, mint egy párizsi nő, az 1930-as évekből.

Később a kocsik mind megálltak, azt hitték azért állok ott, mert át akarok menni az úton. A sofőr közelebb állt hozzám és intett a kocsisoknak, hogy menjenek tovább, mert nincs szándékomban átmenni az úton.

Te jó ég, vajon mit hisz a srác, hogy mire várok itt? Hol van már a művész??

A nap annyira sütött a fekete blúzomra, hogy teljesen felforrósodtam.

30 perce álltam, a lábamat már nem is éreztem a szandálban.

Egy lángost majszoló férfi megállt mellettem és nézte, hogy mit figyelek és mire várok. Közelebb ment a házhoz. Benézett a kapun. Magában mosolygott, majd eltűnt.

A bejárónő többször lenézett rám az ablakból. Napóleoni is kinézett az ablakából, mosolygott, mintha a sofőr már leadta volna telefonon a drótot, hogy itt várok rá lent. De nem nézett rám. „Úristen, mindjárt lejön!”

Lassú léptekkel jött az udvarából a kocsija felé, pont velem szemben, de csak üvegesen nézett maga elé, észre sem vett engem. Miután beszállt a kocsiba és fújta az orrát, rám nézett. Elment.

Aztán a semmiből előkerült a lángosos hapsi.

– Most ment el a tervező. Tetszik neked? – mikor feltette a kérdést, jobban megfigyeltem az arcát, ekkor ugrott be, hogy ő is ott állt velünk a sorban, amikor az Eiffel-toronyba mentünk

és másnap is láttam többször a városban sétálás közben. *Ez csakis Manuel kémje lehet... Most meg mit mondjak. ???*

– Igen – feleltem.

– Én ismerem! Itt lakom a szomszédban – beleharapott a lángosába és eltűnt. Most mit fog szólni Manuel, hogy eljöttem ide ???

Edzés előtt felmentem a terembe utcai ruhában.

Miló már ott állt a tv-nél fehér atlétában és sms-t írt valószínűleg Manuelnek. Nem vett észre engem.

Odaosontam hozzá. A fülébe súgtam érzéki hangon, hogy „Halló” és adtam neki két gyengéd puszit. Közben megfogtam a vállát. Hú, de jó érzés volt! Picit nedves volt a válla, lassan levettem a kezem. Mikor érdeklődtem, hogy-hogy ilyen korán jött edzeni, zavarba jött.

– Ez nem korán... már 5 óra múlt – mutatott a faliórára. Amúgy, sose jár vasárnap edzeni, főleg nem ilyen korán. *Tuti, hogy spiclizni jött.*

Aztán, amikor végigsuhantam a termen a Bájgúnár edző integetett, megállított és Kenre mutatott, aki már jött is felém és csókra nyújtotta az arcát.

– Nézd meg a „Ken-edzésprogramot”, hogyan teszek szert ezekre az izmokra – feszítette meg vállizmait.

– Ok – mondtam, de nem maradtam. Lementem átöltözni. A Fuxiás hapsi is csak csodált. Minden pasi azt mondta, hogy nagyon szép vagyok.

Később a Szőke az egyik barátját megpuszilta, olyan érzéki csókot imitálva, mint amelyet tőlem kapott az előbb, a fülébe súgott valamit, majd rám pillantott és összenevetett a pasival. Nem értem, hogy miért nevet ki engem mindig. Emily néni szerint azért utánozott engem, mert olyan jól esett neki a puszim, még nem volt szerencséje az Angel csókhoz, csak a Nyalóséhoz. A kettő ég és föld.

Bicajozás közben észrevettem, hogy bejött Ken a termembe. Gyorsan lesütöttem a fejem és becsuktam a szemem, mivel kerültem a társaságát, nehogy Manuel még féltékenyebb legyen.

Egyszer csak valaki simogatni kezdte a hátamat. Olyan félénken, gyengéden, kedvesen. Ken volt az.

– Remélem, nem hoztalak kellemetlen helyzetbe, hogy odahívtalak az előbb... mert ha igen, akkor sajnálom – többször is bocsánatot kért. Elmondtam neki, hogy ma nem vagyok olyan jó hangulatban.

– A Bájgúnár mondta, hogy úgy edzek, mint Rambó, én meg azt feleltem neki, hogy nem, hanem úgy, mint Ken – ekkor visszafojtottam a nevetést, mert semmiképpen sem akartam megbántani Manuelt azzal, hogy Kennel szórakozok... pedig nagyon vicces dolgokat mondott.

– Székelek – mondta a számomra ismeretlen szót.

– Hogy?

– Sze-ke-lek. Sze-ke-lek! – ismételte többször.

– Ez magyar szó?? Mondd el inkább angolul?

– I love you Barbie!

– Áh, szeretlek! – meglepődésemben fel se fogtam, hogy Ken éppen szerelmet vallott nekem.

– Megyek edzeni, majd később találkozunk – köszönt el és folytatta a futást.

Miló egész végig telefonált, vagy sms-t írt, alig edzett.

Én hamar végeztem, mert nem akartam, hogy Miló hülyeségeket írjon rólam, meg Kenről. Arra vágytam, hogy Manuel megbékéljen és jöjjön edzeni. Hiába volt ott 50 csúcspasi, engem nem érdekeltek, csak rá tudtam gondolni.

Mivel korán hazamentünk az apartmanba és unatkoztam, bekapcsoltam az internetet.

Minden nap megnéztem a Myspacet, hátha írt Manuel.

Jött egy baráti bejelölésem egy török sráctól, akit Attilának hívtak. Egy méhecske volt a főképe egy sárga virágon. Amikor észrevette, hogy online vagyok, rögtön írt.

Attila: Darling, hozzám jössz feleségül?:)

Én egyből gondoltam, hogy ez csak Manuel lehet, hiszen ki lenne olyan dilis, hogy egy méhecskét tegyen fel képnek és, hogy feleségül kérjen.

De hogy biztos legyek benne, hogy ő az, kitaláltam, hogy úgy írok neki, hogy ő George én pedig Marta a felesége, a testén lévő tetkóból kiindulva.

Angel: Igen, hozzád megyek, de csak akkor, ha Márta láthatja Georgot holnap a Mennysországbán.

Mártának nagyon hiányzik George és nem érti, hogy George, miért nem akarja, hogy Márta boldog legyen?!

Attila: Te tényleg egy igazi Angyal vagy:)

Habár George nem ment edzeni a Mennyországba, attól még szereti Mártát.

Ne aggódj, George és Márta boldogok lesznek örökké :-))

Tehát ez tényleg Manuel... csak ő lehet, hiszen egyből vette a lapot, a George és Mártás storyt. Még azt is tudta, hogy az edzőtermet hívjuk Mennyországnak.

Angel: Ha George akarja Mártát, akkor tennie is kell érte!

Attila: George annyira nagyon szereti Mártát... biztosan mindent meg fog tenni a szerelméért.

Nem akarja elveszíteni a szerelmét és tisztában van vele, hogy a szerelemben nincsenek lehetetlenek. De úgy tűnik, hogy egy kicsit félénk. Mártának segítenie kéne neki. Talán egy puszival, az arcára.

Angel: Mit szólnál egy öleléshez a csók mellé?

Attila: George valószínűleg úgy érezné magát, mint egy madár. Repülne a határtalan kék égen az angyalával.

Angel: Márta tudni szeretné, hogy mikor fog repülni George-val?

Attila: Ezen a nyáron, George légitársaságának már nincs több helyjegye, minden jegyet eladtak :-)). De szeretne Mártával repülni egyfolytában, örökké, megszakítás nélkül! Csak adj neki 6 hónapot. Kérlek!!!

Mikor elolvastam az üzenetét, majdnem összeestem. *Ezt meg hogy érti?? Nincs több jegye??? Mi???, és miért kell még 6 hónapot várnom? Már így is eltelt 7 hónap, amióta megláttam!*

„Márta több, mint 6 hónapot is tud várni, akár 100 évet is, ha George azt akarja, hogy várjon, mert Márta azóta szereti G-t, amióta először megpillantotta”- írtam neki válaszul. Ennek annyira örült, hogy a hangulatát szerelmesre cserélte ki a Myspacen és feltette a Leona Lewis Bleeding in love című szerelmes dalt.

Aztán megírtam neki, hogy ha tényleg szeretne engem, akkor segítene teljesíteni a vágyamat.

Attila: Mondd el, hogy mi az amire vágysz! Az lehetetlen, hogy George ne segítsen a szerelmének!

(Megírtam neki, hogy vele akarok dolgozni, inspirálni és a többi kívánságom pedig fent van a MySpacemen nagy betűkkel, 3 nagy szívbe beleírva (megnyitni Manuel Jackson divatbemutatóját, végigmenni a kifutón 7 ruhában és viselni a cruise kollekció szívecskés ruháit) ezt felelte:

Attila: Oh, Istenem, én édeském. Mit tehetnék érted? Tényleg nem tudom.:)

Amúgy pedig még sosem gondolkoztam azon, hogy modell legyen a feleségem.

Angel: Mesélj magadról, kérlek.

Attila: Darling valójában, nehezemre esik magamról beszélni, vagy írni.

Általában úgy élek, ahogyan az élet elvárja tőlem. Úgy gondolom, hogy elég erős vagyok ehhez az élethez.

Csak egy dolgot kérek az univerzumtól: Elköltözni egy kis faluba és ott élni békében és nyugalomban, a feleségemmel és a gyerekeimmel. Remélem, hogy meg fogom kapni ezt a kis

ajándékot. :) Mit is szeretek csinálni? Kávézni, cigivel, teázni, házi készítésű csokit enni és készíteni egyedül, sétálni, olvasni a történelemről, tudományokról és logikáról, ülni a csendben és hallgatni:)

G az íróasztalánál ült és azon tűnődött, hogy hol lehet és mit csinálhat éppen Márta. Hirtelen Márta gyönyörű arca felragyogott a George szívében, és ekkor tudta, hogy örökre fogja szeretni őt.

Én annyira örülök, hogy ilyen szépeket ír! Repdes a lelkem! Annyira romantikus! Szuper, hogy szerelemesek vagyunk egymásba. Már annyira szeretném látni, de ő nem jön edzeni, csak Milót küldi kémkedni minden nap.

Mindent tudni akart rólam, hogy mikor mit csinálok. Miket szeretek és miket nem, az életben. Megkérdezte, hogy mi a foglalkozásom, amire jó hosszú választ írtam.

Angel: Minden amit csinálni szeretnék az életben, az a modellkedés. Semmilyen más munkát nem tudok elképzelni. A ruhák érdekelnek a legjobban... minden nap készítek ruhavázlatokat, terveket. Imádom ezt a munkát! Szeretném megmutatni magam a világnak és minden részét szeretem a modellkedésnek. A fotózások, a pózolás, a sminkelés, a fodrászok, ruhák próbálgatása és bemutatása. Egyszerűen mindent! Ez az életem!

Csakis modell akarok lenni! Semmi más! Sosem fogom feladni! Soha!!!

De a modellkedés nincs összefüggésben az érzelmeimmel irántad. (Szóval, ha G nem fog nekem segíteni, nem baj... én

akkor is fogom őt szeretni!)

Attila: Én drága szerelmem! Megértelek téged teljesen. De mit mondhatnék? Ez a te életed. Nem akarlak összezavarni.

Tudod, a hírnév és a gazdagság nem jár együtt a boldogsággal, szerintem.

Csak egy dolgot tudok mondani: Ne bízz meg annyira az emberekben! Te annyira gyönyörű vagy és ártatlan.

Kérlek, ne bízz a férfiakban, a divatszakmában! A divatvilág nagyon veszélyes lehet egy ilyen ártatlan és tiszta lánynak, mint amilyen te vagy.

Talán te leszel a legszebb ügyvéd a világon. Biztos vagyok benne, hogy G akkor is boldog lenne, ha a feleségét sikeres ügyvédként látná. Na, mindegy...

Van egy kis munkám, tehát nem fogok ma éjszaka aludni. Beszélhetünk, amíg nem leszel álmos.

Ki vagyok én? Attila vagyok, ez az igazi nevem! Ankarában élek és egy bankban dolgozom. Ez teljesen megmagyarázza, hogy egy hétköznapi férfi vagyok. Remények, álmok, vágyak és érdeklődési kör. És te? Először is mi a neved?

Hajnali kettőkor búcsúzásként 2 szerelmes verset írt.

Attila: George szerelmes verset küld a szerelmének.

„Ha csak egy kívánságom lehetne,

Azt kívánnám, hogy minden nap lélegzeted hangjára a nyakamon, az ajkaid melegségére az arcomon,

Az ujjaid érintésére a bőrömön ébredjek fel.

És, hogy érezzem a szíved dobbanását az enyémmel...

Tudva, hogy senki mással nem találنام meg ezt az érzést, csak veled.”

És a második vers.

„Neked, az egyetlennek,
akit Isten küldött le nekem fentről,
az Angyal, akire szükségem volt,
és akit teljes szívemmel szeretek.”
Színes álmokat, jó éjszakát!:)

Olyan, de olyan fülig szerelmes vagyok! Sírni tudnék annyira szeretem őt! Amikor felolvastam a szerelmes levelét, a párnámat szorongattam izgalmamban. Ilyen szépet még soha sem írtak nekem!!! Istenem, olyan boldog vagyok!... Annyira szeretem! Te jó ég! Miket írt! Látom a fényt, a világosságot! Megfogom ismerni interneten, ő ettől bátrabb lesz és személyesen is fog hozzám közeledni.

Éjszaka alig tudtam aludni, már reggel 6-kor kipattantam az ágyamból. Gyorsan leszaladtam croissonért, amikor megláttam egy gyanús férfit, aki a lépcsőház ajtaja előtt állt. Már többször láttam a napokban a város különböző pontjain. Úgy tűnt, hogy ez is egy kém.

Semmi kedvem sem volt múzeumokhoz, de Emily néninek muszáj volt bemennie a Louvre-ba, hogy otthon elmondhassa, hogy járt ott, mert ha csak azt mesélné el, hogy azért jött

Párizsba, hogy egész nap kávézókba és éttermekbe járjon, akkor hülyének néznék és kinevetnék.

Olyan hatalmas az a múzeum! A bűvös üvegpiramis aljába kellett mennünk. A festmények csodálatosak voltak. A Mona Lisa festményen nagyon meglepődtem, mert én hatalmasnak képzeltem el, ehhez képest pedig ici-pici.

Emberek tömkelege állt sorba, hogy az üvegbe zárt és korláttal elkülönített festmény közelébe kerülhessen, és egy képet készíthessen róla. Teljesen olyan érzésem lett, mintha Mona rám nézne és így szólna hozzám: *Látod, milyenek az emberek? Itt állnak sorban körülöttem és fényképezgetnek az üvegen keresztül, mintha én lennék a világ csodája, pedig a képes lapokon sokkal jobban látszom.* Emily néni is beállt a sorba és képeket csinált, jobbról, balról, mindenhol. Én csak Manuelre tudtam gondolni. Leültem egy lócára és elővettem a verseit, amiket kinyomtattam. Újra és újra elolvastam. Nem tudtam betelni.

Tele volt képekkel, hasonlatokkal. Magam előtt láttam amit írt. Teljesen elkábított... alig bírtam aznap járni. Szeretem őt! Annyira gyönyörűeket írt! Százszor jobban szeretem, mint ezelőtt. Most kezdek csak igazán belezúgni.

Gyorsan végimentünk a múzeumon és már folytattuk is a napunkat a Napóleon kiállítással.

Napóleont egyszerűen imádom! Annyira kisbaba arca volt, de mint férfi nem az esetem. A kiállítás nagyon tetszett. Napóleon óriási fényűzésben élt.

– Nekem kell ez a fehér ruha! – kiáltottam fel, Josephine, a felesége estélyi ruhája láttán.

Mikor belenéztem a császár tükrebe, különös, búbajos érzés fogott el, mintha már néztem volna bele ezelőtt, a múltban... mintha egy álmot láttam volna.

A Divatmúzeum pedig eszméletlen. Emily néninek jobban tetszett, mint a szobrok a Louvre-ban. Elhatároztam, ha sztár leszek, csak haute couture ruhákban fogok járni. Elkápráztattak a csodálatos ruhák.

Mikor kijöttünk a múzeumból, ahol éppen Sonia Rykiel kiállítás volt, az ajtónál a művésznő pont előttünk ment ki az épületből és be akart szállni a rá váró limuzinba. Mikor meglátott engem, diszkréten, a szeme sarkából rám nézett, majd végigmért tetőtől talpig. Örültem, hogy felfigyelt rám és hogy láttam életben. Egész nap lebegtem. Sütött a nap, repültem és a szerelmem versének szavai csengtek a fülemben, részletei lebegtek a szemem előtt.

– Angel, mit szeretsz te annyira ebben a fiúban? – kérdezte Emily néni.

– Mit is szeretek benne? Hmm. Az orrát, a száját (a mámorító, kisfiús huncutsággal fűszerezett mosolyát. Amikor mosolyog, mindig az jár az eszemben, hogy mennyire helyes!), a hangját. Óh, az övé a legszebb hang a világon! Főleg, amikor énekel és a szexis teste... nagyon szexis, főleg amióta olyan izmos... Nagyon férfias lett!

Szeretem, hogy olyan közvetlen, jószívű, nyílt, barátságos, kedves, segítőkész, beszédes (ha izgul, néha túlzásba viszi a

dumát). A kezét is imádom! Már alig várom, hogy egész nap simogasson velem.

– Na és milyen lenne velem a házasság?

– Óh, csodálatos lesz! Már látom magam előtt, hogy reggel felkelek mellette, megcsókolom, amikor még alszik. Erre kinyitja a szemét, meglát engem és édesen rám mosolyog. Ő is ad egy csókot. Rajtam az általa tervezett hálóing van, rajta kismacsi és fekete atléta, aminek a hátán az áll, hogy: „Angel szerelme.”

Klári az új bejárónőnk. Már korra reggel Manuel kutyáival játszik. 9 után elkészíti a reggelit.

A kertben eszünk kettesben és a következő kollekcióról beszélünk. Segítek Manuelnek tervezni és én vagyok az összes kampányában. Köntösben reggelizek (rózsaszín tollasban). Miután ettünk, az ölében ülök és megölelem. Sokat nevetünk, aztán átöltözünk. Ráadom az inget, amit neki terveztem, ő meg rám adja az új nyakláncomat. Csak úgy ragyog az ingben.

Az új terveket bevisszük az irodájába. Anyagokat válogatunk. Rám próbálja a félkész ruhákat. Ebédelni a Marlyba megyünk. Manuel vicces és megnevettet engem, mint mindig. Aztán kimegyünk a Palais Royalba ruhákat tervezni és csókolózni... Szóval, kb. ilyen lesz a közös életem Manuellel.

Nem tudom, hogy ő lesz-e az életem párja. De úgy érzem, hogy fogunk járni, és ő lesz az, akivel elcsattan majd az első csókom. Hiszen neki van a legszebb ajka a világon.

6 órára mentem edzeni.

- Szia Angel. A lábaidról tudtam, hogy csakis te lehetsz az - állított meg kedvesen a Mama. Megkérdeztem tőle, hogy szerinte nagy modell lehetnék-e.

- Először is találnod kell egy designért, aki rád szabja a ruhákat, hiszen a mai modellek mind 2 m-esek. De a fotókhoz tökéletes a magasságod - én ezt egy jelnek vettem, hiszen Manuel pont, hogy levette a méreteimet az irodájában és biztosan rám fogja szabni a ruháit.

Úgy gondoltam 8-ig várok és ha addig nem jön Manuel, akkor hazamegyek. 8 óra után végigmentem a termen és ekkor észrevettem, hogy ott állt Manuel és beszélgetett Milóval.

Gyorsan leültem a kondigépemhez, egy perc alatt megittam az 1 literes vizem felét. Erőt kellett gyűjtenem. Fel sem fogtam, hogy eljött. Olyan más érzés volt látni az internetes beszélgetések után.

Végül odamentem hozzá és adtam neki egy puszit.

- Micsoda meglepetés, hogy látlak!. Mikor jöttél haza?

- Hmmm... meglepetés?? - szegény gondolkozni kezdett, mert elfelejtette, hogy azt füllentette, Londonba ment.

- Tudod, Angliából - segítettem neki...

- Ja. Igen. Angliában voltam és... mikor is??? Tegnap jöttem haza - nyögte ki nagy nehezen - és te hogy vagy?

- Én nagyszerűen. Ma voltam a Louvre-ban. Szuper napom volt - mondtam és már mentem volna edzeni, de ekkor megjelent Ken a semmiből és megpuszilt.

- A végén, vagy az elején jársz az edzésnek? - mosolygott.

- Öhhh. A közepén - feleltem frappánsan. *Jaj, ez a sok sokkhatás, ami ér itt engem...* Manuel annyira jó kedvű volt, még sosem láttam ennyire fiatalnak és boldognak Teljesen kivirágzott. Leült velem szembe nem messze, amikor ránéztem, ő éppen oldalra nézett és magában mosolygott, szinte nevetett. De én is pont ugyanezt csináltam. Végig az járt a fejemben, hogy Ő George én meg Márta és, hogy ez már egy affér, ami köztünk van, hiszen mindketten tudjuk, hogy szeretjük egymást. Ezek szerint neki is hasonló gondolatok jártak a fejében.

Hirtelen Ken beült mellém edzeni, direkt úgy, hogy Manuel mindenképpen lássa, hogy beszélgetünk.

- Voltál Manuel divatbemutatóján a múlt héten? - kérdezte cinikusan.

- Nem - feleltem. Nem is sejtettem, mit akar kihozni a témából.

- Haha - felnevetett - nem hívott meg téged? - csodálkozott.

- Ez ilyen vicces? - kérdeztem, Ken örömeztetését látva. Úgy tűnt, mintha direkt be akarná mártani Manuelt és rossz színben feltüntetni előttem. Ken ugyanis néha olyan, mint egy kis kobold. Egész este le sem tudtam vakarni magamról, folyamatosan szóval tartott. Közben odajött hozzánk a Szőke. Most tudtam meg, hogy ismeri Kent. Úgy viselkedtek, mint a legjobb haverok. Sunyin összemosolyogtak. A Szőke olyan volt, mintha jelzett volna Kennek, hogy jól megy a tervük, mert Manuel már tiszta ideg. Ekkor odanéztem Manuelre és láttam, hogy teljesen elkeseredett, hogy megint hapsikkal szórakozom,

de mit tehettem volna, nem küldhettem el Kent a francba, így is amióta ismerem Manuelt és tudom, hogy milyen féltékeny, mindenkit eltaszítok magamtól. Még csak rá sem nézek a hapsikra, nehogy kikezdj enek velem.

Az Attractívós is, amióta csak meglátott, annyiszor adott jeleket, de én visszautasítottam, levegőnek néztem. A Szőkének egész este feltűnően jó kedve volt.

Mielőtt hazamentem elköszöntem Manueltól. Szegény, még tőlem is jobban zavarban volt.

Mikor hazaértem az apartmanba, rögtön beléptem a MySpace-re. Ő már várt rám. Megkérdezte, hogy egyedül vagyok-e, amire megírtam, hogy igen. „Lehet, hogy fizikailag egyedül vagy, de én biztosan tudom, hogy George mindig a közeledben van, mindig ott van a szívedben. Szóval a szíved nincs egyedül.” – válaszolta.

Elmeséltem neki, hogy előző nap álmomban volt 1 közös kisbabánk, mert kíváncsi voltam, hogy hogyan vélekedik egy közös gyerek gondolatáról.

„Biztos vagyok benne, hogy George mindig arról álmodozik, hogy lesz egy kisbabája Mártától, és abban is biztos vagyok, hogy az álmok valóra válnak.” – felelte. Ennek nagyon örültem, mert imádom a pici babákat.

Hajnali 2-ig beszéltünk, majd búcsúzól ezt írta:

„George tudja, hogy az övé a legértékesebb dolog a világon: Márta szíve érte dobog! Jó éjt, szerelmem!”

Nem mondtam el Manuelnek, hogy hazamegyek másnap, mert nem akartam, hogy elkeseredjen.

5:30-kor szállt le a gépem Budapesten és én azonnal beléptem az internetre, mivel minden nap fél hatkor jött haza az internetes énje, Attila a munkahelyéről, és úgy akartam folytatni az internetezést vele, mintha én még mindig Párizsban lettem volna.

„Milyen az idő Párizsban?” – amint beléptem, egyből ezt írta. Aztán megkérdezte, hogy hány óra van Budapesten. Majd pedig azt, hogy Franciaországban, vagy Magyarországon vagyok-e. Elájultam és nem tudtam elképzelni, hogy ő honnan tudta, hogy én hazajöttem. *Talán még a reptérre is követett???* A beszélgetés elején érezni lehetett, hogy nagyon mérges volt, amiért hazajöttem. Támadt egy jó ötletem, amivel ki akartam engesztelni.

Több száz képet csinált Emily néni rólam Párizsban, amiken pózoltam különböző extrém helyeken, a Palais Royalban, az Eiffeltorony tetején, az Operánál, a Place Vendomén, hercegnős öltözékekben.

Elmondta, hogy éppen megvacsorázott és akár hajnalig is beszélgethetünk. Biztosítottam afelől, hogy a beszélgetésünk végére, tuti, hogy nem marad éhen. Ettől teljesen bepörgött és azt mondta, hogy nagyon türelmetlen.

Tudtam, hogy nagyon szereti nézegetni a képeimet és ki is akartam engesztelni, mivel hazajöttem. Ezért úgy gondoltam, hogy a beszélgetésünk közben több képet is fel fogok neki tenni a MySpacemre.

Angel: Szeretnél desszertet, édesem?

Attila: Wow! Desszert?. Igen! Úgy érzem, hogy nagyon megéheztem!

Erre feltettem neki egy csipke harisnyás képemet, de félbevágva, úgy, hogy csak a lábaim és a ruhám alja látszott. Erre egyből írt egy kommentet, hogy látni akarja a kép teljes verzióját. Én húztam az időt, majd feltettem Tom Jones-tól a „You can leave your hat on” című számot a profilomra, a fényképemmel együtt. Erre ő is feltette a vetkőzős számot a sajátjára. Nagyon élvezte a játékot és még több képet kért.

Attila: Ez minden? Még mindig éhes vagyok... farkas éhes!

Miután feltettem a képet, ezt írtam alá:

„és, a desszert honey. Ugye finomabb, mint a házi csoki?”

Ő egy percen belül válaszolt: – Teljes mértékben, teljes mértékben, baby... meg akarlak kóstolni!

Aztán még a levelében is írt erről a képről: Ez a kedvenc képem. Ezen annyira szép vagy, hogy lehetetlen egy férfi számára, aki látja, hogy ne szeressen beléd.

Ez a legszexisebb képed az összes közül. Még soha életemben nem láttam ilyen hihetetlenül szexis lábakat és a főképed a MySpacen azt mondja: SZERELEM! Minden definícióban, amit csak találhatsz a szótárban. Nagyon gyönyörű vagy! Majd folytatta az érzéseivel.

„Őszintén szólva... Tudom, hogy ez nevetségesen hangzik, de nagyon tetszel... talán szerelem első látásra. Amióta megláttalak karácsonykor az edzőteremben, csak rád gondolok! Minden percben rajtad jár az eszem! A szépséged teljesen megigézett!”

A következő képre csak 2 szót írt: „ Légy az enyém!!!”

Majd kitörtek belőle az érzései. Úgy látszik, hogy a képek és még a vetkőzős szám is túl sok volt neki egyszerre.

Attila: Ne csináld ezt velem, baby, ne csináld! :) Ok, ennyi elég volt ma estére, szerintem:) Oh, én babym, babym! Jobban szeretlek, mint azt ki tudnám szavakkal fejezni!

Nem hiszem, hogy tudnék nélküled élni. És tudom, hogy sose fogok!

Oh, baby, baby, annyira akarlak, hogy ez az eszelős szerelem, a halálba kerget!

Semmi mást sem tudok mondani, azon kívül, hogy „szeretlek”. Minden más, csak a levegővétel pocséklása lenne.

Szeretlek!

Majd komolyra vette a szót:

Attila: Van néhány kérdésem, édesem és konkrét, őszinte választ várok.

Első: Mit vársz el tőlem, az életed hátralévő részében?

Angel: Azt akarom, hogy életünk végéig szeress engem! Mindig legyél velem. Gyerekeket akarok tőled!

De valamit nem értek. Ha a desszertet jobban szereted, mint a házicsokit, akkor miért nem hagyod a fenébe a csokit és veszed el a desszertet, kóstolsz meg engem?

Csak vedd el a desszertet! Te jó voltál és megérdemled! Angyalok küldték neked!

Ne hagyd, hogy mások megegyék előled!

Attila: Te igazán hihetetlen vagy, Angel. Úgy fogok tenni. Életem végéig fogom enni ezt a fincsi desszertet!

Mivel ő álnevet használt az interneten, én is kitaláltam magamnak egyet. Tatjana lett a nevem, Puskin Anyegin című regényéből. Ettől kezdve az interneten, ő Attila. Én pedig Tatjana voltam.

Angel: Nagyon szerencsétlennek érzem magam, mert nagyon szeretem George-ot és szeretnék vele több időt tölteni életben, de ő nem enged magához közel. Amúgy még mindig éhes vagy? Sok dolgot ajánlhatok neked mára.

Attila: Micsoda lány! :) Úgy gondolom, mindent megeszek ma éjszaka, nagyon éhes vagyok!

Angel: Mit gondol George arról, hogy Tatjana holnap visszamegy Párizsba?

Attila: Tatjanának óvatosnak kell lennie, még George megeszi a végén.

Még tettem fel neki pár képet és vártam mi lesz.

„Még soha sem láttam ilyen szép kombinációját az édességnek, ártatlanságnak, szexualitásnak, és bájnak! Te hihetetlen vagy édesem! Teljesen megőrjítesz! Úgy csábítanak az ajkaid!” – írta az egyik képem alá kommentnek. Majd megkérdeztem, hogy volt-e már szerelmes?

„Igen, egyszer. Nekem teljes szívemmel kell éreznem, ha szeretek valakit. Én nem vagyok egy playboy” – felelte.

Legalább 20 képet kellett feltennem neki, mert nem tudott velem betelni. Megkért, hogy állítsam a profilomat privátra, mert nem akarta, hogy mások is láthassák a képeimet a barátaimon kívül. Myspacen csak Attila és Manuel Jackson volt

a barátom... Elkészítéskor hozzátette: „Még mindig éhes vagyok. Holnap is akarok majd desszertet!”

Aztán el kellett köszönnöm, mert már hajnali 3 óra is elmúlt és tudtam, hogy reggel utazok Párizsba.

Másnap már megint a repülön ültem, ezúttal Klárival.

– Úristen Klári! Mi lesz, ha ott fog várni engem Manuel egy csokor rózsával a kezében?! – eltűnődtünk, mit csinálunk majd, ha tényleg megjelenik a tervező.

– Lehet, hogy egy luxuskocsi vár majd minket és a sofőr átad egy rózsát, meg egy kis lapot, amin az áll: „Attilától Tatjánának” – lapozgatta Klári az Air France újságot.

– Tényleg! Így még fel sem kell fednie magát! A tegnap egyszerűen fenomenális volt! 12 órát töltöttünk Manuellel, az interneten. Jól éreztük magunkat. Főleg amikor bepörgött az új művészi képeimtől. Jaj, én már alig várom, hogy lássam életben! Úgy szeretem! Bár ez még nem szerelem. Honnan tudhatom, hogy szerelmes vagyok-e? – fordultam Klárihoz.

– Hát, ha szerelmes vagy, érezni fogsz egy nagy gombócot a gyomrodban. Egész nap csak rá fogsz gondolni, és amikor meglátod, elmegy a hangod. Akkor az már szerelem! – felelte.

– Na, velem pont ez van. Plusz még a szívem is majd kiugrik, amikor a közelemben van! – állapítottam meg.

Ezekben a napokban csak az a kép volt előttem, hogy terhes vagyok Manuel gyerekével, ő mellettem áll, átkarol és simogatja a pocakomat. Azóta, hogy megbeszéltük a neten, hogy ő is akar gyereket tőlem, csak erre tudtam gondolni és a közös jövőnkre.

Elképzelttem, hogy terhesen megyek majd végig a divatbemutatóján, hogy terhesség közben csinálnak majd rólunk képeket a Vanity Fair-be, majd ha megszületett a pici baba, akkor a Vogue egyik számát csak a mi szerelmünknek és a gyümölcsének, a „divat babynek” dedikálják majd.

Egyébként mindig úgy képzeltem, hogy kislányom lesz és, hogy 30 éves korom után fogok szülni, de más lett a helyzet, mert így, hogy beleszerettem Manuelbe, mindenképp kisfiút szeretnék, olyan nagy orral, barna hajjal és lehengerlően cuki mosollyal, mint a Manuelé. Meg egy kislányt, aki pedig rám hasonlít. A terhesség biztosan nagy öröm. Egész nap tervezni fogunk a lakásában és fotózásokra járni.

- Itt vagyok újra, szerelmesebben, mint valaha!!! - Mikor leszálltunk Párizsban, határtalan boldogság fogott el. Amint bekapcsoltam a telefonomat már jött is egy sms.

„Hello Párizsból. Beny” - az üzenet hatására görcsbe rándult a gyomrom. Nem tudtam elképzelni, hogy mi a fenét keres már megint Párizsban az edző. Azt hittem, hogy Beny már nincs benne a szerelmes regényünkben. Manuel rózsával várás helyett ezt a meglepetést szánta nekem?

A reptér előtt direkt egy nagyméretű taxiba irányítottak minket. Egy nagydarab, dús, fekete szakállas férfi volt a sofőr.

- Ez meg a télapó? - kérdezte Klári.

A pasi nagyon gyanúsán viselkedett. Jól megnézett minket. Amint elindultunk, megcsörrent a telefonja.

Többször mondta franciául: „Oui, oui!”, majd elmondta a pontos címet, ahova vitt minket.

Biztos a kémek hívták fel, mert másnak nem mondhatta volna el a címet, hiszen a párizsi taxiknak nem kell jelenteniük, hogy hova viszik az utasokat.

Egy óra múlva megint jött egy sms. Méghozzá Milótól, amiben a telefonszámát írta meg.

- Na, először az edző, most Miló, a harmadik már Manuel lesz, mert ki fog fogyni a baráti társasága. Lehet, hogy végig próbálja a bodys fiúkat, hogy melyiknek akadsz fel a horgára – osztotta meg velem az elméletét Klári. Persze nem reagáltam semmit sem Miló sms-ére.

Az sms után pár perccel belépett Manuel, a MySpace-ére, mint Attila. Megint követelte a desszertet, ami azt jelentette, hogy képeket akart rólam. Mivel már nem voltak új képeim (mind a 100-at látta már), nem tudtam neki frissebbeket feltenni. Ő csak hajtotta, hogy éhes és akkor is adjak neki, főzzek valamit, vagy ha nem, akkor más lánytól fog desszertet kérni! Nagyon rosszul esett, úgy éreztem, hogy már csak a képeim érdekelték őt, beszélgetni nem is akar velem. Ezért ezt írtam neki:

„Ma először neked kell boldoggá tenned engem! Akarom a mai szerelmes verset. Hallani akarom az érzéseidet, hogy mit érzel, amikor látsz engem!”

A válasza nagyon egyenes és lényegre törő volt.

„Tatjana, kérlek! Már 3:30 van, és a harmadik kávémat iszom, hogy ne aludjak el.” *Az egész úgy hangzott mintha untatnám őt.*

Végül meggondolta magát, mert biztos nagy szüksége volt a képekre és írt 1 szerelmes verset:

„Szívből jövő vers az édesemnek:

Szeretlek!

Te vagy az öröme a szívemnek,

A csillogása a szememnek,

A fénye az életemnek.

Szeretlek!

Te vagy a szél a szárnyaimnak,

A lépése a táncomnak,

A hangja a dalaimnak.”

A nagy találkozás, több mint 4 hónap után.

Másnap a zöld Dirty Dancing stílusú vintage ruhámnak a derekára egy masnit kötöttem. A rúzsom piros volt. Abban az időben kezdtem el piros rúzst használni. Imádtam, mert olyan vonzónak és igazi nőnek éreztem tőle magam.

Éppen gyalogoltam az edzőterem felé, amikor megláttam egy épületen kiírva: Modellügynökség.

– Nézd csak, Klári! Ez egy jel! Menjünk be, nézzük meg, mit szólnak hozzám! – lelkesedtem. A modellügynökség után, az edzőterembe mentem. Láttam, hogy a vizes fiú éppen internetezett. Megengedte nekem is, hogy használjam a netet.

Tudtam, hogy Manuel az életem minden percéről tudni akart, mikor mit csinálok és kivel. Mivel annyira örültem a pozitív élményeknek az ügynökségnél, megírtam Attilának.

Angel: Kedvesem!

Nagyon sok mindent csináltam ma. Pihentem és gyönyörködtem a napsütésben. A parkok hihetetlenül szépek nyáron. Csoda a szemeknek. Minden kicsi részletével. A madarak, gyerekek, öregek, szerelmes párok!

Mielőtt eljöttem az edzőterembe, voltam egy modellügynökségnél. Véletlenül pillantottam meg az irodájukat az utcán.

Az ügynök srác, aki fogadott engem, nagyon kedves volt. Tetszettem neki, de azt mondta, hogy a képeim túl extrémek, nagyon gyönyörű vagyok és óriási a kisugárzásom.

Te mit gondolsz? Kevesebbet kellene pózolnom, talán?

Ez egy jó jel, hogy a srácnak tetszettem, de nagyon sok női dolgozó is volt az irodában. Nem tudom, hogy nekik is fogok-e majd tetszeni. Még kell küldenem képeket e-mailben, de egyszerűbbeket.

Attila: De jó hírek! Nagyon örülök Angel!

Szerintem a női dolgozóknak is tuti fogsz tetszeni. Biztos vagyok benne, hogy ők profi módon végzik a munkájukat és „booker szemekkel” fogják nézni a képeidet. Nem fogják belekeverni az érzelmeiket a döntésükbe. Remélem, hogy sikeres leszel!

Wow! A barátom a topmodellé válás útján jár. Sok sikert!

Manuel tévedett, mert még csak nem is válaszoltak a képeimre. Mégsem hagyták ki az érzelmeiket a döntésből.

Épp elolvastam a levelét, amikor a szőke recepciós lány lezárta az internetet.

– Nem használhatod a netet – mondta mogorván.

– De legalább hagy lépjek ki! Amúgy is, hol a főnök? – kérdeztem.

– Itt áll előtted. Én vagyok a főnök – húzta ki magát a lány.

Ezen majdnem elnevettem magam. Idegességemben, hogy a csaj miatt nem tudtam kilépni a MySpace-ből és tudtam, hogy akárki elolvashatja a leveleimet, összerakhatja a képet, hogy Attila valójában Manuel a teremből, elmentem a recepcióra, megkeresni a főnököt, hogy engedjen vissza a nethez.

Éppen várok a pultnál, amikor kinéztem az utcára és a nagy üvegajtón keresztül megláttam Benyt, aki pont jött be a terembe. Ledöbbenésemben, majdnem összeestem. Már 4 hónapja nem láttam. Ő beviharzott az előtérbe, rám pillantott. Köszöntünk egymásnak, majd elmondta, hogy jól van, én is, és aztán már azt is elfelejtettem a sokk hatására, hogy miért is mentem a recepcióra. A sokk egyik áldása, hogy jóindulatúan érzéstelenít. Próbáltam komolyan viselkedni. Lementem az öltözőbe.

Mély lélegzeteket vettem, hogy oldjam a stresszt.

Mikor edzőcuccban feljöttem, Beny és Manuel már ott beszélgettek a büfé pultjánál. Megálltam tőlük 1 méterre a pultnál, vizet venni.

Óriási helyzet volt. Húsz ember állt körülöttünk. Lehetett érezni a levegőben a feszültséget. Végre Manuel megszólított. Egy emberként hallgatott el a tömeg és fülelt. Kíváncsiak voltak, hogyan fogom megoldani ezt a szituációt, amit Manuel hozott létre nekem.

Olyan volt ez, mint egy szembesítés. Manuel látszólag nagyon élvezte a helyzetet. Folyamatosan vigyorgott. Lábujjhegyre állt, áthajolt az edzőjén, magához rántott engem és adott nekem két csókot. Szinte erőszakkal követelte ki a pusztit, hogy Beny lássa, hogy nekem Manuel kell.

– Nézd csak Angel, itt van Beny! – kiáltott vidáman és próbálta kiolvasni a gondolataimat a szememből.

– Tudom. Láttam. Nem rég találkoztunk a recepciónál – feleltem.

Hogyhogy csak most jöttél vissza Párizsba? Nem úgy volt, hogy egész júniusban itt leszel? – kérdeztem szegény edzőt, aki annyira zavarban volt, hogy helyette Manuel felelt.

Mikor Beny arról kérdezett, hogy tanulok-e már franciául, Manuel szerelmesen rám nézett és azt válaszolta, hogy nincs szükségem a franciára, mert az angol bőven elég.

Azt sugallta, hogy az ő felesége leszek és csak angolul fogunk beszélni.

Fent a teremben Beny végig Manuelt masszírozta, én meg csak irigykedtem rá, mert én is szívesen masszíroztam volna. *Jaj, hát Manuelt látni mindig egy csoda! Olyan mintha hologram lenne. És az illata, meg a bőre! Olyan szexis és sármos volt.*

Amikor tudtam, hogy senki sem látja, távolról csodáltam Manuelt, néztem, ahogyan igazgatta a haját a tükörben, simítgatta a bőrét, ütögette a szeme alatt, hogy felfrissüljön. Eltűnődtem és megkérdeztem magamtól: *Tényleg ő kell-e nekem? Leélném vele az életemet? Őt akarom a társamnak és gyerekeim apjának?*

Nagyon elérzékenyültem. Megint éreztem azt a különös valamit a gyomromban, amit most gyengeség is kísért. A válaszom a kérdéseimre *igen* volt. Úgy éreztem, hogy nem érdekel semmi más, csak az, hogy szeretem őt. Amikor én nem figyeltem rá, akkor ő nézett engem és elgondolkozott. *Lehet, hogy ő is ugyanazon tűnődött, mint én?*

Este a Palais Royalba mentünk. Hamar a törzshelyünké vált ez a hely, nyugodt szépségével. A kertet körülvéő boltíves árkádok alatt, gondosan ápolt virágok díszeltek. Rabul ejtette a szívemet ez a gyönyörűség. Nem számít, hányszor tesszük meg ezt az utat, kivétel nélkül, mindig lenyűgöz Párizs lélegzetelállító szépsége. A civilizáció dicsősége ez a város.

A Café Corazza-ba mentünk vacsorázni. Imádom ezt az éttermet, főleg most nyáron, amikor kint ülünk a teraszon. Egy családé az étterem. Mindannyian tudnak németül. A fiú pincéreknek nagyon tetszem. Az egyikőjük kihozta a citromot, amit elfelejtett, hogy kértem.

– Oh! Annyira gyönyörű vagy, hogy kiment a fejemből! A citromot elfelejtettem, de téged nem – udvarolt a pincér.

A főnöknő is mindig kedvesen üdvözl minket. Olyan érzés, mintha mi is a család tagjai lennénk. A főnök úr egy ősz hajú

magas úriember, aki mindig elegánsan van felöltözve és úgy járkál az asztalok között, mint egy gróf.

Az ételek isteniek. A cus-cus óriási adag. Klári az összes húst és a köretet is megette.

– Jaj, olyan jól laktam, hogy a bugyim is legöndörödik rólam!
– gombolta ki a nadrágját Klári, hogy levegőhöz jusson.

– Kíváncsi vagyok, mit főzött Andrea, a menyem. Van pörkölt a hűtőben. A múltkor rizst főzött, 1 kg-t. Az egész zacskót. De úgy, hogy a közepe nyers maradt. Ki kellett dobni az egészet. Nem tudom, hogy lesznek ők ketten a fiammal. Sose csinálnak semmit. Úgy sepernek fel, hogy csak a hűtő körül, a rések mindig tele vannak kosszal. Úgy hagyja. Nagyon rossz idő van most Németbe, mondta a férjem – mesélte Klári.

Sokat mesél nekem a férjéről, ami nagyon tanúságos, mert ugyanaz a horoszkópja, mint Manuelnek és szexőrült. Minden nap akarja csinálni és nem fogad el kifogást.

Vajon az én férjem is ilyen lesz? De ő más, mert művészlélek, bár köztudott, hogy csillagjegyének a szexuális étvágya határtalan.

A nyilasok meg mindent szeretnek, ami élvezetes. Nos, ha jobb lesz a szex, mint az olvasós csokis süti a Marly-ban – már ha csak eszembe jut is, összefut a nyál a számban – akkor meg tud majd velem egyezni Manuel.

Tegnap is olyan kíváncsós volt, a fekete atlétájában. *Te jó ég, mikre gondolk! Ilyet még sosem éreztem senkivel kapcsolatban.*

Ha egy top szívdöglesztő hapsi odajönne és mellettem elkezdené simogatni az izmait, teljesen hidegen hagyna, nem

éreznék semmit. Na jó, ha Beny csinálná, akkor elröhögném magam, mert vicces látvány lenne. Na, de amit aznap csinált. Na, jó kezdjük az elején.

Mindenképpen szexisen akartam menni az edzőterembe, felöltöztem ugyanúgy, ahogy azon a képen voltam, amire azt írta kommentnek, hogy legyek az övé.

A sminkes lány, nagyon sokáig csinálta a sminkemet. Tűkön ültem, mert tudtam, hogy Manuel már az edzőteremben van.

Amikor már majdnem kész lett a smink, a lány megigazította a szemöldökömet. Én behunytam a szemem és csak a kellemes cirógatást éreztem. Mikor belenéztem a tükörbe és megpillantottam az olíva zöldre festett, teljesen megvastagított szemöldökömet, ami olyan durva volt, mint egy brutális divatanyag a Vogueban, megijedtem. Nem tudtam, hogy mondjam el a sminkesnek, finoman, hogy nem tetszik, mert túl erős és én az edzőterembe megyek.

Letörölte a szemöldökömet.

Mikor végeztünk, a Galeries Lafayettől az edzőteremig fotóztattam magamat Klárival, mert tudtam, hogy minden egyes kép egy szép szerelmes verset fog érni a jövőben és ezzel akartam Manuelt inspirálni, hogy minél jobb ruhákat tervezzen, és hogy szépeket írjon nekem.

Én már javában edzettem a randi helyen, amikor ők az edzővel megérkeztek.

A fenékgéppel kezdték, ami pont a szemmagasságomban volt, 1 m-re tőlem. Tehát a horizontomon Manuel kemény fenekét láttam.

A helyes edző, végig figyelte, hogy fogom-e nézni Manuel fenekét. Néha odanéztem, de nem mertem bámulni.

Annyira fáradt volt, hogy nem bírta felemelni a lábát. Aztán átmentem a másik fenékgéphez, ami az egyik legszexisebb, mert négykézláb kell belemászni a gépbe és közben a lábunkat hátrafelé emelgetni, felváltva. *Felforrósító látvány...*

Manuel egy percen belül, bejött a közvetlenül mellettem lévő tárogatós lábgéphez.

Beny direkt köztünk állt és beszélt, de nem olyan sokat, mint általában.

Én nem tudtam, mit csináljak. Olyan közel volt hozzám Manuel. Beálltam a sarokba a tervezővel szembe. Ő beszéd közben rám nézett és hosszan, szerelmesen rám mosolygott.

Abban a mosolyban benne volt minden. Olyan volt, mintha a szemeivel azt mondaná: *„Szeretlek Angel! Te vagy a mindenem és én vagyok Attila, de ne haragudj, itt a teremben nem beszélhetek veled.*

Mikor már majdnem befejezte a gyakorlatot, szólt Benynek, hogy álljon arrébb, azaz elküldte messzebbre, hogy szabadon nézhessen engem, ahogyan négykézláb cicapózban emelgetem a lábaimat.

Aztán átment a randi gépre, ami szintén ott volt a többi mellett. Leguggolt és feltette a bokájára a szíjat. Annyira ártatlan, édes, picike, gyerekes és aranyos volt, hogy öröm volt ránézni.

Elgondolkoztam, hogy mi az, amit szeretek benne. *Mindent! - felelte egy belső hang. Biztosan éreztem, hogy ő kell nekem.*

Edzés után nagy izgalommal öltöztem át, mert kíváncsi voltam Manuel reakciójára, hogy fog viselkedni, ha meglátja, hogy a desszertes ruhába jöttem.

Mire feljöttem az öltözőből, ők Benyvel már a szekrényeknél voltak és nekem háttal álltak. Én eltopogtam előttük a hegyes orrú, szőrmés szegélyű fekete Galliano magas sarkúmban, a fekete Moschino miniszoknyában és fekete ingben. Éreztem, hogy Manuel utánam fordult és követett a tekintetével.

Leadtam a portán a kulcsomat és visszamentem hozzájuk. Manuel pont elment a wc-re. 10 percig volt bent, addig Benyvel kellett várnom. Lepakoltam mellette a cuccomat a bőrülésre, amin ült.

Ránézett a csipkeharisnyás combomra, majd lesütötte a szemét.

Én lassan járkálni kezdtem előtte, és amikor háttal voltam neki, belenéztem a falon függő tükörbe. Láttam, hogy titokban a combomat bámulta, persze amikor megfordultam a padlót nézte, mintha nem érdekelném. Úgy látszik, hogy ez a szexi öltözék rajtam, még az edző fantáziáját is megmozgatta.

Kijött Manuel a mosdóból és nagyon zavart volt. Rám se akart nézni. Én megpusziltam és megfogtam a vállát. *Még a lapockáját is éreztem... Lehet, hogy nem eszik?*

– Jó éjszakát! – szóltam oda Benynek és már mentem is Klárihoz, akinek elmeséltem mindent. Nagyon élvezte az előadásomat.

Szerinte az történt, hogy Manuel meglátott engem a miniben, felizgult és azért ment el, hogy lehűtse magát. Még szerencse,

hogy nem az edzőteremben mentem el előtte, mert milyen ciki lett volna neki a sok hapsi előtt.

Este kicserélte az állapotát szerelmesre a Myspacen és feltette az „Angie” című dalt. Lelkes társalgásba lendültünk.

„Mindig boldog vagyok, amikor veled beszélek, kedvesem! Te annyira vidám és őszinte vagy, hogy a boldogtalanság veled igazán lehetetlen. Hihetetlen a mosolyod, és az a boldogság, amit sugárszol – Attila”

Újra arról kellett neki mesélnem, hogy miket szeretek csinálni. Elmeséltem neki az egész napomat. Azt írta, hogy nagyon jó volt ma látnia engem és, hogy örül, hogy George és Márta szerelmesek.

Tehát, még ha kimondatlanul is, de beismerte, hogy ő Manuel.

A következő nap nagy részét a Palais Royalban töltöttük.

Éppen iszogattam a mentás teámat és eszegettem az isteni süteményt (aminek a tetején friss málna van és nagyon fincsi), amikor észrevettem, hogy a kávézótól 10 m-re egy fotózás zajlott. Két modell próbált pózolni, úgy, ahogyan a fotós mutatta nekik. A stylist a szoknyát húzogatta rajtuk, a fodrász a hajukat lakkozta, a sminkes percenként púderezte őket.

– Figyelj, ezek nagyon gagyik! Nézd már! Még pózolni sem tudnak! – állapította meg Klári a modellek láttán.

– Igazad van. Látszik, hogy szarul érzik magukat a ruhában, és nem tetszik nekik az extrém smink és a haj.

– Na, igen. Ők még fotózáson se néznek ki olyan jól, mint te hétköznapi. Nem értem, téged miért nem vettek fel! Kész

főnyeremény lennél a fotósoknak! Veled egy óra alatt meglenne egy divatanyag! Ezek meg egész nap bénáznak. Mi lenne, ha odamennénk megnézni közelebbről? – vetette fel Klári az ötletét, amibe rögtön beleegyeztem.

Megálltunk a fotózás melletti padnál és Klári elkezdett fényképezni engem. A fotózáson dolgozók közül egyre többen néztek felém. A fotós is felfigyelt rám. Leállt a munka. Mindenki engem nézett, ahogyan pózoltam Klárinak.

A kamerás férfi, aki egy francia tévé társaságtól volt ott azért, hogy dokumentálja a fotózást, otthagytá a modelleket, felém fordította a kamerát és engem filmezett.

– Folytasd, Angel! Pózolj, mint mindig! – buzdított Klári, aki nagyon bepörgött a nagy figyelem láttán, amit kaptam.

20 percig pózoltam, forogtam, élveztem, hogy néztek és jól esett, hogy felfigyeltek rám. Biztosan valamelyik nagy divatanyagot csinálhatták, mert a Palais Royalban olyan nagyszabású dolgokat csinálnak, mint a Chanel reklám.

Felpörögve mentünk haza.

Készülődés közben, neten megkérdeztem Attilát, hogy milyen színű csipkeharisnyába menjek aznap edzeni. Arra kért, hogy feketét viseljek. Már alig várta, hogy lássa, mennyire szexi lettem.

Gyalog mentem az edzőterembe. Már a zebránál észrevettem, hogy Manuel és Beny ott ültek a terem párkányán. Mindketten Blackbarryztek. Egy szót sem szóltak egymáshoz. Úgy látszott, hogy már nem a legjobb barátok.

Nem izgultam annyira, mint régen, miközben közeledtem felénk. Nekem jót tesz ez az internetes kapcsolat, mert felszabadultabb vagyok tőle.

Zavarában a telefonját bütykölte Manuel, fel sem nézett rám. Megálltam előtte és egy érzéki csókot leheltem a borostás arcára.

Annyira jó volt érezni a szakállát. Még a szúrása is cirógatásnak tűnt. Úgy meglepődött a csókomon, hogy el is felejtette a másik orcáját is felém nyújtani, de én arra is adtam neki egy puszit. Majd megakadt a tekintetem a teljesen a hasáig kigombolt fekete ingen és a belőle elővillanó szőrös napbarnított mellkasán.

Ő nem sokáig bírta türtőztetni magát. Szemeivel végig pásztázott engem.

Kezdte a piros masnis DG magas sarkúmmal, a fekete csipkeharisnyás vékony hosszú lábammal, majd folytatta a fehér testhez simuló ruhámmal (ami alig ért a fenekem aljáig) és a rajta lévő fekete csipke térdig érő átlátszó ruhával. Aztán megnézte a derekamat, amin egy piros öv volt, majd végül sokáig legeltette szemeit a V-nyakú ruhából sejtelmesen kivillanó dekoltázsomon. Végül az ajkaimat nézte és a szemeimen fejezték be szemei a felfedező útjukat.

– Nagyon jól nézel ma ki, Angel! – mosolyodott el, majd felpattant a párkányról és beszaladt az öltözőbe.

Nagyon boldog voltam, hogy vártak rám a terem előtt.

Fent az edzőteremben bejöttek mellém edzeni a randi helyre. Manuel, miközben Beny táncolt és ugrált neki, sokszor rám

mosolygott. Pajzán pillantásokat lövellt felém. Látszott, hogy zavarban volt és szerelmes állapotban. Nem tudom mi történt vele, mert gyorsan felpattant és odasúgott valamit Benynek, aki ekkor rám pillantott, Manuel pedig elrohant a mosdóba.

10 perc múlva visszajött és leült az előttem lévő padra, nekem háttal és féloldalt fordult.

Olyan gyönyörű és művészi volt ez az egész kompozíció, mint egy Van Gogh festmény. A testhez simuló lila atlétája, az egyenes, széles és erőteljes válla, a gyönyörű profilja az arcának, a felzselézett fekete haja, és az energia, ami körülvette. Nehéz volt megállnom, hogy ne vegyek elő papírt, ceruzát és ne rajzoljam le. Eszembe jutott, hogy már sokan lerajzolták őt. Vajon tetszene neki, az én képem? Úgy gondoltam biztosan, hiszen engem szeret a legjobban a világon és nekem is tetszene akármit is rajzolna.

Edzés után csak pár szót váltottunk. Mióta elkezdte ezt az Attilás dolgot, nagyon zavarban volt, amikor személyesen találkoztunk és irtó furcsán viselkedett.

Kiderült, hogy Klári látta Manueléket a terem előtt ülni.

– Jaj, ez a Manuel olyan fekete!!! *Mikor megláttam, mondom: Ember! Mi ez a fiú? Ez már fekete! Mintha török lenne!* Gondolkoztam is rajta, hogy tényleg Manuel-e az, de amikor megláttam mellette a gyönyörűséget, az edzőt, tudtam, hogy ők azok. Ott ültek nagy komolyan, nem is beszélgettek. Arra, gondoltam, hogy na, ez az Angel... mondta, hogy szép barna a tervező, de azt nem, hogy fekete! – bosszankodott Klári.

Másnap reggel beültem az internetezőbe. Attila egyből rám írt, hogy ma nagyon gyönyörű vagyok. Én meglepődtem, hiszen aznap pont nem sminkeltem ki az arcomat, egyenes hajjal ültem a computer előtt, egészen egyszerűen magamhoz képest, és ő még ma nem is látott. Megkérdeztem, hogy honnan tudja ezt.

„Az érzékeim nagyon jók a szépségek követésében és megfigyelésében” – felelte.

– Klári menj csak ki! Nézd meg nem követett-e valaki – küldtem ki Klárit, mert nagyon megijedtem, rossz érzésem támadt.

Klári elszívott egy cigit és már jött is vissza.

– Azt hiszem, van kint egy kém. Egy hapsi ül egy kocsiban egyedül és mindig felénk néz, mintha várna.

– Úristen! Én is meg akarom nézni! – gyorsan elmeséltem Attilának az aznapi programomat, mint mindig és már mentem is Klárival.

Egy kis utcában ült a férfi a kocsijában. Meg sem mozdította a fejét, amikor elmentünk mellette, úgy követett minket a tekintetével, annyira próbált nem feltűnően viselkedni, hogy már gyanús volt. Gyalog tovább mentünk és 5 perc múlva hallottuk, hogy egy kocsi jön utánunk. Megint az a hapsi volt, ugyanazzal a kocsival. Mikor észrevettük, gyorsan irányt váltott. A Palais Royalban is láttuk a pasit később. *Ez örület! Nem tudtam, hogy Manuel miért követtet. Féltékenységből? Vagy nem bízik bennem? Nem értettem.*

Este be akartam dobni a törölközőt és abbahagyni ezt az „álnevesdit”, mert nagyon megbántott. A desszertet követelte a Myspacen. Nem értette meg, hogy nem tudtam neki feltenni a képeket. Iszonyatos vágyat éreztem, hogy mindennek véget vessek, de nem volt hozzá elég akaraterőm.

Már nagyon késő volt, Klári nagyban durmolt mellettem, így lekapcsoltam a lámpát. És ekkor azt írta Attila, hogy kapcsoljam vissza a lámpát, ne aludjak még.

– Úristen! Klári kelj már fel! Be vagyunk kamerázva!!!

– Mi van?! – pattant fel Klári az ágyból, annyira megijedt.

Kinéztünk az ablakon. A szobánk egy nagy irodaházra nézett, tele nagy ablakokkal. Olyan érzésem volt, mintha szemből figyelt volna valaki. Eszembe jutott, hogy aznap mosakodás után egy szál bugyiban járkáltam a szobában és csak az átlátszó függöny volt az ablakon. Ezek szerint azt is látta. Már látott engem félpucéron!!!

„Ne mondd, hogy láttál engem, amikor félpucéron járkáltam a szobában, mert itt helyben elásom magam!” – írtam neki.

Erre teljesen felhúzta magát és kicserélte a szerelmes állapotát ninjára. Végül kibékültünk, de nem tudtam aludni, annyira zavart, hogy mindent tudni akart rólam, és az a tény, hogy kémek vannak, már azért több a soknál. Úgy éreztem, hogy korlátozza a szabadságomat, ami számomra nagyon fontos.

Éjszaka nagyon furcsa álmom volt. Egy hapsival találkoztam az edzőteremben, aki kockás térdnadrágot viselt, de az arca homályos volt. Többre nem emlékszem, csak annyira, hogy

valamiért fontos volt a férfi. Tudtam, hogy jelent valamit az álmom, csak azt nem, hogy mit.

A hétvégén Manuel nem tudott velem beszélgetni, mert sok dolga volt. Az elmúlt 3 hónapban ez volt az első alkalom, hogy nem ért rá. Gyanúsnak tűnt ez a hirtelen változás, ezért elkezdtem keresgélni róla a neten, hátha rábukkanok valami új hírre. Találtam is egyet.

„Manuel Jackson és Leoncio összeházasodnak, Párizsban a hétvégén.”

A hír teljesen leforrázott. Szó szerint nyitva maradt a szám. Ezek szerint ezért nem ért rá velem beszélni. Nem értettem miért csinálja ezt. Klári nyugtatni próbált, hogy még ha el is vette, biztos, hogy engem szeret.

Nem tudtam, hogy ki egyáltalán ez a Leoncio. Eszembe jutott, hogy vele jelent meg egy partin és egy topmodellel, azelőtt nap, hogy megírtam neki MySpacen, hogy hiányzik a mennyországból, mert aggódtam érte, még márciusban. De hát az a pasi nem is meleg.

Alig bírtam kivárni, hogy újra bejelentkezzen Attila. Azonnal nekiszegeztem a kérdést, hogy megházasodott-e. Megnyugtattott, hogy ő szingli, és csak engem szeret. Lazítani szerettem volna a kettőnk közti feszültséget, így megkérdeztem tőle, hogy szerinte milyen színben menjek aznap edzeni.

Gyorsan rávágta, hogy kékben, mert ilyen szép nyári naphoz az illik. Rápillantottam az ágyon heverő kék sortra, kék blúzra és kék harisnyára.

Honnan tudta, hogy kéken akarok menni? – teljesen beparáztam. Elkezdtem ide-oda rohangálni a szobában, és keresgélni a kamerákat. Odafordultam Klárihoz, aki éppen melltartó nélkül, harisnyában és bugyiban járkált a konyhában.

– Te jó ég! Ez örült! Tényleg bekamerázta a lakást! Vagy asztrál síkon lát minket? Bár azt nem hiszem. Na, engem aztán nézhet, pucéron!!! A következő lakást tuti, nem kamerázza majd be, elmegy a kedve a kukkolástól! – annyira megnevettetett Klári, hogy el is múltak a bennem tomboló rossz érzések.

Visszamentem a számítógépemhez és folytattam vele a beszélgetést MySpacen. Figyelmeztetett, hogy a koromhoz illően öltözzek. Ne hordjak harisnyát, mert ha a férfiak az utcán rám néznek, akkor nem a kisugárzásom ragadja meg őket, hanem a formás hosszú lábaim, ami miatt a férfiak piszkos dolgokra asszociálnak és ez nem jó. Számára az átlátszó fekete harisnya a legszexisebb. Ezen nagyon elgondolkoztam, mert az nem is szexis, a necc és a csipke sokkal forróbb. Eszembe jutott, hogy az irodájába sima fekete átlátszó harisnyában mentem és rájöttem, hogy azért az a legszexisebb neki.

Hatkor Attila szinte már unszolt, hogy menjek edzeni, el ne késsek. Nem értettem, hogy mire készült, hogy ilyen fontos volt neki, hogy ma menjek edzeni.

Végül elmentem az edzőterembe. Még nem láttam Manuelt sehol, csaptam egy nagy kört a teremben.

A biciklik mellett állt egy ismerős 30 körüli, magas, fekete hajú, borostás férfi és nevetgélt a többi pasival.

Mikor visszafelé jöttem, megint ránéztem és rájöttem, hogy ez Leoncio.

Mit keres itt? Még sosem láttam itt. Ezek szerint igaz a hír és tényleg összeházasodtak?? így átvert Manuel?? Szóval ezért volt neki olyan fontos, hogy jöjjen edzeni. Teljesen olyan, mintha egy lelki terrort alkalmazna rajtam. Folyamatosan próbák elé állít. A múltkor Benyvel szembesített, most meg elküldi a férjét...

Annyi mindenen át kellett már mennem Manuel miatt, de a vele való kapcsolatomban így bontakozott ki egyre gyönyörűbbé.

A nyújtóba mentem lenyugodni. Néztam a masnis hajamat a tükörben, és azon tűnődtem, hogy most meg mi lesz.

Már elkezdtem edzeni, amikor bejött a termembe a férje. Sokáig nézett engem, majd megállt a hozzám legközelebbi oszlopnál és sms-ezett. Valószínűleg Manuelnek.

Kihasználtam, hogy nem nézett rám, így felmérhettem a pasit.

Kockás térdnadrágot viselt. Pont, mint az álmomban. Látszott rajta, hogy borzasztóan csábítónak érzi magát. *Tehát ő volt a kockás nadrágos férfi az álmomból, akinek homályos volt az arca. Megálmodtam! Hihetetlen!!*

Amikor végigmentem a nyújtóba vezető folyosón, ő mélyen a szemembe nézett és nyitva maradt a szája. Pont, mint Manuelnek karácsonykor. Látszott a hapsin, hogy már sokat hallott rólam, közel állok hozzá, és mindent tud.

Amikor bementem a nyújtóba, ő egyből írt levelet Manuelnek.

Klári teljesen lepetézett, amikor elmeséltem neki, hogy ott volt Leoncio és csodálkozott, hogy én álltam a sarat. Este megint chatteltünk Manuellel.

Már az elején felhívta a figyelmemet, hogy csak 30 perce van rám. Ehhez képest több mint 3 órán át beszélgettünk. Nagyon kedvesnek tűnt. Kérdezte, hogy történt-e valami érdekes az edzőteremben. Nagyon kíváncsi volt, hogyan is éltem át a nagy találkozást az állítólagos férjével. Sokat viccelődött. Kért, hogy küldjek neki egy ölelést és egy csókot a levegőben virtuálisan.

Felajánlotta, hogy csinál nekem capuccinót, ha én neki kávé.

Megkérdezte, hogy ittam-e már más capuccinóját, amire én naivan azt feleltem, hogy igen, mert nem tudtam, hogy átvitt értelmű a dolog.

Ő meglepődött, azt hitte, hogy voltam már más férfival. Nagyon vert a szíve, de nem a kávétól, hanem a csóktól, amit küldtem neki.

Aztán ő is küldött egy baráti csókot az arcomra, forró csokival, és közölte, hogy megy aludni.

„Na, te aztán, tudod, hogy őrjíts meg egy lányt. Felforrósítasz, és lelépsz!” – írtam neki.

„Ahhoz, hogy perzselően forró legyél, neked nincs szükséged forró csokira, mert te mindig forró vagy! Van egy módszerem a nagyon forró lányok számára, de ahhoz, hogy alkalmazni tudjam, a közeledben kellene lennem. Most már tényleg késő van, menj aludni, álmodj szépeket” – írta.

Nagyon nehezen aludtam el, félálomban voltam, amikor énekhangot hallottam, ami az ablakunk alól jött. Egy gyönyörű

női hang volt, a „Stand By Me” című dalt énekelte – ez a szám ment a MySpacemen egy hónapig. Amikor kinyitottam a szememet, félálomban voltam és nem tudtam, hogy csak álmodom a szerenádot, vagy valóság. Reggel megbizonyosodtam róla, hogy valóság volt, mert Klári is hallotta.

Másnap annyira boldog voltam. Szerenádot kaptam! Ettől boldogabb már nem is lehettem volna. Eszembe jutott, hogy a barátnőim itthon teljesen beájulnak majd, ha elmesélem nekik.

Tehát a szerelem nagyon jól alakult. Viszont a modellkedés!?

Úgy éreztem, hogy Manuel nem nagyon akarta, hogy modell legyek. Végül úgy döntöttem, hogy elmegyek egy kisebb ügynökséghez, ahol nincsenek topmodellek, hátha ők felvesznek majd.

– Na, vedd elő a legegyszerűbb öltözőked, kisasszony! Nem kell, hogy amikor belépsz az ügynökség irodájába, azt higgyék, hogy egy díva érkezett! – figyelmeztetett Klári készülődés közben.

Egy fekete-fehér pöttyös térdig érő nyári ruhában, közép magas, zöld kerekorrú szandálban, befont hajjal mentem. Nem sminkeltem, csak alapozót tettem, mert azt muszáj volt. Ugyanis, amióta Manuellel interneten beszélgettem, kijött néhány pattanás az arcomon. Azelőtt sosem voltak. De persze alapozóval el lehetett tüntetni.

Úgy indultam el ehhez a kis ügynökséghez, hogy nem voltak elvárásaim, nem is hittem, hogy felvesznek majd. Úgy gondoltam, ha elutasítanak sem fog fájni, hiszen már hányan

kirúgtak és lealáztak. Ha eggyel több, túléltem majd. Amúgy is, a világ legnagyobb divattervezője szerelmes belém. Mit számít egy kis modellügynökség?

Az ügynökségen főleg férfiak dolgoztak. A főnök osztrák volt, így fel tudtam villantani neki a német tudásomat, ami nagyon imponáló volt számára.

A cd-n, amit vittem, megnézte a képeimet.

- Nagyon gyönyörű vagy és a méreteid is tökéletesek - fordult felém a főnök - De. - *Jaj, ne! Vajon milyen indokot talál majd ki?* - De. Van egy probléma - mutatott az arcomra - a bőröd! Ez a bőrprobléma. Tudod itt óriási a verseny. Nagyon kemény a piac Párizsban. Ha meglátják az arcodat a válogatáson, egyből megmondják, hogy agyó, és már kérik is a következő csajt.

- De én biztos, hogy topmodell leszek! Semmit sem kell befektetned! Még a modellkártyákat is kifizetem, a nyomtatásukat, van itt lakásom, zsebpénzt sem kell adnod. Nincs semmi kockázat, csak add meg a lehetőséget, hogy elmehessek a válogatásokra! - győzködtem. Látszott, hogy tetszem neki, de valamiért mégsem akart felvenni. Megemlítettem neki, hogy több nagy tervezőt is ismerek.

- Írd le a nevüket, ez talán segít majd a döntésben! - nyomott a kezembe egy papírlapot és egy tollat. Én persze nem írtam le semmit. Nem akartam elárulni Manuelt, hogy szerelmes belém, hiszen ezt még ő sem hozta nyilvánosságra. Lehet, hogy még azt is letagadta volna, hogy ismer engem.

Adtam egy névjegykártyát az ügynöknek, kértem, hogy gondolja át és hívjon majd fel.

Alig vártam már, hogy kijöjjünk, teljesen kikeltem magamból.

– Nem igaz! Végre már felvett volna egy ügynökség! Annyira tetszettem nekik. De erre itt vannak a pattanások! Ez Manuel hibája! Miatta termelődnek a hormonok. A francba! Nem elég, hogy két hónap alatt nem intézett nekem semmit, de ráadásul még akadályoz is engem.

Mikor lesz már ennek vége? Miért kellett beleszeretnem? Miért? – Klári csak nézett rám együtt érzően. Ő sem tudott mit mondani erre. Nagyon elkeseredett, könnybe lábadt a szeme, látszott rajta, hogy sajnál engem.

– Angel, te már tényleg megérdemelnéd, hogy modell legyél, hogy végre felvegyen egy ügynökség! Már annyi mindent megtettél! És annyira szeretnéd! – mondta együttérzően.

Este elmeséltem Attilának, hogy mi volt az ügynökségnél. „Biztos vagyok benne, hogy sikeres leszel, nagyon hamar!” – írta.

Ezt úgy értelmeztem, hogy megsajnálta, átérezte, hogy milyen rossz lehet nekem, nem is tudnak értelmes okot mondani, hogy miért nem vesznek fel, mégis elutasítanak.

Úgy gondoltam, hogy most már fog segíteni. Tettem fel neki pár új képet, amit a Galeries Lafayette előtt csináltunk, hogy inspiráljam. Fekete, selyem mini ruha és fekete combfix volt rajtam, lila virágokkal. Amikor Klári fotózott és én pózoltam, a

képeken csókokat küldtem, legalább 20 pasas megállt Klári mögött és viccelődtek, hogy nekik küldjem a csókot.

Attila: Annyira szexi és vonzó vagy, hogy lehetetlen neked ellenállni.

A hátulról készült képeid. Eljuttatnak egy más világba.

Angel: Oh. Akkor nem is szereted az arcomat? Csak hátulról szereted a képeimet?

Nem értettem miért van, hogy főleg azokat a képeket szerette, amiken hátulról látszom.

Attila: Oh, Istenem! Szeretem az arcodat baby, te is tudod! Csak, a hátsó képeid még nyamisabbak.:) Annyit nézem a képeidet és gondolkodom rád, hogy nekem is kijöttek a pattanásaim. Láttam egy gyönyörű nővérkét (téged) a fotoalbumodban a MySpacen. Szerintem ő tudná kezelni a pattanásaimat!

Kezdte a játékot. Mikor elolvastam a levelét, hogy fincsi vagyok, majdnem bepisiltem. *Tehát, fincsinek tart. Ez király!* Leírtam neki, hogy min jár az eszem egész nap.

Angel: Én is szeretném kezelni a pattanásaidat, kedvesem! Csak rajtad jár az eszem egész nap! Csak rád tudok gondolni, szerelmem! Arról álmodozom, hogy a tengerparton vagyunk a homokban. Csak a víz moraját halljuk. A tűz lángol mellettünk. Mi nagyon szerelmesek vagyunk, pucérok. Minden tökéletes. Ez minden, amire vágyom!

Megkérdezte, hogy ki az én kedvesem. Csörgessem meg a mobilját. Ezek szerint, mindig előjöttek a kétségei, hogy hátha nem is tudom, hogy ő Manuel és nem pedig Attila. Tehát

felhívtam Manuel mobilját. Sokszor kicsörgött. Mióta megadta a számát, most volt először bekapcsolva. Ötöt csörgött, majd kinyomta és megírta, hogy OK, én az ő kedvese vagyok.

Elmondta, hogy ma már nyaral a barátaival, de ott is csak rám tud gondolni. Mindig megkérdezi, hogy van-e pasim, mert ő nem tudja elhinni, hogy ilyen szép vagyok és nincs.

Kértem, hogy írjon valami romantikusát.

Attila: Őszintén. Pillanatnyilag nem tudok romantikus lenni. Nagyon forró vagyok most, valójában. Felforrósítottál! Te vagy a legszebb nő, akit valaha láttam!

Köszönöm Istennek, hogy kiutalta nekem ezt a nagy lehetőséget, hogy megismerhettem ezt a gyönyörű hölgyet!

Nagyon örültem, hogy perzselően forrónak tart engem. Igazából az is vagyok, egyre jobban. Klári el sem hiszi, hogy szűz vagyok, annyira sok szexualitás van bennem, és olyan jól eljátszom a szexi érett nőt a képeken, mintha már az összes férfi az enyém lett volna a világon.

Elkezdtek a csókküldéses játékot. Én képet adtam, ő pedig gondolatban adott egy csókot. A pillangók dolgoztak a gyomromban. A levelein teljesen átérződött a türelmetlenség és izgatottság, a felfokozott hangulat, amikor szinte pattog az ember és a kezeit dörzsöli. Tudtam, hogy szüksége van a képeimre.

Megkérdezte, hogy mik a vágyaim az életben.

Angel: 3 gyerek, boldogság és, hogy én legyek a legnagyobb topmodell a világon.

Attila: Biztos vagyok benne, hogy te leszel a legjobb anya ezen a világon. De a modellkedés 3 gyerekkel, nem lesz könnyű dolog.

Közben rákerestem a googlen. Már volt is kép feltéve Manuelről. Tényleg nyaralt, igazat mondott Attilaként.

A tengerparton, a napozóágyon ült és beszélgetett a modellel, May Rossszal, akinek az anyját Leoncio – Manuel állítólagos vőlegénye – szórakoztatta. Teljesen közel ültek egymáshoz. Az asszony csak úgy fürdött a társaságában. Itta a macsó minden szavát. Persze néha rászólt az unokájára, hogy jó legyen, majd folytatta Leoncióval a hettyegést. Leoncióra rá van írva, hogy szereti az idősebbeket és természetesen a nőket!

Leoncio nagyon ért a nők nyelvén. Az egyik képen a mama, sunyin rápillant a nőcsábászra és a szemével szinte sugározza a gondolatait: *Hm! Jó lesz vajon egy numerára? Belemenjek?*

Manuel nagyon le volt lakva. Ápolatlannak tűnt, a haja az égnek állt, egy piros atlétát és fürdőgatyát viselt. Látszott rajta, hogy amióta elkezdtek az Attilás dolgot, nem alszik éjszakánként.

A többi képen a kislánnyal van elfoglalva, végig vele beszélget. Valami nagyon megdöbbenőt mondhatott neki, mert a körülöttük lévő emberek teljesen megrökönyödtek. A kopasz hapsi – akit azért küldtek anno, hogy vigyázzon Milóra a teremben – itt tátott szájjal, csodálkozva bámulja Manuelt, „*vajon ez megőrült?*” - tekintettel. Annyira érdekesen nézett ki a csávó, hogy elneveztem Pampulaszájúnak.

Nem tudtam, hogy mi volt a célja azzal, hogy May Rosszal nyaralt. Úgy éreztem, hogy kifaggatta a modellkedésről, mert ettől kezdve, csak rosszakat írt nekem erről a szakmáról. Olyanokat, hogy a fotósok kényszerítik a lányokat csúnya dolgokra, hogy csak nő fotózhat engem, férfi semmiképpen sem és hogy nem való ez a szakma nekem.

Ezek szerint May lebeszélte arról, hogy segítsen nekem a modellkedésben.

Szóval nyaralt és mégis velem töltötte az éjszakákat. Megírtam neki, hogy szeretem őt és megkértem, hogy mondja el, mire számíthatok a jövőben. Erre ezt válaszolta:

„Ki ne szeretne egy ilyen gyönyörű lányt! De, nagyon sok kérdés van, Angel. Mikor? Hol? Hogyan? Nagyon sok különbség van az életünkben. Beszéljünk erről később. Semmit sem ígérhetek. Most élj jól és kövesd a jelenlegi céljaidat!

Barátként kell engem kezelned. Ok?”

Én persze beleegyeztem, de furcsálltam, hogy most már teljesen a saját személyében írt, nem színészkedett. Persze nem az igazi nevében. Furcsa, hogy néha úgy tesz, mintha csak én szeretném őt, pedig ő sokkal jobban belém van örülve. *Szeretem őt és fogom is!* Klári szerint, még annyi szerelmem lesz az életem során. Az agyam elhiszi, de a szívem nem. *Minden porcikámmal Manuel szeretem. Klári szerint pár hónapon belül fogunk csókolózni. Jaj, én annyira kívánom! Mással nem csókolóznék, csak vele...*

Még több képet adtam neki.

Attila: Nagyon flörtölős vagy! Szeretem a flörtölős és játékos lányokat.

Mindig flörtölős vagy?

A nap melyik részében vagy a legjobban flörtölős?

(Már csak 30 percem van, hogy beszéljünk, Darling)

Angel: Én mindig flörtölős vagyok, de csak veled, kedvesem. 30 perc nem elég nekem. Még 30 év sem lenne elég! Én egy életnyi időt akarok eltölteni veled!

Attila: Wow! Nem tudom, hogy a szívem bírja-e majd 30 évig, egy ennyire flörtölős lánnyal, minden éjszaka. Küldök neked 1 csókot, Darling! Érezted az ajkam a nyakad alsó részén?

Angel: Igen! Az egész testem beleremegett.

Attila: Lejjebb mehetek a nyakadtól? :)

Angel: Igen. Mehetsz lejjebb.

Attila: Érezted az ajkaimat a kebleiden? Jaj, amikor elolvastam, felment a pulzusom teljesen! Irtó melegem lett. *Olyan jó lenne, ha életben csinálnánk ezt!*

Angel: Oh, Istenem! Nagyon jól esett! Akaratlanul is boldoggá tettel. Jobb volt, mint a capuccinód! :)

Én is küldök neked 1 csókot.

Attila: Tatjana, kérlek, ne legyél mérges! De a hangulatomat most barátságra akarom cserélni megint.:)

Angel: De igenis mérges vagyok! Miért csinálod ezt mindig?! Ha elkezdesz valamit, akkor miért hagyod csak úgy abba? Folytassuk!!!!

Attila: Mit folytassunk? A csókolózást? Oké. Küldök 1 csókot a púpodra. De kérek cserébe új képeket!

Angel: Hmm. Nem is tudom. Van 1 képem, ami nagyon sokat ér. Milyen a csók? Jól tudsz csókolni? Szenvedélyesen? Vagy gyorsan?

Attila: Néha gyorsan néha lassan. Sok kis mozdulat a szív verésével harmóniában. :)

De meg is akarlak harapni. Szabad? *Harapni? Ez meg mit jelentsen? Úristen, mint a kutyák???*

Angel: Az attól függ. Hogyan akarod?

Attila: Ne aggódj! Nagyon finoman akarlak megharapni. Az orrod hegyét. :) De, harapás után, meg is akarlak enni. Lehetséges?

Angel: Rendben, beismerem. Kívánom, hogy megegyél engem!

Attila: Melyik testrészed a legfinomabb?

Angel: Az egész testem ízletes, nem tudok mondani egy testrészt sem, ami nem az. Adnál egy csókot a combomra, mielőtt megeszel?

Attila: De én először nyalni szeretnék. Ok? *Wow, nyalni?! Te, jó ég! Nyalni szeretne... Vajon mit?*

Angel: Nagyon forró lettem, adj egy percet, had vegyem le a felsőmet!

Attila. Megőrültél??? Nehogy levedd!!!

Angel: Félre értettél, Darling. Annyira meleg van a szobában, hogy levettem a kardigánomat.

Attila: Oké. Én vagyok az első férfi, aki meg fog téged enni? Evett már meg valaki előttem?

Angel: Hát. Volt 1 edző, akivel kb. 30-szor találkoztam, persze csak haverként. Nagyon vicces és szórakoztató volt a srác. 29 napig semmit sem akart tőlem, de aztán az utolsó nap, meg akarta simogatni a combomat az éttermi asztal alatt. De én leállítottam. Ez is számít? Szerintem ez még nem jelenti azt, hogy meg akart enni.

Amúgy, érzek valami nagyon puhát a bőrömdön. Ez a te nyelved?

Attila: :) Ez elég volt ma éjszakára, szerintem.

Angel: Ne szórakozz velem! Nem szeretem, ha elkezded és abbahagyod! Most én mihez kezdjek? Kint 30 °C van, a testem pedig 100 °C-on ég. Érzem a globális felmelegedést.

Attila: Hol lyukadhatunk ki így? Egy pontnál abba kell hagynunk. Természetesen, Baby. Már órák óta csókolok, nyalok, harapok és te még egy csókot akarsz! Igaz? :)

Kérdezhetek valami különlegeset tőled? Milyen fajta kapcsolatot vársz tőlem a jövőben?

Angel: Nincs semmilyen elvárásom. Teljesen meg vagyok elégedve az életemmel, pillanatnyilag. Hiszem, hogy minden rendben lesz. Annyit várok tőled, amennyit te tőlem. Te mit vársz tőlem?

Attila: Úgy érzem, hogy teljesen szeretlek, nagyon örülök, hogy a barátod lehetek, és az is leszek a jövőben is.

Nehezen befejeztük a beszélgetést és mentem aludni.

Megint a „fülig szerelmes vagyok, egész nap énekelek és táncolok a mámortól” állapotba kerültem.

– Jaj, Klári! Szuper volt a tegnap este! Főleg a csók, amit a nyakamra küldött! – áradoztam róla egész nap.

Másnap MySpacen megírtam neki, hogy táncolni szeretnék.

Attila: Én lassú táncot akarok. Felkérhetem 1 táncra, hölgyem?

Örület... Felkért táncolni! Olyan romantikus!!!

Attila: A Romantika csendet, nyugalmat és békét jelent számomra. Tehát inkább romantikus akarok lenni. :) Ez jobban illik a karakteremhez, szerintem. Na, mindegy. Nézzük meg inkább a mai képeket!

Az új képeim láttán megírta, hogy mostantól, mint egy *szexi nő-re* tekint rám.

Attila: Tatjana, kérhetnék tőled 1 dolgot? Talán nem fontos, de kérlek, ne sminkeld magad olyan erősen, édesem! Nekem sokkal szebb vagy smink nélkül. Olyan ártatlan, olyan tiszta és olyan gyönyörű!

Minden nap mentem edzeni. Vártam, hátha megjelenik Manuel, hiszen már haza kellett, hogy jöjjön a nyaralásból. De nem jött.

Bármit megadtam volna, hogy legalább egyszer láthassam!

Volt egy 28 év körüli srác a teremben, aki pont úgy néz ki, mint Manuel, barna hajú, középmagas. Mikor meglátott, szélesen rám mosolygott és köszönt nekem. Donaldnak hívták.

Egyébként az edzőterem nyár végén nagyon unalmas volt. Minden ismerősöm nyaralni ment. Augusztusban kiürült Párizs.

Augusztus végén hazamentem.

Minden nap beszéltem Attilával este 8-tól. Sokszor online volt, de mégsem írt nekem. Ő baráti bejelöléseket küldött MySpacen bögyös nőknek. Olyanoknak, akik, bikiniben, fehérneműben, vagy pucéron vannak a képeiken.

Szörnyen rosszul esett, hogy ezzel tölti az idejét, és mi több, lehet, hogy még beszélget is velük... talán még desszertezik is, pont, mint velem. Több napba telt, mire átértékeltem a dolgot és meg tudtam neki bocsátani. Persze neki meg sem említettem, hogy zavar, amit csinál.

Visszajelöltem Benyt a MySpacen. Fel volt téve egy csomó új képe, amin egy kínai, alacsony, sovány, barna hajú lánnyal, Cuncival csókolózik, ölelkezik. Továbbnéztem a képeket és. Úristen! Ott volt egy csoportkép, a Manuel brigádjáról Ibizán (Manuel, Milo, Leoncio, a Pampulaszájú és. Beny a csajával). Ez örület! Akkor még mindig jóban vannak Manuellel??? És még az edző csaját is elvitte Manuel nyaralni???

Megnéztem Beny falát, ami tele volt kommenttel a kis Cuncitól. Mindegyik üzenet arról szólt, hogy mennyire jól érezte magát a csaj Párizsban az edzővel, milyen király volt a Cafe Ruck, a Szajna part és, hogy nagyon várja a közelgő esküvőjét Benyvel.

Esküvő??? Ezek szerint Beny nem is volt szingli? Mennyasszonya volt, amikor udvarolt nekem?? Cunci is ott volt

Párizsban, amikor nekem azt mondta, hogy én vagyok élete szerelme?? Mégis, hogy gondolta Manuel, amikor rávette Benyt arra, hogy hívjon magához lakni Londonba? Azt hitte, hogy hármasan fogunk élni, Én, Beny és Cunci??? Hogy mondhatta neki Manuel, hogy jegyezzen el engem, amikor neki már volt egy mennyasszonya?

Egyik nap egyedül sétáltam otthon, amikor egy gyerekkori szerelmemet pillantottam meg. Furcsa volt megint látni. Csak fürdőgatyát viselt. A mellkasa úgy nézett ki, mint egy 5 éves kislányé, akinek nincs még cicije. Embriótestű volt. Még a férfiasság jelei csak halványan mutatkoztak meg rajta. *A lányok testileg tényleg sokkal hamarabb megérnek, mint a fiúk. Ilyen kisfiút meg sem tudnék kívánni.* Kellemes volt vele beszélni, mert már régen láttam őt. De csak 1 férfi létezett számomra, Manuel.

Nagyon szerencsésnek éreztem magam, hogy megtaláltam az igaz szerelmet.

Úgy éreztem, hogy a mi szerelmünk romantikus, érdekes, hihetetlen, nem hétköznapi és forró!

Egész nap rá gondoltam. Őt láttam mindenhol, mindenben. Jó volt, tudni, hogy amiket ő írt interneten, azok nem hétköznapi dolgok, nem mindenki kapcsolatában vannak jelen.

Később elmentem a munkahelyemre.

Ma ott volt Roli, akinek megmutattam a képet, amire azt kommentálta Manuel, hogy mindenki belém szeretne.

– Hát. – nézte Roli a képet. – Én nem szerettem beléd... eddig még! – tette hozzá.

– Persze, hiszen te gyerekkorod óta ismered Angelt és neked esélyed sem lenne! – viccelt Klári, de Rolit annyira szíven ütötte ez a beszólás, hogy teljesen begörcsölt a gyomra. A gyomorgörcs is lelki probléma. Azt jelenti, hogy valamit nem tudunk benyelni, megemészteni.

Mivel olyan gyakran lefagyott a számítógépem, elvittem Miskához, a szerelőhöz, aki azt mondta, hogy ne parázzak, mert ő olyan védelmet tett rá, hogy képtelenség belépni. Megcsinálta a vírusvizsgálatot, kiderült, hogy 18 kémvírus volt a gépemen.

Olyan programok, amik segítségével, mindent láthatnak, amit csak begépelek, milyen weblapot nézek, amit vásárolok, mindent.

Ezek szerint mindent tudni akart rólam, mindent.

Nyár végére taktikát váltott Manuel. Sosem ő írt először. Mindig megvárta, hogy én köszönjek rá. Nem tudom, miért taktikázik a szerelemben.

Szeptember 1-jén nem lépett be. Így elkezdtem keresgélni róla a neten. Azt írták, hogy egy feminista újságíró nő készített vele egy interjút és sok időt töltöttek együtt. Nagyon féltékeny lettem.

Rákerestem a cikkekre, ami 7 oldalas volt. Amikor megláttam a képet róla kiskatyában, az volt az első gondolatom, hogy milyen dilis. Az erkélyén állt, szinte pucéron, de szexis volt. Nagyon szexis!

Beleolvastam a cikkbe. *a tetkói, a gyémántjai, amiket nem is tud, hogy 50 vagy 100000 dollárosak, a pasija Leoncio, a múzsái,*

a munkanapjai, az edzőterem, ami egy cirkusz számára... több órát tölt a fürdőben és kezegeti magát... és... Istenem...

Az ott az én nevem... ANGEL!!!!. elolvastam a mondatot...

„Aznap találkozott a gyönyörű Angel nevű nővel, aki modell szeretne lenni.” A következő mondat már az apukájáról szólt.

Tehát beleírt a cikkbe. Nagyon örültem, bár nem értettem miért. Lehet azért, hogy még a gyanúját is kizárja annak, hogy több van köztünk, mint semmi. Úgy gondoltam, csak írt legalább még egy mondatot rólam, így tovább keresgéltem. Megtaláltam a teljes verziót. A 7 oldalból több mint 1 oldal rólam szólt. Amikor megláttam, hogy „Tokaji aszú” nagyon rám jött a nevetés. Leírta a találkozásunkat szó szerint:

„Jackson asszisztense bejött a szobába és közölte, hogy Angel megérkezett. A szobában ülő divattervező segédek sejtelmesen összemosolyogtak. Néhány perccel később, egy nagyon gyönyörű, nagyon magas, fiatal nő lépett be az ajtón.

A fején hatalmas tollakkal díszített fekete kalapot, a nyakán több soros gyöngynyakláncot, vintage fekete Chanel ruhát viselt, amit deréktól lefelé fekete csipkeszalagok díszítettek. Lábán élénk rózsaszín magas sarkú volt.

– Hoztam neked valamit! – mondta Angel diadalittasan és letett egy „Tokaji Aszú” címkével ellátott üveget az asztalra, amit egy könnyed mozdulattal, az asztal túlsó végén ülő tervező irányába csúsztatott.

– Oh – szólalt meg Jackson meghatottan. – Ez itt alkohol?

– Igen, édes bor! -felelte Angel.

- Köszönöm. Én nem iszom alkoholt, de majd megkínálom vele a vendégeimet – puszilta meg Angelt a tervező.

Angelt elkísérték egy másik szobába, hogy felvegye Manuel Jackson egyik ruháját.

- Ez a lány az edzőterembe jár és modell szeretne lenni – magyarázta Jackson vidáman – Tehát mondtam neki, hogy bejöhetne hozzám az irodába és én majd leveszem a méreteit. Látnotok kellene, hogy miket visel az edzőteremben. Tudjátok „sport öltözékek” sztreccs body és tüll.

Angel átöltözött és Manuel megkérte, hogy mutassa be neki a kifutó járását. Majd Angel drámai fashion léptekkel ment végig a halion.

- Tökéletes! – szólalt meg a látványtól ledöbbenten Jackson.

- Ennyi volt? – lepődött meg Angel.

- Ja – válaszolta Jackson. – Ennyi volt. Gyere és tölts el velem kettesben egy pár percet, mert aztán folytatnom kell a munkát!

- Bement Angellel az irodájába és bezárta az ajtót.

- Ez egy kivételes eset – kezdte az asszisztens – Angel teljesen elfoglalta Manuel személyes terét, nagyon közelkerültek egymáshoz – mosolygott. – Ez igazán Manuelre jellemző, egyik szeme mindig a szerencsétleneken van. Ha van egy csomó ember a teremben, ő tuti, hogy a legelesettebbre fog felfigyelni.

Jackson adott Angelnek egy jó tizenöt percet, majd visszajött az irodából és rágyújtott: „Minden lány modell szeretne lenni a világon”

- állapította meg.

– Ez a ruha egy vicc volt? – kérdezte az asszisztens.

– Úgy érted, hogy ez egy trükk-e a valóságshowban? – nevetett Jackson. – Ha úgy gondolod, hogy a ruha hátborzongatóan furcsa volt, akkor látnod kellett volna, hogy mi történt odabent – mondta Jackson, aztán sejtelmesen lehelte ki a cigarettafüstöt az irodájának az irányába.

– Ma határozottan megyek edzeni – jelentette ki.

Nagyon tetszett a cikk. Meglepődtem. Miket írt! Odadobtam a bort, neki... Nem is így volt. A barátnőim szerint, azért írta így, mert azt szeretné, hogy csak úgy odalökjem neki, sejtetve, hogy köztünk már történt egy s más... Meg, hogy nekem, ne a nagy Manuel Jackson, hanem a kis pöcs legyen az ágyamból, akivel úgy bánok, ahogyan csak akarok.

Amúgy ő, a kíváncsi szexi férfi a szememben, aki dilis, de minden hibájával együtt szeretem. Ő az első – és talán az egyetlen is lesz –, aki iránt így érzek... Az, hogy divattervező, teljesen mellékes, csak annyiban szuper, hogy ő is azt imádja, amit én. Bár interneten többször mondta, hogy nem érdekli az öltözködés. Ő a lányt nézi a szexi ruhában és nem a ruhát. Sokáig tényleg nem is adott magára. Mindig ugyanabban a pulcsiban és nadrágban járt.

Még arról is írt a cikkben, hogy milyen ruhákban járok edzeni. Nem tudom mire gondolt. Lehet arra a csipke bodyra, amit az edzőcucc alá vettem fel, és amikor a fenékgépen voltam, kivillant a nadrágomból, ő pedig le se tudta venni a szemét rólam...

Hát, nagyon örülök! Tehát felvállalt és ez egy nagyon híres európai újság, sokan olvassák... Ezek szerint akarja, hogy fellépjek a divatbemutatóján.

Úgy írta le azt a napot, mintha történt volna valami az irodában. Ami sajnos nem igaz, bár a jövőben még biztos sok minden fog történni köztünk, csak akkor már nem fog annyira izgulni és nem lesz olyan félénk, mint eddig volt.

Jaj, amikor a közelében vagyok, az olyan megragadó és elkábító!

Este, fél év után belépett MSN-en Hassan.

De én éppen Attilával beszélgettem. Elmondtam neki, hogy a barátnőm hív, hogy menjek modellkedni Ázsiába. Ezen teljesen felhúzta magát. Azt mondta, hogy Ázsia nem biztonságos. Észre se veszem és már is egy ismeretlen férfi ágyában találom majd magam.

Jaj, neki mindig ez jár a fejében, hogy majd lefekszek valakivel! Azt mondta, hogy engem csak híres, sztár fotósok fényképezhetnek. Remélem, ehhez tartja is majd magát és elintézi, hogy Majzel fotózzon engem. Hiszen neki csak egy szavába kerül.

Aztán témát váltottunk. Megkérdeztem, hogy mi az álma, hány gyereket szeretne, és a felesége fog-e dolgozni stb.

Attila: A feleségem dolgozhat, ha akar persze. Két gyereket akarok legalább. Egy lány és egy fiú, és még egy lány. De semmi sem olyan fontos, mint az egészségük.

Az álmom az, hogy egy kis csoki boltban dolgozzak egy kis tenger melletti faluban a családommal. A falu nem lesz nagy,

elég kicsi lesz, egy csendes, nyugodt élethez.

Nem értem, miért van az, hogy az emberek mindig másra vágynak, mint ami van. Ő például, híres, gazdag, látszólag meg van mindene, de mégis azt hiszi, hogy azért nem boldog, mert egy nagyvárosban él. Ezért adja ki magát egy szegény bankárnak, aki csokiboltot akar, ami persze a családot jelenti átvitt értelemben. Szóval, nem attól függ, hogy boldog vagy-e, hogy hol élsz, vagy mennyi pénzed van. Ő a sok pénzt és a várost okolja a boldogtalanságáért, pedig, az egész a gondolkodáson múlik. Sokan nagyon gazdagok és mégis boldogok, vagy szegények és mégis boldogok, vagy fordítva, akár mi van velük, nem tudják megélni a boldogságot.

Angel: Mi lesz, ha a feleséged, minden pillanatban veled akar majd lenni?

Attila: Minden egyes pillanatban? :) Nekem dolgoznom kell. Nekem is kell tennem valamit a megélhetésemért, mint mindenkinek, és én azt csinálom, amit szeretek. Sok munka van az életben. Úgy gondolom, hogy a feleségemmel fogom őket csinálni... néhányat megosztunk majd egymással, néhányat közösen végzünk el.

Angel: Ok. Mindegy. Mostanában jársz az edzőterembe?

Attila: Hé! Ezt én szoktam kérdezni tőled. Nem. Nincs időm az edzésre. Félek, hogy meg kell majd szeretnem a nagy pocakomat.

Tudod, az évnek ez a része, amikor a divathét van, a legelfoglaltabb számomra.

Mivel a divatbemutatóját készítette, egyre kevesebbet beszélünk. Csak annyit kérdezett, hogy mit csináltam és van-e már pasim.

Már hihetetlenül közel volt a divathét, és én még mindig szentül hittem, hogy fellepek a divatbemutatóján.

Másoknak már képtelenségnek tűnt, hogy én fellépjek 4 nap múlva a divatbemutatón, hiszen Manuel még mindig nem hívott. De én még mindig bíztam benne, és úgy éreztem, hogy az utolsó percben fog szólni, hogy lépjek fel, mivel megígérte, hogy fog hívni, és tudtam, hogy annyira szeret engem és boldoggá akar tenni.

Szinte egészen biztos voltam benne, hogy eljön értem, mert volt egy érdekes álmom.

Megálmodtam, hogy Manuel egy nagy pink mackónak beöltözve lejött értem magángéppel, hogy elvigyen a bemutatójára, Londonba.

Szeptember 2-án kaptam egy sms-t franciául, ami már nem álom volt. Egy ismeretlen ember azt írta, hogy vége van a vakációmnak, elkezdődött a munka és hívjam fel a munkával kapcsolatban. De én hiába hívtam vissza, nem vette fel. Én ezt erős jelnek tartottam arra, hogy Manuel azt akarja, hogy dolgozzak...

Azt hittem, azért nem vitt el a nyáron egy modellügynökséghez sem, mert tudta, hogy mennyire megbántottak, és ezért revanst akart venni rajtuk. Berobbantani engem a divatvilágba, mint a múzsáját, aki

magángéppel érkezik a showra, az utolsó pillanatban és utána az ügynökségek fognak versengeni a kegyeimért. Én fogom kiválasztani közülük, a nekem legszimpatikusabbat.

A divatbemutató előtti nap még mindig nem volt semmi hírem.

Rájöttem, hogy ez egy pszichoterror. Úgy éreztem, a magángép már biztosan elindult értem és valahol a levegőben lehetett...

De estére már elveszett minden remény. Hiszen másnap már a divatbemutató volt. Klári teljesen kikészült, hogy Manuel mennyire egy szemét. Nem értette, hogy tehette meg velem, hogy tagadhatta meg ezt a kis kérésemet, hogy végigmenjek a kifutón, legalább egyszer, hiszen 80 modell lép fel kb. a shown és miért nem lehettem én egy közülük? Manuel, még a divatbemutató napján is felhívott ismeretlenről és a hangomat akarta hallani.

A divatbemutató...

Egész nap rossz kedvem volt. Ekkor már elhittem Klárinak, hogy ez egy pöcs és nem lépek fel a shown. Ezt az embert nem érdekelték az én érzéseim, és hogy mit éreztem én akkor, amikor megnéztem a showt. Majd megszakadt a szívem.

Nem tudtam, hogy fogok-e valaha gyereket szülni neki, vagy hozzámenni feleségül.

Csak feküdtem az ágyamban. Nem volt kedvem kimozdulni. Úgy éreztem, hogy összetörte az álmaimat. Már életcélom sem

volt. Elvesztettem az életerőmet. Arra vágytam, hogy bárcsak amnéziás lennék, hogy elfelejtsem az elmúlt fél évet!

– Hát ez már egy fasz, Angel! Én legszívesebben szétverném a fejét! Na, ez tudta, hogy szédítsen magába! Mekkora egy szemét! – Klári nagyon kiborult, talán jobban, mint én.

De mégis küldött nekem Manuel valamit... a MySpace-re egy videót, amin egy kisegér bolondot csinál a macskából. Ugrál a macska előtt és mindig eltűnik. A macska hiába próbálja, nem tudja elkapni.

Csak arra tudtam gondolni, hogy éppen ezekben a pillanatokban próbálta rá a modellekre a ruhákat. Nem értettem, hogy van szíve ezt tenni. Rájuk adja a ruhát, látja, hogy ők mennyire unják az egészet és tudja, hogy én milyen boldog lennék, ha rám próbálná a rólam tervezett ruháit. Tudja, hogy ez minden vágyam. Ez az egyetlen hiányzó dolog az életemből és ő ezt könnyen megadhatná nekem. Lehet, hogy nem is szeret? Eddig úgy gondoltam, hogy aki szeret, az mindenét odaadná a szerelmének.

Eldöntöttem, mindent megteszek, hogy kiverjem Manuelt a fejemből. Ki akartam magamból irtani ezt az állandóan bennem lángoló erős érzést. Már nem akartam őt szeretni.

Tudtam, hogy eljön majd az az ember, aki őszintén fog engem szeretni és megadni nekem mindent. Nem lesz ilyen kegyetlen, mint ő.

A legszörnyűbb az egészben a stressz volt. Minden percben. Több hónapig. Azt mondják a barátnőim, hogy ő egy ördög, mert meg kellett volna mondania, hogy nem segít és nem így

kétségek között tartania engem. Én meg éjjel nappal vártam a hívását. Még 1-jén írtam is Manuelnek egy sms-t, amiben megkérdeztem tőle, hogy fog-e segíteni, hogy modell lehessen. De ő nem válaszolt. Pedig én még az utolsó senkinek is válaszolnék. Ezek szerint ennyire tart engem! Levegőnek.

A divatbemutató után 10 perccel Attila már be is lépett a MySpace-re és írt nekem, hogy „Hello, hogy vagy?”

Én nem válaszoltam neki, képtelen lettem volna beszélni. Felírtam a MySpace-re: „A szívem összetört, mert csalódtam egy emberben és ez a nap a legszomorúbb napja az eddigi életemnek.”

Próbáltam azzal nyugtatni magam, hogy az életben, minden okkal történik, tehát biztos, egy sokkal jobb dolog vár rám. Alig vártam, hogy másnap legyen és megnézhessem a képeket a divatbemutatóról.

A bemutató vintage stílusról szólt.

Tehát sok mindent letervezett rólam. Főként az alapstílusomat, amit én találtam ki, hogy mindig több különböző ruhadarabot válogatok össze, de nem úgy, mint a topmodell Dia, hogy magára akaszt mindent, ízléstelenül és ettől stílus ikon lesz, hanem az én stílusomban mindig van összhang, a formákban, színekben, anyagokban.

Ezt nem tudta tökéletesen leutánozni Manuel, mert ugyan használta a kedvenc színeimet, mintáimat, a magas derekú szoknyákat, a nagyon magas szandálokat, a kalapokat, de csiricsáréra sikerült az összeállítás. A darabok külön jók voltak,

de együtt, ahogyan összeválogatták, a modelleken. Szörnyű és ízléstelen hatást keltett.

- Ez azért meglepő Angel, hogy egy ilyen nagy létszámú és profi tervező csapat, akik több száz képet láttak rólad, nagyon sok különböző ruhakompozíciókban, mégsem tudták rendesen összeválogatni a darabokat. Úgy látszik, hogy a tervezőcsapat magas létszámával próbálják pótolni a hiányzó kreativitásukat.
- állapította meg Klári a ruhák láttán.

- Pedig ők, még főiskolára is jártak és több éves tapasztalattal rendelkeznek, a világ egyik legnagyobb cégénél és mégsem tudtak tökéletesen leutánozni - feleltem.

Nem csak mi láttuk így, mert az internetes fórumokon nagyon sok ember, hasonlóan véleményezte a showt, többek között a divatszakértők.

Manuel azt nyilatkozta, hogy a vintage és a 20-as évek inspirálták. Azért voltak tükrök a kifutón, hogy szimbolizálja a kollekció jelmondatát: „Az öltözködés örömét!” - *amit én szajkóztam neki mindig...*

Az előző kollekcióihoz képest óriásit fejlődött a stílusa. Régen csak szürke zsákruhákat csinált és babacipőket.

A show után mivel nem léptem be a MySpace-re, megint elkezdődtek a téves francia hívások. Hang kellett neki. Minden nap.

Megírtam Attilának a búcsúleveletem:

„Csalódtam az álomférfiban, abban, akit mély érzelmekkel szerettem. Csalódtam az álmaimban, vágyaimban, amiket a közös jövőnkéről szőttem.

Azt hittem, hogy te is olyan vagy, mint én... Túl optimista voltam. Többé nem beszélek veled! Kivéve, ha az igazi nevedben fogsz felkeresni engem!”

Miután a levelet elolvasta, megszüntette Attila profilját. Nagyon elkeseredtem, mert már 5 hónapja napi 10 órás kapcsolatban voltam vele.

Csak az nyugtatott, hogy az 1200 órás beszélgetés több mint 1500 levele megmaradt nekem emlékebe. Úgy gondoltam, hogy ez az én kis kincsem, ez a gyűjtemény volt az együtt töltött pillanatok emléke. Majd ha feldolgozom, hogy Attila megszűnt, néha olvasgatok majd a versekből, levelekből. Csak is ez vigasztalt.

Pár nap múlva beléptem és megdöbbenten vettem észre, hogy valaki kitörölte az összes üzenetet, amit Attilával váltottam, a MySpace-en. Ennyit adott nekem csak és nagyon fájt, hogy még ezt is visszavette.

Visszamentem Párizsba és reméltem, hogy azért szüntette meg Attilát, mert most már felvállalja magát, saját nevében fogja folytatni a kapcsolatunkat.

7. fejezet

Ígéreték és remény bűvöletében

Már megint a repülőgépen ülünk az asszisztensemmel.

– Nagyon szeretett minket a nő – mondja Klári és az ablakra mutat. Odanézek és látom, a gyönyörű megszokott kilátást a gép fehér szárnyaira, és rájövök, hogy mire gondol. Hát igen, megint itt ülünk. Pedig, most a legelsők között chekkoltunk be és nagyon kedvesek voltunk a csajjal. Mégis a legrosszabb helyet adta nekünk. Mindegy. Most ez sem tudott érdekelni.

Végül is jó érzés, hogy már része vagyok a divatnak, habár még az emberek nem tudnak rólam, de már az energiám, a stílusom, a gondolataim, jelen vannak. Az újságban megjelennek a ruhák és nők milliói fogják viselni a világon.

Mikor szállt le a gép, rám jött a beszélhetnék az izgalomtól, hogy már megint a kedvenc városomban leszek.

– Mit szólna Manuel, ha lesmárolnám? Hm... végül is, ha tudnék smárolni még meg is csinálnám – a mellettem ülő fiatal lány, akit franciának néztem, lehet, hogy mégis tudott magyarul, mert a szövegelésem hallatán, magában mosolygott.

– Na, előbb begyakorlom a smárolást Milón és csak azután fogom csinálni Manuellel – folytattam.

A reptérről busszal mentünk be a városba. Én útközben zenét hallgattam és relaxáltam. Mikor Klárira pillantottam, észrevettem, hogy könnyeznek a szemei és annyira nevetni

akar, hogy majd szétrobban. Kínjában erősen megmarkolta a vállam és hozzám bújt. Nem értettem mi van vele, azt hittem, hogy valami baj történt. Kivettem a fülhallgatót a fülemből. Klári csak tátogott és diszkréten a mögöttünk ülő fiúkra mutatott, majd a fülére, hogy hallgassam őket.

Kb. hatan voltak, 25-30 év körüliek és magyarok. Olyan közel ültek hozzánk, hogy mindent tisztán hallottam, amit beszéltek.

– Ismertem olyan faszit, aki 14 órán át ment – szólalt meg az egyik.

– Szexről van szó? – suttogtam Klárinak, aki rázta a fejét, hogy hallgassam tovább a beszélgetést.

– Hallod, azért a korral egyre nehezebb a gyerek faszságait elviselni – filozofált a legfiatalabbik srác.

– Hát, nekem 2 évbe telt a gyereket tökéletesíteni. 2 év munka gyümölcse. Ezek a pulyák olyanok, mint az elefántkölykök.

– Az én faterom azt mondta, hogy lányt még a sírból is lehet nemzeni, de fiút! Azt nem... az a nagy vas ist das!

– Na, de ha lány lesz a gyerek, akkor majd dolgozhatok a tamponjaira! – panaszkodott a másik.

– Á, csak olyan 12-13 évesen kezdenek el vérezni. Addigra már mész nyugdíjba, és az állam fogja tamponoztatni a gyerekedet, nem te!

– Halljátok, én a múltkori versenyen örültem, hogy leszálltam a bicajról derékszögben. – váltott témát a harmadik.

– Emlékeztek még Szilvire? Na, ahhoz a nőhöz én nem nyúltam volna!

– Jaja, tudom ki az! Engem is be akart csalni a hálósobájába, a szaunában megmasszírozott, amikor táborban voltunk.

– Ez a csaj már 36 éves és olyan sportot űz, ami napi 10 órás. Szerintetek, lehet még gyereke?

– Én inkább a kora miatt aggódom. Nem hiszem, hogy lesz neki.

Közben beértünk a városba.

– Emlékeztek milyen jó volt a Notre Dame-ban tavaly? 4-szer futottuk körbe.

– Ott van lift?

– Hülye kérdés! – ripakodik rá a másik.

Nagy csend.

– Óh, tőled ezt vártuk – szólal meg a harmadik.

Megint csend.

– Hülye ember, hülye kérdés – szólal meg az, aki feltette a kérdést, majd csend megint... gondolkoznak.

– Nem én mondtam – mondja a harmadik. Na, ekkorra már én is sírtam a nevetéstől.

– Zacsi nem egy tájfutó típusú pacák!

– Igen. Báránylelkű volt, óriás testtel.

– Nézd már, az a Margit-sziget fordítva – mutat ki az ablakon.

– Na, látjátok! Ezért utazunk mi annyit? Mindig külföldön jövök rá, hogy minden olyan, mint otthon, csak itt más nyelven

beszélnek, amit nem értünk.

– Én sokszor azt sem értem, amit otthon beszélnek.

– Na, én New Yorkban nem mernék kimenni futni az utcára. Félnék, hogy tüdőembóliát kapok a szmogtól.

– Petyát ismeritek? Van felesége, gyereke, meg pár csaja.

– Hát ez még mind bele is fér, de a sport legyen az első helyen!

– Igen!!! – nagy egyetértésben bólogatott mindenki.

– Na, hát az úszás jobb, mint a mi sportunk! Gondoljatok bele, bicajozni nem tudnánk a jégen, amikor tél van.

– Akkor görgőznék, gyúrnék vagy gyurmáznék! Bár rajtam úgy se látszik semmi.

– Ja. Te vagy, a legtöbbet gyúró és legkevesebbet mutató ember.

– Vagy, mint én... a legtöbbet úszó, legkevesebbet fejlődő ember.

– Hm. Én azt se tudom már fiúk, hogy mit keresek itt Párizsban – mire kimondta a végszót a csávó, már meg is állt a busz és kiszálltunk mindannyian. Halálra röhögtem magam. Nagyon dilisek voltak. Bicajosok lehettek.

Szóval hazajöttem. Újra Párizsban voltam.

Igaz, hogy a fürdőszoba ronda, a hálóba menet le kellett hajtanom a fejem, mert az ajtót törpéknek csinálták – és első este Klári 5-ször vágta be a fejét – de semmi sem számított, mert megint otthon voltam és tudtam, hogy nagyon jól fogjuk érezni magunkat.

Mivel vasárnap volt és minden bolt zárva, nekünk pedig hajszárítót kellett keresnünk – mert ami a lakásban volt az egy 100 éves működésképtelen darab, így kimentünk a Champs Elysées-re. Egész Párizsban csak ott vannak nyitva vasárnap.

Az emberek megálltak mellettem és csodálkozva mondták, hogy „chapo”, ami azt jelenti, hogy kalap.

Fehér kör alakú nagy kalapban voltam, lila ezeregyéj szakás nadrágban és vajszínű kardigánban.

Támadt egy tökre szuper ötletem, egy videoklip a „Chapo song”. Mennék az utcán és mindenki megállna és mondaná, hogy „chapo”. Ez lenne a refrén, aztán az egész utca táncolna és énekelne. Olyan lenne, mint az a fogkrém reklám, ahol, mindenki mondja, hogy „Ciao Marina”.

Én szabadnak éreztem magam, elengedtem Manuelt teljesen. Klári viszont nagyon negatív volt. Egész álló nap csak arról beszélt, hogy lehet Manuel ilyen szívtelen, hogy a divatbemutatón nem mondta el, hogy én inspiráltam. Én pedig mennyi időt töltöttem el vele, az utóbbi hónapokban az interneten. Neki jó volt, mert ő közben dolgozott és pénzt keresett és kapta a képeimet. De nekem semmi hasznom nem volt belőle.

Főleg azon akadt ki Klári, amikor elolvastuk egy cikkben, hogy Manuel a show után osztogatta a cipőket az újságíróknak, és nekem nem hogy cipőt, de még egy szál rózsát sem adott.

Én próbáltam erre nem gondolni. Szándékosan generáltam a jókedvet, csak pozitív dolgokra gondoltam. Hiszen azt vonzzuk be, ami a fejünkben jár. A gondolataink teremtenek.

Ha az ajándék hiányára koncentrálok, akkor megmarad ez a helyzet. De, ha elképzelek, egy olyan szerelmet, ahol elhalmoz a pasi minden jóval, akkor azt fogom bevonzani.

Párizs utcáit járva, néztem a fiatal divattervezők butikjait és azon tűnődtem, hogy milyen jó lenne tervezőnek lenni. Lehet, hogy azt már jobban szerettem volna, mint a modellkedést.

Hiszen Manuel az én stílusomat tervezte meg, ami egy nem megszokott, egészen új irányzat a divatvilágban és mindenki örvendezett, annyira tetszett nekik. Tehát ez egy bizonyíték arra, hogy van igény a stílusomra.

Edzés előtt elmentem a fodrászhoz.

Mikor leültem a székre, egy poloska esett le a földre... teljesen pánikba estem.

– Jaj Klári! Emlékszel mit mondott Roli a poloskákról, pont tegnap? – fordultam Klárihoz.

– Igen. – húzta össze Klári a szemöldökét – akkor jelennek meg poloskák, ha kémek vannak. Tehát figyel minket Manuel. De honnan? Nem törölted le a lehallgatót a mobilodról?

– De... csak az a baj, hogy kétnaponta küld egy újabb vírusos sms-t.

– Akkor csomagoljuk be kicsim a mobilokat alufóliába, mert akkor nem tud lehallgatni.

A patikában vettem egy homeopátiás szert a pattanásokra. A patikus hapsi, rám mosolygott.

– Ünnepe van ma?

– Nem. Miért?

- Hát akkor miért vagy így felöltözve? Honnan jöttél?
- Magyarországról.
- Ez népviselet? – kérdezi.
- Nem. Ez az „ANGEL style”! – mosolyogtam.
- Na, már azt hiszik, hogy népviseletben jársz. Ez szép – jegyezte meg Klári.

Délután 6-kor már az edzőteremben voltam.

Olyan jó volt megint ott lenni. Az új vizes fiú lélegzetelállító. Mario a neve, elképesztően sármos és édes.

Új stílust találtam ki az edzéshez. Eddig hosszú nadrágban edzettem, hogy a hapsik ne lássák a lábaimat és, hogy Manuel ne legyen féltékeny. De most már nem törődtem vele, hogy mit fog szólni. Egy citromsárga sortban és atlétában mentem.

Mikor meglátott a kishomlokú edző, nagyon meglepődött és otthagytta a kliensét, elszaladt telefonálni.

Rá 20 percre megjelent a Szőke. Elsétált mellettem, majd félénken felém fordult, meglepődést imitált, de én átláttam rajta. Őt is értesítették már, hogy itt vagyok.

Levettem a fülhallgatómat, jelezve, hogy jöjjön oda hozzám. Adott egy puszit. A szakálla annyira fincsi volt. Majd beült, tőlem a harmadik biciklihez és sms-ezett. Gondolom Manuelnek.

Nekem le kellett mennem a büfébe vízért, mert a puszitól teljesen megszomjaztam.

Végighaladtam a férfitermen és oldalra néztem. Megláttam őt. Ott állt Manuel. Hogy mit éreztem? Hmm. Semlegességet.

Semmit.

Tudtam, hogy a kémei szólnak majd neki, hogy itt vagyok és jöjjön edzeni. Visszamentem bicajozni. Pár perc múlva megjelent Ken is. Basszus, tele lett a babaház!!!

Manuel távolról nézett engem. Hízott és egészen férfias lett. Érdekes érzés, hogy nem kellett róla képeket keresnem a neten, mert előben láttam, tudtam, hogy néz ki pillanatnyilag.

Épp elbambultam, amikor észrevettem, hogy a mama, a néni integet nekem a másik teremből és örvendezik. Rigó, a férje is kikukucskált az ajtó mögül és köszönt... olyan az a hapsi, mint egy szellem.

Odajött hozzám a néni és megkérdezte, hogy vagyok és örülök-e? Nem értettem mire gondol.

– Hát olvastam a cikket, hogy te meg Manuel... tudod... Boldog vagy?

– Ööö. Igen! – nem tudtam mit feleljek, úgy meglepődtem. Azt mondta, hogy nagyon tetszett neki a cikk és hogy ő előfizetője annak a lapnak.

Manuel leült nekem háttal és szomorkodott. Olyan volt, mint egy hős szerelmes, akit kidobtak. Majd integetett a néninek, ami nem is lenne furcsa, hiszen látásból ismerték egymást. De ekkor a néni odament hozzá és megpuszilta, majd odasúgott neki valamit. Klári szerint azt, hogy szép kislány fiam. Gratulálok... Ők a férjével spirituális emberek és biztosan látják, hogy Manuel nem meleg.

Manuel szó nélkül eltűnt. Még csak nem is köszönt nekem. Mikor elkészültem, láttam, hogy több hapsi állt a terem előtt.

Jaj, az egyik Milo volt. Felszállt a motorra, mellette egy pici hapsi vette fel a sisakot. Manuel volt az. Szűk bőrdzsekiben és farmerben.

Kimentem, de ő rám se nézett. Nem köszönt. Elsuhant. Én pedig maradtam a kiürült utcában egyedül és nem tudtam, hogy mit akar Manuel, mi ezzel a viselkedéssel a célja. Úgy tesz, mintha nem ismernénk egymást. Így beismeri, hogy ő Attila, mert ha nem az lenne, akkor odajött volna hozzám, mint a divattervező, elmondani, hogy ne haragudjak, de nem hívott, mert ez és ez történt.

Alig, hogy hazaértem, már jött is egy sms franciául, a Klári új számára, amit rajtam kívül senki sem tudott és nem is hívott. Azt kérdezte az sms, hogy, hogy vagyok. Egyből tudtam, hogy ez csak Manuel lehet.

Megírtam neki, hogy mikor jön már el az idő, hogy a saját számáról, vagy legalább is a saját nevében fog írni?

„Ez a számom, a nevem pedig Aurelien, Kobra. És nem tudom, hogy eljött-e már az idő.”

Klári azt mondta, hogy ne válaszoljak neki, de én nem bírtam ki. Írni akartam, hátha meggyőzőm és bevallja majd, hogy ő Manuel.

„Oh, Kedves Manuel! Tudom, hogy te vagy az! Ismerd be és én is elmondom neked, hogy pink tollas babydollban vagyok. Tetszett ma a sortom? Harisnya nélkül volt, ahogy szereted... A.”

„Sajnálom, de én nem vagyok Manuel. Basszus! Amit mondasz az nagyon jó! Ez tuti, hogy félretárcsázás... de szerencsés Manuel. Gondolom, hogy az, mivel nem ismerem...”

– Hát ez nem igaz! Még van bőr a képén álnevekről írni, azok után, hogy még csak nem is köszönt ma neked! Én már rég beolvastam volna neki a helyedben! – kiabált Klári.

– De én írni akarok. – hiába tudtam, hogy hallgatnom kellene Klárirra, mégis írtam neki, mert még mindig szerettem.

Tudomására hoztam, hogy én nem vagyok egy „silly hoe” (ostoba csaj), és megkérdeztem, hogy miért szerencsés Manuel.

„TLC együttes? Imádom őket!!! Nagyon jó veled dumcsizni! Szerencsés véletlen! Azt hitted, hogy én vagyok Manuel és érzéken leírtad, hogyan nézel ki, amit persze tuti jobb lenne látni, tehát ő egy mázlista!”

Hiába írtam neki, hogy tudom, hogy ő az, mégis bizonygatta, hogy nem, még képet is akart küldeni magáról. Mintha az bármit is bizonyítana.

Megírtam neki, ha így fog viselkedni, akkor másnap arany sortba megyek edzeni, bugyi nélkül.

„A francba!! Meg akarsz ölni? Küldj egy képet magadról!”

– Na, ne. Ez azt hiszi, elküldöd neki képen, magadat bugyi nélkül? Na, most már elég volt! Ha én tudnék angolul, akkor kapna, az biztos! – káromgott Klári.

Megírtam Manuelnek, hogy én komolyan gondoltam, hogy nem veszek fel bugyit másnap és sortban megyek edzeni.

„Nyugodtan lehet rajtad ruha. Már csak látni téged is jó lesz...”

„Köszönöm a figyelmedet, de nincs erre szükségem!”

Megírtam, hogy nem miatta, hanem magam miatt megyek majd bugyi nélkül. Lehet annyira hülye, hogy azt hitte, tényleg elmennék a nélkül. Még mindig szerettem, de tudtam, hogy ő a legnagyobb barom a világon.

Másnap Kobra sms-re ébredtem, hogy szeret engem. Már 7-kor fent volt. Megírtam neki, hogy mire vágyom.

„Nekem egy romantikus pasira van szükségem, aki meghív vacsizni, küld nekem 1 ruhát egy nagy dobozban és egy rózsát egy levéllel...”

„Na, én pont ilyen vagyok. Egy étterem, rózsza, csokis doboz és a levél alatta.”

Annyira örültem, hiszen mennyire jó lenne, tényleg elmenni Manuellel egy étterembe. Még csokit is hozna. Csodálatos lenne!

Aztán visszaaludtam, mert fáradt voltam.

11 körül elindultunk Klárral felfedezni a Maraisnak ezt a részét. Amióta elvesztettem minden reményét annak, hogy Manuel fog segíteni, sokkal felszabadultabb voltam. Már nem stresszeltem. Kinyitottam az aurámat. Ezt az emberek is megérezték.

A presszóban sorba álltam és éppen felnyitottam a telefonomat, amikor a mögöttem álló, szívdöglesztően helyes srác, a háttérmet nézve, amin én voltam, megszólalt:

„Trés elegant!” – Olyan jól esett.

Az egész napunk szuperül telt. Elmentünk a Pompidou Center melletti olasz étterembe. Mind a három pincér fiú csapta

nekem a szelet. Én pedig élveztem. Olyan jó kedvem volt, hogy írtam Manuelnek, mármint Kobrának.

„Hogy megy a munka? Ha nem hozol ma valamit nekem az edzőterembe (pl. csokit), vagy nem kérdezed meg, hogy szomjas vagyok-e, akkor szexbomba leszek és a magas derekú arany sort bugyiban megyek. Ha tudnád mi lesz a pólómra írva?!

Most küldött a főnök az étteremben csokitortát nekem, pedig én még csak rá se mosolyogtam. Látod, hogy engem, hogy szeretnek?”

Ő csak folytatta a hülyeséget, hogy ő nem Manuel. Megírtam neki, hogy én már egy normális kapcsolatra vágyom egy szerető férfival, aki tisztel engem. Őt pedig hagyom, hogy menjen Isten hírével.

„Én tisztellek téged, és sosem gondoltam rossz dolgokat rólad hercegnő.”

Teljesen felpörögve mentem edzeni a fekete szuper mini sortomban (alatta persze bugyival). Mikor megláttak a hapsik, mind összemosolyogtak, olyan sejtelmesen. Majd felfaltak a tekintetükkel. Tetszett nekik, hogy most már szexiztem. A nők egyébként hosszú nadrágban járnak, kivéve egyet, aki mindig magasderekú sortban és topban edz.

Mikor nyújtottam, észrevettem, ha terpeszt csinállok, belátni a sortomba. *Te jó ég! Vajon a mellettem fekvő, hörgő, és percenként ugatásszerű hangokat kiadó ősz szemüveges bácsi látta?* - jártak a gondolatok a fejemben. Jól éreztem magam a gatyában, de még egy kicsit szokatlan volt. Még nagyon gátlásos voltam.

A tárogatós lábgéppel folytattam. Mikor leültem a géphez, megláttam, hogy Manuel ott áll, a terem másik végében.

Közben Chris, a főnök, odajött a randihelyre több pasival. Nagyon jó kedve volt, viccelődött. Amikor rám néz, mindig olyan – az egyébként nem ráncos, egészen fiatalos – arca, mintha botox feltöltésen lett volna.

Meglát engem, kivirul teljesen, felvillanyozódik a tekintete, szinte sugárzik. Sokat nevettek a pasik, produkálták magukat, hangoskodtak. A kis Antonio, a barna hajú 22 éves srác, odaodapillantott irányomba. Látszott, hogy meg szeretné nézni, mi látható belőlem, amikor tárogatok a mini sortomban, de nem merte. Csak próbálkozott, mikor már a tekintetével a hasamon járt, mindig elkapta és Chrisre nézett.

Élveztem, hogy így körém gyűltek a hapsik.

Jó volt látni a reakcióikat. *Ezek teljesen ki vannak éhezve.*

Ránéztem Manuelre, láttam, hogy mini sortban jött ő is. Úristen! Az sms miatt. *Juj, lehet ő tényleg nem vett fel gatyát!* De ilyen messziről nem tudom felmérni, hogy van-e rajta, vagy nincs.

Odamentem a közelébe, a mellette lévő géphez lepakoltam a táskámat, komolyan odaköszöntem neki, hogy „Hi”. Ő teljesen le volt bénulva. Meg se tudott szólalni, 2-szer kellett próbálkoznia, mire kinyögte, hogy „Hello”. Közvetlenül előtte, de neki háttal lehajoltam, megigazítottam a súlyokat.

Felé fordultam, mélyen a szemébe néztem. Tekintetéből tisztán kiolvasható volt a vágy és az izgalom, amit irántam érzett. A kezemet az izzadságtól nedves mellkasára tettem, és

adtam a borostás arcára egy-egy puszit. Igaz, nagy bátorságot kellett gyűjtenem, hogy ezt megcsináljam, de megérte.

Ő teljesen zavarba jött, annyit mondott, hogy „Excuse me” és már sebes léptekkel ment is a mosdó irányába. Én a tekintetemmel végig követtem, a sortot viselő szerelmemet. Tetőtől talpig megnéztem. Ma nem sokat takart magából. Az atlétája egy számmal kisebb lehetett, majdhogynem annyira ki volt vágva, hogy a mellbimbóját is láttam.

Hasa nem volt. Ami volt, az is olyan kicsi. Inkább kockás és lapos.

Úristen... a rövidgatyájából... előtört a... wow. Már megint... Még februárban láttam, hogy felállt neki, akkor még azt hittem, hogy hallucinálok. De most egyértelmű volt. Ahogyan haladt a mosdó felé, én pedig mintha lassított felvételen néztem volna a rohanását. Láttam, hogy egyre nagyobb lett a férfiassága.

Szóval ezért hagyott ott engem.

A férfiak persze nem vették észre, ugyanis, ha ott vagyok, akkor egyik szemük mindig a kondigépen, a másik pedig rajtam van. 10 perc telhetett el, mire visszajött és intett az edzőjének, hogy egy másik géphez menjenek. Szegény nagyon kínosan érezte magát. Nem tudta, hogy vajon észrevettem-e, hogy mi történt vele.

Odamentem Milóhoz és adtam neki egy puszit.

Nagyon távolságtartó volt velem. Látszott rajta, hogy megtiltották neki, hogy közeledjen felém.

Az edzés nagy részében Manuellel beszélgetett.

Manuel elkezdett nekem szexizni. A lábát felhúzta, majd le, hogy látszanak az izmai. Kihasználta, hogy rövidgatya volt rajta, ami szinte semmit sem takart. Direkt úgy csinálta, hogy lássam.

Úgy látszik, komolyan vette az sms-t, amit küldtem, és ő is szexbomba akart lenni. Aranyos volt.

Szemben edzettem vele. Ő forgolódott körbe-körbe. Rám nézett, majd Milora, majd megint rám. Milo valamit suttogott neki. Erre Manuel nagyon lassan felém fordult, felemelte a kezeit. Integtetett és én is neki.

Integtetett, mintha egy homályos ablakot törölne le a kezeivel, szinte lebegett. Úgy tűnt, mintha ő már egy másik dimenzióban lenne. Majd visszafordult, a tőle 1 m-re álló Milo felé, és neki is integtetett. Visított, mutatva, hogy, megcsinálta, integtetett Nekem.

Milo csak rázta a fejét. Nem értette, hogy lehet valaki ennyire gyáva. Aztán folytatták az edzést. Milo a vállára, Manuel pedig a fenekére edzett. Szuper volt a kilátás. Desszert a szemnek.

Míg Manuel hason feküdt a padon, volt időm jól szemügyre venni a fenekét. Annyira jó segge van. Olyan keménynek tűnt, mint két dinnye. Két érett dinnye. Nagyon jól festett.

Manuel már kiscsatyában is férfiként viselkedik. Ő már nem az a kis meleg csávó, aki karácsonykor volt.

Mikor bement a tárogaóba, én befeküdtem, az előtte lévő fenékgéphez. Ezt csinálta előttem ő is. Szuper ez a gép. A csípőnk alatt van a padon egy felemelkedés... tehát irtó szexis látványt nyújt rajta feküdni.

Annyira meg akartam nézni a gatyáját közelről, de nem nagyon mertem. Mélyen egymás szemébe néztünk. Ő csak fürkészte a tekintetemet, mintha ki akart volna olvasni belőle valamit, majd lassan lejjebb csúsztottam a tekintetem.

Póló anyagú gatyá volt rajta. Teljesen átadta az alakját a lassan új formát felvevő nemi szervének. Úgy nézett ki a nadrágja, mint egy gyümölcsös kosár, telepakolva, narancssal és banánnal. Jaj, ha visszagondolok rá, már is előnti az egész testemet a forróság.

A gatyájáról felkaptam a tekintetemet és a szemébe néztem. Nagyon zavarba jött.

Lassan leengedtem a felsőtestem a padra, 10-szer felemeltem a lábaimat, majd a lehető legszexisebben, lassan felemelkedtem a padról és cicahátat csináltam, majd terpeszt és nyújtottam a lábizmaimat.

Ő le se bírta venni rólam a szemeit. Még a tárogatást is abbahagyta. Kiment minden erő a lábaiból. A testében folyó vér most máshol gyűlt össze. A gyümölcsöskosár már nem hasonlított gyümölcsöskosárra. Kezdett megváltozni, de még mielőtt teljesen átalakult volna, Manuel felpattant, valamit odaszólt az edzőjének és elszaladt a mosdóba. Lassan több időt töltött a mosdóban, mint a teremben.

Edzés közben hosszan az Attractívós szemébe néztem. Meglepődött, mert eddig semmi biztatást sem kapott tőlem. Ugyanis olyan hülye voltam, hogy meg akartam felelni Manuelnek és senkire sem néztem, mindenkit eltaszítottam magamtól.

Szóval eléggé felbátorodott aznap a srác. Amikor a másik fenékgépet csináltam, bejött hozzám a randihelyre.

Lépteket hallottam. Felfigyeltem arra a ritka illatra, amelyet akkor éreztem mindig, ha ő ott volt a teremben. Csak Manuel lehet az. Még a lépteinek a zaja is gyönyörű. Örültem szeretem őt!

Mikor Manuel odaért a gépemhez, rám nézett, majd az Attractívosra. Aztán elfordult és elszaladt. Nem is köszönt. Az Attractívosra nagyon féltékeny, hiszen a srác 190 magas, sármos, szőke és irtó jóképű. Hasonlít a híres Brazil színészre Facundo Aranara. Egy ilyen top pasi előtt, mint az Attractívos, a nők csak úgy hasra esnek. Minden nő!

10 percig edzettem és én is lementem.

Mikor felöltöztem, láttam, hogy Manuel a szekrényénél állt, lila nadrágban, fekete ingben és Blackbarryzett.

Nagyon izgultam, nem tudtam mit csináljak. Szólítsam meg, vagy egy szó nélkül menjek el mellette, vagy adjak neki puszit?

Végül a kezemet a vállára tettem, majd lassan lecsúsztattam egészen a derekáig, megsimogattam a még mindig feszes és kemény fenekét, majd a fülébe súgtam, hogy hello, de puszit nem adtam.

Ő teljesen megfeszítette az összes arcizmát, jelét sem mutatva annak, hogy mi ment végbe benne abban a pillanatban. Csak meredten nézte a Blackberryét és annyit mondott, hogy „Hello”. Nagyon érdesen szólalt meg, hallatszott, hogy teljesen kiszáradt a torka. Hangja úgy reszketett, mintha a Mennysorság

kapuja nyílt volna meg előtte. Láttam, hogy MSN-ezett a Blackberryn.

Az edzőterem előtt állt Milo, aki szintén MSN-ezett a Blackberryén. *Ezek dilisek. Itt vannak mindketten és MSN-en társalognak.*

Elköszöntem a Szőkétől és elindultam a taxi megálló felé.

– Legyen jó éjszakád! – kiáltott utánam, mire én visszafordultam és láttam, hogy épp végig nézett rajtam. A lábaimnál járt. Mindig felmér engem teljesen. Minden porcikámat megfigyeli.

Másnap, amikor lementem croissantért, megláttam a Napoleoni, a másik divattervező autóját, a régi sofőrrel.

– Ez egy jel! – bökte meg a vállamat Klári. – Menj oda hozzá! Meg kell próbálnod még egyszer! Lehet, hogy a sors jelez neked, ha már a szeretőd nem segített, hátha Napoleoni fog.

Nagyon izgultam, mert a sofőr nagyon komoly embernek tűnt. Magas barna hajú férfi.

Lassan odamentem hozzá, ő kiszállt a kocsiból. Széles mosollyal fogadott, ami egy kicsit csökkentette az izgalmam. Egy picit beszélt angolul. Elmondtam neki, hogy nagyon szeretnék beszélni Napoleonival, és ha írok egy levelet, átadja-e neki.

Nagyon kedves mosollyal azt mondta, hogy jöjjenek vissza 5 óra körül, akkor találkozhatok a designerrel.

Ettől a jó hírtől nagyon felmentek Klárral a rezgéseink.

Úgy gondoltuk, mivel még van 5 óráig egy csomó időnk, elmegyünk a „Lulu” nevű híres ügynökséghez, akiknél van a kedvenc modellem is és akinek a főnöke egy castingen látott engem régebben, amikor még fiatalabb voltam és nagyon tetszettem neki. Most pedig, hogy Manuel beleírta az egyik legnevesebb Európai lapba, hogy tökéletes a showjárásom és, hogy gyönyörű és magas vagyok, úgy gondoltam, hogy majd megmutatom nekik a cikket és biztos nagyon fognak nekem örülni.

Megkajáltunk, átöltöztünk és már rohantunk is az ügynökséghez.

Az iroda egy több emeletes épületben volt, a centrumban. Az előtérben kellett várunk. Gyorsan levettem a csipkekesztyűmet és az óriási Dior gyűrűmet, meg a kalapomat, hogy nehogy probléma legyen, hogy nem farmerben járok és ellenszenvet keltssek a bookerek körében.

A falon egy ember nagyságú kép lógott egy tizenéves szörnyen sovány pucér lányról, akinek az arcát a haja eltakarta teljesen. Klári elfancsaladott, amint észrevette a fotót.

Pár percen belül kijött hozzánk egy régi, kopott farmert viselő konzervatív nő, akinek rövid haja összevissza állt, mintha elfeküdte volna. Rám nézett, majd kedvesen üdvözölt.

– Á! Már láttalak téged! – meglepődtem, hogy több ezer lányt néz meg évente és még mindig emlékezett rám. – Van képed? – kérdezte és elvitte magával az irodába a kb. 20 db, polaroid képet, amikkel Manuelt inspiráltam.

5 perc múlva kijött az irodából a főnök, jól megnézett a távolból, majd visszament. Sokkal fiatalabb volt, mint emlékeimben. Ősz hajú, magas, vékony férfi.

Közben bejött egy modell. Pólóruhát viselt és cicanadrágot. A haja összefogva, hogy kiemelje a nagyon elálló füleit (a modellszakmában ugyanis az elálló fülek előnynek számítanak).

A booker kedvesen fogadta a modellt, felvette a nyalós pofát és megpuszilta. Majd odajött hozzám. Ekkorra már enyelgő modorát az irodában hagyta és kíméletlen magabiztossággal közölte velem az álláspontjukat.

- Megnéztük a képeidet, és nem érdekelsz minket! - miközben a rossz hírt közölte velem, kárörvendő, öntelt mosoly ült ki csontos, kiélt arcára. Szinte sugárzott a boldogságtól, hogy elutasíthat engem.

- Adjon legalább 5 percet, mert szeretnék mutatni valamit - kértem a nőt.

- Már itt van a nyakunkon a divathét, 2 hét múlva kezdődik. Nézd csak meg, hogy mennyi lányunk van! Mi nem veszünk fel akárkit! Nagyon megválogatjuk a modelleket - mutatott a falra, amin a szegény falusi orosz lányok képei lógtak. Hallottam annak idején, hogy a nagy ügynökségek vagonszámra hozzák Oroszországból Párizsba szerencsét próbálni ezeket a szerencsétlen lányokat, akik ekkor még nem is tudják, hogy mire vállalkoznak.

- Manuel Jackson azt mondta nekem, hogy ez a legjobb ügynökség. Én csak ezért jöttem el ide. Már kétszer

elutasítottak, harmadjára már nem jövök vissza! – világosítottam fel a múmiát a legkedvesebb mosollyal és már mentünk is Klárral tovább.

Mindenre számítottam, csak erre nem. Azt belekalkuláltam, hogy nem akarnak majd felvenni, de úgy gondoltam, hogy itt az újság és ha elolvassák a cikket rólam, tuti felvesznek majd. De még csak azt se hagyta, hogy elmondjam neki. Még csak arra sem vette a fáradságot, hogy kitaláljon egy nevetséges kifogást, mint a többi ügynökség... pl.: azt, hogy a mostani trendhez az én arcom túl szép és ők különlegesen ronda lányokat keresnek. A méreteimet sem kérdezték meg. Semmit.

Hogy lehet az, hogy a világ legnagyobb tervezője szerint tökéletes vagyok, az ügynökségek pedig nem vesznek fel? Nem értem...

Később beültünk Klárral a Napoleoni utcájában található tipikus, régi francia kávézóba. Összeszedtem minden bátorságomat és elindultam egyedül a divattervező házához.

Megálltam a kapujában. Tudtam, hogy pár percen belül ki fog majd jönni. Szóról szóra elterveztem, hogy mit fogok neki mondani.

Lassan kinyílt az óriási nagy fa bejárati ajtó. A szívem a torkomban dobogott, tudtam, hogy eljött a nagy pillanat. Megjelent egy alacsony, törékeny férfi, kivasalt, hosszú szőke hajjal.

– Bonsoir, Napoleoni! – üdvözöltem – Angel vagyok.

– Nice to meet you! – kezét fogott velem barátságosan a tervező, mintha már ismerne, vagy legalább is hallott volna

rólam, hogy én vagyok az a lány, aki órákat állt egy kibírhatatlanul magas és elviselhetetlenül kényelmetlen Chloe szandálban a kapuja előtt, és többször hozott neki lilomot.

– Nagyon szeretnék beszélni veled, lenne 5 perced rám? – kérdeztem.

– Ma már nem érek rá, mert interjúm lesz, de holnap visszajöhetsz. Panna adj egy kártyát Angelnek! – szólt a mellette álló lánynak.

– Hívd fel Pannát, ő az asszisztensem és beszélj meg vele egy időpontot! – kérte lány, selymes hangján. Igazi úriember volt, kedves, figyelmes és nyugodt.

Az izgalomtól remegő kézzel odaadtam neki egy borítékot, amiben az előre elkészített fényképeim voltak egy levéllel, amit arra az esetre írtam, hogy ha sikerül találkozni vele, akkor oda tudjam neki adni.

Ő beszállt a kocsijába, én pedig visszamentem a kávézóba. A boldogságtól rám jött a sírás. Jó ember. Tudtam, hogy Napoleoni egy igaz ember! Végre sikerült és milyen kedves!

A levél így szólt:

Kedves Napoleoni,

Én Angel vagyok, Magyarországról jöttem. Már többször kerestelek, mint tanítvány a mestert, de a takarítónőd mindig elutasított, azt mondta, hogy nem akarsz velem találkozni. A segítségedet szeretném kérni.

Minden vágyam, hogy végigmenjek a divatbemutatód kifutóján, mint modell. Számomra te vagy a legnagyobb tervező az egész világon.

A te divatmbemutatóid többek egy egyszerű shownál, te a szívedet is beleadod a ruhákba.

Számomra nincs nagyobb gyönyör a szép ruhák viselésénél. Azt hiszem annak, aki megízlelte az alkotás gyönyörét, nincs is nagyobb gyönyör ennél.

Te inspiráltál arra, hogy modell legyek, de az ügynökségek nem vettek fel. Nagyon örülnék, ha lenne rám 5 perced.

A legnagyobb tisztelőd, Angel.

Felhőtlen boldogság járta át a szívem. Szinte repültem az edzőteremben.

Milo a Pampulaszájúval volt végig. Csak mosolygott és köszönt, de nem jött oda hozzám.

Ma is sortban edzettem. A férfit terem ajtajánál ültem a vádligépen. Pihenésként figyeltem a férfiakat. Olyan furcsa volt a helyzet. Összeszámoltam és összesen 28 hapsi volt. Most éhes cápáknak tűntek, én pedig a hableány voltam uszony nélkül. Azaz préda a cápáknak!

Mikor meglátott a Fuxiás – aki ügyvéd, úgy, mint a terembe járó hapsik nagy része – nagyon mosolygott. A sort alól kivillanó lábaimra nézett.

– Olala! – mondta. – nagyon szexi, Miss Angel!

Odajött hozzám Ken. Ennek a pasinak a szeme olyan kék, mint a zafír. Mesélt a San Francisco-i útjáról, a hat emeletes toronyházáról, ami egy műemlék mellett áll. Majd mivel

jógatanár, megkérdeztem, hogy mit ajánl, hogy elmúljanak a pattanások.

– Nos, nem is tudom. Az okát kell megtalálni. Milyen sminket használsz?

– Armani, Chanel, Dior – feleltem.

– Ja! Az kiváló! Akkor esetleg nem ettél valami rosszat? Vagy az is lehet, hogy a korodból adódik. Hány éves is vagy, 24?

– Nem. 20 éves vagyok.

– Na, akkor biztosan csak hormonális – állapította meg és elment, mert jóga órája volt.

Később beszélgettem a kopasz ékszertervezővel, Simonnal. Kiderült, hogy vízöntő a csillagjegye. A vízöntőkről csak annyit tudtam, hogy sokáig gyűjtik magukban a haragjukat és egyszer csak kifakadnak.

Milo látta, hogy jól érzem magam a kopasszal. Nagyon ideges lett, mérgében húzogatta a száját. Látszott rajta, hogy zavarja, mert ő is szívesen odajönne hozzám, de neki megtiltották, hogy beszéljen velem. Most is végig rá volt tapadva a Pampulaszájú.

Manuel nem jött edzeni. De nem tudott érdekelni. Tudtam, hogy másnap nagy találkám lesz Napoleonival. Csak ez járt az eszemben.

Többször elképzeltem, hogy Napoleoni milyen kedves és megértő lesz. Szentül hittem, hogy ő egy nagyon jó ember. Hiszen olvastam róla, hogy egy szegény kisfiú lerajzolta az előző kollekció ruháit és elküldte Napoleoninak, aki annyira meghatódott, hogy elhívta a kisfiút és az anyukáját a divatbemutatóra. Tudtam, hogy Napoleoni egy csupa szív

ember és át fogja érezni, hogy mennyire vágyom a modellkedésre és fog segíteni.

Hajnalban Manuel nem hagyott aludni. Percenként küldte sms-ben a kémvírusokat a mobilomra. Nem értettem miért jó neki, ha lehallgatja a telefonomat és elolvassa az sms-eimet.

Reggel Kobra sms-ére ébredtem. Nem tudtam elképzelni, hogy mi van vele, mert már 6 órakor írt. Azt hittem, biztos megint valami hülyeséget ír, de tévedtem.

„Csak egy kis hello, és millió csók, hogy megpróbáljam jobbá tenni a napod, a hódolód! (KOBRA)”

Na, ettől már nem is lehetne jobb a napom! Izgatottan sütöttem a hajamat, hogy szép legyek.

Majd 10 órakor felhívtam Napoleoni asszisztensét.

– Angel vagyok! Tegnap Napoleonival megbeszéltük, hogy ma felhívlak és te adsz egy időpontot.

– Miért szeretnél vele találkozni? Mi a találkozásod célja?

– Én már megírtam neki levélben a találkozó okát.

– De ő most nagyon elfoglalt, csak október közepén tudna veled találkozni – mondta.

– Akkor köszönöm a segítséged, legyen jó napod – feleltem.

– Értetted mit mondtam???!!...Októberben akar veled találkozni!

– Igen. De októberben én már nem leszek itt.

Teljesen elkeseredtem, mert nagyon beleéltem magam, hogy végre beszélhetek Napoleonival.

– Na, én nem hiszem, hogy Napoleoni nem akart veled ma találkozni! – dünnyögött Klári. – Tuti, hogy a pöcs Manuel tett keresztbe. Nem igaz ez a hapsi! Mikor száll már ki az életedből? Nem elég, hogy ő nem segített, de még azt is megakadályozza, hogy mások segítsenek. Mindig kavar! Na, látod kicsim, ezért írta reggel a vigasztalós sms-t, mert tudta, hogy milyen szar nap vár rád. Tudod milyen ez az ember? Kegyetlen! Élvezi, hogy szenvedsz!

– Nem baj, Klári! Legalább amíg tegnap azt hittem, hogy ma találkozom a nagy tervezővel, nagyon boldog voltam és szuper képeket csináltunk a régi francia kávézóban.

– Ja, majd legalább ebből lesz ötlete az új kampányhoz! Tudod, az őszi kampányát is leutánozta rólad, a Palai Royals képekről. Hihetetlen! Teljesen egyforma volt az egész. Még azt is megcsinálta, hogy egy hapsi állt a modell mögött és figyelte őt, pont, mint a kém téged az egyik képünkön.

– Ne bánkódj, Klári! Még csak fotós sem vagy és máris a világ legnagyobb fotósai utánózzák le a te képeidet – próbáltam felvidítani Klárit, de ő csak idegeskedett, nem bírta nézni, amit Manuel csinált velem.

Elmentünk a Galeries Lafayette pezsgősbe, hogy feltöltődjünk egy kis pozitív energiával.

Egy új pincér fiú dolgozott. 24 év körüli, nagyon helyes és aranyos.

Klári legalább 50 képet csinált rólam. A pezsgős részt átépítették. Egy kis teraszt csináltak, ami tele volt vajszerű

ülőgarnitúrával és arany párnákkal, a háttérben pedig pezsgős felirattal.

A Kir Royal a kedvencem. Klári inkább vodka párti, de a pezsgőt is megissza.

Mellettünk egy orosz család ült. Minden tagja nagyon kövér volt. Az apuka, aki szemmel láthatóan a helyi keresztapa lehetett, az anyuka, aki mellett hat óriási Armani és Prada papírtáska hevert a földön és a kislány, aki Fantát ivott.

Egyébként azok az emberek hízekonyak, akik meg akarják védeni magukat a környezetüktől és harcolni akarnak, nagyobbak látszani. A sovány emberek pedig elbújnak a problémáktól, nincsenek beteljesületlen vágyaik. Akármennyit ehetnek, nem híznak.

Mikor kihozták a pezsgőhöz járó rágcsálni valót, a kislány két percen belül megette az egész tányérral.

Mi hozzá sem nyúltunk a miénkhez. A kislány odaodapillantott. Szemezett az édességgel. Majd megbökte az anyukáját, aki rászólt, hogy nem ehet többet. Én odanyújtottam a tányért a kislánynak, hogy egye meg nyugodtan.

Ő rám kacintott. Mire az anyukája észrevette a kis cserét, már a kicsi lány betermelte ezt a tálat is. Majd felemelte a kislány a reklámszatyrokat és mutatta nekem, hogy ő mennyire erős. Úgy látszik apukájától is azt hallja mindig, hogy erősnek kell lenni.

Egy egész üveg pezsgőt rendeltek, orosz szokáshoz híven.

A franciák inkább pohárral szoktak kérni. Az oroszok mindenből a mennyiségre mennek. De ők igazán tudják, hogy

kell élvezni az életet és ez szuper. Akárhova mennek felszabadultan viselkednek. Nem érzik feszélyezve magukat.

Persze a franciák is élvezik az életet, a jó ízeket. A konyhájuk isteni, csak úgy, mint az olasz.

Az edzőterem öltözőjében találkoztam a mamával, akinek a hajában ma már masnis szalag volt, pont olyan, amilyet én is hordok.

Támadt egy nagyon jó ötletem: kitaláltam, hogy elmegyek partikra a divathéten és ott biztos, hogy fel fognak majd fedezni, hogy legyek modell, pont, mint Manuel vacsoráján márciusban.

Kértem a Mamától jegyet a show-jára, ami kiderült, hogy 28-án lesz, én pedig 27-ig maradtam. Azt mondta, hogy előtte még szóljak neki, mert mindenki meg akarja nézni a show-t, és ha nem leszek itt, akkor másnak adja a meghívót.

– Tudna nekem adni meghívót partira is? – kérdeztem.

– Hát. – gondolkozott, milyen kifogást találjon ki, ami hihető lenne. – azzal a press foglalkozik, én pedig nem fogom felhívni őket.

– Jó – feleltem.

– A lányom viszont az összes show-n és a legfontosabb partikon ott lesz. A Chanel, Dior, Miu Miu, mindegyiken, ami csak számít. Nagyon szeret partizni – mosolygott a néni, és az orra tövében összefutottak a ráncok. Nem értettem, hogy miért nem ad egy jegyet, vagy miért nem ajánlja fel, hogy a lánya majd bevisz engem a partikra.

Lehet, hogy már nem akart nekem segíteni, vagy eddig sem akart? Vagy talán nincs tisztában azzal, hogy késleltetheti a

sorsomat, de megakadályozni úgy sem tudja?

– Ezek csak a szexért fizetnek! – mondta később Klári. – Amúgy nem segítenek senkinek sem! Főleg egy olyat nem engednek be maguk közé, aki tehetségesebb náluk. Nekik az a lényeg, hogy elnyomják a tehetségeket, nehogy kiderüljön, hogy ők milyen tehetségtelenek. Szinte rettegnek a tehetségedtől és a kreativitásodtól. Tudják, hogy amint bekerülsz a divatvilágba, kiderül majd, hogy milyen különleges vagy és mindenki téged fog akarni. Ezért próbálnak legalább késleltetni. Akkor már nem lehet majd előállni bolyhos kardigánokkal, meg 500 eurós atlétákkal. Tényleg tervezniük kellesz, vagy kiesnek a divatvilág körforgásából. Itt van például Manuel. Ő is mit akar? Új korszakot akar alkotni a divatban a TE egyedi stílusoddal?

– Nem baj Klári. Mert biztos, hogy van több olyan ember a világon, mint Steven Spielberg, aki nyílas és azt mondta, hogy mindig fel kel karolni az újonc tehetségeket és segíteni nekik kibontakozni. Biztos engem is megtalál majd a segítőm, mert én soha nem adom fel, bízom a jövőben.

Másnap a Little Italy olasz étterembe mentünk. Imádom a kenyeret és a lazacot, amit ott szolgálnak fel. Írtam Kobrának.

„Hagyd otthon a piros boxert! Túl forró vagyok, nem hiszem, hogy tudom majd magam kontrollálni.

Hot, hot vagyok!!! Emlékszel? A vulkán... Úgy érzem, hogy ma megharaplak majd! Csók, Angel”

Több óra múlva válaszolt, hogy unja már, hogy én mindig csak cikizem. Nem értettem, hogy hiheti azt, hogy kifigurázom.

Soha nem bántanám sem őt, sem mást. Én csak őszintén megírtam, hogy kívánom.

Megírtam neki, hogy az sms-eket, amiket Benynek írtam, mindet neki szántam és szomorúsággal tölt el, hogy nem ismert magára, a piszkosul szexi hapsiból, akivel álmodtam egyszer. Azt is megírtam, hogy önzőnek tartom, mert nem akar nekem örömet okozni., hogy nyitó modell akarok lenni a divatbemutatón és hogy egyszer próbálja ki, hogy milyen érzés, örömet okozni a másiknak és meglátja, hogy ő is boldog lesz tőle.

„Boldog leszek, ha te boldog leszel csók, K. “

Na, akkor ez most azt jelenti, hogy fellepek? – fordultam Klárihoz.

– Hát figyelj, én ennek a pasinak már nem hinnék a helyedben!

A pincér nagyon énekelt és táncolt. Találgattunk, hogy vajon mitől érzi ilyen jól magát.

– Biztos jó volt ma a forgalom – kezdtem én.

– Az lehet! Te is ugrálni fogsz majd a képeken, ha egy csomó pénzt fogsz belőle keresni!

– Na, én így is élvezem ingyen. Akkor milyen jó lesz majd pénzért!

– Bár szerintem inkább nagyon jó éjszakája volt a csávónak.

– Ilyen jó kedvük van az embereknek a dugástól? – kérdeztem Klárit.

– Nekem nem. – komorodott el.

Beült mellénk egy fiatal pár egy picibabával.

– Nektek is ilyen kis barna gyereketek lesz Manuellel – viccelődött Klári.

– Ja. Persze! Nekem nem kell tőle gyerek – ellenkeztem, bár a szívem legmélyén nagyon tetszett a gondolat.

Az étterem után egy perc alatt találtunk taxit. Az Opera utcáján mentünk végig, amikor a sofőr percenként kinézett a hátsó ablakon, a kirakatokra.

– Ez meg mit csinál?! Cipőt keres?! – nevetett Klári.

A sofőr látta, hogy nagyon nevetünk. Elmagyarázta, hogy ő mindig taxizik, nincs ideje vásárolni és már szeptember közepe van, ideje lenne téli cipőt vennie, és azt keresett útközben. Nézte a cipőket a kirakatban.

Edzésen végig Manuelt vártam. Ez volt az utam utolsó napja, de ő mégsem jött el a terembe, hogy lásson engem.

Egy 20 év körüli nagyon magabiztos, magas, barna hajú srác megszólított:

– Nagyon jó a stílusod! Imádom ahogyan öltözködsz. Én Jürgen vagyok. Téged hogy hívnak?

– Angel – mosolyogtam rá.

– Á, mint az angyalok – szárnyakat csinált a kezeiből és repülést imitált. Olyan ez a srác, mint Jim Carrey, lerí róla, hogy vicces.

Nem tudtam elképzelni, hogy ki lehet. Biztos egy bankár, vagy mágnes fia, mert a pasik nem nagyon mernek kikezdeni velem, főleg nem a 30 alattiak.

Később megjelent Ken a 26 éves, magas és szőke hajú, az öccsével. Van a srácban egy hatalmas tisztaság, ami bájjal keveredik. Ken ellentéte.

Edzés közben Ken végig beszélt neki, és tanította a dolgokra. Mindig olyanokat mondott, hogy: „Én a te korodban, amikor én is 20 voltam. „ – ezzel is érzékeltetve, hogy ő a rangidős a családban. Ken egyébként szűz horoszkópú.

Az öccse mindig olyan érzelemdúsan nézett rám. Úgy, mintha szerelmes lenne belém.

Mielőtt hazamentem, elköszöntem tőlük.

– Holnap hazarepülök – kezdtem.

– Ó! Ne Barbie! Ne tedd ezt velem! Hova is mész? – ráncolta homlokát. – Á, megvan! Magyarországra. Az jó hely? – vágott egy nagyon fancsali képet.

Apukád biztos „mad” (mérges). Olvastam, hogy az economy (gazdaság) nagyon rossz arra – ekkor a kezével egy süllyedést mutatott, imitálva a válságot, és sajnálkozva nézett rám. Nem tudtam, mit várt, hogy mit mondjak erre. Engem nem nagyon érdekeltek az ilyen dolgok. Már több hónapja csak Manuellel foglalkoztam, nem volt időm olyan időrabló és butító dolgokra, mint a tévé. És ez így pont tökéletes is volt.

– Nem. Apukám sosem mérges. Ő mindig boldog, hiszen van egy gyönyörű lánya – mosolyogtam.

– Ja! – kacsintott – én is az lennék a helyében!

Majd a lépcsőn lefelé menet utánam kiáltott a jellegzetes felszínes, tökéletes amerikai filmbe illő nevetésével:

– Bye, Barbie!

Hiába volt tele az edzőterem „KHG”-kel (kigyúrt, helyes és gazdag) hapsikkal, engem hidegen hagytak. Csak Manuelre tudtam gondolni.

Rájöttem, hogy az a fontos mindig, amit a jelen pillanatban érzünk. Manuellel volt tele a szívem és az eszem! Nem tudtam nélküle élni!

Örültem, hogy legalább egy párszor láttam az utamon, még ha nem is beszéltünk személyesen. Romantikusnak tartottam, ahogyan előző nap elsuhant a Milo motorján. *Olyan édes volt.*

Szerettem őt. Imádtam a cuki mosolyát, a hangját, ami férfias, mély és szexis. Neki van a legkívánatosabb teste, legszebb arca, édes, égnek álló haja, aminek olyan gyönyörű fekete színe van. Neki van a legszexisebb mellkasa, feneke, lába, mindene. A szakálla pedig olyan, mint Don Juannak, vagy San Pedronak, a „La Isla Bonita” számból.

Úgy döntöttem elfogadom, hogy ő Kobra akar lenni, mert tudtam, hogy eljön majd az idő, amikor a saját nevében fog nekem írni. De addig is örültem, hogy még ha álnévről is, de legalább van vele kapcsolatom.

Párizs lett az otthonom, ott éreztem felhőtlenül boldognak magam. Számomra lehetetlen Párizsban szomorkodni. Ott találtam meg az első szerelmemet.

Nyugodt voltam, mert tudtam, hogy minden tökéletes és az is lesz. Ezt egy könyvből tanultam, hogy mindig hálásnak kell lennünk azért, amink van és elvárunk, hogy még több legyen belőle.

Este megnéztük Klárral A múzsa csókja című filmet, amiben Sharon Stone játszott.

Annyira szuper film! Sharon adott ihletet a rászoruló művészeknek, rendezőknek, akik cserébe elhalmozták minden jóval. Egy egész szobányi Tiffany-s ékszerei voltak, meg Vuitton bőröndjei, ja és egy nagyon híres szállodában lakott. Azt hiszem az volt a neve, hogy „Four seasons”. A kliens mindent megtett azért, hogy a múzsa jól érezze magát és boldog legyen, mert csak úgy segített neki.

– Na látod Angel! Manuelnek is így ki kellene nyalnia a fenekedet a sok inspirációért, amit tőled kap! Ő mikor adott neked akármit is kicsim? Lásd már be végre, hogy nem hozzád való! Csak kihasználna téged! Azért beszélgetett veled a nyáron, hogy képeket kapjon a tervezéshez – próbálta Klári felnyitni a szememet. Az agyam már félig el is hitte amiket mondott, de a szívem nem akarta. Az még mindig azt mondta, hogy Manuel őszintén szeret engem és fog segíteni. Hátha azért nem hívott a londoni show-jára, mert a párizsin akar bedobni a divatvilágba.

– Figyelj, az egész filmben az volt a legjobb, hogy a végén a múzsa lett a rendező főnöke. Már látom is magam előtt, hogy a te Manueled megy be a főnök irodájába alázatosan, te pedig az óriási íróasztal bőrszékéből előbukkansz. Köpni-nyelni nem tudna. Te lennél a Nagy Főnök! Szuper lenne! – nevetett Klári.
Bevallom, nekem is tetszett ez a kis jelenet.

A hazaindulás...

Másnap reggel néztem Manuelről és a londoni showjáról friss videókat az interneten.

Az elején azt gondoltam, hogy mennyire fiatal és aranyos, ahogyan húzogatja a száját és látszik rajta, hogy unja már az egész interjút és legszívesebben rohanna a gépéhez belépni a MySpace-re, ugyanis aznap, amint vége lett a show-nak belépett az internetre. Aztán megnéztem a ruhákat megint. Újra és újra. Addig néztem, hogy végül eldurrant az agyam. Úgy éreztem, hogy elegendem van! Ő mindig csak kapott tőlem, de nem adott semmit sem.

Annyira feszült voltam, hogy amikor cipzároztam fel a ruhámat, elszakítottam. Tönkrement.

– Nem baj, hogy elszakadt a ruhád, Angel! Csinálok rólad így egy képet a ruhában, feltesszük a MySpace-re és Manuel letervezi.

– Persze. Csak az a baj, hogy azt nem nekem tervezi majd.

– Igazad van, azt majd a barátainak, és a dolgozóinak adja ajándékba, nem neked.

– Álmomban sem mertem gondolni, hogy idáig fajul a helyzet.

Októberben otthon.

Jött egy levelem a facebook-ra, valamilyen Donaldtól. Azt hittem biztosan téves levél lesz, mert ugyan regisztrálva voltam

a facebook-on, de sosem használtam, még fényképet sem tettem fel.

TÁRGY: Csak egy pillantás az edzőteremben, Párizsban

Hello,

Csak pár szó hozzád. Remélem, hogy te vagy az a lány, akit keresek. Vékony lány, hosszú hajjal, nagyon jó sminkkel (főképpen jellegzetes érzéki piros rúzzsal).

Nem hinném, hogy tudod ki vagyok, de már láttuk egymást többször az edzőteremben, és mondtuk: „Szia vagy Bonsoir!”

Hallottam a múlt héten, hogy hazamentél. Olyan kár, hogy nem beszélünk, míg Párizsban voltál.

Azon tűnődök, hogy ki vagy, mit csinálsz az életben. Talán egy balerina, vagy modell, a viselkedésed alapján... Sok, sok kérdés van veled kapcsolatban...

Remélem hamarosan hallok felőled! Donald

A képeiről egyből felismertem a fiút. Ő volt az, aki úgy néz ki, mint Manuel, csak fiatalabb. Emlékszem, egyszer tényleg rám mosolygott.

Mivel Manuel párizsi fashion show-ja, egy pár napon belül volt, nem akartam még válaszolni a fiúnak. Félttem, hogy Manuel féltékeny lenne. Reménykedtem, hogy Manuel felhív, hogy lépjek fel a show-n, vagy meghív mint nézőt legalább, ha már rólam tervezi a ruhákat.

Csak visszajelöltem a fiút barátnak facebook-on, és tettem fel képeket magamról, de nem írtam neki semmit. Meglepődtem, hogy ő még ezek után is írt nekem. Gyanús volt ez a levél. Úgy

éreztem, hogy Manuel áll mögötte. A srác meghívott egy partira, aminek a neve a „Rózsák Bálja” volt. Rózsák bálja?! Manuel tudta pontosan, hogy rózsza mániás vagyok. Tudta, hogy mennyire vágyom rá, hogy kapjak rózsákat. Már egy hónapja csak rózsás ruhákat, táskákat terveztem a szabadidőmben. A partin Donald szervez egy versenyt. A versenyen a legötletesebb ruhát viselő fog nyerni. Arra gondoltam, hogy lehet, Manuel csinálja ezt a partit, mert kíváncsi, hogyan öltöznék fel. Nem tudtam mit higgyek.

Végül is nagyon örültem, mert partikra akartam menni, és úgy látszik működött a vonzás törvénye, mert fel is keresett pár napon belül egy partiszervező, ugyanis ez volt a srác munkája.

8. fejezet
Az új fejezet, ahol
Angel szeme felnyílik és
magának írja a saját történetét

Tegnap lezajlott a show Párizsban. Én persze interneten néztem meg videón Klárral, mivel nem hívtak meg.

Úgy éreztem, hogy kihasználta és csak játszott az érzelmeimmel.

Teljesen letervezte a ruháimat. A show előtt Kobra kiírta az msn-re, hogy nagyon elfoglalt, mert az új „mixet” nem sokára bemutatja.

– Soha sem fogom már szeretni! Soha! Soha! Többé már nem fogok neki hinni! Még volt képe a show után fent lenni Kobraként. Azt hiszi, hogy azok után, hogy megint csak letervezte a stílusomat, viszont eltitkolja a világtól, hogy belőlem merítette az ötleteket, még szóba fogok vele állni?! Én nem vagyok balek! – nagyon kiborultam. Klárinak öntöttem ki a szívemet.

– Jaj, ne bánkódj Angel! Nézz csak rá! Milyen szánalmas, ahogyan ott áll Leoncio hóna alatt és eljátssza, hogy szerelmes egy férfiba, aki valójában a nőket szereti és csak a pénzéért van mellette. Nincsenek is igaz barátai. Mit ér a pénz és a siker, ha mellette, belülről egy érzelemmentes, üres ember? Gondolj bele, hogy neki azzal a tudattal kell élnie nap, mint nap, hogy leutánozott téged, viszont nem adott érte SEMMIT cserébe.

Mindezt persze álarcban teszi. Milyen lehet a lelkiismerete egy ilyen embernek, akit abszolút nem érdekel, hogy MILEN nagy fájdalmat okoz neked. Meg amúgy is látszik rajta, hogy nem felhőtlenül boldog. Ez a fiú gyötrődik. A lelkiismerete fogja felemészteni. A titkok ugyanis nyomasztanak.

- Óh! Szörnyű, amikor eszembe jut, hogy miket írt interneten., hogy olyan izgatott, hogy nem tud nekem ellenállni. Hogy én vagyok a legértékesebb kincse, és mindez csak hazugság lett volna? Így átvágott? Nem is szeret engem, csak a képek kellettek neki, hogy tudjon tervezni?

- Ja! Biztos gondolta, hogy kis hülye csaj, pár szép szóért ideadja nekem az évszázad inspirációját. Sokkal jobb, mint hivatalosan megfogadni egy híres művészt. Pénzt se kér, de még a dicsőség és a siker is a Manuelé marad teljesen.

- Az, hogy az érzelmeimmel játszott jobban fáj, mint az, hogy letervezett. Az, hogy letervez, az nem is lenne baj, ha nyíltan csinálná. De így úgy tünteti fel, mintha lopni akarná a kreativitásomat. Ez egy hülye! Nem bírom megérteni, hogy miért csinálja ezt az örültséget velem? Én végig hittem benne, hogy feleségül fog venni, és hogy közös családunk lesz, ahogyan mondta. Minden nap, minden percében csak a közös jövőnkön járt az eszem. Hogy tehette ezt???

Engem nem érdekelt egyetlen hibája sem. Az sem, hogy egész életében meleg volt, hogy szőrös, hogy alacsony, hogy cigizik. Mindennel együtt elfogadtam őt. Megbocsátottam neki, hogy mindig nekem kellett utána mennem, hogy sokszor megalázott, pl.: mikor annyit mondott edzés után, hogy ő Londonba repül és faképnél hagyott. Vagy amikor kb.: 20-szor írtam a valódi

számára sms-t, de egyszer sem válaszolt. Meg amikor a nyár végén elhozta az edzőt a szembesítésre. – én csak néztem a videót a divatbemutatóról újra és újra, ekkorra már annyira sírtam, hogy levegőt sem kaptam.

– Hát igen. Legalább egy fotózást elintézhett volna neked – gondolkozott Klári. – Na, de fordíts már nekem, miket nyilatkozik a videón?

– Ez a kollekció megemlékezés a szerelmi ügyemről Párizsban. Nagyon szexi, pikáns, teljes mértékben a párizsi nő. Egy kis párizsi hercegnőről terveztem – kezdtem a fordítást.

– Párizsi hercegnő??? Pont ezt írta neked Kobraként, igaz?

– Igen. Az újságírók faggatták, hogy mi történt vele, mi az oka ennek a nagy stílusváltozásnak, hiszen pár éve azt nyilatkozta, hogy az ő ruhái sosem lesznek szexis, kihívó ruhák, ezzel szemben a kollekció tele volt öv hosszúságú, ultra miniszoknyákkal. Azt mondta Manuel, hogy nem tudja, miért tetszik ez a kollekció jobban a közönségnek, mint az előzőek. Ő mindig ilyen keményen dolgozik. Talán fejlődik – mondta. De az újságírók nem hagyták annyiban. Nekiszegezték a kérdést, hogy mi inspirálta. Azt nyilatkozta, hogy senki sem volt a fejében amikor tervezett, senkire nem gondolt. „Úgy hiszem, hogy a több az mindig jobb!” – mondta ő, a köztudottan minimalista tervező.

– Várj Klári! Van egy cikk, felolvasom neked!

„A Kollekción Jackson nézőpontjából keltette életre a francia sikket.

Ez egy sűrűn kidolgozott, kiegészítőkkal elhalmozott, extravagáns, forró kollekció volt, aminek az inspirációja sokkal messzebbre nyúlt a hosszú lábú tinédzserektől.

Jackson így nyilatkozott a ruhákról: „Többféle szoknyát terveztem. Van a semmi mellett a majdnem semmi, és a kevesebb, mint semmi.” Ez a több-több és a több kollekciója volt. Több toll, több anyagmix, több textúra, több táska, több gyöngy a cipőkön, és még több kategória is! Kis szexi bugyik csillantak fel, az ultra szexis mini szoknyák alól. Ez volt a legjobb divatbemutató, amit valaha láttunk! Jackson ezzel a kollekcióval bebizonyította, hogy a divat igen is egy ok arra, hogy jól érezzük magunkat. A közönség pozitívan, extázisban hagyta el a bemutató helyét és megint szerelembe esett a divattal! Köszönjük Manuel!”

– Angel... én nem is tudom, hogy vigasztalhatnálak meg! Hé, ez nem a „Non, je ne regrette rien” Edith Piaf szám? – csillant fel Klári szeme, mivel imádta az énekesnőt, aki micsoda furcsa véletlen, pont velem egy napon született. Még ezt is direkt így válogatta össze Manuel?!

A fináléban ez a szám ment, Manuel pedig kijött hajszálcsíkos kosztümben, hátrazselézett hajjal. Teljesen úgy nézett ki, mint Don Corleone. Imádja azt a filmet.

Szóval kijön a fináléban. „Nem! Nem! Nem bánok semmit sem!” – szól a dal. *De vajon mit? Mit nem bán? Azt, hogy csak kihasznált engem és nem léphettem fel a divatbemutatón? Vagy, nem bánja, hogy eddig meleg volt, és mégis belémszeretett?*

A fináléban a közönség felállt, hangosan énekelte a dalt és állva tapsolt Manuelnek. Pedig a show-k után általában, mindenki felpattan és már szalad is tovább a következő show-ra. De most más volt. Mindenki ledöbbent. Még sosem láttak ilyet.

Valójában örülnöm kellett volna, hiszen az mind én voltam, minden ruha, és a világnak nagyon tetszik a stílusom. Azt mondták, hogy Manuel újat alkotott. Persze csak én tudom, meg az edző és a tervezőcsoport, hogy az én stílusomat utánozta le. Sokszor tűnődöm, hogy lehet az, hogy egy emberben sincs annyi gerinc, hogy megmondja neki, hogy most már elég volt. Nem lehet így viselkedni. Kihasználni a másikat a végsőkig, fürödni a dicsőségben, a másik tollával ékeskedni és a másik embert hitegetni.

– Hát ez a pasi idióta! Mekkora éljenzést kapott és nincs benne semmi hála irántad! Milliárdos és van szíve hozzá, hogy lassan már egy év alatt semmit sem adott neked. A bohém baráti társaságának pedig megvesz mindent. Én ilyet még nem hallottam!

– Küldj rá áldást és te is áldásban részesülsz majd! – tanácsolta egy lány.

– Na, ha majd lerepül ide, mi tuti nem engedjük be a munkahelyünkre! – szólaltak meg a munkatársaim.

– Még jó, hogy nem jöhet be ide! Még a légkondinkból is inspirációt merítene. Letervezné a falakat, a karácsonyi díszeket, mindent.

– Tényleg, azt mondtam már nektek, hogy a fülbevalókat a függönyöm melletti lógó díszről tervezte?

– Jaj, tényleg! Van egy képed, ahol a szobádban a fém, és gömböcskés lógó mellett állsz. Szerintem ez a csávó megszállott – szól közbe Klári.

Megnéztük a képeket a fashion show nézőiről. Minden ember elképedt arcot vágott. Más showkon unott fejük van. De ezen!!! A Pampulaszájú tátott szájjal figyelte a ruhákat. A mellette ülő Milo pedig nagyon elmerengett. Teljesen máshol járt.

Láttam a gondolatát. Az járt a fejében, hogy tehette ezt Manuel Angellel, ő pedig asszisztált benne.

– Hát igen. Milo látta, hogy viselkedett veled Manuel. – szólt Klári.

– Na, mit érzel a csíra iránt? – fordult felém a 25 éves ismerősöm Marika.

– Nos. – kezdtem nehezen. *Hiszen én magam se tudtam, mit éreztem pontosan. Dühöt, haragot, megbántottságot, szeretetet?* – Szeretem még mindig! – feleltem és elsírtam magam.

– Hallgass a környezetedre Angel! Ne hagyd, hogy az érzéseid elvakítsanak! – fogta meg a kezemet.

A divatbemutató után, mivel nem interneteztem telefonon hívogatott hangért. Egy brazil számról is.

Hosszú idő múlva bekapcsoltam az internetet, ahol Attila kiírta személyes üzenetnek, hogy „szirének”.

Egész nap a szirénes dolgon gondolkoztam. Még életemben nem hallottam ezt a szót. Azt hittem, hogy nincs is ilyen. De

kiderült, hogy van.

A szirének a múzsák gyermekei. „Alvilági múzsák” a férfiak legforróbb vágyálmai, nagy tudással és szépséggel, akikbe belehabarodnak a művészek és kívánják őket. A szirének hallgatása a legfájóbb a művésznek. A legnagyobb büntetés. Ugyanis a szirén inspirálja a művészt és nem érdemes őket megbántani.

Tehát ez a kulcs. Hallgatnom kell és nem felvenni vele a kapcsolatot!

Ez egy jel volt. *Szirénné változtam volna? Manuel belepusztul majd a szerelmünkbe, mint a művészek a szirén iránti vágyukba?*

Pár nappal a divatbemutató után.

Még mindig szeretem Manuelt... Ez nem lehet igaz! Én még mindig tiszta szívemből szeretem.

A szerelem tényleg kiszámíthatatlan.

Este írt Donald egy hosszú levelet, válaszként a pár nappal azelőtti üzenetemre, ami így szólt:

„Kedves Donald!

Köszönöm a szép leveledet és a meghívást, de nem tudok elmenni a partira, amit nagyon sajnálok, mert imádom a rózsákat!

Azt írtad, hogy sok kérdésem van rólam.

Magyarországon élek és még nem vagyok modell, de a legnagyobb vágyam az, hogy topmodell legyek.

A divatvilágban szeretnék dolgozni, mivel az öltözködés a mindenem.

Az tesz a legboldogabbá, ha felöltözök „Angel Style”-ba és járom Párizs romantikus utcáit, kávézóknál töltöm az időmet. Csak fotózom, múzsa vagyok, ruhákat tervezek.

A ruha iránti szenvedélyem mellett, még a művész babákat is gyűjtöm.

Imádok utazni (főleg Párizsba). Szeretem a város atmoszféráját. Megnézheted a képeimet a MySpace-en, több 100 fotóm van.

Remélem hallok felőled! Angel”

„Hi, Kedves Angel!

Ne aggódj a parti miatt! Egész évben rendezek bulikat. Szerintem nagyon fog neked tetszeni a következő. Egy futóverseny a lányoknak, magas sarkúban!!!

Nagyon vicces lesz, tuti!

És most néhány info rólam: Azt már tudod, hogy Párizsban élek és az edzőterembe járok. Szuper!

Én is úgy imádom Párizst, mint te. Már 13 éves korom óta itt élek és volt szerencsém felfedezni a híres párizsi módját az életnek. Ami a legjobban megragad Párizsban, az a város határtalansága. Mindig mozgásban van. Tele vadi új helyekkel és mellettük régi hagyományos franciákkal.

Imádom felfedezni a titkos kis sarkokat és helyeket! A passzázsok a kedvenceim. Miután felfedeztem őket, szívesen

mutatom meg a barátaimnak is.

Tehát ha jól értettem, Párizs egyfajta szenvedély számunkra. Szeretem a zenét, utazást, fotózást, utcaművészetet és embereket általában. Ez minden mára. Tudod mikor jössz majd vissza? Nagy kár, hogy nem voltál itt a divathéten.

Csók, Donald.

Ui.: Be tudlak mutatni divatembereknek. Ez talán nagyszerű lenne neked. Szeretek segíteni az embereknek!

– Ez a fiú, az új Beny! Teljesen érezhető a levélből, hogy Manuel bízta meg. Be tud mutatni divatembereknek? Hm. – nevetett Klári.

Nem tudtam mit higgyek. Lehet, hogy Manuel bízta meg tényleg, vagy az első levele után kereste fel?

– Ez a Manuel tényleg Corleonénak hiszi magát. Mindenkit lekenyerez. Neked egy Manueltől nagyobb emberrel kell járnod, mert a többit Manuel megveszi kilóra – mondta Klári.

– De ehhez nincs joga!!! Miért nem száll már ki Manuel az életemből??? Mindenbe belemászik! A számítógépembe, a mobillomba, a lakásomba! Mindenbe! – tört ki belőlem a düh. – Szerinted, elviselné, hogy járok a sráccal?

– Dehogy viselné! A fiúval lebeszélné, hogy egy ujjal sem nyúlhat hozzád.

Minden nap visszajött a rossz érzésem. Nehezen dolgoztam fel, hogy átvágott és kamukkal áltatja a világot.

Klári azt ajánlotta, hogy szívassuk meg és olyan zsákruhákba járjak, amiket régen Manuel tervezett, és majd abból merítsen ihletet, ha tud. Én nem voltam arra képes, hogy átvágjam.

Annyira megsebezte a szívemet. Elhatároztam, hogy kitépem ezt a szerelmet a szívemből gyökerestől. Két hónapig nem is mentem Párizsba.

Teljesen megbabonázott. Minden nap, amikor felkeltem, az volt az első dolgom, hogy bekapcsoltam az internetet és beléptem a MySpace-re. Egész nap a gépem előtt ültem. Naponta csinált új MySpace-eket álneveken és bejelölt róluk. Én egészen jól bírtam, hogy nem beszéltem vele, míg be nem jelölt egy Iker nevű, török fiú weblapjáról.

Csak ennyit írt: „Szeretlek. Nem tudok nélküled élni! Még mindig a feleségem akarsz lenni?”

Tudtam, hogy ez csak ő lehet. Teljesen elérzékenyültem, és egy örült kétségbeesés lett úrrá rajtam. Nem tudtam tovább uralkodni magamon, és újra belementem vele az álneves beszélgetésekbe.

Három hétig beszéltem Ikerrel minden nap. Jó volt az internet kapcsolat, mert így elmondhattam neki mennyire fáj a szívem, amiért ő így megbántott engem. De ő könnyedén megrázta magát, és lepergett róla minden, amivel vádoltam. Elkezdett hízelegni nekem, amihez nagyon értett, mert ő egy profi a megbántásban és a bocsánatkérésben.

Iker: A szemeid megölnek engem - *kezdte visszaudvarolni magát a kegyeimbe, enyelgő stílusában.* Imádom a stílusodat!

Tök jó divattervező lehetsz, ha akarsz! Te vagy a legszebb gyémánt. Te megfizethetetlen vagy baby!

Ha ott lennék, én mindent megtennék, hogy velem legyél, de én csak a jövő év elejétől lehetek veled, persze, csak ha te is akarod. Ha tudnád, milyen gyönyörű vagy! Oh, mekkora boldogság járja át a szívemet, ha arra gondolok, hogy hamarosan együtt leszünk! Láthatom majd újra ezt a megigéző szempárt, ezt a szavakkal kifejezhetetlen édes, gyengéd mosolyt, a tökéletes arcvonásaidat, és azt az angyali tisztaságot, ami benned van.

Angel: Már nem tudok neked hinni. Annyira önző vagy. Csakis a saját boldogságod érdekel. Úgy fáj a szívem miattad! Erőszakkal fészkelted be a szerelmedet a szívembe, de én kérem Istent, hogy segítsen abban, hogy kitépjelek belőle! El akarok szakadni tőled, mert úgy érzem, hogy több fájdalmat már nem bírna el a lelkem.

Iker: Mit szeretnél tőlem? Mondd el!

Angel: Veled akarok élni. Valóságban, és nem az interneten!

Iker: Én is veled. Hol szeretnél élni?

Angel: Spanyolországban.

Iker: Szuper! Imádom Spanyolt! Ne aggódj! A hegyeket is kettéosztom érted!

Angel: Ok. Én modell leszek, te pedig velem jössz majd a fotózásokra és megvédesz engem. Én pedig segítelek a munkádban. Mi leszünk a legboldogabb pár.

Iker: Azok leszünk, Honey! De mi lesz a pénzzel?!

Angel: Én fogom a pénzt keresni modellkedésből, te pedig segíteni fogsz nekem.

Iker: Milyen segítségre van szükséged, a végtelen szerelmemen kívül?

Angel: Szervezz meg egy fotózást Stefan Majzellel és ismerd be életben a szemembe, hogy szeretsz engem.

Iker: Ok, Honey! Megteszem. Megszervezem Majzelt. De, kilépek a munkahelyemről és otthagynom a karrierem. Még mindig fogsz szeretni, ha nem lesz elég pénzünk az elkövetkező években, akkor is?

Annyira örültem... Elhittem, hogy végre fog segíteni. De nem értettem miért kell feladnia a karrierjét. Megírtam neki, hogy persze hogy fogom szeretni, engem nem a pénze érdekel, hanem ő, mert őt szeretem.

Iker: Ok! Mondd meg a méreteidet, párizsi hercegnőm!

Angel: Tudod a méreteimet nagyon jól! Még ha nem is akarod érezni őket személyesen.

Iker: Személyesen akarom érezni az édes testedet! Megőrjítesz teljesen szépségem! Gyorsabban ver a szívem. Te inkább vagy olyan, mint egy francia hercegnő, s nem, mint egy magyar lány.

Igazán akarlak téged! Te vagy a megfizethetetlen virágom!

Úgy fogok gondoskodni rólad, mint a virágról. Minden nap a szerelmemet fogom neked adni, mint vizet a virágnak. A tested minden cm-ét fogom csókolni.

Te leszel a hercegnőm, én pedig a szolgálód, az alattvalód.

Gyerekeket is akarok. Olyan szépeket, mint amilyen te vagy!
Várj rám 2 hónapot, oké?

Másnap találtam egy cikket, miszerint olyan pletykák keringenek, hogy Manuel le akar mondani a posztjáról. *Ezek szerint tényleg igazat mondott Iker? Tényleg felad mindent, hogy velem lehessen? Vagy csak direkt csinálta a cikket, hogy engem megtévesszen?*

De hát én nem akarom, hogy megtegye... Mi van, ha utána megbánja?

Este beszélünk.

Iker: Jól vagyok. Csak látni, érezni, szeretni szeretnék. Új képeket akarok rólad. Láthatok párat?

Angel: Hogy bízhatnék benned? Annyira fájt látni, hogy a modellek viselték az általam inspirált ruhákat. Megfogadtam, hogy addig nem adok neked képet, míg fel nem lépek a show-n.

Iker: Fogod viselni azokat a ruhákat, amiket neked terveztem, baby. Keresek neked egy ügynököt, de előbb látni akarom a különleges képeidet. Már a MySpace-ed összes képét memorizáltam. Mind a 700 darabot. Naponta többször is megnéztem őket. Beléd vagyok bolondulva. Mutass képeket! Mint szerető akarom őket látni és nem, mint divattervező. Jó?

Te vagy a legszebb szív a világon! Adj nekem képeket. Kérlek!

Végül persze adtam neki képeket, de csak egy párat, mert tudtam, hogy Manuel is olyan, mint az éhes vendégek az étteremben, akik, ha egyszer jóllaknak hálátlanok lesznek. Ezért mindenkinek csak a maga adagját kell odaadnunk és továbbmenni.

Este, mivel sok munkája volt nem lépett be, de megbeszéltük, hogy másnap folytatjuk. Rászántam magam és írtam Donaldnak, hiszen már több mint egy hete várta a leveletem.

Másnap nem lépett be Iker és hiába írtam neki négy sms-t, nem válaszolt.

Két nap után megírta, hogy a gazdasági válság miatt nem tud lemondani és ne várjak rá. Ahhoz meg, hogy modell legyek, nincs szükségem a segítségére, mert szerinte Isten segít nekem, csak a megfelelő időt várja.

Este milliónyi kérdés kavargott a fejemben:

Tényleg szeret és lemond értem, vagy csak az Iker szerepkör része volt? Donaldnak írt levelem miatt gondolta meg magát, vagy a főnökei nem engedik, hogy kilépjen, mert annyira váratlanul nagy sikert aratott az új kollekció? Vagy megint csak kihasznált, mert a képeimet akarta, vagy szeret, de mégse leszünk együtt, mert a karrierje fontosabb? És egyáltalán, miért nem lehetünk együtt úgy, hogy ő tervező marad???

Egész éjszaka a fényképét néztem és gondolkoztam. Olyan rendes embernek tűnik és jószívűnek. De ezt nem lehet bírni, amit csinál... Szerdán még szeret, mindent megtesz értem, pénteken meg már ne várjak rá?!

Rájöttem, hogy a modellkedés kevés. Eldöntöttem, hogy divattervező leszek!

Gyereket 25 év felett szülök, a férjem őszinte, odaadó, szókimondó, alkalmazkodó, romantikus, helyes, férfias lesz. Naponta több ajándékkal lep meg. A kedvemben akar majd járni mindig és támogat engem.

Donald következő levele felvidített. Elhívott városnézésre. Azt írta, hogy elmehetnénk a híres Babamúzeumba Párizsban.

Donald nagyon kedves és intelligens.

Beszereztem egy új laptopot, mert meg akartam szabadulni Manueltól, ugyanis a régít ellenőrizte és korlátozta, hogy kik jelöljenek be, amelyik levelem nem tetszett neki azt kitörölte. Az egész számítógépet uralta, ha olyan dolgot néztem a Google-ben, ami nem tetszett neki, ő kikapcsolta a laptopomat.

Minden nap órákon át eBay-eztem. Ez volt a hobbim. Vintage ruhákat kerestem az egész világról. Napi 30 dolgot jelöltem be, de csak azt vettem meg, aminek nem ment fel az ára.

Furcsálltam, hogy amikor bejelöltem még csak 10 dollár volt.és egy órán belül valaki felverte az árát 400 dollárra, ami nem természetes, mert nem ért annyit a dolog. Nem értettem ki az az ember, aki mindig rám licitált. Ennyi felesleges pénze van, de mégis eBay-en vásárol.

Furcsa dolgok történtek. Amikor licitálni akartam egy extrémebb cipőre, utolsó percben lefagyott a gépem. Tehát nem tudtam licitálni. Ruhákat, kalapokat vettem itt, mivel nagyon vágytam a ruhákra és az eBay-en olcsón szép, különleges, márkás és egyedi darabokat találtam 5-20 euró közötti áron. Több 100.000 darab ruha közül válogattam ki a legjobbakat. Nagyon kellemes hobbim lett, hogy bejelöltem, licitáltam, megvettem, majd vártam a postát. Kinyitottam a csomagot és felpróbáltam. Így lettem eBay függő. Folyamatosan csináltattam képeket magamról az új cuccokban, hogy inspiráljam Manuelt, mert kérte a képeket.

Akkor döbbsentem rá, hogy még az eBay-emet is látja, amikor, megláttam, hogy letervezte azt a Dior, pizsamászerű, bő, piros pöttyös nadrágot, amit az eBay-en vettem, de még egyszer sem volt rajtam.

Aztán folyamatosan egyre több olyan dolgomat tervezte meg, amit éppen megvettem, de még soha sem viseltem, csak a szekrényemben állt.

Csináltam egy új MySpace-t, remélve, hogy ezen nem talál majd meg Manuel. De egy napon belül megint bejelölt egy törökről. Aralyn a neve. Hiába haragudtam Manuelre, erősebb volt az iránta érzett szerelmem.

Nem sokáig bírtam ki, hogy ne beszéljek vele. Éjjel nappal fent volt álnéven.

Egész nap én is ki-be kapcsoltam a MySpace-t, hogy meggyőződjek róla, hogy fent van a MySpace-en és rám gondol. Próbáltam nem írni neki és a leveleire sem válaszolni, de estére mindig beadtam a derekamat. MSN-eztem vele, mert már hiányzott és nem bírtam nélküle. Nem akartam, hogy rossz kedve legyen.

Aralyn: Angel vagy?

Angel: Igen. Mit szeretnél tőlem?

Aralyn: Beszéltem Istennel és azt mondta nekem: „Mondd meg Angelnek, hogy jó embernek kell lennie és hinnie kell nekem. Akkor én a paradicsomba teszem.” Aztán Isten folytatta: „Ha te is jó fiú leszel, akkor téged is a paradicsomba teszek. De te meg fogsz halni 4 év múlva egy háborúban.”

Nem értettem, mi történt vele. A riportokban is elkezdett Manuel Istenről beszélni.

Aralyn: Én a bűnben éltem, mielőtt megismertelek téged, nagyon rossz ember voltam, piszkos életem volt, de most már jó akarok lenni és tiszta. Nem fogok nemi életet élni házasság előtt. Nagyon jó férj akarok lenni. Amikor én rossz voltam, Isten elvette a kreativitásomat, de amikor találkoztam veled, akkor én megígértem Istennek, hogy jó útra térek, és akkor Isten visszaadta a tehetségemet.

Megtisztuláson megyek keresztül. Leszoktam a cigiről, nem bulizok, nem iszok.

Szükségem van rád, mert te vagy az Angyalom! Amikor nem vagy velem, az életem átlagos, de amikor velem vagy TÖKÉLETES! Tudom, hogy te Angel, eljuttatsz engem a Mennysországba!

Angel: Ha ennyire jóban vagy Istennel és látod a jövőt, akkor mondd meg, mit látsz a szememben!

Aralyn: Azt látom, hogy te hűséges vagy!

Angel: Honnan ismeresz engem? – próbáltam megbizonyosodni róla, hogy Manuellel beszélek-e.

Aralyn: Amikor én először megláttalak, köszöntem neked, hogy „Hello” és te rám mosolyogtál. Akkor nekem volt egy látomásom, hogy te már jártál a Mennysországba. Én egész nap azon tűnődtem, hogy lehet az, hogy egy picca megnyerte magának a Mennysországot??? Belenéztem a szemedbe, és láttam az igazságot: Isten szeret téged, és mindent megad neked, amit csak akarsz a világon, majd a másvilágon, és én

ezért irigyellek téged, mert én is a Mennyországban akarok lenni!

Angel: Ezt meg, hogy érted?

Aralyn: Én szingli vagyok, és nem fogok megházasodni, mert Isten küldött egy Angyalt számomra, aki csak belém szerelmes. Ez az Angyal te vagy, és te csak engem szeretsz. Az összes sejtemet, 100%-ban.

23 óra volt már, nagyon késő, de nem mentem aludni, mert nagyon zaklatott volt a lelkem. *Nem értettem miért írta ezt a sok hülyeséget.*

Aralyn: Látni akarlak! Kapcsold be a webkamerádat! Most! Látnom kell a szemeidet, mert ki akarom olvasni a jövőmet a szemedből! Tudom, hogy te erős vagy, és el fogsz engem juttatni a Mennyországba!

Már hajnali kettő is elmúlt, de én képtelen voltam felállni, odaragadtam a számítógéphez. Valami felfoghatatlan erő, mintha odaláncolt volna. Nem akartam megmutatni neki magam a webkamerán, mert utáltam azt, de annyira kérlelt, és megígérte, hogy ő is megmutatja majd magát, és azt írta, hogy annyira szerelmes belém, hogy már több hónapja nem áll két lábbal a földön. Csak rám gondol, mindenben engem lát, megőrült teljesen. Annyira kérlelt, hogy végül megsajnáltam és bekapcsoltam a kamerát, de neki akkor már az arcom nem volt elég. Azt akarta, hogy vigyem végig a kamerát a szobában. Ekkor leállítottam a felvételt, mert rossz érzésem támadt.

Majd ő jött. Bekapcsolta a kamerát. Nagy feketeség. Először csak egy barna kezét láttam. Manuel keze volt az. Felismertem.

Azt hittem, hogy most tényleg megmutatja majd magát.

Tévedtem.

Felkapcsolta a lámpát. Megrettentem.

Hajnali 4 óra volt. Egy ijesztő arc nézett vissza rám a képernyőn. Egy nagydarab, 25 év körüli, fekete hajú, kis homlokú férfi, akinek ujjatlan kesztyű fedte a kezét, amiben tarott kártya volt, közben a kártya lapjait kevergette. Nagyon megijedtem. Bepánikoltam. Félttem. *Istenem!!!* Végigszaladt a hideg a hátamon.

Ki ez az ember? És mit akar tőlem?! Mások is látják a beszélgetésünket??? Akkor Manuel nincs is egyedül, amikor mi beszélünk? Felfogadott egy jóst? Azért akarja megnézni a szememet, hogy jósoljon belőle?!

Óriásit csalódtam Manuelben, azt hittem végre megmutatja magát.

Nagyon sírtam... teljesen kiborultam.

Kavarogtak a gondolatok a fejemben, az is eszembe jutott, hogy hátha ez nem is Manuel, hanem a barátai rájöttek, hogy álneveken beszél velem és a tudta nélkül gúnyt űznek belőlem.

Kétségbeesésemben írtam egy sms-t, Manuel hivatalos mobiljára, amiben megkérdeztem, hogy most vele beszélek-e MSN-en, ha igen akkor írjon a chat-en nyolcasokat. Nagyon félttem ettől a kuruzslótól. El nem tudtam képzelni mit akar kiolvasni az én szememből.

Nyugtató választ vártam a szerelmemtől. Bíztam benne. Reméltem megnyugtat, hogy ne féljek, mert ez ő. De nem válaszolt.

Reggel 8-ig chat-eltem Aralynnal. Próbáltam rájönni, hogy ki lehet az, talán Ken, Milo, vagy Leoncio?

9 órakor elbúcsúztam tőle és hullafáradtan dőltem be az ágyamba. Nagyon furcsa álmaim voltak. Háromszemű babákkal álmodtam. Hiába kerestem az álomfejtő könyvben, nem találtam róluk semmit.

Mikor bekapcsoltam a mobilomat, láttam, hogy új üzenetem van Manueltól. Ez a második eset, hogy a saját számáról ír. Ezelőtt kiugrottam volna a bőrömből, hogy ír nekem a saját nevében, de most annyira elkeseredett voltam, hogy nem tudtam örülni. Az sms rövid volt.

„I don't know what does it mean!” (Nem tudom, hogy mit jelent ez!)

Bementem a munkahelyemre egy kis energiát gyűjteni és megbeszélni a munkatársaimmal a történeteket, hátha adnak valamilyen jó tanácsot és felvidítanak.

Szerencsére pont aznap jött hozzánk a mindig vidám, nagyszájú, felettébb magabiztos, vagánykodó nagyvárosi Gabi, aki a nyilas jegyében született. Nagyon jókat lehet vele dumálni.

Elmeséltem neki a történetemet Manuellel.

– Idefigyelj, Angel! Meg kell VÁL-TOZ-NOD! – rázott meg engem, nagy magabiztossággal. Áradt belőle a jóindulat és az együttérzés. – Ébredj már fel! Ma december 8-a van és te március óta napi 10 órát beszélsz ezzel a pöccsel és mégse látom a házatad tele Manueles bőröndökkel! Ez a pasi csak kihasznál téged! Azért hívogat és chat-el veled, mert élvezi. Ez

csak egy szórakozás neki! Ha te továbbra is ilyen tiszta és jó ember maradsz, akkor sosem fogsz érvényesülni a kemény divatvilágban! Mindig csak ki fognak használni és a tehetségedből élni! Az nem egy tündérmese. Ott mindenki egy kivert, elszánt rohadék! Bárkin átgázolnak a sikerért!

Két lehetőség van:

1. Eladod a sztoridat egy nagy újságnak. Ha szerencséd van, a tervező beperel és marha nagy sztár lesz belőled.
2. Elmész Gallianóhoz. Hatsz a hiúságára, fényezed az egóját, hogy ő a legjobb a világon, genius. Azt nagyon imádják – osztotta nekem az észet Gabi magas lóról, a szokásos nagyképű stílusában. – Elmondod neki, hogy Manuel nem érdemli meg a sikert, amit azért kapott, mert te inspiráltad... és most neki akarsz segíteni.

– De, én ezt nem tudnám megtenni Manuellel, mert még mindig tiszta szívemből szeretem és tudom, hogy ő jó ember és szeret engem! – válaszoltam határozottan Gabinak.

– Haha! – nevetett. – Tény, hogy ez az ürge nem szeret téged! – annyira határozottan beszélt Gabi, hogy szinte zengett a szavaitól az épület. – Az én nővérem egy otthonos átlaglakásban élt Budapesten és eljött hozzá a gazdag pasija teázni. Meglátta a lakást, majd így szólt: „Te itt élsz?”

Másnap vett neki egy palotát Budapest legdrágább negyedében. Pedig alig ismerték még egymást.

Én hajthatatlan voltam, Gabi se tudott eltántorítani Manueltől. Senkire sem hallgattam. Felhívtam a látót, hátha ő mond valami jót, amitől jobb kedvem lesz. Nagyon bíztam a

látóban, mert mindig bejön amit mond. Ő nagyon jól érzi és látja a dolgokat. Belelát az emberekbe és a jövőt is képes megmondani.

Most azt mondta, hogy Manuel is ott volt a számítógép előtt a kuruzslóval. A harmadik szememből akarták leszívni a tudást, kreativitást, kiolvasni információkat, ötleteket, hogy még sikeresebb legyen. Elmesélte, hogy a harmadik szemből, már most ki tudják olvasni azokat az ötleteket, amiket csak több év múlva valósítanék meg. Például egy film, könyv, vagy akárminek az ötlete.

Elképedtem, hogy megálmodtam, a harmadik szemet a babákkal. Jelet kaptam, hogy vigyáznom kell a harmadik szememre, mert valakik rákoncentrálnak erősen.

Azt tanácsolta a látó, hogy szakadjak el a tervezőtől, mert az energiámat szívja és most már a tudásomat is és a vele várható közös jövő egyáltalán nem boldog. Sajnos Manuel egy nagyon önző ember, neki a siker és a karrier 90 százalékban a legfontosabb. Csak akkor fog megváltozni, ha újból leszületik a földre. Azt tanácsolta a látó, ha mégis beszélnék vele, akkor legyen mindig keresztbe a lábam vagy a kezem és zárjam be magamat egy arany burokba, mert úgy nem tudja leszívni az energiámat. Ekkor elhatároztam, hogy megszakítok vele minden kapcsolatot, de csak pár napig bírtam nélküle, mert folyamatosan írt nekem, hogy mennyire szeret. Aralyn nevében természetesen.

„Megbetegítesz! Nem tudok dolgozni, csak te jársz az eszemben!”

Egy nő sem hasonlítható hozzád! Nem tudlak elfelejteni, hiába próbállak! Te vagy a legcsodálatosabb dolog az életemben! Mindenkinek rólad beszélek! Nem tudok koncentrálni semmire sem... Honey, annyira hiányzol!!! Gentleman leszek veled! És udvarias!

Talán csak becsapsz engem, talán nem te vagy az igazi nő számomra, talán neked egy másik úton kellene járnod, talán meg fogod sebezni a szívemet a jövőben, talán el fogsz hagyni engem, de tudod, ezek a dolgok nem számítanak, mert én IGAZAN SZERETLEK TÉGED! És nem akarlak elveszíteni! Erős a szívem.

A nap 24 órájában foglak csókolni, a hét 7 napjában, 365 nap és 6 órában az évben.

Megbetegítesz engem. A szerelem olyan, mint a betegség... Ha egy férfi a nője szemébe néz és látja a mosolyát, az az igazi boldogság. Addig foglak szeretni, míg csak élek! Én sosem játszom a szívekkel!”

Közben leveleztem Donalddal. Elmondta, hogy a minap pont rólam beszélt a jógatanárral, aki szerintem Kenre hasonlít. Meglepődtem, milyen pletykások ezek a férfiak. Fűnek-fának elmeséli, hogy Kennek hívom őt. Egyébként Manuelt is bejelölte Donald facebook-on. Volt egy olyan érzésem, hogy Manuel megkörményezte Donaldot. Nem tudtam a srácban teljesen megbízni.

Megtaláltam Kent MySpace-en és bejelöltem. Este feltett egy érdekes videót, amin 2 fiatal csókolózik. Mindenki undorítónak tartotta. Nekem nagyon tetszett. Közelről bemutatják a csókolózás csínját-bínját. Klárinak túl nyálas, nekem érzéki.

Arra gondoltam, lehet Manuel elmondta Milónak, hogy még soha sem smároltam, Milo pedig a fél edzőteremnek és eljutott Ken fülébe a dolog. Ő pedig poénból tette fel a videót.

Ken írt kommentet a naponta új képekkel frissülő profilomra. Azt írta, nagyon tetszenek neki a képek és hiányzom Párizsból. Másnap feltett egy új mappát, Június névvel. Egy edzőtermi buli képei voltak a mappában. Milo volt a képeken a nyalóssal, Manuel, amint puszilja a nyalóst, becsiccsentett állapotban és Ken, akit Manuel csókol.

Te jó ég! Volt egy edzőtermi buli és engem nem hívtak meg?! Manuel meg miért lett olyan meleg már megint?!

Összezavarodtam. Majd jobban szemügyre vettem a fotókat és rájöttem, hogy a képek tavaly júniusiak és akkor még Manuel nem is ismert engem és akkor még tényleg meleg volt.

Ken tényleg egy kobold! Direkt tette fel a képeket, hogy megharagudjak a tervezőre, amiért mindenkit csókolgat és engem nem is hívott meg a bulira. De én persze nagyon jó emberismerő vagyok és átlátok Kenen mindig.

Amúgy Ken nagyon jóban van Milóval, mert több közös képük is van. Még Leoncióval is volt Indiában. *Nem furcsa ezeknek, hogy Leoncio nem is meleg? És most a világ előtt „jár” Manuellel... Lehet, már megszokták, hogy Manuel mindig kitalál valami örültséget.*

Miután bejelöltem Kent, többet nem lépett be a MySpace-ére. Abbahagyta a MySpace-ezést. Nem értettem miért.

Mivel nagyon el akartam menni Donald magas sarkú partijára és látni Manuelt az edzőteremben. Így december

elején újra elutaztam Párizsba. Még útközben is Manuellel MSN-eztem. Szombat volt és elnevezte ezt a napot „Love day”-nek. Megkérdeztem tőle, hogy mikor fog velem csókolózni, mert én még azt sem tudom, hogy kell.

Aralyn: A csók a szerelemről szól és nem a technikáról. Majd akkor csókolózunk, ha már igazán foglak szeretni az agyammal is, mert most csak a szívemmel szeretlek és nem az összes atomommal. Én felállítottam egy akadályt az agyamban és le kell törnöm a gátjaimat. Most pedig meg kell mutatnod az arcodat!

Angel: De én nem akarok webkamerázni! Majd látsz engem életben baby!

Aralyn: Hallottad mit mondtam?! Azt mondtam: Meg kell mutatnod az arcodat! Most! Semmi mást nem akarok hallani! Mutasd meg, vagy elhagylak téged!

Angel: Az a baj, hogy így kéred és nem szépen. A nőknek romantika kell és nem bunkóság. Miért nem tudod kedvesen kérni?! – ha azt mondanád, hogy hiányzom neked, akkor bekapcsolnám.

Aralyn: Azt akarom, hogy kapsold be azt a kibaszott webkamerát! Vagy ne kapsold. Mindegy. Csá!

Kilépett, majd megint belépett.

Aralyn: Ok. Nem számít. Baszd meg a webkamerádat és minden mást! Nem akarok képet! – kilépett megint.

Nagyon megbántott. Meglepődtem, hogy ennyire durva is tud lenni. Káromkodott. Azt hittem, ha szeretünk valakit, azzal szépen bánunk. Most már én is elkezdtem kételkedni abban,

hogy ez az ember tényleg szeret engem. Felmerült bennem a gondolat, hogy igaza van a látónak, és csak ki akar használni a siker érdekében. Ha nem megy neki szépen, akkor most már erőszakkal is.

Amikor megérkeztem Párizsba, már a taxiban bekapcsoltam a laptopomat. Nem tudta, hogy Párizsban vagyok. Már várt a MySpace-en 3 órája. Azt hitte, hogy megsértődtem. Elkezdett írni nekem, és én csak hallgattam.

Aralyn: Szomorú vagyok, hogy megbántottalak. Nagyon megbántam, bocsáss meg nekem! Kérlek!

Két vak embert ismerek. Az első az TE vagy, mert te nem látsz engem, a második vak az ÉN vagyok, mert nélküled semmit sem látok!

A szívem csak egy nőhöz tartozik. Ez a nő TE vagy! Mindig rajtad jár az eszem. Tudom, hogy hamarosan találkozni fogunk, de türelmesnek kell lenned. Isten segíteni fog nekünk!

A szerelem olyan, mint a felhő, nem tudod elérni, de mindig meg akarod érinteni. Én tudom, hogy nem tudom elérni, de boldoggá tesz, hogy érzem a szerelmét az angyalomnak a szívemből. Ha holnap nem látlak, belehalok. Még mindig szeretők vagyunk?

Angel: Nem! Már nem!

Aralyn: Oké! Akkor beszéljünk Manuelről, ha akarod.

Angel: Miért nem akarja Manuel, hogy modell legyek?

Aralyn: Miért segítene neked? Te tettél valamit is érte?

Angel: Igen! Színesebbé varázsoltam az életét. Hála nekem megváltozott. Sokkal érettebb, férfiasabb, komolyabb lett. A tervezési stílusa is színesebbé vált. Sikerebb tervező, mint valaha.

Aralyn: Leszoptad a péniszét?

Angel: Miért beszélsz velem így? Tisztelj engem, kérlek!

Aralyn: Jó, jó, csak kérdeztem. Ha egy férfit boldoggá akarsz tenni, az azt jelenti, hogy orálisan kielégíted.

Angel: Te annyira hülye vagy! Megyek! Bye.

Kiléptem az MSN-ről. Közben felhívtam Sabinét az aktuális apartmanunk tulajdonosát a taxiból. Kiderült, hogy ő nem is jön el személyesen átadni az apartmant, hanem nekünk kell elmennünk egy címre, ahol egy nyitott postaládában lesz a kulcs és majd onnan a lakáshoz.

Arról az utcáról, se a sofőr, se a GPS rendszer nem hallott még.

Megálltunk a Georges Pompidou Center-nél. Klárit a taxiban hagytam zálogban, hogy a taxis mindenképp megvárjon, amíg az utcát keresgetem gyalog.

Felhúztam magam teljesen. Párizs macskaköves utcáin magas sarkúban szaladgáltam fel-alá egy ismeretlen utcát keresve.

Nem elég nekem, hogy egy éve egy hülye pöcs big brothert játszik velem, kémekkel, kamerákkal mindenhol, most még az ingatlanos is kitalálja, hogy survivor show-t csinál a lakáskulcs átvételéből.

Nagyon siettem, mert nem akartam, hogy Klárit a taxis kitegye a kocsiból, a sofőr eléggé idegbeteg volt már így is. Az idő csak telt, de az utca nem volt sehol.

Végül megtaláltam egy étterem mellett a lakást. A kód, amit Sabine adott, nem nyitotta az ajtót. *Na, ez marha jó!*

10 percig hívogattam a csajt, mire felvette és közölte, hogy új kód van, de ő most pont nyaral és elfeledkezett róla.

Na, bementem. Tényleg ott volt két kulcs egy nyitott postaládában. Felkaptam és már rohantam is a taxihoz.

– Jaj Angel! Már izgultam, mi tartott ennyi ideig? – nyitotta ki Klári a kocsiját. Én csak egy dühös fejet vágtam és „GO!” – indítottam a sofőrt, a mi apartmanunk címére.

Az apartman szép volt, világos és tágas a Maraisban.

– Jó sok csokiport és fahéjt szórj a capuccinóra! – míg frissítettem a sminkemet leküldtem Klárit a közeli Starbucksba kávéért.

Este elmentünk a híres Café de Flore-be, ami mindig nyüzsög a divatemberektől.

A teraszon ültünk. Az újonnan vásárolt amerikai Vogue-t lapozgattam, és észrevettem benne egy cikket Manuelről.

Azt írták, hogy az anorexiás rövid hajú angol sztár a múzsája...

– Mekkora hazugság! Hogy nem sül le a bőr a pofájáról! – gyorsan kért Klári egy konyakot a hagyományosan felöltözött 48 körüli velünk nem szimpatizáló, régimódi pincértől, aki szinte ledobta Klári elé a poharat.

– Hé, Mösszijoó! Rossz volt az éjszakája, talán? – viccelődött magyarul a semmit sem értő fapofa pincérrel Klári.

Én írtam egy sms-t Aralyn-nak, hogy szörnyen megbántott és miért hazudozik az újságoknak, hogy az a nő a múzsája. 1 óra múlva válaszolt.

„Tudnom kell egy dolgot. Még mindig a feleségem akarsz lenni?”

– Ez totál baleknek néz téged! – háborodott fel Klári.

– Most már belátom. Igazad van. Direkt írja ezt a házasságot, hogy elkábítson vele, és hogy folyamatosan fenntartsa bennem a hitet és a reményt, hogy majd valamikor felvállal engem és összeházasodunk. Nyugodj meg, én már nem hiszek neki! – csitítottam Klárit.

Újabb sms jött Aralyntól.

„En édes szerelmem! Te nem is tudod, hogy mennyire szeretlek téged... Rólad álmodtam az éjszaka. A feleségem voltál és elneveztünk téged Yagmurnak, ami azt jelenti, hogy eső. Le kell küzdenem az akadályaimat!”

– Figyelj már, Klári! Szerinted, hogy lehet az, hogy akárhova megyünk, szeretnek minket a pincérek, kivéve itt?

– Hmm. Hát ezt én sem tudom – gondolkozott el Klári, majd hirtelen felpattant a székről.

– Takard el magad gyorsan! – kiáltott. Nem értettem mi ütött bele. Éjjel 11 volt. Még mindig a Flore teraszán ültünk, ami körbe van üvegezve és úgy esznek ott az emberek, mintha kirakatban ülnének.

Kinézttem az üvegen és láttam, hogy a kávézó melletti járdán egy 60 éves régi vágású úriember állt egy fényképezőállvánnyal és fényképezni akart minket. Egyértelműen ránk fókuszált. Célrányosan.

– Na, ezt tuti Manuel küldte. – gyorsan fizettünk, kiszaladtunk a Floreből és meglógtunk a fotós elől.

A taxiban ültünk. Jött egy sms.

„Hazug vagy! Itt vagy Párizsban és nem mondtad el nekem! Miért kell mindig ilyen titokzatosnak lenned? Annyira hiányzol, Darling! Beszélhetnénk msn-en? Nagyon kedves leszek! Kérlek!!!

Ha nem látalak most, belehalok! Nem érted?! Meg akarsz ölni? Látnom kell téged! Kérlek, tedd meg értem! Most rögtön akarok veled chat-elni! Nem bírok tovább várni! Nagyon kívánlak!”

– Nehogy válaszolj ennek a kis szarnak! Már elegendem van belőle! Szűnjön már meg! Mióta megismerted olyan stresszes vagyok, hogy csak eszek és már 10 kg-ot híztam, mert állandóan meg akarom védeni magam. Már a tükörbe sem merek nézni! – ordibált Klári.

– Mondd meg, mi a te beteljesületlen vágyad! – kérdeztem Klárit.

– Hát. Én az életembe már nem vágyom semmire, de azt szeretném, ha te újra boldog és felszabadult lennél, mint mielőtt ezt a szarházit megismerted. Már nem bírom nézni, ahogy kínoz és terrorizál téged.

Tudtam, hogy amit csinál az csúnya dolog, mert tréfát űz az érzéseimből, de engem valami érthetetlen dolog mégis mindig

belehajszolt a játékába. Este bementünk az internetezőbe. Aralyn új képeket akart, amiken látja a szememet.

Angel: Mit látsz a szemeimben?

Aralyn: Egy világot, ami tökéletes!

Angel: De hát több száz kép van a MySpace-emen. Miért kell neked mindig új kép?

Aralyn: Azok a képek, csak klisék.

Angel: Mi???

Aralyn: Az nem jó divat. :) Az öltözködési stílusod nem jó.

Angel: De mi a probléma a stílusommal? Eddig tetszett neked.

Aralyn: Túl régimódi és nem hétköznapi viselet. Nagyon nehéz vele dolgozni. Ez egy nehéz stílus. Ismered Ottománt? Ő török volt. 500 éve élt. A te stílusod, abból az időből jön. Nagyon különleges.

Angel: Nagyon vicces vagy. Én az Angel-stílust képviselem és én nem 500 éve éltem, hanem most élek!

Aralyn: Te készíted a ruháidat?

Angel: Sokat én terveztem. Több könyvem tele van már a terveimmel.

Aralyn: Wow! Mutasd meg! Küldd át e-mailben most! Nagyon érdekelnek, baby!

Angel: Sajnálom, de ezt már nem kapod meg ingyen!

Aralyn: És ha szeretkeznék veled?! Különböző dolgokat tudnék csinálni neked. Tudod, ha a nő akarja, a férfinak meg

kell csinálnia mindent. Bármilyen zaftos dolgok is legyenek azok!

Angel: Mindenhol? Mindent, amit csak akarok?

Aralyn: Igen! Például az exem a könyvtárban akarta csinálni, tehát ott csináltuk. Néha azt akarta, hogy szopjam a kicsi szerelmének az otthonát, és két órán át szopogattam neki.

Angel: Mi a tapasztalatod?

Aralyn: Minden... határok nélkül. A rekordom 13 óra, 8-szor nekem és 20-szor neki. De most tudni szeretném, hogy te miket szeretsz!

Angel: Én nem tudom... először ki kellene próbálnom.

Aralyn: Minden nő szereti, ha a partnere kinyalja és szopogatja a vagináj át. A nők nem szeretik a kemény szexet. Ők olyan férfit akarnak, aki udvarias velük.

Angel: Te flörtölös vagy mindenkivel?

Aralyn: Nem! Soha! Csak azzal, akit szeretek! Csak téged szeretlek!

Angel: Akkor kezdjük. Csináld!

Aralyn: Nem! Abba kell hagynunk, mert támadt egy kis félelmem a jövőtől. Befejezném most a beszélgetést, boci de megyek.

Másnap izgatottan mentem a terembe. Már olyan régóta nem voltam és bevallom, nagyon hiányzott az edzőtermi életérzés. Barbis cucuban, pink szoknyában és pink atlétában edzettem.

Ken, amikor meglátott, hangosan felkiáltott: „OMG! She is back!! (visszajött) My Dear Angel!” – tárta ki a kezeit és odajött

hozzám, két olyan csókot adott az arcomra, mintha legalábbis legjobb barátok, vagy közeli ismerősök lennénk. Talán elfelejtette, hogy én írtam neki MySpace-en, ő pedig már egy hónapja be sem lépett és nem is válaszolt a levelemre.

Mesélt az egyiptomi utazásáról, ami elmondása szerint „luxus” volt, hiszen a Ritzben aludt és búvárkodott minden nap.

Majd a kondigépekre mutatott.

– Nos, minden tele van. Mit is tehetnél? Vagy felállítunk valakit vagy elmehetünk nyújtani! Van kedved? – mosolygott.

Bementünk a hátsó nyújtószobába. Ken nagyon udvarias volt, leterítette a matracomat és a törölközőmet a földre. Szokatlan számomra ez a nagyfokú intelligencia és ez a viselkedés.

Jaj, én meg pont ma jöttem szoknyába! - amikor terpeszeket csináltam, elgondolkoztam, hogy lehet jobb lett volna nadrágba mennem.

– Oh, Barbie! Te sokkal nyúlékonyabb vagy, mint a jógacsoportom tagjai. Nézd, most tedd arrébb a fenékcsontodat.

– Mi? – nem tudtam, mire gondol. Erre benyúlt a szoknyám alá, megfogta a fenekem alját. *Úristen! Még soha senki sem nyúlt a fenekemhez...* És ekkor ő arrébb tette a fenekemet. Rettenetesen zavarba jöttem. Végül is nem éreztem semmit... csak vicces volt.

Később edzés közben is többször odajött hozzám, megkérdezni, hogy jól vagyok-e, nehogy megerőltessem a lábamat, óvatos legyek a súlyokkal.

Aranyos volt. Egy kicsit zavarba jött az elbúcsúzáskor.

Edzés után elmentünk Klárral a híres L'Hotel bárjába, ami nagyon kicsi és hangulatos. Olyan, mint egy báró kis könyvtárszobája.

Tele festményekkel, ősrégi könyvekkel és puffos bársony fotelekkel. Csak mi voltunk a bár részen és egy pár. Egy 60 körüli üzletember, és a 27 év körüli Hermés táskás nője ballonkabátban és fekete nadrágban, Balenciaga cipőben. Szerelmet nem nagyon láttam köztük. Hidegek voltak egymással.

Csak cappuccinóztunk és beszélgettünk. Majd az éttermi részből kijött egy 4 fős társaság. Két nagyon helyes pasi, akik rám néztek, és próbáltak minél távolabb kerülni a két nőtől, akik velük voltak. A fiatalabbik barna hajú csávó, csak bámult és tűnődött. *„Mi a francnak kellett ma nőkkel jönnöm? De, ki tudta, hogy itt lesz egy ilyen jó csaj?”*

Elmentek, majd 2 perc múlva odajött hozzám a recepciós nő.

Odaadta nekem egy papírra felírva a férfi számát és a nevét. Egy doktor és még helyes is. Ez teljesen olyan volt, mint a filmekben, ahol a számukat felírják az emberek és átadják a kis cetlit. *Milyen menő...*

Másnap nagyon jókedvvel ébredtem. Klári konyakot ivott és fényképezett engem. Fekete csipkeruhát viseltem. Átéltam a ruhát teljesen. Adott egy felfoghatatlan érzést. Cigivel a kezemben pózoltam.

– Úristen! Te olyan vagy, mint egy igazi dohányos, érett, már mindent megélt nő. Nem ismerlek rád! – dőlt Klári a röhögéstől – ha nem ismernélek, nem hinném el, hogy szűz vagy és nem

cigiztél soha. Elképesztő, mekkora színész vagy! Minden képed más. Ha elkezdelek fotózni, nem tudom abbahagyni. Te vagy a fotósok álma. Még senkit sem láttam, aki ilyen mély érzelmek kifejezésére lenne képes, mint te.

A lakásban volt egy fából faragott fotel, amiben nagyon sok képet csináltunk. Felálltam az ágyra és a falon függő rózsás festmény előtt pózoltam.

– Nézd csak, Angel! Ezzel találj ki valamit! – ledobta az ágyra Klári, a legújabb Manuel Jackson táskámat. Én megfogtam és erőből rátapostam. Belevezettem az összes feszültségemet és fájdalmamat a táskába.

– Wow! Szuperek lettek a képek, Angel! Ezeket a táskataposós képeket fel ne tedd az internetre! Ez a mi ötletünk! Ezt már nem veheti el a Pöcs tőlünk!

Edzés.

A nyalós, amikor meglátott, dühösen elfordult és nem köszönt. Szinte láttam a gondolatát. „Ez meg mi a fenének jött vissza már megint?!”

7 körül beült Milo velem szembe edzeni. A fejem fölött nézte a tévét, de nem köszönt. *Mi lelte? Miért nem köszön? Manuel tiltotta meg neki, azért, hogy rá is haragudjak? De hát akkor is, köszönni azért csak illik!* De ő csak fapofával tekert és hunyorogva nézte a tévét.

Ez a Milo még a családját is eladná a répákért a munkahelyén. Vagy lehet, hogy már nem szeret, mert tiltott gyümölcs

vagyok? Esetleg haragszik, amiért Manuel egész nap rólam beszél? Végül is, Klárinak is elege van Manuelből.

Nem bírják az emberek, ha egyfolytában a szerelmünkről fecsegünk nekik.

Valahogy teljesen elvesztette Milo a varázsát. Lehet azért, mert eladta a lelkét. Hidegen hagyott. Valami megváltozott benne, olyan mintha begolyózott volna. Lehet, már nem bírja Manuelt idegekkel.

Odajött hozzám Jürgen, a srác, aki az előző utamon megdicsérte a stílusomat. Német és modell, de ügyvédnek tanult. Sosem értem, miért végzik el az emberek az egyetemet, ha utána nem is használják a diplomát. Milo közelebb jött hozzánk, hallgatózott és közben sms-ben adta le Manuelnek a híreket.

Éppen a számat festettem a mosdóban, amikor váratlanul rám nyitott Jürgen. Lehet Milo küldte utánam, hogy nézze meg mit csinálok.

– Oh, no! – szomorodott el – Ne mondd, hogy sminkelsz edzés közben Angel! Te így is a legszebb lány vagy egész Párizsban! Úgy szeretnék látni smink nélkül is!

Megadtam neki a facebook címemet. Megígérte, hogy hamarosan bejelöl barátnak.

Ekkor kijöttem, és a folyosón rápillantottam az Attractívusra. Ő a körülötte álló pasiknak dumált. Rám nézett, majd vissza a barátaira. Megint a szemembe. Csak pár pillantás és már tudtunk mindent. Ez az a jelenség, ami olyan elképesztően csodálatos.

A vonzalom a férfi és a nő között. A világ legszebb, legtermészetesebb és legegyszerűbb jelensége.

A srác nagyon meglepődött, mert az elmúlt egy évben sosem néztem rá. Úgy, ahogy senki másra sem.

Aztán eljött az este legizgatóbb pontja. Rám nézett az Attractívós, azzal a „kívánsz-kívánlak” tekintettel. A szeme szinte ordította: „Légy az enyém baby!” – ez az egész olyan, hogy egymásra néztek a pasival, de közben izzik mindkettőtök vére és ettől a tekintetek olyan lesz, mint May Rossznak a kampányokban a drogoktól.

Beült mellém 10 cm-re az Attractívós. Még most is beleremegnek és elzsibbadnak az izmaim, ha eszembe jut az a pár perc. Az Attractívós kinyomta a súlyt, nyögött. Egyre hangosabban. Irtó szexisen. Olyan volt, mintha tudná, hogy ezzel teljesen megőrjít. Majd felállt és hajolgatott, kint volt teljesen a vörös boxere. Eddig azt hittem a nők dolga, hogy hajolgassanak és az alsóneműjüket kivillantsák, de ebben az edzőteremben minden másképp működik. Itt a férfiak mutogatják magukat.

Kezdett zavarni, hogy Milo folyamatosan kémkedett utánam. Úgy döntöttem beugratom. 8 óra után lementem az öltözőbe, mintha már haza indulnék. Ő is utánam jött. Aztán én visszamentem a terembe, de akkorra Milo már haza is ment. Bevette. Szuper! Átvágtam!

Így szabad út maradt az Attractívósnak. Mindig velem szemben edzett. Mikor lehajoltam az iPod-ért, ők egy másik hapsival összerosolyogtak, majd sugdolózni kezdtek. Akkor

jutott eszembe, hogy az American Apparel-ben frissen vásárolt kék body-m kivágott volt.

Nagyon tetszett az Attractívós, mert helyes, magas, szőke. Belülről nem tudom milyen lehet. 26 körüli. Leoncióval is nagyon jóban van. Olyan viccesnek, szórakoztatónak, barátságosnak és menőnek néz ki.

Végül nem mert megszólítani, de a jelzőrendszer működött, biztos érezte, hogy milyen energiákat lövelltem ki felé.

A nyújtóban találkoztam Donalddal.

– Képzeld, Ken mesélte, hogy nyújtottatok – közölte zavartan a friss hírt.

– Áh, igen. – feleltem és már mentem is le az öltözőhöz. *Ez Ken! Csak azért nyújtott velem, hogy aztán mesélhesse a pasiknak? Elképesztő!*

A vizes büfénél Chris, a főnök széles vigyorral üdvözölt és megállított.

Majd az a heti promóciós Gurlain parfümmel, amitől az egész teremben túlfűtött férfi illat volt, befűjt engem. Nem elég ennek a sok jó pasinak a társaságát élveznem, még ez a férfias illatfelhő is fokozza a vágyakat. Akárhova megyek gentlemaneket látok, és gentleman illatot érzek. Hímszag kering a terem minden méterén.

– Áh, ez nem férfi parfüm? – kérdeztem Christ mosolyogva.

– Ez unisex – felelte zavarában.

Az Attractívós annyira sietett, hogy találkozzon velem hazafelé menet, hogy át sem vette az utcai ruháját.

Rövidgatyában és dzsekiben indult el az 5 fokos decemberben.

A randi az új Benyvel, Donalddal novemberben...

Másnap természetesen feszült voltam. Randi előtt mindig feszült az ember. Donald a levelei alapján nagyon szimpatikus és megnyerő, intelligens srácnak tűnt. De valahogy mégsem hagyott nyugodni az az érzés, hogy csak az első levelét írta ő, a többinél pedig már valaki más keze is benne volt a dologban. Volt 1 zavar.

Ő a második férfi, akivel randiztam az életemben. A Beny-s februári randik óta, senkivel sem találkoztam.

Most még fényképezni sem volt kedvem. Túl feszültnek éreztem magam a pózoláshoz.

Fél órával a találka előtt hiába hívtam Donaldot, nem vette fel a telefont. Majd írt egy sms-t, hogy ha nem akarok vele találkozni, mondjam meg nyugodtan.

Szegény azt hitte, hogy lemondok a randit. Pedig csak azért hívtam, hogy késni fogok 10 percet. Lehet, hogy nem hitte el, hogy olyan szálloda tulajdonosok, mint Ken, csapják nekem a szelet és én mégis leállnék vele.

Szimpatizáltam a fiúval, és semmiképp sem mondtam volna le a találkát a randi napján, főleg nem ilyen kis idővel előtte. Eszembe jutott, milyen rossz érzés volt, amikor Manuel egy órával a randi előtt írt egy sms-t, hogy nem jön el. Én senkit sem szeretnék abba a rossz érzésbe belekényszeríteni, amit én akkor éreztem.

A Les Halles Novotel recepcióján találkoztunk.

Beléptem a nagy üvegajtón. Ott állt Donald a hallban lehajtott fejjel. Amikor megláttam, automatikusan elmosolyodtam... Nagyon helyes fiú.

Fehér nadrágban, fehér cipőben és fekete dzsekiben volt, pink sállal és GQ magazinnal a kezében. *Máris belezúgtam! Csak viccelek.* Nagyon kiöltözött. Jól esett, hogy így megtisztelt... Lehet a sok facebook-os képem után, nem mert farmerben jönni. Elbűvölően jóképű volt, barna rövid hajával és a borostás arcával. Férfias mindig. A Sorbonne-on végzett, most partikat szervez, mert rájött, hogy az ügyvéd szakma nem neki való. Nagyon jószívű fiú, több charity szervezetnek is dolgozik ingyen, pénzt gyűjt több jótékony célra. Igazi francia srác. Bretagne-i, nem párizsi, de már régóta él itt. Lányok társaságában nőtt fel, nagyon jól kijön a nőkkel.

Gyalog indultunk el egy kávézót keresni. Már az első 5 m után megkérdezte bírok-e járni. Szerencsére törpetűsarkú csizmában voltam.

A rue de Louvre egy kis kávézójába ültünk be. Szezelem helyett, baráti beszélgetés lett az izgalmasnak ígérkező találkozásból.

Donald nagyon sokat beszélt. Az együtt töltött 2 órát végigdumálta és szinte semmit sem kérdezett. Na, jó annyit, hogy hol karácsonyozok majd. De semmi mást. Hogy lehet? Nem érdekli rólam semmi? Vagy csak zavarában beszélt sokat?

Randi után a Pompidou Központ melletti Starbucks-ba ültünk be Klárral, élménybeszámolót tartani.

– Hát ez a Ken! Csak úgy megállította Donaldot, hogy elmondja a nyújtást?

– Igen. Pedig jóformán nem is ismerik egymást. – szűrcsöltem a frissen facsart narancslevemet.

– Szerintem te vagy az edzőterem hercegnője és a pasiknak még az is dicsőség, ha két szót válthatnak veled. Ken ezért meséli mindenkinek. Na, Manuel most tuti szenved! Már mióta meg akar érinteni, erre meg az amcsi barbibaba megnyújt! Na, most megkapta! Bátraké a szerencse! – vágta fel Klári mohón a diós süteményt.

Edzés.

Milo már 7-kor ott volt a teremben. Egyébként Manuel Angliában dolgozott. Partikon kellett megjelennie. Biztos kiakadt, hogy nem tudattam vele mikor jövök, így nem tudott hazajönni. Milót kellett küldenie a terembe minden nap. Ma a malac is jött.

Annak a srácnak a tekintete ijesztő. Olyan, mintha egy mágus lenne. Sötétség és valami gonosz erő lakozik benne. Nagy darab, de az arcából ítélve meleg.

Végig telefonálgatott és röhögcsélt Milóval.

Éppen Kennel beszélgettem, amikor odajött hozzánk Jürgen. Elmeséltem neki, hogy modell akarok lenni, de ő rosszallóan rázta a fejét.

– Oh, ne! A modelleknek túl soványaknak kell lenniük. Az egyik barátnőm 182 cm magas, 53 kg és elküldték a válogatásról, mert túl „kövér”, meg a modellek amúgy sem

keresnek sokat, szinte semmit. Minden pénzük elmegy az első osztályú repjegyre, meg az 5 csillagos szállodák legdrágább lakosztályaira. Legyél inkább booker! Az övük a nagy pénz! – győzködött németes akcentussal.

Ekkor majdnem megállt a szívem.

Megjelent az Attractívós. Puszival üdvözölte a modellt, nekem meg egy „hello-t” mondott, szívdöglesztő mosollyal az arcán.

Jaj, vajon észrevette, hogy teljesen elolvadtam???

Míg az Attractívós Jürgennel beszélt, nekem Ken magyarázott valamit, az egyik méregdrága szigetről, ahova nyaralni készült. Én semmit sem értettem a dumájából. *Jaj ne! Ne nézz az Attractívósra! Kent nézd! Szemeim vegyétek a parancsot! Kent! Kent! Nem pedig az Attractívós fekete, testresimuló atlétájából kiduzzadó izmait!* Nehéz volt kontrollálni magam. Ken éppen be akarta mutatni az Attractívóst, de ő már elment edzeni. „Majd legközelebb” – mosolygott Ken. *Oh, legközelebb? Mikor lesz legközelebb?! Most egy hajszálon múlt, hogy megismerkedjek vele végre. A francba!*

Később átgondoltam. Felesleges a sietség, hiszen ez az egész, ami köztünk van az Attractívóssal, az egy gyönyörű folyamat. Minél tovább tart, annál szebb, és a srác annál jobban belém zúg majd.

Az Attractívós sokat dumált Kennel rólam és nevetgélt.

Ma az új arany sortomban edzettem, ami szűk és irtó szexis. Elsétáltam az Attractívós előtt és a tükörből láttam, hogy a fenekemet bámulta. Férfiak!

Pont terpeszt csináltam és lehajoltam, amikor bejött utánam az Attractivos a nyújtóba.

Annyira édes. Most láttam először, hogy van lelke. Nagyon zavarban volt. Nem tudta, mit kellene csinálnia, hogyan szólítson meg. Mivel, volt a teremben rajtunk kívül egy nő is, nem mert odajönni hozzám.

A recepción mégis összefutottunk. Ma hamarabb végzett, hogy jól kiöltözhessen. Meg akarta mutatni magát utcaruhában is. Élére vasalt Balmain nadrágban, zakóban, fehér ingben és olyan hosszú orrú, nagyon drága Armani cipőben volt, Gucci táskával a kezében. Szuper elegánsan és szexisen nézett ki.

Iván még év elején ajánlotta a George V éttermét. Valahogy sosem jött ki rá a lépés, hogy elmenjek. Eldöntöttem, hogy megnézem, tényleg olyan jó-e az a hely, mint ahogyan Iván mesélte.

A taxi pont a bejárat előtt állt meg, így nem volt menekvés, be kellett mennünk. Klári zavarában megbotlott a bejárat szőnyegben, majdnem hasra esett.

Óriási a belmagasság a hotelben. Mindenütt elegáns dolgozók, portások álltak. Néhány gazdag, idős ember járkált a hallban. Az előtérben sorakozó vitrinekben, Pucci estélyi ruhák és Boucheron ékszerek voltak kiállítva.

Az étteremben minden asztalánál ültek. A terem végén kaptunk helyet.

A pincér kihúzta nekünk a gigantikus méretű foteleket. Éppen, hogy csak leültünk, a felszolgáló már hozta is a puffokat a ridiküljeink alá, hogy nehogy a drága designer táskák

bekoszolódjanak. Nekem egy lila Hermés oversize birkinem volt, amiért keményen licitáltam az eBay-en, Klárinál pedig Marc Jacobs Stam bag, amit nagyon olcsón nyertem neki, a francia eBay-en.

Kíváncsisággal nyitottam ki az étlapot. Nem tudtam elképzelni, hogy egy ilyen gyönyörű festményekben és antik bútorokban, mesés függönyökben bővelkedő palotában, milyen kajákat kínálnak.

Végigfutottam a szememmel a menüt, majd diszkréten ránéztem a mellettem ülő Klárira, akinek teljesen kimeredtek a szemei az áraktól. Hát igen! A legolcsóbb saláta 40 euró, a főételek 100-200 euróba kerültek.

Én is elájultam. Ilyen drága helyen még nem jártam.

Ez az Iván, nem is olyan kisstílű pasi. Jól megadta volna a találkozásunk színvonalát.

Végül salátát kértünk, ami 40 euró volt fejenként, a legolcsóbb fogás és 10 euróért teát, 10 euróért vizet.

A magas derekú szoknyát, fehér inget és mellényt viselő, kontyos pincérnő, 5 percenként hozott valamit.

Először egy óriási kenyeres kosarat, amin több kenyérféleség volt, mint egy pékségben. Kiválasztottunk egy-egy kiflit. Majd hoztak vajat is.

Mamma mia! Ez a vajas kenyér! Amint láttam, sikerült Klárinak egy kicsit feloldani a kezdeti feszélyezettségét.

Isteni volt a vaj is és a kenyér is. Nem tudom mit tettek bele, de engem ezek az ízek teljesen elkábítottak.

Majd jöttek a teák, amik mellé egy-egy kis tányért hoztak, amin 4 darab francia bonbon volt, amiből a Galeries Lafayette áruházban 40 euró egy 260 g-os doboz.

Nem bírtam kivárni a salátát, megkóstoltam a csokit, hiszen az édesség a gyengém. Ilyen finom csokit nem ettem még soha. Húúú. Ilyen kaják mellett pasikra se lenne szükségük a nőknek. Úgy terveztem, csak 1 csokit eszek, de nem tudtam ellenállni, mind a négyet megettem, mondván, majd 10 perccel többet lépcsőzők az edzőteremben este.

Majd a pincérnő egy picike tányérkát hozott, amin egy darab zöld salátalevél és egy mentalevél volt, szósszal leöntve.

– Jaj! Ez a 40 eurós saláta? – nézett rám Klári kétségbeesetten.
– Na, nem kellett volna a kenyeret ilyen hamar megennem.

– Oh, Klári disztigválj! – próbáltam úgy viselkedni, mintha a George V falai között nőttem volna fel.

Bár egy pillanatra az én fejemben is megfordult, hogy tényleg ez lesz-e a saláta, de szerencsére egy percen belül már hozták is egy óriási félgömb tányérban az igazi salátát. Ami főleg salátalevélből és 2 teáskanálnyi adag tonhalból állt.

Velünk szemben 2 fekete kosztümöt viselő merev nő ült. Az ebédjüket fogyasztották. Végig egyenesen ültek, gerincüket szinte kifeszítették. Mikor nem ettek, a kezeiket a térdükön pihentették.

Olyan halkan suttogtak, hogy szinte a szájukat sem mozgatták. Semmilyen érzelmet nem nyilvánítottak ki.

A desszertből csak 2 kanállal ettek. Úgy látszik, ez az alakjuk titka. Ja, és a kenyérhez sem nyúltak. *Hogy bírták megállni???*

Mikor elmentek, jobban szétnéztem az étteremben. Láttam egy nagyon elegáns 4 éves kisfiút. Eszembe jutott, milyen jó lesz, amikor lesznek gyerekeim és itt fognak szaladgálni és természetes lesz nekik ez a luxus. Királynőnek éreztem magam ebben az étteremben.

Rájöttem, hogy itt szeretnék élni!!!

Minden tetszett! A kiszolgálás (percenként öntöttek a teánkba, mikor elfogyott feltöltötték vízzel), a kis kaják (persze nem a saláta, hanem a plusszok, a csoki stb.) és a mesebeli környezet.

– Na, én még itt is élnék! – ámuldozott Klári a mosdó láttán, ami elmondása szerint nagyobb, otthonosabb és jobban felszerelt, mint a házuk.

– Rendben, akkor te a wc-ben, én meg az étteremben fogok lakni! – egyeztünk meg Klárival.

– Képzelem, milyenek lehetnek itt a szobák! – simította végig az aranyozott tükröt a fésülködő asztalnál. Majd csinált rólam képeket a wc-ben a festményeknél. A mosdó óriási volt, márvánnyal kirakva.

Mikor visszamentünk az asztalunkhoz, a pincérek már szaladtak is, hogy megigazítsák és alánk tolják a foteleket.

A 2 konzervatív nő helyére 2 magas lány jött. Fekete leggingsben, póló anyagú szürke ruhában és fekete széldzsekiben voltak. Az egyiknek a haja copfba, a másiknak pedig összevissza állt.

– Na, ezek a munkatársnőid! Modellek! – pillantott rá Klári a 2 csajra.

Két narancslevet rendeltek és külön-külön Blackberryztek. 20 perc elteltével elkezdtek beszélgetni.

A világosabb hajú fetrengett az asztalon, nyújtózott, majd ásított.

- Na, azért annyit még én is tudok, hogy a szám elé kell tartanom a kezem, de ezek... apám! - háborgott Klári a laza csajokat nézve.

Majd az ujjaival győzelem jelet mutatott a csaj a másiknak. Nem nagyon hatotta meg őket a környezet és a pompa, amiben voltak. Egyáltalán nem értékelték, sőt nem is fáradoztak azon, hogy intelligensen viselkedjenek. Teljesen ellentétei voltak az előző nőknek. Biztos ott is laktak a szállodában. Nem értem, miért veszi ki az ügynökség nekik a legdrágább hotelben a szállást, ha nekik nincs is rá szükségük. Szerintem jobban örülnének, ha megkapnák az árát a fizetésükkel. Boldogabbak is lennének egy 2 csillagos hotelben. Persze, ha valaki topmodell, az más! De az ilyen 2 szezonos csajok?! Talán láttam őket a Prada show-n és az Officiel magazinban.

Edzés...

Ma is jött Milo. Már 7 előtt ott volt az edzőteremben. Lehet Manuel elkérezte a munkahelyről, hogy hamarabb kémkedhessen. Kent is láttam távolról. Milo a legjobb haverjával, a malaccal dumált egy csomó ideig. Majd megjelent az Attractívós. Többször is rám nézett.

Ma jött a Pampulaszájú is, aki anno Milo testőre volt (vigyázott, nehogy elmeséljem Milónak a buzis sztorit, amit

Beny talált ki róla). Ez a pasi egy igazi ególiát. A poén kedvéért elkezdtem csábítgatni.

Persze nem kell semmi komolyra gondolni. Annyi volt, hogy párszor mélyen a szemébe néztem. A csávó ugyan próbálta leplezni a jókedvét, de nem sikerült neki.

Beállt a mellettem lévő tükörhöz, felemelte a pólóját, megnézte a hasizmait, majd kihúzta magát. Közben rám pillantott, hogy lecsekkolja nézem-e. Mikor megbizonyosodott, hogy nézem, büszkén meghúzta a vállát.

A malac komolyan beszélt Milóval, majd odament az Attractívoshoz. Mondott neki valamit, mire az Attractívos többször rám nézett, majd lementek együtt a teremből.

Ez volt az utolsó alkalom, hogy láttam az Attractívost, ezután már nem járt az edzőterembe.

Mit mondhatott neki???

Miután átöltöztem, Kennel és Donalddal találkoztam. Már a fehér bundámban voltam.

Ken megpuszilt.

– Oh, Barbie! Puha és finom vagy, mint mindig! – üdvözölt a megszokott fellengzős stílusán.

Közölte velem, hogy tökéletesek a lábaim és sunyin összemosolygott Donalddal. Donald otthagyt minket. *Lehet azt hiszi, hogy van Ken és köztem valami?*

– Tudod, nekem nem kellene edzősködnöm. Én ide jógaórára jártam, mint vendég, csak olyan ügyes voltam, hogy felkértek oktatónak. Ez csak hobbi. Amúgy hotelem van, a város

egyetemi részén. *Mi? Hotel? A múltkor még toronyház volt. Legközelebb már resortja lesz...* Nagyon elkezdtem nevetni. Ken viselkedése számomra mindig olyan vicces.

Este megírtam Donaldnak, hogy hunny-bunny jelmezbe megyek, így akartuk kideríteni, hogy Manuel áll-e Donald mögött. Rákapott a csalira, mert felhívott telefonon.

Hebegett-habogott, hogy ne menjek abba, mert sok lány fog nyuszinak öltözni. Ha nem fogok futni, akkor magas sarkúban sem mehetek, csak laposban. Majd megkérdezte, hogy ki az a Klári, akivel megyek a bulira, a rokonom-e. Elmeséltem neki, hogy nem.

– Na, biztos azt hitte, hogy a testvéred vagyok. Leszűrte, hogy veled barátságnál úgysem lesz több, így arra számított, hogy majd összejön velem. – nevetett Klári. – Na, elszámolta magát. Nekem inkább Jean Reno vagy George Michael az ideál.

Felhívtam a látót. Biztosra vette, hogy Manuel és Donald kapcsolatban állnak egymással, tehát tényleg Donald az új Beny.

Klári azon parázott, hogy ő nem fog mackóban és pólóban menni a bulira, Donald hiába mondja, hogy mindenki abban lesz. Csak is magas sarkúban hajlandó menni a partira.

A bulira a Champs Elysées Sephorá-ban csinálták meg a sminkemet a Diorban. Sminkelés közben, arra lettem figyelmes, hogy dübörögni kezdett a Pussycat Dolls, a dolgozók a bejáratí folyosóra felsorakoztak, tapsoltak, hangosan énekelték a legújabb slágert. Annyira nagy volt a felhajtás, hogy azt hittem, itt lesz a Pussycat Dolls élőben. Minden újonnan

érkező vásárlót nagy tapsviharral üdvözöltek, mintha csak sztárok lennének. Nagyon murisan és lazán viselkedtek.

Szimpatikusak! Szeretem ezt a Sephorat. Nagyon nagy és minden megtalálható benne.

Mikor kész lettem, a sminkes végigvezetett a bolton és megmutatott minden kollégájának, akik elámultak, hogy milyen gyönyörű vagyok és irigykedtek a sminkesre.

A parti előtt volt több mint egy óránk.

Beültünk az óriási Hagen Dazsba, ami 3 emeletes. Csak édességcsodákat árulnak, semmi mást. Palacsinta, csomó fagyi, 10 féle szósz.

Egy-egy palacsintát ettünk, majd fagyit. Isteni fagyijuk van. Egy tányéron 4 pohár fagyit hoztak ki, mindegyik pohárban más ízt. Mangót, feketecseresznyét, szilvát és málnát. A gyümölcsfagyi alá friss gyümölcsöt tettek. A másik tányéron csokis diós fagyit kértünk, amibe csokis kekszet, diót, mogyorót, fekete cseresznyét és müzliket kevertek.

– Klári, látom teljesen el vagy kábulva a fagyitól, szerinted ez jobb, mint a szex?

– Azt meghiszem! – nyalogatta Klári a szája széléről lecsorgó csokifagyit.

Fogalmam sem volt, milyen lesz a parti. Ezelőtt még sosem buliztam, de még discóban sem voltam, egyszer sem.

Azt mondta Donald, hogy a parti tele lesz divatemberekkel és lehet, hogy felfedeznek majd.

A Hagen Dazs után, taxit fogtunk és már száguldottunk is a parti színhelyére, ami egy külvárosi tornateremben volt.

Mikor megláttuk, hogy milyen nagy sor kígyózik a bejárat előtt, úgy döntöttünk, hogy beülünk a szomszéd utcai étterembe. Libamájat rendeltünk. Sült hagymával szolgálták fel. Épp hogy kihozták, én már figyelmeztettem is Klárit.

– Nem! Nem ehetsz a hagymából Klári! Képzeld csak el, majd Donald odajön hozzánk, hogy bemutatkozzon neked, te pedig bűzleni fogsz a hagymától! – mondtam határozottan.

– Oh! Mert Donald barátod sosem eszik hagymát. Igaz? – gúnyolódott rajtam Klári. – A franciák imádják a hagymát!

– Nem! Akkor se! Majd holnap eszel! Ne pont életem első bulija előtt egyél.

Mire megkajáltunk, már elkezdődött a buli. Az ajtóban felfújt műmellet viselő hapsik és fiatal, lila parókás lányok álltak. Bent, az óriási tornateremben, nagy volt a nyüzsgés.

Mindenki ivott és dumált, miközben nézték a futóversenyt. Csapatokban futottak a lányok.

Na, erre benevezhattünk volna! – nevetett Klári.

Érthetetlen, miért nem akarta Donald, hogy magas sarkúban menjek, hiszen minden nő magas sarkúban volt és senki sem viselt mackót. Klári úgy készült a partira, mintha egy Highfashion esemény lenne, elegáns selyemszoknyában és selyem, gyöngyös felsőben ment. Kirítt a csiricsárés csajok közül.

Végül is az én öltözékem (fekete body, alatta fehér csipke ing és fekete csipke harisnya, alacsony bokacsizmával) nem is volt

kirívó, hiszen a lányok nagy része, fehérneműben, rövidgatyában és összevissza színes, csicsás dolgokban szaladgált.

Már az elején odajöttek hozzám a pasik, azzal a szöveggel, hogy castingelők és újságírók, de még névjegykártyájuk sem volt. Úgy tűnt, mintha csak meg akarnának dugni.

Donald végig szaladgált, ő vezette a versenyt. Mikor észrevett, odajött hozzám és bemutatott a haverjának Stuartnak, aki mindig napszemüvegben jár. Szinte sosem veszi le.

Nagyon hadart, alig értettem, miket mondott. Nagyon kedvesen és barátságosan viselkedett velem, végig vigyázott rám és szórakoztatott, míg Donald nem ért rá.

A parti abból állt, hogy mindenki őrjöngött, kiabált, szaladgált.

Volt egy pasi, aki a kezében egy játék babát tartott és a műmelleiből szoptatta. Majd dobálta a játékot a plafonra. Később egy csoportba gyűltek az emberek és rugdosták a játék babát, fociztak vele. Itt mindenki élvezte az életet.

Volt egy másik csávó, akin szűk alsó gatyá volt, így mutogatta a meglehetősen kicsi nemi szervét.

A pasik a pasikra feküdtek, majd a nőkre. Nem lehetett tudni, hogy ki a meleg és ki nem. Végig fényképezett mindenki mindenkit.

Mikor megkérdeztem, hogy lesz-e tánc, Stuart meglepődött.

– Dehogyan. A partikon nincs tánc – elképedtem, hogy már nem is az ismerkedés a lényeg, hanem az, hogy agyba-főbe fotózzunk, hogy legyen mit feltenni a facebook-ra másnap. Itt

nem ismerkedtek az emberek, hanem őrjöngtek. Klárit letapizta egy csaj. Egy másik az ölében tartott kis bundát simogatta.

A végén elérkezett a fotózás Donalddal. Már nagyon vártam ezt a pillanatot, hiszen azt akartam, hogy Manuel is megtapasztalja azt a mély fájdalmat, amit én éreztem, akárhányszor láttam az ölelkezős, csókolózós képeit Leoncióval.

Színészkedtem a képeken, puszilgattam Donald arcát. Hirtelen felkapott az ölébe. Ledöbbentem, de mosolyogtam. Később rájöttem, hogy ez is csak egy csapda volt. Manuel tervelte ki, hogy felteszik majd a képeket a facebook-ra és így senki sem mer majd velem kikezdeni az edzőteremben, mert azt fogják hinni, hogy Donalddal járok.

A hangulat az legalább jó volt a partin. Egyik ember jobban be volt rúgva, mint a másik.

Végül is ez a parti nem volt az én világom. Nagyon feszengtem. Nem vagyok ez az őrjöngős, magából kikelős típus.

A Manuel céges vacsorája jobban tetszett. Jobban szeretem az elegáns partikat.

A buliról 2-kor mentem haza. Aralyn könyörgött, hogy MSN-ezzek vele, én pedig megsajnáltam és beléptem.

Aralyn: Oh, Angel! Nagyon hiányzol! Kapcsold be a webkamerádat! Kérlek! Bármit megadok érte. Jó? Mit szeretnél?

Angel: Egy Cartier loveband gyűrűt, mint a múltkor. Jó?

Aralyn: Tudod te, kivel beszélsz most? – (Manuel megijedt, hogy azt hiszem valaki mással beszélek, egy olyan pasival, aki adott nekem gyűrűt, mivel ő még semmit sem adott. Én nem is akartam tőle gyűrűt, csak cinikusan lelkiismeret-furdalást próbáltam kelteni benne, mivel tudtam, hogy az exét elhalmozta Cartier ékszerekkel, ellenben velem.)

Aralyn: Ok! Hogy küldjem el a gyűrűt?

Angel: Vegyél fel fehér inget, fekete öltönyt és személyesen add át! Lila követ akarok!

Aralyn: Oké, pont van 1 lila kövesem. Amikor eljössz a házamba, odaadom majd neked.

Angel: Inkább gyere el Budapestre. Jövő héten az exed Steven, szervez itt egy partit.

Aralyn: Nem tudok, mert sok a munka. Tegnap beszéltem Stevennel, és szexelni akart, úgy, mint a régi szép időkben, de én elutasítottam. Házasságon kívül nem akarok szexelni!

Angel: Mióta nem élsz nemi életet?

Aralyn: 14 hónapja, amióta megláttalak. Bevallom, hogy előtte egy hosszú munkanap után 7-szer is tudtam szexelni.

Angel: Az élet szerelem nélkül nem lehet tökéletes!

Aralyn: Nagyon hiányzol, látni akarlak, Baby!!! (Írta és felhívott telefonon, de ő nem szólt bele, csak én beszéltem.)

Aralyn: Nagyon szexis a hangod! Szívek látják a szíveket! Rajtad kívül nincsenek barátaim. Te vagy a legjobb barátom! Nem tudom elképzelni az életemet nélküled! Neked igazán tiszta szíved van és nekem is. Te mindig őszinte voltál velem és

én is az akarok lenni veled. Tudod, hiába keresek sok pénzt, mégis mindig csak rád gondolok és arra, hogy miért nem bízol bennem.

Angel: Azért nem bízom benned, mert nem vállalod fel magadat az életben.

Aralyn: Adj időt! Isten fog nekünk segíteni! Bízz bennem! Igazából az én nevem nem Aralyn. Ez csak egy becenév.

Angel: Tudom.:) Mi van neked tőled?

Aralyn: A hit és a remény. Hitet adtam neked, hogy átélhesd azt az érzést, hogy nemsokára topmodell leszel. Bízz bennem! Össze fogunk házasodni és együtt fogunk élni a tengerparton, a gyerekeinkkel!

Angel: Mit adhat az ember annak, akit a legjobban szeret?

Aralyn: Egy gyereket. Én a szerelmemnek és ő is nekem. A gyerek a legnagyobb ajándék.

Ekkor én a tervező mögött, az otthonra, családra, szeretetre vágyó megfáradt embert láttam, akit tiszta szívemből szerettem és bíztam benne.

Másnap Donald akkor végzett, amikor én elkezdtem az edzést. Puszival üdvözölt, barátságosan, mint mindig. Mikor hazament, elgondolkoztam rajta.

Ez a srác, szerelmem tuti nem lesz. Nagyon helyes, aranyos, kedves, de hiányzik belőle valami. Talán az, hogy ő nem Manuel?

Mit várhatok én így a jövőtől? Reménytelenül szeretni Manuelt, hosszú éveken át várni a bizonytalanra, vagy pedig

reménykedni abban, hogy találok majd valakit, aki elfeledteti velem őt és az új érzelmek majd elnyomják a régit.

Olyan jó lenne, ha Manuel barátként közeledne felém. Elhívna teázni, megismerkednénk személyesen is, nem csak a neten. Behívna az irodájába tervezni. Már az ajándékaira sem vágyom.

Észrevettem, hogy Ken jógaórát tart. Megálltam a terem előtt és bekukucskáltam az üvegajtón. Ken is észrevett engem. Mosolygott.

Különféle örültebbnél, örültebb pózokat csinált. Majom póz, béka póz – mikor a kezein tartotta magát és a lábai a levegőben ficánkoltak, olyan volt, mintha a talpával integetne nekem. Nem akartam hinni a szemeimnek.

Én tovább néztem őt és gondolkoztam, hogy vajon ő is tudja, hogy mi van Manuel és köztem? És ha igen, akkor miért nem jön oda hozzám, és mondja el, hogy ő is tudja, hogy álneveken ír és ő velem van teljes mértékben.

Egyszer csak a derekához kapott Ken. Az emberek körégyültek a teremben. Nem tudtam, hogy mi történt vele. Aggódni kezdtem.

Kijött, megpuszilt és elpanaszolta, hogy becsípődött a dereka.

„*Te jó ég!*”- megijedtem. Lehet azért csípődött be neki, mert ahogyan néztem őt, ő érezte, hogy én tudok mindent és lelkiismeret furdalása támadt? Tudtam, hogy a derékfájdalom a jövőtől való félelem.

– Mikor hazamész, az legyen az első dolgod, hogy beveszel calciumot és hozzá magnéziumot (mert csak együtt hat), hogy

elmúljon a fájdalom. De nagyon nagy dózisban, vegyél be C-vitamint és egy kevés káliumot is! – tanácsoltam Kennek.

– Rendben Dr. Barbie! – mosolygott, próbált erősnek és egészségesnek tűnni. – Láttad, hogy integettem neked?

– Persze. Vicces volt! Egyébként már rég láttalak online a MySpace-en. – kíváncsian vártam, vajon mivel indokolja, hogy amióta visszajelölt barátnak be sem lépett.

– Áh, a MySpace-en! – nyitott szájjal gondolkozott, hogy milyen jó kifogást találjon ki. – Nos., a facebook! Elveszi minden időmet! Mindjárt be is jelöllek.

Bementünk a számítógéphez, rákeresett: Angel Barta. 2 ilyen ember is kijött. *Ez meg hogy lehet? A másik Bostonban él. A, ez nem létezik! Nincs is ismerőse és fényképe sem... A Barta az magyar név. Jaj, Manuel! Miért kell mindig kitalálnia valami őrültséget? Vajon mit akar? Miért csinált nekem egy újabb facebookot?!*

Ken meg se lepődött azon, hogy van még egy facebook az én nevemmel. Lehet, hogy ő már tudta, hogy Manuel miben mesterkedik, és meg akarta mutatni nekem is.

– Tényleg, láttam a csókolózós videódat a MySpace-en.

– Áh, a videó! Hát az egyáltalán nem. – kereste a megfelelő szót – mocskos – mosolygott – ez inkább szép és gyönyörű, és a zene is jó. Tudod a technika, ahogyan a két nyelv és az ajkak beburkolják egymást, majd fickándoznak – közben az ujjával mutatta a csókolózás mozdulatait. Próbált zavarba hozni, de nem sikerült neki. Éreztem, hogy hallotta, hogy még sosem csókolóztam, de nem nagyon hiszi el.

– Én meg azt hittem, hogy azért tetted fel a videót, mert francia csókolózást tanítasz a jógaórákon.

– De jó ötlet! – nevetett és megsimogatta a vállamat.

Fent a súlyzóknál megláttam Manuel haverját, a malacot, aki kémkedni szokott utánam. Nagyon meglepődtem, hogy itt van, hiszen a MySpace-en az volt felírva, hogy 2 hétig Londonban lesz. Miután megvettem a repjegyeket, kicserélte az állapotát erre: „Tervek változtak, megint Párizsban leszek és irtó pipa vagyok.” Odamentem mellé és köszöntem neki.

– Hogy vagy? – villantotta felém tökéletes, ragyogó fogsorát.

– Én szuperül. És te? Szomorú vagy, hogy megint itt kell lenned?

– Ja. Szívesebben maradtam volna még Amerikában. Leoncio születésnapját ünnepeltük egy hatalmas bulival. Több napig, sztárokkal, pezsgő minden mennyiségben. Cool volt! De haza kellett jönnöm, mert. – itt elcsuklott a hangja, tudta, hogy nem árulhatja el magát. – Tudod ki az a Leoncio?

– Á, az a brazil bika, aki „jegyességben” él Manuellel? Tudom – feleltem. Ő csak bólintott és mosolygott.

– Te hányadikán mész haza? – szegezte nekem a kérdést, ami a legjobban foglalkoztatta.

– Jaj, azt még nem tudom. Legalább 3 hétig maradok, de az is lehet, hogy egy hónapig – na, ettől aztán lefagyott a mosoly az arcáról.

– 3 hétig??? – kérdezte döbbenten. – Bassza meg! – csúszott ki a száján. Észvesztő, hogy Manuel mindenre ráveszi a csatlósait. A srác nem önszántából kémkedik utánam és küld sms-eket

rólam folyamatosan edzés helyett, amikor ott vagyok, hanem kényszerből. Amint elmentem, fogta a mobilját és felhívta Manuelt.

Később a taximegállóban álltam és tűnődtem. Szenvedélyesen kerestem a választ az életemben aktuális kérdésekre. Többek között arra, hogy még mindig ezt a barmot szeretem-e. Egy őrült férfi közeledett felém és a hátamra mutatott. Megijedtem.

– Ne aggódj! – mondta amerikai kiejtéssel és megfogta az egyik hajtincsemet, felhúzta a levegőbe, majd elengedte. Vigyorgott. A mosolyában volt valami elvetemült és baljós. Távolabb ment, majd eltűnt.

Nagyon féltem. Felhívtam Klárit, hogy hol van már. A Louvre parkjában volt és észre sem vette, hogy elrepült az idő.

Láttam az utcán egy nőt, aki vasláncon sétáltatta a 2 éves kislányát. *Mi lesz ebből a kislányból, ha felnőtt? Már most pórázon tartják, mintegy vadállatot, már gyerekkorában elveszik tőle a szabadságot.*

Vacsorázni a KFC-be mentünk. Ez egy gyorsétterem. Magyarországon csak pár van belőle. Tele volt az egész étterem fiatalokkal. Óriási sor volt. Mindenki nagy bödönből ette a fincsi husit.

Több kilót megettek vacsorára.

– Na, itt jobban érzem magamat, mint a George V-ba! – mondta Klári a csontot szopogatva.

– Hát ebből egy falka kutya is jól lakna. – tettem arrébb a nagy vödröt, amiben 30 csirkedarab volt.

– Lehet, hogy elég lett volna a 10 darabos is. Nem baj, majd jó lesz reggelire, legalább spórolunk – mondta Klári.

Másnap Donalddal kávéztam edzés előtt. Rózsaszínben jött. *Csak nem szerelmes???* Annyira helyes és értelmes. A mostani randi jobb volt, mint az előző, mert én is beszéltem, nem csak Donald.

– Én is hiszek az ilyen varázslatos dolgokban – kezdi komolyan – tudod én Bretagne-ban nőttem fel. Ez egy olyan... misztikus hely, boszorkányokkal, mágiával, tárgyak mozgatásával, a képzelet erejével.

– Ez nagyon érdekes. Hiszel abban, hogy néhányan megálmodják a jövőt? Mert én sokszor álmodok valamit és az pár héten belül be is következik. Benne van a számmisztikámban is, hogy meg tudom álmodni a jövőt – kíváncsi voltam, hülyének fog-e nézni, felállni és otthagyni, vagy megért engem. Beny is mérleg, mint ő, és a mérlegek nagyon hisznek a spirituális dolgokban.

– Hiszek! Van egy ismerősöm, akinek szintén bekövetkezik szinte minden álma.

Mikor elmeséltem neki dióhéjban, hogy valaki folyamatosan hívogat francia számokról, és írogat nekem az interneten álnevekről, furcsán reagált. Hárította a témát. Nem is akarta hallani.

– Azt írtad az egyik leveledben, hogy rejtélyes vagyok. De miért? – kérdeztem.

Ekkor nagyon furcsa arcot vágott. Az intuícióm azt súgta, hogy összejátszik Manuellel. Egyébként a látó is azt mondta,

hogy Manuel áll Donald mögött.

– Mikor először megláttalak, úgy éreztem, hogy nagy energiád van, hogy van benned valami különleges. Ahogyan viselkedsz, mozogsz. Még sosem láttam hozzád hasonlót.

Nagyon sok korodbeli lányt ismerek, de olyat, mint te tényleg nem láttam még.

A találka után 3 napig nem is jelentkezett Donald.

– Felvázolom a lehetőségeket kicsim – kezdi Klári.

A. Lebukott Donald, hogy Manuel embere és nem mer írni.

B. Beszart, hogy mibe csöppent.

C. Összerakta a képet, hogy őt is megkeresték furcsa emberek.

D. Azt hiszi örült vagy.

E. Butának tart, hogy még a városod lakosságát se tudta, amikor kérdezte.

– Na jó, akkor írok neki egy sms-t – döntöttem végül.

Donald elhívott moziba. Persze visszautasítottam a meghívást, mert a moziban jön a „smacizós jelenet” a sötétben, amit nem szeretnék. Sabine, akitől a lakást béreljük délután meglátogatott minket. Normandiában kirándult a barátjával. Nagy lelkesedéssel mesélt az élményeiről.

– Jaj, hát az a hely szuper! Tele van casinokkal, de én nem játszottam. Tudjátok, a gazdag párizsiak oda járnak pihenni a hétvégén. Tele van luxuskocsikkal és hajókkal. – ekkor egy kis csend... gondolkozott, majd hozzátette – tehát jó volt.

Később elmentünk a George V-ba.

Most a nagy terem elején kaptunk helyet. Nem enni, csak teázni és desszertezni mentünk. Persze puff a táskák alá így is járt. A pincér egy helyes, 26 körüli szőke, magas srác volt.

Próbált velem viccelődni. Annyira tetszettem neki, hogy percenként odajött hozzánk.

A baj csak az volt, hogy nem hozott kajákat, hanem mindent elvitt volna az asztalról. A csokis tányért is elvitte, pedig még a felét sem ettük meg. Klári teáskiöntőjét is elvitte, ami még majdnem tele volt. Azt hittük feltölteni vitte el, de nem hozta vissza.

– Na, ezt meg, hogy vonzottam be? – morgott Klári a pincér felé mutatva. Szétnéztem a teremben. Öreg nénik teáztak a jobb oldalon, a balon pedig egy sejk féle beszélgetett egy hapsival. A pasi nekem háttal ült, így csak akkor láttam, amikor felállt. Nagyon szimpatikus embernek tűnt. Onnantól kezdve 5 percenként hátrafordult és rám nézett.

Nem tudtam, hogy nézzek-e rá, vagy sem. Odajött az asztalunkhoz.

– Oroszok vagytok? – kérdezte Klárit, aki csak tágranyílt szemekkel figyelte a pasit. Én kiségittem az 1 nyelvet beszélő asszisztensemét.

– Nem! Magyarok vagyunk!

Erre kínos csend. A hapsi zavarában csak mosolygott és visszament az asztalához. Sokáig beszélt az egyik pincérrel. Azt hittem, épp most rendel nekünk egy üveg pezsgőt, úgy, mint a filmekben szokták a gentleman-ek, a szép hölgyeknek. De hiába vártuk, nem jött semmi.

Mikor visszajöttem a mosdóból, a hapsi rám nézett.

– Nagyon különleges a stílusod! – mondta elképedve, ahogyan végignézett rajtam.

– Ez az Angel-style – mosolyogtam.

– Nagyon jó. Kellene csinálnod egy saját márkát. Lenne rá igény. Én nagyon sok divatembert ismerek.

– Majzelt is? – ekkor felcsillant bennem a remény, hogy hátha a sors vezette ezt a férfit oda a George V-ba aznap.

– Igen. Los Angelesben töltöm az időm nagy részét, jóban vagyok vele. Egyébként filmezéssel foglalkozom.

Odajött megint az asztalunkhoz. Egy ideig állva beszélt, majd leguggolt a földre.

A pincér szívatásból fél óráig hagyta, hogy a pasi térdepeljen a szőnyegen és csak miután a főpincér rászólt, akkor hozott a pasinak egy fotelt. Még Patrik Demarcheliert és Ellen von Unwerthet is ismerte.

36 éves, december 24-én született. Elmondása szerint, ő Jézus reinkarnációja, az aszcendense pedig nyilas. *Ezt a férfit tényleg Isten küldte! Ő a segítő?* - örvendeztem.

Még azt is észrevette, hogy a 2 profilom különböző, amit még Manuel sem vett észre, pedig hány képet látott rólam.

Egyébként nagyon titokzatos vagyok, nem szoktam mindenkinek elmesélni, hogy mi van a szívemben. Csak kevés embernek nyílok meg. Hogy mi történt Manuel és köztem az elmúlt egy évben, a kollegáimon kívül senkinek sem meséltem el. Titokban tartottam.

Klári unszolására elmeséltem Jézusnak, ugyanis ez a hapsi neve, a Manueles sztorit.

Már nagyon nyomta a lelkemet az a titok, hogy rólam tervez. Már régóta szerettem volna elmesélni valakinek. Az elején persze a nevét nem árultam el, csak annyit, hogy tervező. Megkérdeztem, ő mit gondol, ki az?

– Hát, így hogy hetero, mivel szerelmes beléd... nincs túl sok lehetőség. Bár meleg is lehet beléd szerelmes, ez nem akadály. Szerintem Manuel Jackson az.

– Ez örület! Tényleg ő az! Honnan tudtad? – elámultam, hogy a hapsinak tényleg vannak képességei.

– Megérzés volt. Tudod, ennek a férfinak, már nincs ihlete. Már belefásult a tervezésbe 14 év alatt. Tőled van szüksége inspirációra. Ő eladta a lelkét, te pedig még fiatal vagy, az élet még nem tört meg téged, még minden lépésed ígér valamit. A kreativitásod még csak most bontakozik ki, most kezd el szárnyalni!

Te nem modell leszel, hanem kreatív művész, divattervező és a saját ruháidat fogod bemutatni, amiket a saját márkádnak fogsz tervezni! Persze modellkedhetsz és színészkedhetsz is mellette. Te is beleszerettél Manuelbe? – kérdezte.

Beleremegtem, akárhányszor meghallottam Manuel nevét.

Nem tudtam mit feleljek, segítségkérően néztem Klárira.

– Az igazat, amit érzel! – biztatott.

– Igen, szeretem – ekkor könnybe lábadtak a szemeim. – Ez a miénk, egy szívdobogtató, érzékeket felfokozó szerelem, erős testi vágyakkal.

Nagyon nehezemre esett Manuelről beszélni másoknak, mert csak nagy küzdelmek árán tudtam visszafojtani a sírást. Jézus megláthatta a szomorúságot a szemeimben, mert vigasztalni kezdett.

– Nem baj, hogy így viselkedett veled, Angel, mert neked nincs Manuel segítségére szükséged. Te saját magadat fogod befuttatni! A szeretet te magad vagy. A legjobb mód, hogy megszabadulj valamitől, amit nem akarsz, hogy megáldod, mert a szeretet tiszteli a szeretetet. Bocsáss meg neki, mert akkor a lelked felszabadul. Boldog leszel újra! Tudod, aki a fény útján jár, az hosszabb és nehezebb utat kell, hogy megtegyen, de a végén amit kap majd az az övé lesz, mert útja során nem adta el a lelkét.

Aki pedig lepaktál az ördöggel, annak könnyebb az útja, de az csak egy rabszolga. Eladja a lelkét és szenved. Megtagadja a szeretetet, harcban áll még saját magával is! – meglepődtem, hogy Jézus végig bírta a tekintetemet. Eddig még nem találkoztam olyan emberrel, aki bírná. Mindenki, amíg beszélünk, jobbra-balra néz.

Közben a pincér odajött és simogatni kezdte a párnákat az éppen a mosdóban levő Klári foteljén. Persze csak hallgatózni jött. *Nem volt neki ciki ott állni és hallgatózni! Hát ez a pincér! Azt hittem sosem megy el.*

Szerencsére Klári visszajött és leállította, hogy eléggé sima már az a párna, nem kell annyit simogatni, mert még elkopik a hímzés. Odajött Jézus barátja a sejk és elhívta Klárit vacsorázni.

Klári persze nemet mondott.

- Miért nem? Indokold meg! - a férfi úgy felháborodott, mintha Klári mélyen megbántotta volna azzal, hogy nem megy el vele randizni.

Aztán lassan elbúcsúztunk és elindultam edzeni.

Felvettem a kék body-mat és a pink harisnyámat, aztán felmentem a terembe. Lassan szétnéztem, és ekkor... kin akadt meg a szemem??? Ott állt Leoncio és az Attractívossal dumált. Mikor a második körömet csaptam, már Leoncio a biciklin tekert. Csodálkozóan nézett a szemeimbe én pedig rámosolyogtam. Ő is viszonzta a mosolyomat.

Bementem a vele szemben lévő lépcsőző géphez. Ő végig mosolygott és mutatta a kezén, hogy nagyon szép a gyűrűm. Egy óriási méretű kékköves, virágos Dior gyűrűt viseltem.

Rajta egy nagy méretű gyémánt gyűrű, Longines óra és kockás nadrág volt.

Hirtelen átment a másik terembe. Elkészönt tőlem, integetett, úgy mintha ismernénk egymást. Lehet, már nem bírta a képmutatást, vagy ő nem olyan, mint Manuel, hogy képes nem is köszönni. Bár facebook-on többször bejelöltem, de ő mindig elutasított, végül pedig letiltott.

Én vettem egy teát és azt iszogattam az egyik padon ülve. *1 csésze forró tea, és 100 izmos férfitest... kell ennél több? Már láttam magam előtt a Pickwick reklámját a tv-ben.*

Leoncio végig dumált a Malaccal és az Attractívossal. Milo nem volt ma. Nagyon hiányoztak az elképesztően szexis combjai.

A büfénél beszélgetésbe elegyedtem az új edzővel, Thomassal.

– Te ismered Manuelt? – kérdezte. Épp aznap edzette volna, de délután telefonált és lemondta.

„Ja, persze. Már nyalt nekem a neten!” – gondoltam magamban, milyen jó lenne elmesélni már valakinek, hogy ne nyomasszon ez a titok.

– Igen, de csak a teremből – feleltem. Titokban tartottam a kapcsolatunkat továbbra is.

Éjszaka nagyon jó álmom volt. Repültem. Könnyűnek és szabadnak éreztem magam! Ennek csakis a beszélgetés Jézussal lehetett az oka! Biztos jó ember, ha ilyen felszabadult lettem tőle. Klári a mellettem lévő ágyon aludt, és azt álmodta, hogy elvitték az ufók, de nem emlékezett rá, hogy mit mondtak neki, felébredt, amikor a lelke viasszállt a testébe.

Elengedtem a neheztelésemet Manuel iránt. Úgy éreztem gyengültek az érzelmeim. Kijózanodtam Manuel mámorából.

Ja, álmomban egy picibaba azt mondta, hogy Manuel Don Corleone. Érdekes.

Elmentünk a Galeries Lafayette újonnan átépített pezsgőzőjébe.

Én álltam egy pohár pezsgővel a kezemben, pózoltam, Klári pedig fényképezett engem. Erre megállt egy csapat eszkimónak kinéző fiatal, elővették a gépeiket és ők is fényképezni kezdtek engem.

A többi járókelő csak nézte, hogy ki lehetek, hogy ennyien fotóztak.

Amikor elindultam az edzőterembe, még nem is sejtettem, hogy Manuel által szervezett valóságshow-ban, mi fog rám várni aznap.

Már javában edzettem. Azt hittem, hogy az agyamra ment ez a sok örültség az elmúlt évben, és begolyóztam... látomásom van.

Ugyanis a terem másik végében Stevent, Manuel volt pasiját pillantottam meg.

A, ez nem lehet! Tudom, hogy most volt Pesten, meg beszélt Manuellel, de nem lehet itt! Manuel már szakított vele, rég! Akkor meg mit keresne Párizsban?

Olvastam a MySpace-en, hogy revanst akar venni és feltett egy képet magáról, amin egy óriási fénylő jedi kardot tart a kezében és mindenre elvetemült arcot vág.

De kin akar bosszút állni? Remélem, hogy Leonción és nem rajtam. Leoncio élvezi a luxust, a nyaralásokat, a jó szállodákat, ebédeket, VIP partikat (még születési partit is rendezett neki Manuel.), én meg még semmit sem kaptam, tehát nem kellene, hogy baja legyen velem.

Egy kicsit féltem, mert nem tudtam, hogy miért utazott Budapestre.

A terem tele volt. Ő közelebb jött hozzám és beszélgetett Kennel és Milóval. Nem is tudtam, hogy ilyen jóban vannak.

Én el voltam merülve a gondolataimban. Nagyon aggódtam, nem tudtam, mit terveznek ezek az örültek már megint.

Igaz, hogy nagyon megedződtem, mióta megismertem Manuelt, mert annyi próba elé állított már, de akkor is

pánikoltam egy kicsit. Eddig csak képeken és videókon láttam Stevent.

Egyszer csak nagy léptekkel, magabiztosan, elindult felém. Meghűlt bennem a vér. *Úristen hozzám jön? Ne!*

Kimeredtek a szemeim, ahogyan egymásra néztünk. Hirtelen az egész testemet magabiztosság hatotta át.

Átvittem neki mentálisan a gondolatot, hogy „kevés vagy te hozzám, az angyalok mindig velem vannak, esélyed sincs!”

Ekkor megállt előttem és amerikai lazasággal, de pofátlansággal fűszerezve, így szólt:

– Te vagy az a magyar csaj, akit a kutyusom megkívánt? Én Steven vagyok Manuel volt szerelme.

Úristen? A Kutyusom?! Azt hittem csak Benyt hívta így Manuel... Akkor mindenki tudja, hogy szerelmes belém Manuel, csak előttem nem vállalja fel magát? Jaj, most már válaszolnom kéne valamit! Steven csak nézett és várta, hogy reagáljak a kérdésre.

Körbenéztem és észrevettem, hogy a terem állandó zsibaja megszűnt, egy emberként figyelték a tornázók a köztünk lejátszódó kis jelenetet. Milo és Ken hallótávolságon belül álltak.

„Vissza kell vágnom, valamit, hogy ne üsse meg még egyszer ezt a lekezelő hangot velem. Ha olyan barátságos leszek vele, mint mindenki mással, akkor még jobban kinyílik a szeme és ki tudja miket mondana” – gondolkoztam, majd beugrott, mit feleljek.

– Steven? Á, te vagy az, aki szereti a szaros WC-papírt szagolgatni. Igaz? – mondtam kedvesen, pimasz mosollyal az

arcomon.

Ekkor Milo és Ken összenéztek. Látszott, hogy nehezen tartják vissza a nevetést. Úgy látszik annyira izgalmas volt a történés, hogy még sms-ezni is elfelejtett Milo, Manuelnek.

Steven szava teljesen elakadt, nem is tudott szóhoz jutni.

Aztán elköszöntem és hazamentem.

Egyébként Steven azt írta a MySpace-en, hogy Manuel a legkegyetlenebb ember a világon. Sosem hittem el, bár néha elgondolkozom ezen a kijelentésen.

Este írt Donald egy sms-t, hogy nagyon elfoglalt, de reméli, hogy jól telnek a napjaim.

– Figyelj már Klári! – fordultam Klárihoz, aki éppen ananászt szeletelt. – Donald olyan, mint egy mókus. Te az erdőben élsz és az állatok ismerője vagy. Mondj már pár jellemzőt a mókusokról!

– Az biztos, hogy mindnek nagy bozótos, hosszú farka van. A többi része nem érdekes, csak a farka. Ja, és a mókus nagyon aranyos!

Klári mindig meg tud nevetetni. Nagyon jó társaság.

Másnap az edzés elején összetalálkoztam Leoncióval a nyújtóban. Körbe volt véve nőkkel. Ez a hapsi egy igazi csődör. Úgy csapja a szelet a nőknek, mint senki más! Az interneten láttam róla egy képet, egy partin (amire Manuel nem ment el, inkább velem chat-elt), amin egy csajjal ölelkezik, a fülébe suttog és a nőt taperolja. *Lehet, hogy Manuel nem kötötte ki a szerződésbe, hogy amíg az „áleljegyzés” tart, Leoncio nem mutatkozhat nőkkel?!*

- Hello! - köszönt kedvesen, mikor meglátott, majd fejenállt és nagy terpeszt csinált.

Lehet már annyira kivan Manuel abszurd hülyeségeitől, hogy muszáj a fejébe visszaszállítania a vért. Így engedi ki a gőzt. A modern világban sok embernek megoldás a stresszre a jóga.

Ez volt az akkori utam utolsó edzése. A falióra mellett ültem. Már 7 óra is elmúlt. *„Na, ha nem jössz Manuel, hát ne gyere! Én elengedlek! Menj Isten hírével! Isten áldjon!”* - mikor ezeket gondoltam, oldalra néztem és megpillantottam egy fiatal, bő, fekete pólós, szakállas új hapsit. A távolban állt és a barátait kereste. Vékony lábát hosszú nadrággal takarta el. Csórónak nézett ki. De az arca! Nagyon helyes. Te jó ég! Ekkor döbbsentem le teljesen. Ez Manuel! Tehát mégis eljött.

A szám kiszáradt, a szívem majdnem kiugrott a helyéről.

Odamentek a barátai, mind megpuszították, mintha a keresztapa érkezett volna meg, pedig Manuel a csapata minden tagjától legalább 2 fejjel alacsonyabb. Ő csak állt szerényen a 3 számmal nagyobb edzőtermes pólójában, amit a büfénél árusítanak. Lengette, hogy milyen nagy rá. Nem is súllyal edzett, csak a karjait emelgette.

Nagyon nagy hatással volt rám. Már több hónapja nem láttam.

Nem is gondoltam, hogy ennyire szeretem. Ahogyan figyeltem a szép arcát és pici testét, könnybe lábadtak a szemeim.

Az egyik haverja, a disznó, végig az arcomat fürkészte. Kíváncsi volt, hogy mit szólok, hogy itt van Manuel.

Nekem a szemem se rebbent, próbáltam tartani magam, de a könnycsatornáimon éreztem, hogy megteltek könnyel és nagyon nehéz volt visszafojtanom a sírást. Muszáj volt átmennem a másik terembe. Jobb volt, ha nem láttam őt. Rájöttem, hogy igaz szerelem, amit érzek iránta. Akár hányszor kérdezte Klári, hogy ha csak egy senki lenne, akkor is szeretném-e, de úgy gondoltam, igen. Most már biztosan tudtam és éreztem, hogy IGEN! Akkor is szeretném.

Bejött a termembe Leoncio, hogy megnézzé ott vagyok-e még. Később visszamentem a másik terembe, de Manuel már hazament. Én még egy órát edzettem és már mentem is Klárihoz.

– Na, de mégis mit éreztél? – kérdezte.

– Jaj, hát, szerelmet! Valami elkábító, lebénító érzést. Olyan szép! Még mindig ő a legszebb nekem. Hiába próbáltam arra gondolni, hogy letervezte a stílusomat és csak kihasználta és becsapott, csókolózott a stílisstal a show-ján... amikor megláttam, hirtelen megbocsátottam neki mindent. Nem tudtam gyűlölni. Csak szeretni.

Este írtam Donaldnak, hogy él-e még, hiszen egész nap nem hallottam felőle.

Megírta, hogy mindig rám gondol, de nem mert írni, hátha zavarna engem a közeledése. Sokszor kérdezi magától, hogy többet érez-e, mint barátság. De tudja, hogy én nem érzek. Hiányolja, hogy még annyit sem mondok neki, hogy kedvelem... mindig csak azt, hogy csak barát.

Azt válaszoltam neki, hogy ő csak barát és ne haragudjon rám, de az életem örült egy „rejtélyes” férfi miatt.

Megegyeztünk, hogy tartjuk a kapcsolatot.

9. fejezet

Facebook mániás lettem!

Pénteken este már otthon voltam Magyarországon.

Az interneten találtam képeket Manuelről. Edzés után még elment egy partira, amin azt a fehérneműs könyvet ünnepelték, amit ő adott ki. Életében most tervezett először fehérneműket.

Minden irtó perverz és szexis volt. Tele combfix-szel, cicajelmezzel, pincérnő ruhával és más perverzségekkel. Bezzeg nekem mindig azt írta, hogy ne hordjak combfixet, csak farmerben és sima ruhákban járjak. A címlapra direkt egy magyar lányt tett. Tudta, hogy mennyire szeretnék fotózni és ő mégis egy másik magyar modellel csinálta meg a naptárt. Szörnyen éreztem magam.

Már előre láttam, hogy a baráti társaságom a városban cikizni fog, hogy én csak egy nagy szar vagyok, semmit sem értem még el. Nézzem meg a magyar csajt, hogy egy ilyen nagy könyv címlapjára került. Még a tv-ben is szerepelt.

Lehet, hogy igaza volt Stevennek mégis, és tényleg kegyetlen ez az ember?! Mindent, amire vágyok, azt ő megvalósítja, de valaki más élvezi helyettem, nem én.

Éppen a képeit néztem Manuelnek és dühöngtem, amikor rám írt Aralynként msn-en.

Én nem válaszoltam neki. 3 órán át írt, hogy ott vagyok-e.

Nagyon szerettem volna vele beszélni, de türtőztettem magam, tudtam, ha folytatom az álnevesdit, soha sem vállalja fel magát. Ez a helyzet kényelmes neki, élvezi a sikert és titokban tart engem.

2:30-kor írt egy sms-t.

„Én tudom, hogy te egy transzszexuális ember vagy. Nem vagy igazi nő! Többé nem beszélek veled! Sok szerencsét a művagináddal!”

Nem értettem mi baja van. Lehet azzal nyugtatta magát, hogy homoszexuális létére azért szeretett belém, mert én férfi vagyok valójában?!

Egy híres idős énekesnővel csinálta meg a legújabb kampányát. Egy az egyben lekoppintotta azokat a képeket, amiket a Napoleoni melletti kávézóban csináltunk a faszékeken. A smink, a haj és a pózok is az enyémekek. Még az énekesnő arcát is úgy kiretusálták, hogy 20 éves tűzarcú lány legyen.

Már hozzá kellett volna szoknom, hogy az én ötleteimet lopja el folyamatosan, de valahogy mindig jobban fáj.

És ami a legszörnyebb, hogy Majzellel csinálta a fotózást. 10 év után most először dolgozott Majzellel. Tudta, hogy mennyire vágyom rá, hogy fotózhassak vele, de nem segített nekem. Olyan, mintha Manuel a testembe szeretne bújni. Olyan ruhát tervez, amiket én hordok, az én kedvenc fotósomat fogadja meg, pózol a kedvenc újságomnak pucéron, a képeken a nemi szervét csak egy magenta takaró takarja el. Ráadásul azt

nyilatkozta, hogy úgy néz ki a képeken, mint a „Ken baba”. Néha nagyon megijedek.

Annyira kiborultam már, hogy letöröltem az összes énjét az MSN-ről és a MySpace-ről, még a valódi Manuel Jacksont is.

Miután megszakítottam vele az internetes kapcsolatot, újra elkezdődtek a téves hívások a mobillomon. A hangomat akarta hallani. Minden nap bejelölt egy törökről, de elutasítottam.

A festő dédnagymamám a minap nézegette az egyik divatlapomat.

– Ne haragudj Angel, de ezektől a modellekről, te mindtől különb vagy! Ez egy nagy szar! – csapta be a divatlapot. Olyanok benne a modellek, mint a falusi libapásztorok. Ha ő azt mondja valamire, hogy szar, az tényleg az. Egy óra múlva bejelölt egy Szar Brad nevű hapsi a Facebook-on. Megijedtem, hogy honnan hallotta, hogy a Mama mit mondott?!

Facebook-on bejelöltem egy csomó pasit az edzőteremből, mert úgy gondoltam, hogy megnyitom az aurámat a világ felé, és megpróbálok kapcsolatokat teremteni. Nem fogok Manuelre várni évekig.

Megtaláltam a világ legnagyobb castingelőjét, Samet. Bejelöltem facebook-on.

Megnézte a képeimet és azt írta, hogy:

„Nagyon furcsa érzésem van veled kapcsolatban. A személyes stílusod hihetetlenül szuper. Mi a munkád? Azért kérdezem, mert azon tűnődöm, hogy dolgoztál-e már nagy divatmagazinoknak? – Van egy csomó munka a jövőben,

amikben részt vehetnél. Ne haragudj, ha ez a munkaaajánlat túl gyors neked!”

Annyira örültem. Végre megtaláltam az utamat. Ez a hapsi a legnagyobb divatlapoknak válogat modelleket, stylistokat, fotósokat.

És nem is mint modellre, hanem mint stylistra gondol rám.

Közben bejelölt egy francia fiú Antoine és folyamatosan kommentálta a képeimet.

Egész nap online volt, hát ráköszöntem. Kiderült, hogy épp Miami-ban nyaral, hosszú hétvégén.

Rákerestem Manuelre a neten és micsoda véletlen, ő is Miami-ban partizott, pont mint a srác. Egy közös ismerősöm sem volt a fiúval.

Szóval ez a Manuel legújabb énje!

Könnyű volt rájönnöm mindig, hogy melyik Manuel, mert a nap 24 órájában online volt és kommenteket írt a képeimre. Szombaton egy parti közben velem chat-elt a blackberryéről.

Angel: Képzeld el, hogy velem mész a partira és mindenki irigykedik rád!

Antoine: Itt egy csomó örülten szexis csaj van. De te jobban tetszel nekem, ezek itt csak kurvák. Amúgy ez a parti vip parti, egy óriási luxus villában. A barátaimnak óriási a házuk. Nagyon menők.

Ráköszöntem a Thomas edzőre, mert láttam, hogy az állapotára kiírt valamit Manuelről franciául.

Elmondta, hogy azt írta ki, hogy ma sem jött edzeni, hiába várt rá. Mindig késik legalább fél órát, de vasárnap óta meg sem jelenik.

Felvilágosítottam a srácot, hogy Manuel most nincs is Párizsban.

Szegénynek be sem jelentette, hogy nem fog járni edzeni, az edző meg várhatta minden nap.

Azt írta Antoine, hogy nemsokára zuhanyozni fog. Egyedül lesz és rám fog gondolni.

Antoine: Elképzelem, ahogyan cirógatom, a tökéletes tested minden cm-ét, és a zuhanyvíz alá viszlek. Az egész tested szeretném csókolgatni a zuhanyvíz alatt. Akarom hallani, ahogyan a gyönyörtől kiabálsz.

Angel: Jaj, de mi lesz, ha a szomszédok hallanak majd minket?

Antoine: Én nem foglalkozom másokkal azokban a percekben, édes!

Témát váltottam, mert zavarban voltam a szexuális dolgoktól... Közölte velem, hogy nagyon jók az új képeim, amiken cigizek, de ne cigizzek. „Vigyázok rád. Te már kész vagy, hogy a gyerekeket várd!” Elmesélte, hogy ő podot szívott.

Angel: Mi a jobb? A képeimet nézni, vagy a drog?

Antoine: A képeidet nézni sokkal jobb! Le se tudom írni mennyire! A legjobb érzés a világon! Te sokkal magasabbra repítesz engem, mint a drog valaha is repített. A füledbe akarom suttogni, amit érzek.

Angel: Magyarázd el, hogy miért van az, hogy sok férfi, ha meglát engem szótlan marad?

Antoine: Te nem vagy tisztában a szépségeddel. A férfiakat letaglózza a szépséged. Elbűvölöd őket teljesen. Meg kellene tanulnod, hogy a szépséged nagy hatással van a többi emberre.

Reggel írt egy sms-t a telefonomra Antoine. Pedig meg sem adtam neki a számomat. Lehet Manuel belekavarodott, a sok álnévbe és nem tudta, hogy Antoine még nem tudta a mobilszámomat.

„Rád fogok gondolni, amíg nem találkozunk. Érezd jól magad ma, meghökkentő szépség!”

Nagyon örültem. Észre se vettem és már megint beleestem az álneves csapdájába. De annyira jó volt vele beszélni. Egész nap a laptopom előtt ültem és miközben az eBay-en kerestem olcsón új designer cuccokat, azt vártam, hogy chat-eljünk. Minden este Antoine-nal leveleztem.

Olyanokat írt, hogy baby princess vagyok. Az egyik képemre azt kommentálta: Anglia Királynője.

Egy percét sem bántam az elmúlt egy évnek. Szerelmes lettem Manuelbe és ő is belém. A miénk a legkalandosabb, legérdekesebb és legfurcsább szerelem a világon. Mély lelki kötődés alakult ki közöttünk.

Nagyon szeretek vele dumálni (leszámítva azt a pár beszélését, amikkel vérig tud sérteni). Ő is minden bizonnyal azért töltött velem 8 órát, míg Miamiban volt, mert szeret.

Minden reggel írt egy sms-t.

„Száz csókot küldök neked! Rád fogok gondolni egész nap, meghökkentő szépség!”

Egyik este a barna hajú motoros hapsi a teremből, írt nekem egy szellemes levelet.

„Tehát az volt a kérdésem, hogy miért tornázik ez a gyönyörű lány ridiküllel? Nagyon izgat ez a kérdés engem. Mi a francot rejthet ez a csaj a táskájában?”

„Mit rejtetek a táskámban?! Hm... Mobil, smink, női dolgok... Te mit gondoltál, hogy mi van benne??”

„Sokatgondolkoztam rajta. Mondogattam magamnak, hogy ez a lány nem bízik talán az öltöző lakatjában? Paranoiás lenne? Mindenféle dolgot elképzeltem, hogy kiugrik a táskádból.

Pici fegyver, (mint amilyen a James Bond lányoknak van perverzek ellen), titkos levelek titkos szeretőktől, miket sosem hagysz a szobádban az ágyad alatt, mert félsz, hogy anyukád (aki azt hiszi, hogy még mindig szűz vagy) megtalálná őket. Esetleg különleges parfüm, amit mindenhova fújsz, hogy a férfiakat megőrítsd. Tudod, női dolgok.

Egy felébredő kicsi rejtély a semmi közepén. Jó éjt!”

„Te tényleg úgy gondolod, hogy nekem parfümre van szükségem ahhoz, hogy a pasikat magamba bolondítsam? Hé! Csak gondold arra, hogy mit érzel, amikor látsz engem. Legyen jó éjszakád!”

„Nem, tényleg nincs szükséged parfümre. Úgy érzem., szórakozott vagyok. Úgy érzem., igazi férfi vagyok!:)”

A születésnapom...

Egész évben ezt a napot vártam, mivel én is elmentem Párizsba csak azért, hogy felköszöntsem Manuelt, úgy gondoltam, hogy ő is felfog engem.

Semmi másra sem vágytam, csak arra, hogy a saját számáról írjon egy sms-t.

Egész nap a telefonomat figyeltem. Szinte már megbabonáztam, annyit néztem, de nem csörrent meg.

A facebook-on sokan felköszöntöttek a teremről. Nagyon jól esett, de én csak a Manuel kívánságait vártam.

Szomorúan kellett tudomásul vennem, hogy még álnévről sem köszöntött fel. Újra elhatároztam, hogy nem beszélek többet vele.

Egy hétig bírtam csak.

Újév első napján már megint chat-eltem Antoine-nal. Megbocsátottam. Mindig megbocsátok mindent. Nem vagyok haragtartó. Ha haragszunk, azzal csak magunkat tesszük tönkre.

Este az éttermekről beszélünk.

Antoine: Szeretem a Boucheront a tészta miatt, a „la chaise au plafond”-ot a tatin de tomate miatt. A legjobb barátom a Marais-ban él a pasijával. Tudod, a barátaim 80% meleg.

Angel: Akkor jól ki fogok jönni a barátaiddal, mivel a melegék nagyon bírnak engem.

Antoine: Biztos vagyok benne. Te annyira elragadó vagy! Senki sem tud neked ellenállni! Ki tudna ellenállni egy ilyen

gyönyörű testnek és arcnak? Ki volt az előző pasid?

Angel: Még soha sem volt pasim.

Antoine: Úgy érted, még szűz vagy?!

Angel: Igen.

Antoine: Hány évesen vesztik el a lányok manapság a szüzességüket?

Angel: Változó. 15-18.

Antoine: 15??? Az szuper fiatal. Annyira büszke vagyok rád! Örülök, hogy te nem cseszted el. Én húsz évesen vesztettem el a szüzességem. Ez a személy még a mai napig nagyon jó barátom!

Most mennem kell. Ne haragudj a születnapod miatt! Boldog születnapot, amúgy!

Mikor megemlítette a születnapomat, elsírtam magam. Tudom, hogy nem nagy dolog, de mégis nagyon fájt, hogy nem köszöntött fel, pedig az álnévről online volt egész nap.

Szilveszterkor felírtam az msn-re: 34-32-22-88.

Erre rám írt Antoine.

„Mik ezek a számok?”

„Az erényövem kódja.”

„És te csak úgy megadod mindenkinek?”

„Dehogyan is, csak neked mondtam el, hogy mit jelent.”

„Ha-ha. Te gyönyörű vagy és vicces! Egy személyben. Hihetetlen. A humorérzéked számomra fontosabb, mint a szépséged.”

Nagyon örültem, hogy viccesnek tart. Általában a fiús lányok szoktak viccesek lenni. Előtte csak Milo mondta, hogy vicces vagyok.

Antoine: Azt mondtad, hogy még senkivel sem feküdtél le. Csókolóztál már valaha?

Angel: Még nem. Már mondtam, hogy az igazira várok. Arra, aki magára fogja tetováltatni a nevemet, hogy ANGEL.

Antoine: Igen! Tudom! De nem mondtad, hogy még csak nem is smároltál még! Wow! Nagyon megleptél!!!

Angel: Miért lepődtél meg ennyire?

Antoine: Nem hittem volna, hogy ilyen megtörténhet. Egy francia fiúval sem smároltál Párizsban?

Angel: Még senkivel sem kerültem olyan közeli kapcsolatba, hogy csókolózzak vele.

Antoine: De a csók nem nagy cucc.

Angel: De az első csók, óriási dolog!

Antoine: Hmm. Nem értelek, de tisztelem benned ezt. Szerintem még sosem találkoztam szűzzel.

Angel: Még sosem szeretkeztél szűzzel?!

Antoine: Nem. Még sosem érezted, hogy lefeküdnél valakivel? Még Ukrajnában sem?

Angel: Nem!

Antoine: Óh, Angel! Te egy izgatóan szép, szabadon gondolkodó, okos nő vagy! Mikor jössz Párizsba? Hiányzol! Látni akarlak!

Angel: Hova viszel majd el engem?

Antoine: A szobámba. Ne aggódj, csak vicceltem! Habár szívesen elvinnélek oda.

Angel: Szeretnék partikra menni a divathéten. Küldesz nekem meghívókat?

Antoine: Hey, baby! El akarod veszteni a szüzességed a divathéten?

Angel: Nem! Csak azt akarom, hogy felfedezzenek.

Antoine: Sorry, nem tudok segíteni.

Angel: Oké. Felejtsd el. ! Hogy fogsz viselkedni, ha találkozunk?

Antoine: Rád akarok majd ugrani, de nem fogok. Szörnyen felizgulok, és kell majd keresnem egy lányt, akivel szeretkezhetek, mert te még azt se fogod engedni, hogy megcsókoljalak.

Angel: Kérlek mondd el, hogy mire gondolsz most!

Antoine: SZERETLEK!

Angel: Mit szeretsz bennem a legjobban?

Antoine: Az ajkaidat, amik olyanok, mint a cseresznye. A humorodat... A humorod fontosabb számomra, mint a tökéletes tested.

Angel: Gondoltál rám múlt éjjel?

Antoine: Olyasmi, és te?

Angel: Miért nem tudod beismerni, hogy gondoltál?! Én veled álmodtam. Azt olvastam, hogy ha álmodunk valakivel, akkor a másik is velünk álmodik és egy más dimenzióban találkozunk. Tudom, hogy beférköztél az álmomba.

Antoine: Mit olvasol mostanában?

Angel: Oh, sok mindent! A sambala titka, Ester Hicks könyvek: Az őrangyalaink üzenete, A legjobb szex, amit egy nő valaha átélhet, Az élet művészete stb.

Antoine: Lenyűgöző. Te nem vagy kíváncsi? Nem akarsz megtapasztalni a legjobb szexet?

Angel: Természetesen megakarom! Jaj, beugrottál. Ez volt az egyetlen cím, ami nem is könyv... ezt a címet csak kitaláltam poénból.

Antoine: Határozottan imádom a humorodat! Tudod, én szeretek örömet okozni a nőknek. Ezt élvezem a legjobban. Gondoskodni a másiktól, a gyönyöréről. Nem minden a dickben dől el. A fejben is.

Angel: Dick? Mi az a dick?

Antoine: Pénisz. Szeretnék örömet okozni neked. Ha most ott lennék veled, megcsókolnám a gyönyörű fenekedet és elaludnék a karjaidban.

Küldtem neki egy képet magamról.

Antoine: Nagyon szép. Szép arc, szép mell, szép bőr. Óriásiak a melleid abban a blúzban! Imádom őket., de nekem jobban tetszenél kevesebb sminkkel, mert én minimalista vagyok. Nézd meg a Jil Sander, Calvin Klein márkákat... én ezt a stílust szeretem.

Nem bírom a Cavallit és a Dolce Gabbanat.

Angel: Úgy érted, nem szereted a szexi ruhákat? Még rajtam sem?

Antoine: Ne legyen a ruha túl szexi! Sajnálom, de ez az igazi stílusom.

Na, ezek szerint, nem is szereti amiket most tervez. Nem is változott meg a stílusa. Még mindig minimalista, mint régen. Csak azért tervezi a szexis extrém ruhákat, mert nekem tetszik és mert nagy sikert arat velük.

Antoine: A szexisség az benned van és nem abban amit viselsz. Te még mackóban is a legszexisebb nő vagy a világon!

Angel: El akarok mondani valamit. Nagyon bánt, hogy bejelölöd és nézed a képeit azoknak a műmellű pucér nőknek a MySpace-en. Tudod, a többi álnevedről. Kérlek, ezt hagyd abba! Miért van rá szükséged, hogy más nők pucér testét nézegesd?

Antoine: Oké. Értem. Rád fogok várni! Ha velem leszel, nem lesz arra szükségem, hogy mást nézzek. Még az utcán sem.

Egy kicsit megnyugodtam. Már egy jó ideje idegesített és bántott, hogy láttam, ő folyamatosan bejelölte azokat a nőket a neten.

Antoine: Meghalnék egy forró fürdőért veled! A karjaimba vennélek, finoman összenyomnám a melleidet, csókolnám a válladat... a nyakad hátsó részét, a füledet.

Nekem háttal lennél, aztán megfordulnál. Csókolóznánk. A kezem a kis fenekeden lenne. Csókolóznánk sokáig és simogatnánk egymást, majd megtörölköznénk és mennénk az ágyba.

Jaj te jó ég! Azért ilyen hosszan még sosem írt az együttlétünkről. Az eszem azt mondta, hogy szóljak közbe „stop”,

de a kezeim nem mozdultak. A szívem és az érzelmeim átvették az irányítást. Hagytam, hogy írjon...

A nemi vágy megsokszorozná az erőmet. A karjaimban vinnélek a hálósobába.

Én az oldalamon, te pedig a hasadon feküdnél. Az ujjaim lassan sétálnának a testeden a nyakadtól, egészen a bokáig. Aztán megcsókolnám a kerek fenekedet, és megfordulnál.

A tested oldalán végig húznám az ujjaimat és elkezdeném csókolni a melleidet.,nagyon lágyan nyalogatni a mellbimbódat.

Jaj Istenem.! Ahogyan és amiket írt, teljesen beleéltem magam és az egész testemet áthatotta a forróság. Ha akkor ott lett volna mellettem, tuti, hogy nem tudok neki ellenállni és lesmárolom.

Nem bírtam tovább hallgatni. Tudtam, hogy le kell állni ezzel a témával. Még sosem beszéltem Manuellel ilyen intim dolgokról és nagyon zavarban voltam. Bár már mégis csak 1 éves volt a kapcsolatunk, úgyhogy már ideje lett volna, hogy még közelebb kerüljünk egymáshoz és teljesen természetes, hogy egyre erősebb volt a testi vágy köztünk.

Antoine: Szeretném, hogy felfedezd a tested és az örömet, amikor találkozunk.

Még sose csináltam ilyet... nővel, tudod.

De ha mással feküdnél le, akkor légy óvatos! Fontos, hogy a férfi tiszteljen téged!

Az első szexuális élményednek jónak kell lennie, így továbbra is fogod szeretni a szexet és nem lesz vele traumatikus élményed.

Angel: Én nem az a fajta lány vagyok, aki csak azért fekszik le egy fiúval, hogy végre lefeküdjön valakivel. Azzal fogok szeretkezni, akit szeretek és akinek vágyom az érintésére.

Értsd már meg végre! Azért akarok partikra menni, hogy valaki felfedezzen és segítsen, hogy valóra váljanak az álmaim és nem azért, hogy szexeljek!

Sose szexelnék azért, hogy előbbre jussak, vagy hogy megcsináljam a karrieremet. Én szerelemből fogok szexelni!

Antoine: Ezt nagyon tisztellem. Mindenképpen akarok veled szeretkezni amikor itt leszel, Párizsban. Tutira nagy fürdős apartmant bérelj!

Minden nap megmasszírozlak többféleképpen. Majd az érzéseid irányítanak engem, hogy hogyan csináljam. Boldoggá foglak tenni, édes!

Angel: Minden nap fogunk fürdőzni?

Antoine: Nem feltétlenül, de jó új dolgokat kitalálni minden nap. Új szexmódokat és neked is van képzelőerőd!

Minden szex, amit együtt átélünk, a Mennnyországban lesz, én meghökkentő szépségem!

Most az interneten vagyunk, de semmi sem jobb annál, hogy érezzük a másik testét, illatát, melegségét. Most megyek aludni Baby. Csókolom az édes ajkaidat!

Másnap reggel 7-kor már csörgött a telefonom. Amikor megpillantottam az amerikai telefonszámot, egy szempillantás alatt éber lettem és felpattantam az ágyamból. Akárhányszor felvettem, a telefonáló letette a telefont. Persze egyértelmű volt,

hogy ez is Manuel. Írtam neki egy sms-t, hogy ne szórakozzon, hanem mondja el, hogy mit akar.

A legújabb örülsége az volt, hogy a divatember Sam nevében írt nekem. Egyébként Samról már több hónapja nem hallottam semmit, utoljára ott fejeztük be, hogy majd együtt dolgozhatnánk pár divatlapban, de azóta nem írt semmit, nem is lépett be a facebook-jára.

Igaz, hogy ez már túlzás, hogy Sam nevében írt, de engem ez sem zavart, mert nagyon, de nagyon beszélgetni akartam vele. Legszívesebben minden percemet vele töltöttem volna.

Hiába hívtak a barátaim discóba, moziba a Korzóba én nem mentem, hanem megszokás szerint Manuellel chat-eltem.

Szóval Sam válaszolt az sms-re.

„Egész éjszaka szórakoztam Kate-tel. Ez a szülinapi hétvégéje. Nem tudom miért, de nagyon akartam veled dumálni! Mit tegyek, hogy ne tűnjek ennyire idiótának a szemedben?

Én annyira átlagos vagyok. Csak bizarr érzésem vannak kettőnkkel kapcsolatban. Bízz bennem, én egy vagyok a jó fiúk közül!”

Teljesen bekattant, zsinórba küldte az sms-eket, olyan gyorsan, hogy el se tudtam az egyiket olvasni, mert már jött is a következő.

„Egy kicsit beléd bolondultam. De lehet, hogy vissza kéne fognom magam :) “

„Egyébként Párizsban vagyok és dolgozom. Talán láthatnánk egymást? Annyira furcsa érzésem vannak kettőnkkel kapcsolatban. Azt fogod hinni, hogy bekattantam, de... „

„Hol vagy, Angel? Párizsban, vagy hol???”

„Igazából, most nagyon éber vagyok és rá vagyok kattánva az sms-ezésre veled. Nagyon felizgultam... Eddig erős akarattal tartottam féken az irántad érzett testi vágyaimat... Folytathatom, még?”

„Vagy túluncsi és romantikus vagyok?!”

„Mit akarsz ma csinálni?”

2 percig nem írt semmit, így meg tudtam tőle kérdezni, hogy mit szeretne, hogy hova menjek ma, amire a következő válasz érkezett:

„Mehetünk oda, ahova nem lenne szabad mennünk... Úgy értem, bármit megtehetünk. Bármik lehetünk. Jók vagy rosszak. A te döntésed! Mit szólnál, ha most rosszalkodnánk egy kicsit?!”

„Én egy angyal vagyok, nem szoktam rosszalkodni” – válaszoltam.

„Ne haragudj... Tudom, hogy jó lány vagy, de biztos vagyok benne, hogy van odabent mélyen egy rossz lány is, csak üdvözülni akartam őt!!!” Sam

„Tudod mit, kedvesem? Engem inkább a lármás, lobogó szívű Párizs izgat és nem értem, hogy miért nem jöttél el a Marlyba 8 hónapja?! Emlékszel?” Angel

„Emlékszem, baby. Semmit sem felejtettem el. De óriási szexuális vágyam van a másik Angel iránt. Annyira valóságos, hogy már ijesztő. Engem általában nem érdekelnek az ilyen dolgok, de most... “

„Te gyönyörű vagy, különleges és elragadó. Érzelmileg és szexuálisan is. Ez hátborzongató és idiótának érzem magam, hogy elmondtam neked. Te vagy bámulatom elképzelt asszonya!”

„Én nagyon normális és intelligens pasi vagyok. De a szexuális részem, nagyon-nagyon beindult a benned lakozó rossz lánytól! Én látom őt és tudom, hogy mit akar... Ilyen még sosem történt velem. Van egy csomó minden amit szeretnék, hogy a rossz Angel csináljon.”

„Azt akarom, hogy bemenj a hálósobádba, zárd be az ajtót és mondd el, hogy mi van rajtad... így el tudom majd neked mondani, hogyan vetkőzz le!”

„Arról ábrándozok, hogy leveszem rólad a hálóingedet, majd felfedezem a fenekedet és a melleidet... “

„Óh, kedvesem! Ez már nem is szerelem, hanem valami emberfeletti valóság, ami megszállt engem. Veled és mindig benned élek!”

„Hihetetlen baby! Körül vagyok véve a legjobb nőkkel a világon, akik ikonok és példaképek a nők ezreinek, de senki sem mérhető hozzád... Te vagy a legszexisebb, leggyönyörűbb nő a világon. Csak Tőled indulok be! Nagyon szeretlek téged – és kell, hogy ezt tudd, érezd és megbecsüld.” Sam

Aztán facebook-on folytattuk a chat-elést.

„Szeretem, ahogyan fel vagy öltözve. Olyan jó lesz levetkőztetni téged darabról darabra. Nem hiszem el, hogy szűz vagy! Annyira kibaszottul szexi és piszkos vagy baby! A beszélgetésünk végére annyira felfogsz izgulni édesem!

Bárcsak látnám a gyönyörű cicidet, a kerek fenekedet és a pussydat! Annyira be vagyok rád gerjedve!!”

Mész ma edzeni? – kérdezte.

– Persze, minden nap járok, ha itthon vagyok, akkor is. Mi az a pussy? – érdeklőttem.

– A pussy az a vagina. Elképzelem, hogy együtt vagyunk a konditeremben és leveszem a felsődet. Mögötted állok és felemelem az edzőtopodat, így minden pasi láthatja a cicidet. Nagyon vonzónak érzed magad, miközben mindenki a kemény bimbóidon legelteti a szemét.

Mondd el, hogy mi van most rajtad! Főleg a „knickers”-t írd körül. – *Knickers?! Edzőcipő? Az meg minek érdekli őt?!*

Angel: Egy pulcsi, atléta, melltartó, nadrág, és knickers? Az nincs rajtam én magassarkút viselek csak.

Sam: A fehérneműt kérdeztem baby! Na, mindegy. Vedd le a pulcsidat! Milyen melltartó van rajtad?

– Te meg mit látsz ott a neten, hogy úgy elvörösödtél Angel? És miért veszed le a pulcsidat? Olyan hideg van itt – ripakodott rám Klári.

Az érzéseim zűrzavarát Klári beszólása még inkább fokozta. *Most mit mondjak, hogy épp leírom a tangám mintáját? Vagy találjak ki valami hihetőt?*

– Semmi különöset. Manuellel beszélek és forró a hangulat – hebegtem zavartan.

– Na, hova fejlődik a világ! – csapta össze Klári a kezét. – A mai világ megtanítja a fiatalokat neten szexelni. Kényelmes,

otthon ülhetsz, közben vasalhatsz, biztonságos, nem kapsz el semmit, teherbe sem esel, olcsó, nem kell a pasinak költenie a nőre. Ez nem semmi! Oh, bárcsak az én férjem is csak a neten szexelne! Mit meg nem adnék érte! Be kéne már nálunk is kötni az internetet, ahol lakunk – elmélkedett Klári... én pedig folytattam a chatet.

Angel: A melltartóm fekete, vékony csipke, a közepén kivágva, amin a mellbimbó néha kibújik, nincs elfedve a csipkével.

Sam: Wow! Te fucking sexy vagy, baby! Azt akarom, hogy vedd le a melltartót az atlétád alatt, így a bimbók átütnek a toppodon.

Angel: Baby! Nem kell levennem, már mondtam, hogy olyan a melltartó, hogy nem takarja a bimbót, így mindig átütnek a felsőn keresztül.

Sam: Szeszéyesen szép vagy, Angel! Szeretnélek látni, ahogyan játszol a gyönyörű melleiddel. Az ujjaid között tartanád a bimbódat és nyomogatnád a melledet, felemelnéd őket. Míg eléggé meg nem keményednek... majd tovább nyomkodnád és simogatnád őket.

Reggel 7-től másnap hajnali 2-ig beszéltünk Manuellel, de ő még akkor sem akarta abbahagyni, úgy éreztem, kicsit megsértődött, hogy én már aludni akartam, mert jó éjszakát sem kívánt.

Az a rossz, hogy ha chat-elünk, akkor imádom Manuelt a teljes szívemmel. Viszont, amikor látom a tv-ben, hogy az én stílusom lekoppintásával learatja a babérokat, de egy fűszálat

sem mozdít értem, akkor az agyam és a szívem, ellentétes álláspontba kerülnek.

2 nap múlva...

Már 8-kor felkeltem, nem tudtam aludni. Folyamatosan Istenhez imádkoztam, hogy segítsen kivenni Manuelt a fejemből. Az agyam azt mondta, hogy ne szeressem, mert szemét (tegnap egész nap nem írt semmit... én persze többször is írtam neki... ő ESTE! 11 kor megírta, hogy szuper elfoglalt). Rájöttem, hogy igaza van az agyamnak, mert tényleg egy szemét! Egyik nap 40 sms-t küld, egész nap velem dumál, másnap meg azt is elfelejti, hogy létezem.

Képzelem milyen szar lehet azoknak, akik lefekszenek egy pasival, az meg másnap már meg sem ismeri őket. Nekem még ez is fájt! Akkor még az, hogy fájna!.

Rájöttem, hogy csak eltérít az utamról, rabolja a drága időmet, akadályoz a céljaim elérésében és még a nevét sem vállalja fel.

10. fejezet

Az eszelős szerelem még örültebbé válik

Donald meghívott egy koktél partira. Ez a fogalom teljesen ismeretlen volt számomra, csak annyit tudtam, hogy vannak olyan estélyik, amiket coctail ruháknak hívnak.

Donald annyit árult el, hogy a partit egy híres rapper szervezi, tele lesz divatemberekkel és gyémántvásárlókkal. Megnéztem a képeket a tavalyi partiról. Mikor megláttam, hogy mekkora nagy gyémántokat viseltek a vendég hölgyek, kétségbe estem. Felhívtam az egyik barátnőmet, Juliet-et, annak a reményében, hogy ő majd megnyugtat, hogy nem számít mit viselek, mert a belső érték a legfontosabb, és én így is szép leszek, de meglepődésemre mást mondott.

– Nos, Angel! Nem tudnál valahonnan szerezni gyémántot? Vagy kölcsönkérni? – kérdezte mély együttérzéssel.

– Viccelsz? Honnan? Várj.. felhívom Manuelt, hátha felveszi a mobilját, ami már egy éve hangpostán van! – mondtam gúnyosan.

– Akkor nincs más választás. Ékszer nélkül kell menned. Más ékszer sincs értelme felvenned, mert semmi sem vetekszik a gyémánttal. Mármint gyöngyöt felvehetsz, de köves ékszer semmiképpen sem. Amúgy meg, hogy hívták meg Donaldot egy ilyen nagy partira? – gyanakodott Julie.

– Szerinted? Tuti, hogy Manuel intézte az egészet. Pár hete ugyanis figyelmeztetett, hogy nézzem meg az Audrey Hepburn

Álom luxuskivitelben c. filmet, mert a főszereplőre emlékeztetem. A filmben Audrey nagy partikra jár.

– Értem. Szóval azt akarta, hogy onnan lesd el a GYPE-t (a gyémánt parti etikettet). Angel, ne haragudj, de azt kell mondanom, csak azért küldte a meghívót a Pöcs, mert látni akarja, hogyan öltözől fel egy ilyen nivós partira.

– Kösz, Juliet az együttérzést, majd meglátjuk.

Több partiruha variációt is bepakoltam a bőröndömbe.

Január végén már Párizsban voltam.

Készülődés a Gyémántos Partira...

Kimentem a Sephorába, a Champs Elyséen, de nem volt ott a kedvenc sminkesem. Míg én megfelelő sminkest kerestem, Klári kiment sétálni. Odajött hozzám egy alacsony barna hajú sminkes és mindenképpen ki akart sminkelni, még ingyen is.

Nekem nem volt szimpi, de mivel az idő rohant, igent mondtam. Ekkorra már azt akarta a csaj, hogy 3 terméket vegyek, de ebbe nem mentem bele. Kimentem a boltból, de Klári nem volt sehol és még mobilt sem vitt magával.

Már 3 óra lesz és én itt állok smink nélkül, egyenes hajjal... Mi van, ha Klári 1 órán át fog sétálgatni? Hogy megyek ma a partira? Mi lesz velem? Szerencsére pár percen belül megjelent Klári.

Már mentünk is Dennyhez, a sminkeshez a Le Printemps-be.

Tágrányílt szemekkel fogadott minket. Mikor a barátjáról kérdeztem, kapott a témán. Lelkesen mesélte, hogy milyen nagylelkű a pasi. Mindig vásárol Dennynek. Most el fogja vinni a Kanárira, egy luxusútra.

– Képzeld, én is szerelmes vagyok, Denny! Csak az én kapcsolatom komplikált. Mert a pasi meleg – meséltem.

– Oh-la-la! – Denny akkora nevetésben tört ki, hogy tíz percig sem tudta abbahagyni. Így a sminkem készítése is leállt, míg el nem meséltem neki mindent. Azon, hogy Manuel, a szerelmem homoszexuális, és mégis szeret, cseppet sem lepődött meg. Szerinte a szerelem természetes és akaratos.

Az apartmanban (ami most a Louvre-ral szemben volt), Klári besütötte a hajamat. Miután kész lett a frizura, felvettem az eBayen vett Zac Posen magas derekú fekete szoknyámat, hozzá a fekete selyem csizmámat, fekete csipke inget, rá fekete szaténfűzőt, a hajamba pink vintage hajpántot tettem. Aztán jött az ékszer. Dior óriási zöldköves fülbevaló, ugyanolyan gyűrű, és hozzá nyaklánc. A kezemre hosszú fekete kesztyűt vettem és egy kisbundát felülre, azt, amit már Manuel ezelőtt megtervezett a prekollekciónak.

A taxi a partival szemben lévő Ritz hotelnél tett ki.

Kiszálltam. A misztikus hotel bejárata előtt hosszú kabátot viselő elegáns férfiak álltak. Bementem az ajtón és egy hosszú hallban találtam magam. 4 dolgozó állt a recepció mellett. Tisztelettel köszöntek nekem.

Nagy levegőt vettem.

– Egy találkozóm lesz – mondtam magabiztosan.

- Milyen találkozó? - kérdezte komolyan az öltönyt viselő idősebb férfi, aki a többi főnöke lehetett.

- Valakivel fogok itt találkozni. Hol ihatnék egy teát? - olyan bátran és természetesen mondtam, hogy én magam is meglepődtem.

- Odavezetem! - mosolygott a férfi. Megbeszélte, hogy a 6-os asztalt adják nekem. Nagyon izgultam. Sokszor elképzeltem már ezt a hotelt belülről, de még sosem mertem bejönni. A kabátomat elvitte a férfi a megőrzőbe, úgy, ahogy ezeken a helyeken szokás.

A szálloda étterme közepes nagyságú, a terem végében lévő ablak egy szökőkutas udvarra néz. A bárban elég sokan voltak. Velem szemben egy magányos 70 év körüli, ősz, arany rolexes úriember ült. Sokszor éreztem, hogy néz, de én csak ritkán pillantottam rá, nem akartam, hogy azt higgye, fel akarom szedni, de lehet még így is azt hitte, hiszen egyedül ültem este a bárban úgy kicsípve, mint senki más.

A nők ruháin nagyon meglepődtem. Mindig úgy képzeltem el, hogy a Ritz vendégei a kifutó legújabb darabjait viselik. Tévedtem. Ők is farmerbe és pólóba járnak. Persze lehet, hogy az övék az egy Yves Saint Laurent és nem egy Mangó farmer. Magassarkút rajtam kívül senki sem viselt, pedig az étterem tele volt nőkkel.

Hát igen! Párizsban szingli pasikat csak is az edzőtermekben lehet találni. Egyébként mindenhol nők vannak csapatostul.

Az egyik vendég egy kinyűtt fekete pulcsit és szürke nadrágot viselt. Olyan egyformák voltak az emberek. Egyikőjük arcát

sem jegyeztem meg.

Kihozták a teámat egy anyaggal letakarva. A pincér egy homokórát tett az asztalomra.

Jaj, de miért? Talán mérik az időt? Ha lemegy az óra, távoznom kell???

Itt is hoztak kis édességeket a teához, pont, mint a George V-ban. Egy fehér csokis valamit, ami folyékony, finom krémmel volt ízesítve. Nem tudom mi, de semmihez sem hasonlítható!

Donald nehezen megtalálta az éttermet, bejött és leült az asztalomhoz.

Mikor felálltunk, körbenézett a termen, majd felém fordult.

– Gyakran jársz ide? – kérdezte csodálkozó tekintettel.

– Nem – feleltem és felvettem a kabátomat. Donald annyira zavarban volt és meglepődött a lazaságomon, hogy milyen felszabadultan viselkedtem, egy ilyen menő környezetben, hogy ott felejtette a mobilját.

A pincérnő szerencsére utánunk hozta. Átsétáltunk a hotellel szemben lévő parti színhelyére, amit az egyik gyémántos boltban rendeztek meg.

Eszembe jutott, hogy tavaly ezen a téren sétáltunk Benyvel és itt kellett megmutatnom neki, hogy melyik gyémánt tetszik...

Most a bolt bejáratánál sorba kellett állnunk. Mindenféle angol hangokat hallottam. Franciák alig jöttek a partira. Bementünk az ajtón. Egy idős úriember kézfogással üdvözölt minden vendéget.

Óriási tömeg és forróság volt a boltban. Amikor a ruhatárnál sorban álltam, azt hittem ettől már nem lehet melegebb. Tévedtem.

Megpillantottam a tömegben ŐT! Ő is rám nézett. Mindkettőnk tekintete csodálkozást tükrözött. Egy pillanatra megszűnt a hangzavar, az emberek zsivaja, a zene, a hely, minden megállt.

Nagyon nagy hatással volt rám a férfi. Magas, barna hajú, borotvált arcú, rettentően elegáns és óriási kisugárzással rendelkező fiatal úriember.

Onnantól kezdve, csak rá tudtam gondolni.

Elvettem egy pohár pezsgőt és Donalddal sétálni kezdtem a teremben. Megláttam azt a gazdag idős pasit a Gina Amarena Valentin napi partijáról, aki úgy roptá, mint Elvis. Éppen telefonált valakinek. Habár diszkréten pillantott rám, én mégis éreztem, hogy rólam beszél és nagyon nevetett.

– Ha tudnád milyen érdekes dolgot láttam! – ennyit csíptem el a telefonbeszélgetésből. *Vajon kit hívott? Manuelt? Vagy Ginát? Ez már jó jel, hogy ilyen fontos vagyok, hogy értesítenie kell másokat a jelenlétemről.*

Felmentem az emeletre. Minden négyzetméteren fecsegő emberek járkáltak. Láttam egy Rómeó kinézetű srácot, rövid, göndör hajjal, csillagszemmel.

Te jó ég! Én ennyi jóképű, gazdag, tökéletes, fiatal hímnemű lényt még nem láttam... Úgy látszik, hogy tévedtem, mert nem is az edzőterem a paradicsom... hanem ez a parti!!!

Klári úgy indított útnak a partira, hogy találjam meg az igazit és cseréljek vele névjegykártyát. Én nem értettem, honnan tudom majd, hogy ki a nagy Ő! „Majd érezni fogod. Azt érzi az ember és fogod tudni, hogy ő más” – mondta Klári.

Nos, így is történt.

A terem tele volt képekkel, süteményekkel, gyémántokkal és a design díjnyertes darabjaival. A partin végig járkáltunk Donalddal. 3 emeletes volt az épület. Annyira nagy volt a forróság a földszinten. Nagy nehezen felmentünk a vendégekkel teli csigalépcsőn az emeletre. A 2. emelet nem volt olyan zsúfolt, itt még levegőt is kaptam., de aztán megpillantottam Őt! A nagy Őt. Olyan magas, napbarnított és kiköpött Mario Sorrenti. Lehet, hogy ő is nyilas horoszkópú.

Egy hapsival és két Chanelt viselő nővel állt a terem nagy ablakainál. Én akárhányszor elmentem mellettük, a pasi mélyen a szemembe nézett, majd mosolygott. Próbáltam úgy csinálni az egészet, hogy Donaldnak fel se tűnjön, hogy egy románc van kialakulóban, de hát egy szava sem lehet, hiszen barátokként jöttünk el.

A pasi rám kacsintott. *Te jó ég! Milyen bátor!* Tuti, hogy a csajok csak haverjai, máskülönben nem mert volna a jelenlétükben kacsintgatni. Forrt köztünk a levegő. Ahogyan egymás szemébe néztünk, éreztem a vibrálást. A kacsintás után végig kába voltam.

Alig értettem, hogy miket dumál Donald nekem. Csak is a pasi mosolya járt a fejemben és az, hogy hogyan mehetnék oda a közelébe egyedül. Nehogy azt higgye, hogy járok Donalddal!

Bármerre mentünk, bármiről is beszéltünk, én mindig jobbra-balra sandítottam fél szemmel, hátha megpillantom a nagy Őt megint.

Visszamentünk Donalddal a földszintre. Épp a díjnyertes Manuel Jackson-os szandálokat nézegettem, amikor odajött hozzám a gyémántos bolt főnöke, egy öltönyös, magas, 47 körüli úriember.

– Már megnézte a gyémántjainkat, Madame? – kérdezte udvarias franciasággal.

– Nos, még nem – mosolyogtam bájosan. A férfi elvezetett egy vitrinhez, ahol megmutatott egy óriási virág medálos nyakláncot. Ahogyan a fény rávilágított, a kövek csak úgy ragyogtak. Ilyen csodálatos ékszer még nem láttam.

– Hát, ez a lánc, annyira nem tetszik – füllentettem, hiszen valójában irtóra tetszett.

– Jöjjön velem, megmutatom önnek, a legújabb láncunkat, amit még a press sem látott. Kihozattam a raktárból egy bársonyos ékszerdobozt. Pont olyan érzésem támadt, mint a Titanic-ban, ahol Kate smaragd láncát tartották ilyen dobozban.

Ekkor hirtelen a főnök levette a nyakláncomat és a fülbevalóimat. Donaldra pillantottam. Mosollyal próbálta álcázni a benne túltengő feszültséget és zavart. Nem értette, mi folyik itt. Bevallom én sem, de nagyon élveztem.

Fel sem fogtam, hogy éppen rám adja a főnök, a több száz kőből álló, gyönyörűséges gyémánt csodát. Majd a Dior bizsu gyűrűmet is betette az asztalon heverő ékszerdobozba és 2 virágos gyémántgyűrűre cserélte le.

Hirtelen minden lelassult. Ott voltam az óriási, híres emberekkel telített terem közepén. Én Angel, és rájöttem, hogy hiába izgultam azon, hogy mások mit fognak viselni, hiszen végül rajtam volt az este legnagyobb, legdrágább és legkülönlegesebb gyémántja! Az Univerzum segített nekem. Bevonzottam! A világ forgott velem, amikor a tükörbe néztem. A szemeimet, az arcomat, a hajamat, a nyakláncot, a gyűrűket, mindent szemügyre vettem. A „Diamonds Are Forever” című zeneszám zengett a fülemben... csak a dalt hallottam és semmi mást.

- Megyek keresek egy hivatalos fotóst. Le kell önt fényképezni! Á, ott van egy riporter – intett Jean, az éppen egy sztárt meginterjúvoló riporternek, hogy majd kamerázzanak le engem is. Amíg fotóst keresett, engem otthagyt Donalddal. Donald fényképezett, én pedig pózoltam. Olyan volt az egész, mint egy mese. Én voltam Hamupipőke, akiből az est hercegnője lett.

Sosem izgattak a gyémántok. Nem is értettem, hogy Beny miért vágyik annyira rájuk, hogy Manuel miért gyűjti őket és mi vonz ezekben a kövekben annyi embert, hogy bármire képesek azért, hogy birtokolhassanak legalább egy gyémántgyűrűt.

Már nagyon kíváncsi voltam, hogy milyen érzés viselni a gyémántot, ha felveszem érzem-e a varázst, a mágiát.

De nem volt különlegesebb érzés a gyémántot viselni, mint egy dioros, vagy akár egy 5 eurós láncot.

Hiszen ez is csak egy ékszer volt. Nagyon szép, de csak egy ékszer, egy tárgy, számomra nem jelentett különleges értéket.

Amíg Jean-ra és a fotósra vártunk, odajött hozzám egy kosztümöt viselő francia hölgy:

- Huh, de jól áll önnek! Trés julie! Tudja ez a legújabb modellünk. Még senkin sem volt magán kívül! - tudatta velem kedvesen.

Én kedvesen megköszöntem a segítségét. Közben Donald zavartan hozzám fordult:

- Te, ööö. Te ezt meg fogod venni?

- Dehogysis - nevettem - majd te veszed meg nekem. - remegni kezdtek az arcizmai szegénynek.

- Mi??? - nem értette egyből a poént.

- Csak vicceltem - érintettem meg a vállát, hogy megnyugtassam.

Jean nem talált fotóst, de helyette mást hozott. Újabb gyémántokat.

Még nagyobbbat. Azt akarta, hogy ezeket is felvegyem.

- Jobban szeretem a színes köveket - mondtam a hosszú fehérköves virágos láncra pillantva.

- Ez színes. Van benne Magnólia, Vanilla. - sorolta fel a gyémánt típusokat. Még a fellelőhelyeiket is elmesélte. Úgy látszik potenciális vevőt látott bennem. Annyira sok Armani, Fendi, Gucci ruhát viselő nő volt a partin, de a főnök mégis hozzám jött oda. Boldoggá tett engem. *Köszönöm Istenem!*

– Ha van ideje, jöjjön be hozzánk holnap és akkor több láncot is felpróbálhat, hátha találunk egy megfelelő – adta át a névjegykártyáját.

– Rendben. Megnézem a naptáramat, mert nagyon elfoglalt vagyok mostanában, de ha lesz időm, mindenképpen bejövök – feleltem frappánsan. *Hát igen, ezt a „megnézem a naptáramat” kifogást Manueltől tanultam.* Meglepődtem, hogy csak úgy löktem a válaszokat a férfinak. Pont, mint egy úrihölgy, aki tényleg irtó elfoglalt, hiszen jobbnál jobb parti meghívásai és találkái vannak és nem tudja, hogy belefér-e a napirendbe egy gyémánt shopping.

Aztán mentünk volna fel Donalddal, amikor megpillantottam a lépcsőn lefelé jönni a nagy Őt. Egymásra pillantottunk., aztán mosoly, és. Bye! – mondta és elment. Ennyi. Hazament vagy lehet, hogy olyan menő, hogy más partikra is hivatalos volt aznap este.

– Te ismered ezt a férfit? – kérdezte Donald meglepődve.

– Nem – mosolyogtam. – Most ismerkedtünk meg.

Donald 5 percenként megkérdezte, hogy azt a pasit keresem-e fürkésző tekintetemmel, aki köszönt nekem. Én persze mindig hárítottam.

Egész este az járt a fejemben, hogy vannak Manuelen kívül más férfiak is a világon, csak én eddig annyira elvakult voltam a szerelemtől, hogy bezártam az aurámat és csukott szemmel jártam.

Rájöttem, hogy az univerzum végtelen és bármit megkaphatunk, amire vágyunk, csak hinnünk kell benne.

Fontos, hogy ne legyen bennünk semmilyen ellenállás. Mielőtt eljöttem Párizsba, otthon lefekvés előtt megrendeltem az Univerzumtól az álompasimat. A 8-as kritérium. Nyolc dolognak kellett megfelelnie.

1. Teljes szívével szeressen engem és tegyen meg mindent a boldogságomért. 2. Őszinte legyen. 3. Helyes. 4. Kedves. 5. Figyelmes. 6. Hűséges. 7. Jól nevelt és gazdag. 8. Csodáljon engem.

Tehát: most már csak várnom kell és az igazi meg fog jelenni. Lehet, hogy már meg is jelent a nagy ő személyében?!

Záróráig fényképezkedtem Donalddal. Majd hazakísért.

– Na, milyen volt az este? – faggatott Klári, amint beléptem az apartman ajtaján.

– Szuper jól éreztem magam!!! Megtaláltam a nagy Őt! – huppantam le az ágyra.

– Na, és hogy hívják?

– Azt nem tudom.

– Na, ne mondd már, hogy nem ismerkedtél meg vele? – rázta a fejét Klári.

– Csak mosoly és köszönés volt. De úgy éreztem, hogy Ő az igazi. Annyira helyes és sármos. Csak úgy sugárzott belőle az energia!

– Hogy fogsz vele összejönni?

– Azt még nem tudom. De nem is kell tudnom. Majd az Univerzum megoldja. Ha ő az igazi, akkor biztos, hogy fogunk

még találkozni. Valahol biztosan össze fogunk még futni. Érzem.

Nem voltam álmos aznap éjszaka, 1-ig meséltem Klárinak a történeteket, majd elküldtem aludni. Én pedig sms-t írtam Sam-nek.

De ő nem válaszolt, még a harmadik sms-re sem. Nagyon megbántott. Nem értettem mi történt vele. *Lehet, hogy Donald tényleg a megbízottja és elmesélte, hogy mennyit szemeztem a partin, és ezért ki van rám akadva?!*

Ezután egy hónapig nem beszéltem Manuellel, hiába jelölt be Facebook-on naponta új álnevekről, én mindet elutasítottam.

Ő a nap 24 órájában online volt a Facebook-on és a MySpace-en is. Reménykedve várta, hátha szóba állok vele. Nem adta fel egy percre sem. Egy kanadai fiú nevében jelölt be engem barátnak a MySpace-en. Egyből tudtam, hogy ő az, hiszen a fiúnak csak két barátja és egy nagyon különleges kommentje volt, amiben egy új tablettát reklámoztak. Ezzel a gyógyszerrel a pénisz akár három cm-rel is meghosszabbítható, és növelhető a férfi teljesítő képessége.

Elájultam milyen pihent agyú, hogy ilyen baromságokat olvas a neten. Én felvettem vele a játékot, és tanácsot kértem a sráctól, hogy mit tehetnék, mert nekem pont a dolog ellenkezője okoz problémát: a barátomnak túl nagy a pénisze, ami nekem fájdalmat okoz és kértem, hogy ajánljon valamilyen péniszösszehúzó szert. Amint elolvasta a leveletem, megszüntette a fiú MySpace profilját.

A Facebook-on egy olasz festőről jelölt be barátnak, akit Andrea P- nek hívtak. Kétpercenként megváltoztatta a személyes üzenetét.

„Andrea éppen a Múzsájára gondol”

„Hol vagy Angel, miért nem akarsz velem beszélni?”

„Andrea P. élvezi a csendet és hallgat”

Ügy éreztem, hogy a lelkem hozzá van láncolva örökre, nem bírtam kivenni a fejemből. Amióta nem beszéltem vele, elviselhetetlen volt számomra az élet. Folyamatosan lestem minden megnyilvánulását a Facebook-on. Egyik este már nem bírtam tovább a hallgatást, mert ő állandóan írt nekem. Chatelni kezdtem vele.

Angel: Manuel! Te kéjelegsz abban, hogy kifacsarod a szívem!

Andrea P: Hogy mondhatasz ilyet? Én mindig csodálattal és büszkeséggel gondolok rád. Egyedül vagyok és Te nem melegítesz a szerelmeddel! Úgy fázom! – válaszolta.

Angel: Nem hiszem el, hogy szeretsz! Csak kihasználsz engem! A tudásomat és a kreativitásomat akarod! Lemásoltad az egyéni stílusomat és hazudsz a világnak! Eltitkolsz engem! Mondd meg miért?!

Andrea P: Így van! Leloptam a stílusodat! Te tökéletes múzsa vagy!

Most küldök neked egy csókot... már repül is a csók! A levegőben száll feléd! Esküszöm, hogy többé nem hagylak egyedül! Szükségem van a lelkedre! A szerelmed létfontosságú számomra! Te vagy az életem! Nélküled egy senki vagyok!

Angel: Nem hiszek neked! Te kegyetlen voltál velem! Amikor a kampányokat fotóztad a kedvenc fotósommal és elvetted, megvalósítottad magadnak az ÉN álmaimat. Akkor kellett volna a szerelmünkre gondolnod!!! Te egy gyáva nyúl vagy! Nem mersz engem felvállalni a világ előtt, mert csak magadnak akarod a sikert!

Én soha sem vágytam a te sikeredre! Csak annyit kértem tőled az inspirációért cserébe, hogy végigmehessek a kifutódon, úgy, mint az a másik nyolcvan modell a sorban. Gondolj bele, hogy mennyit dolgoztam én azon a több száz képen, amiket elküldtem neked, hogy legyen miről tervezned és te még csak rózsát sem küldtél nekem!

Andrea P: Mi az a rózsza? Én az életemet adom neked!

Angel: Már nem érdekel az életed! Akkorát csalódtam benned! Keresek magamnak valakit, aki tiszta szívből fog engem szeretni és mindent megtenni értem.

Andrea R: Ne! Ne! Ne hagyj el engem! Biztosan tudom, hogy szeretsz engem! Érzem! Csókolj és érints meg! Oh, baby ez olyan csodás!. Úgy érzem, hogy itt vagy mellettem. Érzem a lélegzeted... A szemeidbe nézek. Tudom, hogy hogyan szeresselek.

Mindig veled leszek! A világ minden részére foglak követni! Én vagyok a te árnyékod. A megszállottad vagyok! Hűséges kutyád!

Végre megtaláltam a számomra tökéletes nőt! Téged! Te vagy a királynőm, rád gondolok egész nap és éjszakánként is, hosszú órákon át!

Hunyd be a szemed, kérlek! Egész éjszaka csókolgatni akarlak téged... megállás nélkül. Cirógatni a selymes bőröd, simogatni a derekadat. Én nem vagyok nyúl! Higgy nekem!

Angel: Azt hiszed, hogy a szép szavakkal ki tudsz engem fizetni, az elmúlt egy évért?!

Te önző vagy!

Andrea R: Igazad van, Angel, mint mindig! Én csak egy idióta barom vagyok, aki szerelmes beléd! Na, most már megnyugodtál édesem?

Angel: Nem!

Andrea R: Nem ez volt, amit akartál?! Már könyörögtem neked egy csomót!!! Még mindig nem volt elég? Neked fogom adni a világot, Angel!

Angel: Nem érdekelysz! Most már nem foglak homlokon csókolni téged, mint a múzsa a művészt! Tudnod kéne, hogy nem szabad a múzsát megbántani, mert akkor a múzsa nem fog téged megáldani. Szirén leszek!!!

Andrea R: Ne! NE! Per favore! Seniorita! Áldj meg engem!

Tudom, hogy te egy istennő vagy én pedig csak egy egyszerű halandó a szemedben. De túl ambiciózus vagyok ahhoz, hogy lemondjak a szerelmedről, és a sikerről!

Feladom a karrieremet érted, Angel és a szerelmedért és te már nem leszel többé mindenki istennője, hanem az én szerelmem királynőjévé válsz.

Angel: Mit kell tennem, hogy igazán szeress és törődj az érzéseimmel? Mit tegyek, hogy akarj engem életben is, nem

csak az interneten? Beléd bolondultam, Manuel. Mindig mindenben téged látlak. A szívem folyamatos harcban áll az agyammal!

Sosem tudom, mit feleljek, amikor kérdezik, hogy meddig tart és mit jelent számomra a szerelmed. Mert a szerelmed az életem. Te bennem élsz és én benned élek, drágám!

Andrea: Óh, Angel! Te egy ajándék vagy nekem! A legjobb dolog, ami valaha történt velem!

Angel: Miért nem váltottad valóra az álmod, és szerveztél meg nekem a fotózást Majzellel?

Andrea R: Mert azt akarom, hogy csak is az én múzsám légy! Nem inspirálhatsz más művészeket! Csak én fotózhatlak téged!

Fotózni akarlak a házamban és a tengerparton.

Te fantasztikus vagy! Szellemes, okos és vicces! Megtaláltad a férfit, akit a sors neked szánt!

Nagyon meg szeretnék ismerni, személyesen is és a valóságban, Angel. Előbb vagy utóbb fog sikerülni. Rád gondolkodom mindig! Imádom a stílusodat. Te túl szép és okos vagy ahhoz, hogy igaz legyél!

Jó éjszakát Angyalom! A mi szerelmünk egy lehetetlen szerelem... , de én rád fogok gondolni!

Már elmúlt hajnal kettő.

Tudom, hogy megérdemlek minden bántást, mert egy szemét, de én mégis szeretem és megbántam, hogy olyan elutasító és kemény voltam vele.

Másnap már kora reggeltől online volt. Az állapota: „Remélem, hogy ma is el fogok tölteni egy kis időt veled... én Angyalom!”

Nem bírtam elviselni, hogy szenvedjen miattam, így este újra beszéltem vele.

Andrea R: Tegnap éjszaka egy másik nővel voltam az ágyban, de végig rád gondoltam. Arra, amit mondtál, hogy keresel majd egy másik férfit.

Angel: Na, akkor most már nem is vagy meleg? Vagy biszex lettél?

Andrea R: A vaginát szeretem, sorry! Nem vagyok biszex. Csak a vaginát szeretem. *Könnybe lábadt a szemem, ahogy felelevenedett előttem a jelenet.*

Angel: Hogy tehetted ezt? Megcsaltál engem! Ezt nem hiszem el!

Andrea R: Igazad van, hogy mérges vagy, de én nem csaltalak meg! Csak meg akartalak, korábban, de nem tettem meg végül. Higgy nekem! Bár meg kell mondjam, hogy nagyon jó dugás volt! Szex határok nélkül!

Angel: De ez megcsalás!!!!

Andrea P.: Igen, de csak agyban! Csak a testemmel tettem... Ez nem kéne, hogy probléma legyen egy olyan nőnek, aki olyan, mint amilyen te vagy. A nő egyébként 40 feletti és szőke. Nagy főnök, óriási apartmannal.

Ekkor rájöttem, hogy a nő akiről beszélt, az egy stylist. Hirtelen jéggé fagyott bennem egy pillanatra az élet. A mély

fájdalomtól annyira remegett a kezem, hogy írni sem tudtam. De ő csak folytatta a szexuális kalandjának a történetét.

Andrea R: Tudod, hogy mennek ezek a dolgok. Egy kicsit bepiálsz, egy csók, egy kéz itt, egy kéz ott és.

Angel: Nem érdekelysz! Te meghaltál számomra! Szégyen, ahogyan bánsz velem! Hogy bántatsz meg ennyire?

Többé nem akarok veled lenni! Egy szót se mondj többet! Mindent összetörtél bennem, a maradék reményt is! Nem akarok több felesleges beszédet, több hazugságot, fájdalmat, sírást... felépített virtuális álmvilágot!!!

Jaj Istenem, miért kell minden álomnak véget érnie?! A barátaim folyamatosan mondják, hogy te egy hazug csaló vagy, aki csak összetöri a szívem. Nem is értem, miért engedem, hogy így bánj velem. Elhagynálak, ha lenne hozzá erőm. De hozzád tapadtam. Nem baj, keresek egy másik férfit!

Andrea P: Nem! Ne keress mást! Már mondtam. Végig rád gondoltam, míg a nővel voltam. A te testedre, a te szádra, a te szemeidre, és bumm, bumm. A zene ment tovább.

Tudod, hogy hova viszlek el téged? A templomba. Családot alapítunk, sok gyerekkel.

A többi nővel csak dugni tudok, de veled más. Veled ki tudom nyitni a paradicsom ajtaját. Nem tudom, hogy történt, de elért engem is a szerelem és ez a legfelemelőbb érzés a világon!

Ó Istenem, mekkora ostoba voltam! Hogy hihettem benne, hogy hű lesz hozzám, hiába nem élünk együtt a valóságban? A szerelemmel az a baj, hogy elvakítja az embert, felemeli a mennyekbe, hagyja egy kicsit lebegni a felhőtlen boldogságban,

majd ledobja a földre megint. Egyre mélyebbre és mélyebbre. Nem számít mit csinálunk, a szerelem úgy is elér minket és elhitet velünk minden kis hazugságot. Befészkeli magát a lelkünkbe és nincs választásunk, mert elveszi az eszünket és az önkontrolunkat, hiszen a büszkeségtől is sokkal erősebb.

Kábultan, összezavarodva néztem fel a képernyőre.

Angel: Mondd el, milyen, amikor hozzáérsz! Ugyanolyan, mint mikor engem érintettél meg?

Andrea R: Már mondtam, Angel, hogy végig azt képzeltem, hogy veled szeretkezek. Rá se néztem! Nem is láttam őt!

Angel: Oh, Manuel! Miért kínoz? Miért nem lépsz ki az életemből? Hagyjuk ezt a témát! Úgy értsd, ahogyan írom: Nem akarok erről beszélni!!! Annyira bánt, már csak a gondolata is annak, hogy te és az a.

Olyan ostoba voltam. Tudnod, kell, hogy én végig hű maradtam hozzád! De már nincs folytatás. Most mennem kell vendégségbe!

Andrea R: Kérlek, ne hagyj egyedül a kétségeimmel! Ígérd meg, hogy soha nem fogsz elhagyni! Szeress úgy, ahogy én szeretlek! Olyan béna és szerencsétlen vagyok nélküled! Ölellek minden porcikámmal!

Angel! Egyetlenem! Én érzem, hogy nagyon-nagyon boldogok leszünk, mert én akarom, te is akarsz, és együtt minden korlátot legyőzünk! Bízom a közös jövőnkben! Csak én tudom, hogy mennyire kívánlak téged. Vágyom az érintésedre.

Összecsaptam a laptopomat és elindultam a szomszéd városba Emily néniékhez, remélve, hogy felvidítanak.

Emily néni fiával, Rolival elkezdünk az iwiw-ről és a lányokról beszélgetni.

– Már elegendő van! Képmutatás ez az egész iwiw! – kiáltott fel Roli dühösen.- Általában a lányok több száz képet csinálnak magukról és csak azt teszik fel, ami már a photoshop-on is átment és totál le van retusálva, maximum egyet, mint egy FHM címlap! Átverés ez az egész! Felteszik a képüket, amin úgy néznek ki, mint Miss Hungary, másnap meg találkozol velük az utcán és totál átverésnek érzed az egészet. Rájuk se lehet ismerni!

Én elhatároztam, hogy a legegyszerűbb képeimet teszem fel az iwiw-re. Olyan leszek, mint hétköznapi. Tehát azt kapod, amit itt láatsz! – kihúzta magát, és megigazította az ingje gallérját, majd folytatta:

– A lányok azt hiszik, szép a smink, de ez tévhit. Totál átverés! Egyszerű paraszt emberek vagyunk. Mi „A la natúr” szeretjük a nőket! Nem kell a múmia smink! Az aki szép, az reggel is szép, már megénekelte ezt Charlie is. Ugye?

A szinglik azért öltöznek fel kihívóan, hogy ismerkedjenek. Fél kiló smink, úgy néznek ki a discóban, mintha most jöttek volna le a Vogue címlapról. Én ez ellen kampányolok! ADD MAGAD! Legyél olyan a discóban, mint hétköznapi, vagy pedig, ha a discóban kirívó vagy, akkor tartsd azt a szintet hétköznapi is, hogy ne érje csalódás a pasikat!

Ha tudnád Angel, milyen volt az excsajom! Kitetoválna a szemöldökét! „Úristen, hogy néz ez ki?!”- mondtam, mikor

reggel megláttam magam mellett az ágyon. Minek neki, hogy reggel is ott legyen az az izé, a csík... a szemöldökfestés?!

– Na, és milyen csajok tetszenek neked, Roli?

– Tudod, van a hetedik érzékem. Ránézek és vágom. Fontos, hogy megpengessen bennem egy húrt, hogy legyen kisugárzása. Nem szeretem a szürkeséget! Nem szeretem azt, ha egy csaj üvegből issza a sört és közben táncol a disco közepén! Üvegpohárból is meglehet inni azt a sört! Meg az a lényeg, ha látsz egy jó csajt, rögtön oda kell menned, mert ha csak nézed, tuti hogy elhappolják előled!

Beszélgetés közben beléptem a Facebook-ra, a Roli laptopjáról.

Angel: Hi kedves! Most a barátaimtól írok!

Andrea R: Tényleg? A közeledben vannak a barátaid? Látják, amit írok?

Angel: Itt ül mellettem a barátom a kanapén.

Andrea R: Mi??? Biztos, hogy csak barát és nem több? Te el se tudod képzelni, hogy milyen féltékeny vagyok most!

Angel: Persze, csak barát, megnyugodhatsz.

Ekkor elkezdett vibrálni a képernyő és lelassult a gép teljesen.

„FIGYELEM! Vírusveszély! A gépe támadásnak van kitéve! Valaki megpróbált behatolni a computerébe!”- jelent meg a figyelmeztetés a gépen.

Angel: Mit csinálsz, Manuel?! Állj le! Ez a Roli gépe! És már nagyon mérges! Hogy képzeled ezt, hogy ebbe is be fogsz lépni!

Andrea R::)

Roli kérésére elkészítettem Manueltól és leállítottam a számítógépét.

Másnap úgy ébredtem, hogy a padlón éreztem magam teljesen. Csak olyan dolgok jutottak eszembe, amik fájdalmat okoztak. Úgy éreztem, nincs mit keresnem az életben, úgy sem találok semmit. Nincs értelme álmodoznom, mert úgyis összetörik az álmaimat. Nem volt semmi más a fejemben, csak Manuel és az, amit mondott, hogy megcsalt engem.

Bekapcsoltam a Facebook-ot, Manuel már online volt és felírta ugyanazt a bölcsességet, amit én. Ezen teljesen felhúztam magam.

Angel: Miért kell mindig engem utánoznod? Miért nem csinálod inkább azt, amit a stylist??! Vele chat-elj, ne velem szórakozz!

Andrea R: De a stylist már nincs többé az életemben! Miért beszéljünk róla? Beszéljünk inkább egymásról! Már több százszor megnéztem a gyémántos partis videódat. Olyan nagyszerű! Te vagy a legjobb, Angel!

Angel: Én akkor sem tudom elfelejteni, amit tettél a stylisttal!

Andrea P: Felejtsd el Angel! Az a nő annyit sem érdekel, hogy egy olyan tökéletes ember, mint te beszéljen róla. Te vagy az életem! Az a nő pedig senki számomra, csak üzlet. A mi szerelmünk nagy szerelem lesz. Megcsalás nélkül! Minden nap meg foglak fürdetni és csókolni az egész testedet... még a vaginádat is. Olyan dolgokat fogok neked csinálni, amiket egy nőnek sem tennék meg.

Most sem tudtam neki ellenállni. Az eszem mindig azt mondta, hogy le kell állnom és kilépnem, félbeszakítani a chat-et, de valami túlvilági erő odakötözött a számítógéphez és hallani akart mindent, amit csak mondott Manuel.

Angel: Wow! Jól hangzik! Folytasd!

Andrea R: Te nem tudod, hogy mit szeretnék ma csinálni veled. Átélni egy őrült éjszakát! Annyira jól érzem magam, amikor veled beszélek, baby!

Te túl jó vagy, én pedig túl rossz!

Tudod, nálam, mindig a nő az, aki dönt. Tehát, ha te is benne lennél, nagyon örülnék. Meztelenül feküdnénk az ágyban és szexelnénk egész éjszaka. Most kimondtam, ami már régóta jár az eszemben! Rossz gentleman vagyok!

Ha igent mondasz, én a hűséges kutyád leszek! Felmosom a padlót, a fürdőszobát, kivasalom a ruhákat! Könyörgök, szeress, szeress engem! Én a tied vagyok teljesen!

Tudom, hogy te is annyira vágysz a szerelmemre, a csókomra és az érintéseimre, mint én a tiédre!

Angel: Te mit szeretsz bennem?

Andrea R: Az energiádat és a szexualitásodat, a lelkedet, az agyadat, a lelked őszinteségét, a tested, a szemeidet, az arcodat, az ellenállhatatlan bűverőt, ami megszállt engem. Mindent!

Legszívesebben magamba csomagolnálak, hogy érezd a testem melegét, a forró lélegzetemet, aztán hosszan csókolnálak.

Tudod, mi mindketten tűz jegyűek vagyunk, a horoszkópunk szerint. Ugyanazt a fényes szikrát látom benned, ami bennem is tombol. Együttes hőnk pusztító tűzzé vagy örök lánggá változik.

Angel: Amíg nem vállalod fel magad életben, én nem tudok neked hinni! Sajnálom!

Andrea R: Mi ez a flancos belső érzékenység? Angel? Ez egy izgalmas világ tele titkokkal és elfojtott vágyakkal. Sose lehet tudni, mi van az erkölcsös máz mögött. Annyira sok lány van körülöttem. Miért lennék pont a te kutyád?! Te egy kutyát akarsz, nem egy férfit, baby! Egy játékszer.

Te a múzsa assassin-ja (orgyilkos) vagy!

Angel: Hogy érted ezt???

Andrea R: Assassin, a legjobb kifejezés, amivel illethetlek téged, múzsám. Mert az igaz szerelem az gyilkos. Assassin.

Amióta megláttalak, nem tudok aludni, minden éjszaka forgolódom az ágyban és rajtad jár az eszem. Szükségem van rád! Összetartozunk!

Angel: Amióta megismertél engem, egy jó pasi lett belőled!

Andrea R: Igen, ez igaz. Nagyon piszkos és szexi férfi lettem. Köszönöm a bókot. Szükségem van a szerelmedre és a csókodra. Meg akarsz engem csókolni?

Angel: Minden vágyam szerelmem!

Andrea R: Oh, érzem a csókod illatát! Meleg, és bebugyoláló. Egész éjjel arra fogok gondolni, hogy szerelmeskedek veled. Remélem tudod, hogy rajtad kívül másra nem vágyom, Angel. Írd le, milyen az ágyad, hogy könnyebben elképzelhessem!

Angel: Hát, az ágyam, nem egy hamupipőke ágy. Sima és egyszemélyes.

Andrea R: Nagyszerű! Imádom az egyszemélyes ágyakat! Olyanok leszünk benne, mint egy egység! Nagyon közel bújunk egymáshoz egész éjszaka. Nekem háttal fogsz feküdni. A kezeim a melleiden lesznek. Szeretem a melleidet. Egyszerűen tökéletesek! Majd megfordulsz. Én megcsókolom a mellbimbódat... egymás szemébe nézünk és rájövök, hogy te túl szép vagy egy ilyen csúnya férfinak, mint én vagyok.

Most rögtön akarok veled szeretkezni, mert szuper kemény! Amikor elkezdek veled chat-elni, ő egyből felébred és nem akar a nadrágomban maradni. Te nem is tudod, milyen nehéz a farmeranyagnak egy ilyen kemény dolgot helyén tartani.

Most megfognám a kezedet és veled szemben lennék, belenéznék a szemeidbe és cirógatnám a gyönyörű arcodat és a hajadat. Éreznem a hajad édes illatát. Harapdálnám az ajkaidat, nagyon gyengéden, lassan, finoman... mielőtt elveszünk egy hosszú, kifinomult igazi csókban.

Angel: Most hol vagy? A stúdióban?

Andrea R: Igen. Miért?

Angel: Mit szólnál, ha most meglepnélek és bemennék hozzád?! Egy fekete csipke combfix van rajtam, fekete harisnyatartó, fehér ceruzaszoknya, magenta muszlin blúz.

Andrea R: A fehérneműt írd le, baby! Hallani akarom, mit viselsz!

Angel: Elöl fekete csipke, hátul áttetsző horgolt bugyi és fekete pushup melltartó.

Andrea R: Oh, azt akarom, hogy a szoknyád emelkedjen fel és lássam a tökéletesen kerek, beinvitáló fenekedet. És mit fogsz csinálni?

Angel: Én leveszem a blúzt, majd a szoknyát. Előtted állok fehérneműben és várom, hogy rám add a nekem tervezett álomszép ruhákat. Te meg csak ülsz a fotelben, nyitott szájjal és gyönyörködsz bennem.

Andrea R: De én nem akarom rád adni a ruhát. Inkább le szeretnélek vetkőztetni teljesen és az igaz szerelem minden pillanatát átélni veled. Csak te és én. Szemtől szemben. Két test, egy lélek.

Angel: De én még mindig el akarok menni veled a Marly-ba, Édesem!!!

Andrea R: Rendben elmegyek majd érted a limuzinommal.

Angel: Oké. Én beengedlek a lakásomba.

Andrea R: Remélem, megkínálsz majd egy kis Tokaji Aszúval, Édes?! Amíg készülsz én a nappaliban várok rád. Három óra elég neked ahhoz, hogy elkészülj?

Angel: Három óra??? Elég 30 perc is! Mit szeretnél, mit viseljek?

Andrea R: Csak egy hosszú piros selyemsál takarja el a meztelen tested és az ajkad élénkvöröstől sugározzon Valentino vöröstől. Vagy nem is! Inkább piros babydoll legyen rajtad.

Angel: Babydoll? Nem szexisebb a fehérnemű?

Andrea R: Nem... a fehérneműben túl sokat látok a testedből. Jobban szeretem a babydoll-t, az csak sejtet, de nem mutat.

Alatta lehet rajtad fehér csipke hímzett bugyi és melltartó, virág, vagy absztrakt mintákkal. Amíg te készülsz én bekukucskálok, és látom, ahogyan lehajolsz, a babydoll-od felemelkedik és felfedi a kerek, kíváncsú feneked, amin fenékhálót viselsz. Én pedig teljesen beavadulok.

Angel: Rendben, és miután elkészültem?

Andrea R: Belövöm magam és iszok rá jó sok piát, hogy legyen erőm és bátorságom elmenni veled a Marlyba, mert tavaly nem volt.

Angel: Huh. Akkor indulhatunk!!!

Andrea R: Kinyitom neked a fehér limo ajtaját és beinvitállak. A hátsó bőrüléseken ülünk, nagyon közel egymáshoz. Érzem a bőröd illatát. Friss, üde és édes. Imádom ezt az illatot!

Angel: Én cirógatni kezdem a hajadat és megcsókolom az arcodat, majd az ajkaidat, és a füled alatt.

Andrea R: A fülem alatt? Azt imádom!!! Honnan tudtad, hogy ezt szeretem a legjobban? Te tökéletes szerető vagy, Angel! Kigombolom a blúzod legfelső gombját és lassan becsúsztatom a kezem a blúz alá és megérintem a puha telt melleidet, amelyek az érintésemtől megkeményednek. Lassan haladok a testeden lejjebb és lejjebb. A köldöködet csókolgatom, aztán gyengéden kikapcsolom a melltartódat és felajánlom az arcomat a melleidnek.

Kinyújtom a nyelvem és végig húzom a tökéletes melleid vonala alatt. Egyszerre ízlelem mindkét melleidet, közben a kezemet a derekadon pihentetem. Majd egyre lejjebb csúsztatom. Felfedezem a tökéletes formáját a fenekednek.

Cirógatom a combod hátsó oldalát, végigfutnak az ujjaim a térded és a combod felső része között. Lassan végighúzom az ujjam a lábad között, simogatom a finom bőrödöt le-fel, le-fel. Hagyom, hogy érezd az érintésemet a vaginád közelében, a simogatásomat mindenhol körülötte, de még nem érek hozzá. Majd a szemedbe nézek és becsúsztatom a másik kezemet a pici, csipke bugyidba. Kicipzározom a farmeremet és kiszabadítom a már nagyon kemény farkamat és élvezem, ahogyan simogatom, érzem a keménységét a kezemben és összehasonlítom a selymes puhasággal odalent, ahol a másik kezemet tartom. Az ujjaim megmártóznak a nedvességében. A mutatóujjammal gyengéden masszírozlak, majd a vágytól izzó ajkaimat fogod érezni a lábaid között.

Én nem egyszerűen szexelni akarok veled, én érezni akarlak minden porcikámmal. A testedet a testemmel, a bőrödöt a bőrömmel. Érezni akarom az ujjaimmal a bőröd bársonyosságát, a hajad illatát, az érintésed gyengédségét.

Szeretnék neked ajándékokat adni. Fehérneműt, parfümöt, ruhákat, örömet, élvezetet, kocsit, szerelmet, boldogságot, szexet és csókot.

Angel: Hogy tudsz dolgozni, ha mindig velem chat-elsz?

Andrea R: Hát. Próbálok koncentrálni, de nagyon nehéz. Én egy szerelmes férfi vagyok. Csak rád gondolok minden pillanatban.

Angel: És akkor, hogy megy a munkád?

Andrea: Őszintén? Szuperül! Mivel te vagy a múzsám, pillanatnyilag nagyon jól megy az alkotás. Én lettem az új

Picasso. Kéz és agy. Csak te jársz az eszemben és ez nagyon jó hatással van a munkámra.

Te egy kivételes lány vagy, Angel! Nagyon őszinte, becsületes, tiszta és kedves! Imádok veled lenni! Biztosan tudom, hogy szeretsz engem, mert te vagy a legédesebb lány ezen a világon!

Minden egyes éjjel azon kapom magam, hogy lázasan beszélek hozzád. Keresem és elképzelem a tested közelségét. Csókolom a kezedet, a szádat, és minden bennem őrzött szépségedet. A napom legjobb része az, amikor veled beszélek. Minden nap, mikor felkelek az első gondolatom te vagy! A tested, a csókod, a lelked. Éjszaka, mielőtt elalszom rád gondolok. Aztán pedig veled álmodok, múzsám... múzsa Assassin!

Jaj, annyira jó lenne belelátni a fejébe... Tudni, hogy mit miért csinál és, hogy komolyan gondolja-e, amikor azt írja, hogy szeret, vagy csak kábít engem. Én nem hiszem, hogy direkt verne át... Már annyit szenvedtem. Nem tudom, meddig bírom...

Angel: Milyen ruhát fogsz nekem tervezni? Magenta színűt?

Andrea P.: Még nincs teljesen kész az új kollekció, de már nagyon jól haladok vele. Tudod, a párizsi divatbemutató 2 hét múlva lesz, a londoni pedig holnap. Fekete vagy fehér ruhát képelnék el rajtad, nem magentát. Megkaptad a dalt, amit küldtem neked? A „Look of Love” című szám az ABC-től.

Angel: Meg, és nagyon tetszik! Nem értem, hogy ha tényleg szeretsz, akkor hogy bírod ki, hogy minden alkalommal összetöröd a szívem, amikor divatbemutatód van? Miért nem léphetek fel a show-don? Annyira szeretnék!

Andrea R: Rendben. Fellépsz a divatbemutatómon.

Angel: Most komolyan mondod? A holnapi show-n, vagy a párizsin? Hány ruhában? Én 7-ben szeretnék.

Andrea P: Majd a Párizsi bemutatón, de lehet, hogy a holnapin is. Te fogod viselni a kollekció összes darabját. Te tökéletes vagy a divatbemutatómra. A tökéletes fenekeddel, arcoddal, agyaddal, lábaddal, kezeddal, melleiddel. Tökéletes vagy! Mindent szeretek benned!

Tied az élet legnagyobb gazdagsága, Angel! Az a kincs, hogy mindent másképpen látsz, mint a többi ember és mindig megmondod, amit gondolsz. Ezt csodálom benned!

Angel: És mi lesz a többi modellel?

Andrea P: Csak te fogsz fellépni a showmon Párizsban, más modelleket nem hívok, mert senki sem olyan, mint te. A többi modell nem mérhető hozzád. Nincsenek a te szinteden és te nagyon kirínál közülük. Tudod, te olyan különleges vagy! Nincsenek szavak, amik leírnák, hogy te mennyire profi vagy.

Angel: Tényleg úgy gondolod, hogy ennyire jó vagyok?

Andrea R: Hát persze, édes! Te sokkal jobb vagy, mint Kate! Te vagy a legjobb modell a világon!

Elbűvölve hallgattam a szavait. A szemeim előtt lepergett a jelenet, ahogyan végigmegyek a kifutón. Újra hittem Manuelben.

Angel: Jaj de jó! És melyik show-n fogok fellépni? A párizsin?

Andrea R: Az életünk legnagyobb és legfontosabb show-ján fogsz fellépni. A hálósobámban! Ott fogsz parádézni a ruhában,

amit neked terveztem, mert én azt akarom, hogy csak NEKEM parádézzál! Senki másnak! Csak MAGAMNAK akarlak!!!

Teljesen elkámpicsorodtam. Ez már megint lelkiileg terrorizált. Mindig ad valamit, aztán visszaszívja. Már annyira beleéltem magam, hogy fellépek a show-n.

Angel: Akkor nem lépek fel... megint csak hülyítettél, igaz?

Andrea R: Nem. Nem. Legyél készen minden percben, mert egyszer csak meg fog csörrenni a mobilod és valaki azt fogja mondani, hogy fel kell lépned egy nagyon fontos divatbemutatón.

Angel: Már nem tudok benned bízni.

Andrea R: De! Bízatsz bennem! Ha bármikor kapsz egy szerződést, és szükséged van tanácsra, keress meg engem nyugodtan, mert én nagy tapasztalattal rendelkezem ezen a téren és tudok neked segíteni.

Tudod, most a divatvilágban túl sok a stressz, túl sok az ambíció, az improvizáció, viszont nincs benne semmi művészet. Az egész a pénzről, és a szexről szól. Már nem a művészetéről. Már semmi sem olyan, mint mikor én elkezdtem a tervezést.

Na, mindegy. Beszéljünk inkább a szerelmünkről.

Angel: Én akkor is úgy érzem, hogy csak kihasználsz és játszol velem. Pedig a legrosszabb az, amikor egy ember érzelmeivel játszanak.

Andrea R: Nem igaz! Én nem játszánék veled, sohasem! Pillanatnyilag te vagy a legfontosabb személy az életemben. Te

egy nagyszerű életenergiát sugárszól nekem és ez most nem vicc! Nekem szükségem van az energiára. Imádok veled beszélni, annyi mindent tanultam tőled az elmúlt egy évben. Egy teljesen új ember lettem!

Te nem csak egy egyszerű szép nő vagy. Nagyon jó agyad is van. Szeretem az agyadat! Te egy tökéletes nő vagy, Angel! A legtökéletesebb nő vagy a világon!!! Te vagy a szabadság!

Angel: Te pedig a sötétség vagy Manuel! Nem csillog már az a forró tűz a szemedben. Nem tudom, hogyan romlottál el? Amikor megismertelek, olyan más voltál.

Andrea R: Az szuper. Szeretem a rossz dolgokat!

Angel: Könyörgöm, Manuel! A következő divatbemutatón a saját minimalista stílusodat tervezd, és ne az én stílusomat!

Andrea R: Én a lelket tervezem meg, baby!

Angel: Te egy igazi ördög vagy!

Andrea R: Nem, én egy angyal vagyok!

Angel: Te ördög vagy sajnos.

Andrea R: Rendben. Én az ördög, te meg az angyal és szerelmesek vagyunk. Tökéletes!

Angel: És tényleg kívánsz engem, vagy csak viccből írod?

Andrea R: Ha nem kívánnálak szexuálisan, akkor nem beszélnek veled minden nap napi 10 órát, ilyen nagy örömmel. Ez nem játék számomra. Benned látom a jövőmet. Arany betűkkel akarom beírni a nevemet a divattörténelembe. Ha tudnád, már mióta imádkoztam Istenhez, hogy jöjj el hozzám, és végre meghallgatta az imáimat és leküldött téged!

Egész életemben magam mellett akarlak tudni. Csak téged kívánlak és semmilyen más nőt nem. Te vagy a jövőm Angel!

Már egy jó ideje beléd vagyok bolondulva teljesen. Tudom, hogy te ezt az egészet élvezed, hogy rólad tervezek. Csak szórakozol, azért mondod, hogy nem akarod, hogy rólad legyenek a ruhák.

Angel: Te bele se tudod élni magad az én helyzetembe. Mégis, mikor kezdődik majd el a mi közös jövőnk? Életben még csak nem is beszélsz velem. Mindig elszaladsz előlem.

Több mint egy éven keresztül vártam, hogy eljössz egy éjszakán és igazából átölelsz. Vártam, hogy minden tökéletes lesz, ha velem leszel.

Andrea R: Minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy együtt lehessünk. Nem viccelek! Tényleg. Hamarosan együtt leszünk. Sokkal hamarabb, mint gondolnád!

Angel: Holnap elmondod a divatbemutatón, hogy én vagyok a múzsád?

Andrea R: El! Mit szeretnél, hogy nyilatkozzak?!

Angel: Mondd el az újságíróknak, hogy Angel a múzsád. Mondd el, hogy már egy éve rólam tervezel és miattam változott meg a stílusod! Azt, hogy szerelmes vagy belém nem muszáj elmondanod, ha nem akarod.

Andrea R: Rendben. Holnap megtudja a világ az igazságot, kedvesem! Most menj aludni, hogy holnap szép legyél.

Nem tudtam, hogy mit érzek és mit hiszek. Teljesen összezavarodtam. *Hamarabb találkozunk, mint gondolnám?*

Akkor lehet, hogy holnap tényleg lejön értem a magángéppel? És fellepek a show-ján?

A következő divatbemutató napja.

Egész reggel azon rágódtam, hogy készüljek-e vagy sem. Még a hajamat is meg kellett volna mosnom. Ebéd közben beléptem Facebook-ra, hogy beszéljek Andreával.

Angel: Na, akkor készüljek? Fellepek ma a divatbemutatódon?

Andrea R: Igen. Fellépsz a showmon.

Angel: Komolyan mondod? A londoni divatbemutátón?

Andrea R: Igen! Te fogod megnyitni a show-t. A magángépet már elküldtem érted!

Angel: Úristen! Ezt nem hiszem el! Akkor mennyi ruhát csomagoljak?

Andrea R: Ne sokat, mert én majd adok neked ruhát.

Angel: Várj pénzt is kell vinnem.

Andrea R: Pénzt? Minek? A vendégem leszel. Én majd mindent megveszek neked.

Angel: Most szórakozol vagy készüljek? Tényleg fellepek ma a show-don?

Andrea R: Ma? Milyen show-n? Nekem csak októberben lesz. Azon fogsz fellépni, Milánóban.

Angel: Hát te ezt élvezed??? Jól esik, hogy folyamatosan hülyítesz?!

Andrea R: Nem, nem hülyítelek. Ma küldök neked egy dalt TLC együttestől.

Angel: Na, legyen jó napod! Én megyek.

Kiléptem a Facebook-ról és levittem a laptopomat a pincébe. „Többet az életbe nem lépek be a Facebook-ra!” – kiáltottam határozottan.

Teljesen összezavarodtam. Megint átvágott! Csak játszott velem!

Megittam egy pohár Kir Royal-t, amitől egy kicsit ellazultam. Nem bírtam tovább és 3 óra múlva visszaléptem a Facebook-ra. Még mindig online volt Manuel, Andreaként. Egyből rám köszönt.

Andrea P: Oh, múzsám! Visszajöttél! Mi volt a baj? Miért hagytál itt engem??? Maradj velem! Ne hagyj egyedül! Előtörnek a félelmeim, ha nem vagy velem.

Angel: Ha igazán szeretnél engem, nem lennének félelmeid, mert mindened odaajándékoznád és nem maradna semmi sem, amit elveszíthetsz! Egy dolog van, amit nem értek. Te sosem érezted úgy, hogy szívesen adnál nekem valamit? Egy ajándékot? Tudod, ha valaki szereti a másikat, az mindig meg szeretné ajándékozni. Én például mindenem odaadnám neked. Bármit, amit csak kérnél.

Andrea P: De adtam neked valamit, baby! A farkamat.

Angel: Hahaha. Mégis mikor???

Andrea R: Mármint a virtuális farkamat.

Angel: Hogy lehetsz ilyen? Tudod, hogy én ajándékokra gondoltam. Legalább egy rózsát, vagy egy csokit hozhattál volna az edzőterembe! Más férfi a te helyzetemben, már rég küldött volna nekem, egy kék Ferrarit tele vörös rózsákkal.

Andrea R: De hát ezek csak materiális dolgok. Ezek nem hiszem, hogy fontosak lennének egy olyan műzsának, mint amilyen te vagy.

Angel: De hát minden nő szeret ajándékokat kapni!

Andrea R: Én nem akarlak lealacsonyítani téged a földi sorba, olyan ajándékokkal, amiket egyszerű halandóknak adok. Tudod, normál embereknek. Te pedig egy istennő vagy a földön!

Angel: Akkor küldd el legalább a kollekció ruháit, amiket én inspiráltam! Az neked úgysem kerül semmibe, hiszen a sztároknak, újságíróknak és a barátaidnak is ingyen osztogatod.

Andrea R: Hahaha! Maximum képet küldök a ruhákról. Sajna már az egész kollekciót eladtam, baby!

Angel: Istenem! Manuel, hogy lehetsz ilyen kegyetlen?!

Andrea R: Atyaúristen! Te nem szerelmet akarsz! Te a pénzemet akarod baby! Bassza meg! Te csak anyagi dolgokra vágysz! Ezt nem hiszem el! Ez nem lehet igaz!

Angel: Te is nagyon jól tudod, hogy kettőnk közül nem én vagyok az, aki materialista. Én egy 2000 Ft-os mangós blúzban is királynőnek érzem magam. Neked van szükséged gyémántokra és Rolex órákra, hogy úgy érezd, vagy valaki! És még ezek után is elbizonytalanodsz és magadra kell tetováltatnod a szót, hogy „tökéletes vagyok!”.

Értsd meg, hogy engem nem vonz a vastag bankszámla, luxusautó, öt csillagos szálloda, magángép vagy gyémánt. Nekem egy férfi kell a valóságban, aki a karjaiba vesz és szeret engem!

Andrea R: Rendben! Nem értek veled egyet, de ha erre van szükséged, akkor veszek neked valamit. Kapsz egy Boucheron gyűrűt, de akkor lefekszel velem, és úgy fogsz parádézni, ahogyan a fantáziálásaimban?!

Angel: Nem tudom, mit képzelsz rólam. Rájöttem, hogy nélküled is forog a föld, Manuel. Itt a vége!

Andrea R: Várj! Tudok egy történetet. Volt egy herceg, akiért a világ legszebb női versengtek, de ő kiválasztotta a legcsúnyább nőt és őt vette feleségül, mert a csúnya nő, nem a hatalmat és a pénzt akarta. Ez az igaz szerelem, Angel!

Angel: Te tök hülye vagy! Ez csak a mesékben igaz. Tudod, az, aki természetesen szép kívülről, az szép belülről is, mert a lélek az, ami megszépíti a külsőt!

Hiába ápolod a tested, gyúrsz, diétázol, kenegeted magad, plasztikázod az arcod, mert ha a lelked üres, akkor a sok fáradozás hiába való. Először a lelkedet kellene megtisztítanod és akkor a külsőd is megszépülne!

Nem a vagyonod – amit mások manipulálásával és kihasználásával szerzel – a boldogság az igazi öröm. A mások szeretete és megbecsülése. Az egész életedet átható főszevénységed miatt, csak akkor kerültél közel a boldogsághoz, amikor megláttál engem.

Hiába vagy a legsikeresebb tervező a világon, mégis nyomorultnak érzed magad. Az egyetlen boldogság az életedben, az a fény, amit én vittem bele! Te folyamatosan megvalósítod az én álmaimat saját magadnak, de én akkor is boldog vagyok, mert tele van a szívem szeretettel. Én magam

vagyok a szeretet! Nem számít mi az, amit meg kell oldani, a szeretet mindig megtalálja az utat. Az igazi szeretetnek nincsenek korlátai. Megbocsátok neked!

Képzeld, én ismerek egy még érdekesebb történetet:

Egy férfiről szól, akinek nincs neve, mert ingyen, még megmondani is sajnálja. Mindig a pénzes ládáján ül, sovány ábrázattal. Hiába sajnálja és őrizgeti a pénzét, mégis mély ráncokat vájt arcába a sok gond. Látszik rajta, hogy nem boldog. Mindig a kiadásán és bevételén jár az esze. Nőre nincs is szüksége, mert egyetlen szerelme a pénze.

Úgy éreztem, mintha rám szakadt volna minden. Kiléptem a Facebook-ról és elvonultam a szobámba, egy szívet megnyugtató alvásra. Az alvás nagyon jó. Gyógyító és probléma megoldó ereje van. Sokszor alvás után a problémák már nem is tűnnek problémáknak, mert elveszítik a jelentőségüket.

Kialudtam magam, összeszedtem minden erőmet, bekapcsoltam a laptopomat és megnéztem a videofelvételt az interneten a divatbemutatóról.

Nagyon izgultam a kollekció miatt. Kértem Istent, hogy Manuel ne az én stílusomat tervezze, mert úgy éreztem, hogy ha újra rólam tervez, én belehalok.

Kigyúltak a fények, dübörgött a zene. A TLC együttes egyik száma szólt és elindult a show. Amikor írta, hogy dalt küld majd másnap nekem, nem gondoltam volna, hogy a divatbemutatón fogja lejátszani. *Kiszakad a szívem! Megőrülök!*

Minden modellnek egyéni sminket és frizurát csináltatott Manuel. Olyan volt végignézni a bemutatót, mintha csak az

eBay-emen bejelölt ruhák listáját néztem volna végig. Az összes ruhát, amit az elmúlt pár hónapban bejelöltem (nagy részét nem sikerült megnyernem, mert vagy a gépem utolsó pillanatban lefagyott, vagy olyan horribilis összegre licitálta fel valaki az árakat, hogy nem érte volna meg), ő kis átalakításokkal megtervezte. Bámulatos volt a show. Olyan volt, mintha csak én terveztem volna saját részemre a ruhákat.

Még a masnikat is megtervezte, amiket a derekamon viselek a legutóbbi párizsi képeimen, amiket már nem mutattam meg neki, de a számítógépememen tároltam. Ugyanabban a színben, kötési formában, szélességben kötötte a modellek derekára.

A nyitóruhát pedig, arról az öltözékemről tervezte, amelyikben a gyémántos partin voltam. Rá kellett döbbennem, hogy igaza volt a barátnőmnek, hogy Manuel szerezte a meghívót a gyémántos partira, azért, hogy lássa, hogyan öltöznék fel egy ilyen elit partira.

Letargikus élményben volt részem. Ügy éreztem, hogy még mindig alszom a szobámban és ezt az egészet csak álmodom.

Ezelőtt egy évvel, meg sem mertem volna álmodni, hogy az életemben ilyen őrültségek fognak történni. Miközben néztem a show-t, olyan rossz érzésem támadt, hogy az ördög is jelen volt és végigment a kifutón.

A bemutató fináléjában lettem figyelmes egy különleges táskára. Ráközelítettem. *Te jó ég! Ezt én terveztem! Ez az a táska az, aminek a vázlatát tavaly nyáron küldtem át mms-ben, az egyik „téves” álneves telefonálónak. Wow! Ez azért nem semmi! Ezt a táskát az egész világon elegáns nők fogják viselni!!!*

Egyik részem örült neki, hogy most már én is benne vagyok a divatban.

De a lelkem kétségek közt őrlődött, hogy tényleg szeret-e engem, vagy csak ámít a sikeréért?!

Nagyon izgultam, hogy a divatbemutató végén elmondja-e az újságíróknak, hogy én inspiráltam.

„Hát ez az egész kollekció Párizs! A kedvenc városom! Tudod, amikor leszállsz a gépeddel és látod ezeket az utcákat. Lehetetlen nem szerelembe esni ezzel a várossal. Nos, a párizsi nőt terveztem meg.”- hadarta végig monotonul az előre betanult szövegét, az én Manuelem. Nagyon rossz kedve volt. Szinte sírt.

A legnagyobb újságíró, Lídia, akivel már nekem is volt szerencsém személyesen beszélgetni a tavalyi vacsorán, átlátott rajta és próbálta behúzni a csőbe:

- Na, ez nagyszerű Manuel! Én csak egy dolgot nem értek. Már lassan több mint 10 éve élsz Párizsban és, hogy-hogy csak most kezdett el érdekelni a város és a Párizsi nő?

- Jaj, hát ez a város hihetetlen! Minden magas sarkút viselő párizsi inspirál engem. A pincérnő, aki a férfi minden kívánságát teljesíti, a nap szépe és megint a párizsi hercegnő - próbált Manuel kibújni a kérdések alól, de az újságíró tovább folytatta.

- Á! Szóval te úgy érted, hogy ülsz az utcán és figyeled az embereket, hogyan öltöznek?

- Hmm... nos... igen - húzogatta a száját Manuel.

– De hát Párizsban a nők balerina cipőben, vagy diszkrét 3 cm-es sarkokban járnak, visszafogottan öltöznek és csak 4 szín alkotja a ruhatárukat: a fehér, a fekete, a sötétkék és a szürke. A te kollekciódban pedig 50 szín van összeválogatva. Kihívó miniket, szexis combig érő csizmákat és playboy nyuszifüleket tervezteél.

Manuel erre már nem tudott mit reagálni, hátat fordított az újságíróknak és folytatta az interjúadást egy másik riporternek.

A divatbemutató után bölcsességek olvasásával próbáltam életre kelteni a megsebzett lelkemet. Minden nap kiírtam egy új bölcsességet a Facebook-ra.

„A siker sok mindennel megajándékoz, csak azzal a csodálatos érzéssel nem, amit a szeretet ébreszt bennünk.” (Sam Goldwyn)

„Ki kell bírni mindent és tovább haladni az utunkon, még akkor is, ha már nem élnek benned remények és csodák.”

„Gyönyörű az, ha az ember célba lát, és eléri azt tűzön vízen át.” (Ibsen)

Manuel a nap 24 órájában online volt. Folyamatosan kiírta ugyanazokat a bölcsességeket magának, amiket én is.

Már nem bírtam tovább, úgy éreztem, hogy szétszakítja a fájdalom a lelkemet. Írtam neki.

Angel: Nem elég neked, hogy a munkádban utánozol, még a Facebook-on is engem kell majmolnod? Nincs önálló gondolatod?

Andrea R: Oh, múzsám! Megnéztem a videót rólad a gyémántos partin. Te elképesztő vagy. Az a viselkedés, az a tartás, a magabiztosság és elegancia. Belőled csak egy van a világon! Én múzsám, assassinom. Imádlak!

Épp a gyémántos képedet nézem és érzek valamit, mondd meg ha tévedek, de én úgy érzem, hogy engem nézel azon a képen. Az én szemeimbe nézel. Oh, te túl szép vagy egy olyan csúnya férfinak, mint amilyen én vagyok!

Angel: A szerelem vak édesem! És én vak vagyok.

Andrea P: Mit szeretsz bennem Angel? Mondd meg őszintén! Az eszemet, talán? Nem, mert ostoba vagyok. A testemet? Nem, mert tunya vagyok. Az arcomat? Nem, mert csúnya vagyok... A személyiségemet? Nem, mert unalmas vagyok.

Angel: Nem tudom, mit szeretek benned. Talán szerelmi kötést tettél rám.

Andrea R: Akarom érezni a vaginád ízét drágám! Már érzem is a zamatát a nyelvízlelő bimbóimon. Olyan, mint a nektár! Isteni! Örült jó élvezetben van részem, míg nyalogatom a. Nem tudok betelni az ízekkel!

Angel: Ó, te jó ég! De durva. Na és milyen a te ízéd?

Andrea R: Hát az enyém. Olyan, mint a banán, mert, tudod én nagyon sok banánt eszek. Ja, és nagyon édes! Jaj Angel, ha te tudnád, hogy milyen különleges az én farkam. Olyan vibráló, mint egy kis madár és olyan kemény, mint egy szikla.

Angel: Na, most inkább váltsunk témát! Képzeljük el, hogy Párizsban vagyunk és együtt töltjük a napot. A George V, Four Seasons Hotelben szállunk meg.

Andrea R: Szuper. A hálósobában töltjük a napot?

Angel: Nem! Kezdetnek elmegyünk a Collette boutique-ba. Veszek neked egy csomó Balenciaga ruhát, aztán a Chantal Thomassban folytatjuk a vásárlást.

Andrea R: Ó, fehérneműt is szeretnél? Te szexisebb vagy meztelenül baby!

Angel: Te nem tudod, mennyire imádom a fehérneműket!

Andrea R: Rendben. Bevásárolunk és aztán mehetünk a szállodai szobába?

Angel: Dehogyan! Hova sietsz? Aztán elmegyünk a Galeries Lafayette-be és pezsgőzünk! Megünnepeljük a boldogságunkat, hogy végre életben is felvállaltad magad! Az Eiffel torony alatt elcsattan az első csókunk. Élvezzük a napsütést a Champ de Mars parkjában, majd kimegyünk a Szajna-partra és kéz a kézben sétálunk, majd csókokkal halmozol el engem.

Andrea R: Nagyon jól hangzik. Aztán megyünk a szállodába és egész éjjel folytatom a csókokat. De most már nem csak a szádra, az egész testedre.

Angel: Nono! Azt hiszed első éjszaka ágyba vihetsz?! Csókolózhatunk, de külön ágyban fogunk aludni.

Andrea R: Mi?! Egész nap ruhákat vásárolok neked a Collettében és elvárod tőlem, hogy a nap végén maszturbáljak?! Ezt, hogy képzeled?!

Angel: Nyugi. Nem fogok semmi olyat tenni, amitől felizgulnál.

Andrea R: Jaj, Angel! Nem csak a puszip, de még csak az érintésed is elég, hogy begerjedjek teljesen. Néha még csak a személyes látványodtól is felizgulok. Többször is volt már rá példa. Még egy nőért sem kínozta így a vágy és a féltés, mint irántad.

Angel: Csak ki fogod bírni valahogy. Nekem kell egy pár hónap, hogy megbizonyosodjak róla, hogy van köztünk szeretet, megbecsülés és bizalom. Az egészséges és igazi szex alapja a szeretet, őszinteség és a bizalom. Tudnom kell, hogy te vagy az igazi és érdemes arra, hogy szerelmeskedjek veled.

Andrea R: Pár hónap?! Én napokat is nehezen bírok ki. Te nem tudod, hogy milyen fájdalom van a golyóimban. Tudod, ha nem szexelek.

Na, mindegy Szeretlek! Tudok várni rád. Te vagy nekem a Nap, a fény, a virág, a tűz, a levegő, az oxigén. Te vagy az életem és néha te vagy a szmog. Amikor Manuelnek hívsz, úgy érzem megfulladok.

Te vagy az oxigén! Nélküled nincs élet számomra. Szükségem van rád!!!

Chat-elés közben rákerestem Manuelre az interneten, hátha van róla valami új hír. Volt több hír is.

A napokban nyerte meg a legjobb tervezőnek járó díjat, ami nem kis dolog, hiszen nemzetközi díj volt, ez azt jelenti, hogy az utolsó kollekció, amit én inspiráltam, lett a legkülönlegesebb az egész világon.

Pár napja fotózta le az őszi kampányt, megint Melindával és a kedvenc fotósommal.

Már a képeket is felrakták. Felismertem a képekben azokat a pózokat, beállításokat, amiket a tavaly nyári képeimen láthatott.

A pletykalapok szerint Melindát céltudatosan 20 éves lányra retusálták. Fel se lehet ismerni, hogy Melinda van a képeken. Majzel most is bebizonyította, hogy a retusálás mestere. Azon már meg sem lepődtem, hogy még a sminkemet is lemásolta. Az én általam tervezett táska volt Melinda kezében.

Manuel a nyilatkozatokra teljesen felkészült. Azt nyögdécselte, hogy a párizsi kurtizán és a kán kán táncosok inspirálták.

A nyuszifülek eredetére is kitalált egy történetet, miszerint az egyik tervezőtársa összehajtott egy anyagdarabot, a másik tervező fején és ekkor beugrott Manuelnek, hogy heuréka, nyuszifülek kellenek! Pedig én tudom, hogy azért tervezte meg a nyuszifület, mert azt viseltem a Donald high heel partiján.

A másik kampányában az egyik képen a lány az ágyon fekszik és rátapos a Manuel Jackson-os táskára! *Ezt nem hiszem el??? Hol látta az ugyanilyen képeimet? A taposásokat jel sem tettem a laptopomra! Akkor a Sabiné-s ház is be volt kamerázva??? Csak úgy láthatta a taposást... Vagy Párizs utcáin?!*

Legalább negyven képet csinált a kampányra, pedig általában csak 8- at szokott.

Most már betelt a pohár teljesen. Rájöttem, hogy igaza volt a barátaimnak, hogy Manuel csak játszik az érzelmeimmel, csak hülyít a szerelmi ígéretével, és szívja a tehetségemet. Most már nem csak megfogadtam, hanem be is tartottam és nem

beszéltem Manuellel. Ő egész nap fent volt az interneten és írt nekem. Andreaként órákon át könyörgött.

Andrea P: Hé Angel! Miért nem beszélsz velem többet? Csalódott vagy talán. Én egy tönkretett, mihaszna férfi vagyok nélküled. Csak egy senki! Kötünk békét? Mivel bántottalak meg?

Hogy vagy ma? Angel! Meg akarsz engem ölni??? Mi a bajod, Angel, mondd el!!! Írj valamit!!! Miért vagy velem ilyen szigorú? Itt ülök a gép előtt és rád gondolok, mint mindig.

Ma megölöm magam, ha nem fogsz velem beszélni. Nem viccelek. Hallottad?! Ó, Istenem Angel, meg akarok halni! Hiába nem beszélsz velem, akkor is a múzsám leszel örökre!!!

Angel! Akarom a mosolyodat, a szerelmedet! Mi ez a csend? Beszélj!

Megölöm magam most. Bang!. Bang!

Feltett egy képet egy férfiről, aki egy széken ül a síneken és várja, hogy jöjjön a vonat, majd kilépett. Fél óra elteltével megint írt.

Andrea P: Ha van szíved a szakításhoz és erőd a szerelmünk feledéséhez, hát menj! Hagyj el engem! Ez úgysem igaz szerelem a részedről, csak egy szeszély volt!

Később meggondolta magát, és folytatta a könyörgést.

Andrea R: Miért vagy velem ilyen, Angel?! Csak rajtad jár az eszem! Kérlek beszélj velem!

Nehezen álltam meg, hogy ne írjak neki, ezért inkább kitöröltem a barátaim közül a Facebook-on.

Egy nap sem telt bele és már be is jelölt barátnak újabb álnevekről, de én mindegyik énjét visszautasítottam. De mindhiába, ő mégis behúzott a csőbe. Belépett az egyik edző nevében, és arról írt nekem. Én persze hiszékenyen beszélgetésbe elegyedtem vele.

Edző: Hol vagy most Angel?

Angel: A szobámban. Miért?

Edző: Wow! Egy gyönyörű lány egyedül a szobájában. Nyamm., nyamm. Ha akarod, most elmegyek hozzád.

Angel: Mégis miért jönnél ide?

Edző: Hogy szexeljünk? Többféle szex van. Kemény szex, érzéki szex, csoportos szex. A kedvencem az, amikor. Nyamm, nyamm az egész testünk be van kenve olajjal és pucéran fekszünk az ágyon.

Virág, olaj, masszázsz, gyertyafény, érzékiség, a feneked, szex. Az egész tested felfedezem a nyelvemmel. Már, ha rá gondolok is felizgulok.

Szerelem, szenvedély, csillogás. Ezek nem jelzők számodra. Te vagy mindez.

Angel: Mi? Jól vagy?

Edző: Vagy, ha nem akarsz szexelni, akkor megmasszírozlak érzéki masszázssal.

Angel: Nem is tudom. Néha fáj a vállam. Lehet, hogy jó lenne egy masszázsz. Megmasszírozhatok hivatalosan az edzőteremben.

Edző: Rendben, de pucérnak kell lenned. Látnom kell a kíváncsú melleidet! Az egész testedet bekenem olajjal és meg fogom masszírozni a karodat, a hátadat, a melleidet, a nemi szerveidet, a fenekedet jó sokáig, a lábaidat. Olaj az egész testeden. Nagyon finoman tudok masszírozni. Főleg a farkammal. Vagy, ha nem akarod, akkor a farkamat a gatyámban hagyom.

Angel: Mi ütött beléd? Én szégyenlős vagyok. Manuel, te vagy az??? Megint szórakozol???

Tudod, már elegendő van belőled. Te mindenre képes vagy! Biztos, hogy lesz legalább egy ember a világon, aki majd felfedezi a tehetségemet és fog nekem segíteni, hogy divattervező legyek.

A szerelmem pedig olyan férfi lesz, aki mindent meg fog nekem adni. Nem csak a virtuális nemi szervét, hanem életben az idejét és ajándékokkal fog elhalmozni.

Edző: Mi szórakozhatunk együtt, szexelhetünk, de semmi ajándék. Az egyetlen ajándék amit kaphatsz tőlem, az a spermám, ami egy nagy ajándék, hiszen életet ad.

Teljesen kiakadtam. Ezek után, már senkivel sem beszéltem Facebook-on.

Pár hét után írt egy szerelmeslevelet.

„Hello Angel,

Tudom, hogy felszínesnek, gonosznak, vagy nyálasnak fog hangzani, de már egy jó ideje be-kikapcsolom a MySpace-edet,

gyönyörködöm a képeidben és próbálom összevakarni a bátorságot, hogy leírjam eme sorokat.

Amióta megláttalak, aludni sem tudok anélkül, hogy meg ne jelenne a szemhéjam alatt a fluoreszkáló „Angel” felirat, ami érthetetlen bágyadtsággal járó borzongással bolygatja meg a szunyókálásomat.

Nos, a helyzet a következő: Megtetszettél, mármint az, amit a képeidből és a néhány szóból, amit személyesen váltottunk leszűrtem.

Most egy kereszteződésben állok: Eleget tegyek az érzéseimnek és jöjjenek elő ezekkel a terméketlen mondatokkal, vagy hagyjam cserben magam a megbánás csendes örömeivel, megelégedve annyival, hogy csillapítom az irántad érzett heves testi vágyamat, amit a saját szenvedélyem tett olyan mocskossá...

Végül, oly sok hezitálás után, úgy döntöttem, hogy előállok.

Igen, igenis tudom, egy borostyán fal előtt kiáltanám torkom szakadtából: futok utánad, Angel!

Habár el vagyok kábulva az irántad érzett vágyaktól, a féltékenység nyomása mégis úrrá lett rajtam és csak álnévről írok neked...

Talán holnap képes leszek rá és felfedem magam előtted. Szembenézek a szomorú sorsommal.

Fájdalommal közlöm veled, hogy megint itt van, jön... Itt a szemeim előtt: Angel! Vérből és magból írott betűkkel kirakva.

Bocsáss meg nekem, magyar szépség, isteni nektár! A természetességed, mint őszi levelek, játszanak velem, belefojtanak a megtört bátorság örvényébe.

Igen! Még mindig sóvárgok utánad, ezen a megtört büszkeségem napján is.

Isten veled, termékeny istennő! Csak egy dolgot kérek: fogadd el az udvarlásomat.

A te lovagod”

Na, már megint jó úton jár ahhoz, hogy magába bolondítson! Már épp kezdtem meglenni nélküle, erre megint jelentkezett és írt egy ilyen szép levelet. Miután megírta a levelet egy amerikai fiú nevében, online várta a válaszomat, de én nem válaszoltam. Már nem akartam belemenni az álnevesdibe.

Végül Manuel saját telefonjára írtam sms-t.

Oh, Manuel, olyan nehéz rád várni! Már lassan egy éve! A szívem tele van kétellyel. Szörnyű az ébredés nélküled. Az ágyam hideg, és a vágy égeti a testem belülről. Úgy fáj, hogy a brazilt ölelgeted és nem törődsz azzal, hogy összetöröd vele a szívem...

Még mindig nem vagyok túl rajtad. Még mindig szeretlek, annak ellenére, hogy szuper kegyetlen vagy velem.

Azt, hogy nem segítettél, én már nem bánom. Hogy nem törődsz azzal, hogy mi játszódik le a szívemben, nem bánom. Hiányzol és szeretlek!

Nem az a baj, hogy hazudsz, hanem hogy nekem hazudsz...

Nem az a baj, hogy szórakozol, csak az a baj, hogy velem teszed...

Úgy éreztem, hogy megváltozol és igaz ember leszel, de rá kellett jönnöm, hogy ez csak illúzió...

Ha lenne lehetőségem, mindent előről kezdeni, akkor versbe öntenem, hogy a szíved mekkora nagy sebet hagyott a szívemen és rajtad kívül senki sem tudja már begyógyítani.

Másokat még ámíthatsz, de engem már nem. Az álarcod már a porba hullt előttem. Átlátok rajtad, édesem...

Nem kérdezem tőled, miért teszed ezt velem. Talán jobb is, ha nem tudom.

Összetörted már a szívem százszor. Nem volt még elég?!

Napokig vártam a válaszát, de nem reagált semmit sem.

Legközelebbi megnyilvánulása az volt, hogy küldött egy baráti bejelölést a MySpace-en: Igaz szépség nevében.

Mikor megláttam a lány képét, összekapódott a gyomrom, remegni kezdtem. Én voltam a képen. Csak az arcom le volt retusálva és kicsit átalakítva.

11. fejezet

Kémek és Piszkos vágyak Párizsban

Nyár elején gépre ültünk Klárral és visszamentünk Párizsba. Most nem fapadossal utaztunk. A gép késett.

– Biztos oka van a késésnek, Angel! Lehet, most találkozunk a nagy Ővel? – suttogta Klári.

A reptéren álltam a sorban, amikor két pasi elment mellettem. Az egyik folyamatosan bámult bele a szemembe, a másik pedig úgy tett, mintha levegő lennék, és mikor mellém ért, direkt a másik irányba nézett. Olyan átlátszó volt az egész.

Jaj, én ezt a pasit már láttam a tv-ben! Beugrott! Ez egy híres francia filmszínész! Odaszóltam Klárinak diszkréten.

– Az a férfi a kapucniban és napszemüvegben, göndör fekete hajjal, egy csillag. Színész.

– Hogy? Ja, az? Én nem ismerem.

– Olyan vicces mindig! Már láttam egy csomó filmjét!

– Tényleg? Tök jó!

Ők legutoljára szálltak fel a gépre. A legelső sorban ültek, az első osztályon természetesen. A színész haverja viccelődött a stuardess-szel. Sokszor felállt és körülnézett. Végig azt vártam, hogy küldjenek oda nekünk egy pohár pezsgőt, pont úgy, mint a filmekben.

Repülés közben olyan volt, mintha lelassult volna az idő. Még a mobilom is megbolondult, 1970-et mutatott.

Lehet, hogy időutaztunk? Hamarabb eljött a dimenzióváltás? Vagy túl sok Sliders (Időutazók) filmet néztem kiskoromban? – Tényleg, most az emberek csodálkozni fognak az iPod-unkon, a mobiltelefonon és a többi „modern” kütyүн, amink van – elmélkedtem.

– Ja-ja. Lehet most leszállunk, és mi leszünk a sztárok, nem pedig ők! – mutatott Klári a színész ülése felé.

– Na, de te pont időhöz öltöztél Angel? – célzott a 70-es évekbeli, citromsárga Chantal Thomass szoknyámra.

Busszal vittek minket a reptérre a gépről. A színész, amikor felszálltunk a buszra, egyből hátat fordított, terpeszben állt és lopva-lopva rám tekintett a tükörből.

– Ez a pasi még azt is megtagadja magától, hogy gyönyörködjön benned! Az egója nem bírná ki, ha ő rád nézne, te pedig nem viszonoznád a tekintetét! Szörnyűek ezek a pasik! – mérgelődött Klári.

A reptéren végig előttünk ment a színész.

– Ez meg úgy megy, mint akinek vadtőke van! – nevetett Klári, amikor a csámpás, terpeszben lépkedő színészre nézett.

– Mi? Vadtőke?!

– HAT tőke! – javított ki Klári.

Amíg vártunk a csomagokra, a színész egyre közelebb jött hozzánk. Felvette a napszemüvegét, és elbújt mögé. Végül, már közvetlenül, mellettem állt. A barátja minden táska bilétáját megnézte. *Elfelejtette, hogy néz ki a bőröndje? Vagy csak zavarában fogdossa össze az utasok csomagjait?!*

Egy alacsony, barna hajú, szövetnadrágos csaj befurakodott a színész és közém, hogy levegye a táskáját. Valamit mondott a színésznek, amin összerosolyogtak. Úgy látszik más nők kezdeményeznek, csak én nem. A színész mégsem segített a csajnak levenni a bőrröndjét.

– Ezek már nem úriemberek – állapította meg Klári.

Eszembe jutott, mi lenne, ha csinálnék a pasival egy képet.

– Áh, akkor Manuel azt fogja hinni, hogy te is sztárokkal fotózó típusú vagy, mint az expasija – vetette el Klári az ötletet.

Már nem volt időm gondolkozni, mert megjött a csomagjuk. Pár perc múlva a miénk is. Aztán nem láttuk a színészt. Még paparazzik se jöttek ki elé, pedig nagyon nagy sztár Franciaországban.

Már a párizsi levegő beszívása megtöltött inspirációval. El is felejtettem mennyire imádom Párizst. A civilizáció dicsősége ez a város.

Délután már az edzőteremben futottam a futógépen. Tele volt a hely a régi ismerősökkel és néhány új emberrel. Szuperül éreztem magam. Annyira jó érzés, hogy szeretnek az emberek és teljesen felszabadult vagyok velük és szívből teremtek velük kapcsolatot.

Szerencsére nem találkoztam a nyalóssal. *Hátha már a másik teremben nyálja a melegek seggét...*

Guiseppe, a legmenőbb edző, amikor edzettem leguggolt hozzám.

– Azt hallottam, hogy te a Chanelnek vagy az arca. Igaz ez?

De szuper... Ilyen jó pletykák keringenek rólam? Elképzeltem magam a Chanel kampányban és ettől a tetőfokára hágott a hangulatom.

Biciklizés közben megszólított egy pasi, akit már sokszor láttam az előző úton. Mindig focis sort és focis hosszú zokni van rajta pólóval. A haja fekete és hullámos. Művészlélek féle. Orosznak nézett engem.

– Tudod, én festő vagyok és szeretnék lefesteni. Itt van az internet címem, megnézheted a képeimet – nyújtott át egy névjegykártyát, amin az állt, hogy: Manuel P. Ó, *te jó ég! Még egy Manuel!*

– Mi a horoszkópod? – szögeztem neki egyből a kérdést.

– Kos – felelte azt, amitől a legjobban féltem. Most fordítsak neki hátat és meneküljek? Vagy adjak neki egy esélyt? Bizonyított tény, hogy a kosoknak még a ruhaszáritón lógó bugyitól is ágaskodik a nemi szervük.

Megjelent a modell srác, aki Ken nagy haverja és mindenkit ismer.

Odajött hozzám dumálni és előállt a már annyiszor elhangzott kérdéssel.

– Te amúgy dolgozol itt?

– Nem – feleltem.

– Akkor meg mit csinálsz? – értetlenkedett. Elmondtam neki, hogy divattervező szeretnék lenni. A srác kapott a témán.

– Honnan jöttél?

– Nem az a lényeg, hogy honnan jöttem, hanem az, hogy hova megyek, és én mindig oda megyek, ahova csak akarok.

– Tudod, ide jár az edzőterembe a tervező, Manuel Jackson.

– Igen, ismerem – feleltem halkán. Nem tudtam, mi sül majd ki ebből a beszélgetésből.

– Ismered és mégsem lettél modell?? – elgondolkozott egy pillanatra, majd folytatta – Manuelt kellene megkérned, hogy segítsen. Ő a létező összes fontos divatembert ismeri és nagy hatalma is van. Ha azt mondaná, hogy szerinte szép vagy, akkor egy nap alatt keresettebb modell lennél, mint Giselle, vagy ha azt mondaná, hogy 180 cm vagy, akkor hiába vagy 173cm, az egész divatvilág bólogatna és 180 cm magasként emlegetnének. Ha a modellkedés nem érdekel, akkor simán tervezőt is csinálhatna belőled. Láttam, hogy milyen jól öltözől és mindenki el van ájulva Párizsban a stílusodtól. Kérd meg, hogy segítsen!!!

– Hmm. Nem szeretném.

– De miért nem? Meg van a címe?

– Meg van.

– Na, hát akkor írd neki! Miért nem akarsz megkérni? Túl szégyenlős vagy? Ez nem nagy cucc, neki csak egy szavába kerül ez az egész. Miért ne segítene? – úgy nézett rám a modell srác, mintha egy hülye lennék, aki előtt ott van a kézenfekvő lehetőség és mégsem él vele. Ekkor elkezdett a gombóc növekedni a torkomban. Legszívesebben kikiabáltam volna, hogy mi az igazság.

– Ő olyan örült, tudod... úgysem segítene – nyögtem ki végül és majdnem elbőgtem magam. Annyira jó volt az első napom, erre most eszembe jutott ez a pöcs Manuel és, hogy igaza van a modellnek, tényleg simán segíthetett volna, de mégsem tett semmit értem. Kösz Modell, most aztán elrontottad a napomat.

Elmenekültem a srác további kérdései elől a nyújtóba, de pár perc múlva utánam jött. Levette a fülhallgatóját és így szólt:

– Nem tudom, hogy ki, de valaki mondta nekem, hogy Manuel Jackson életéről volt egy hosszú cikk egy nagy magazinban, – egyre halkabban beszélt, és minden második szónál a szemével a termet pásztázta, nehogy elcsípjen valaki egy szót is a beszélgetésünkből – és abban a cikkben írt egy lányról, aki ebbe a terembe jár és az szerintem te vagy.

– Igen, folytasd – mondtam.

– Te tudtad? – sóhajtott fel úgy, hogy nyitva maradt a szája, nem hitt a fülének.

Nem semmik ezek a párizsi emberek. Azt is tudta a srác, hogy volt a cikk, de mégis úgy tett, mintha azt se tudná, hogy ismerem Manuelt. Nagyon tudnak színészkedni. Lehet, hogy mások is tudják, hogy Manuel rólam tervez, csak ravaszak és tudatlannak tettetik magukat? Így akarta a srác kihúzni belőlem, hogy mi van köztünk Manuellel?

Öltözőbe menet megpillantottam Kent. A büfénél ült egy bőrfotelen a kínai csajával. Lassú léptekkel odamentem hozzájuk.

– Jé! A kedvenc szerelmes párom! – üdvözöltem őket.

Ken megfordult, rám nézett a tengerkék szemeivel és széles vigyorra húzta a száját.

– Á, Angel! Már úgy hiányoztál! Adj egy ölelést! Ölelj meg, kérlek! – mondta és már fel is pattant, megpuszilt és magához szorított. Olyan erősen, hogy majdnem eltörtek a csontjaim. Szóval hiányoztam neki? Akkor miért nem írt MySpace-en egyetlen e-mail-emre sem?

– Éppen az exemről beszélgettünk Jing Jinggel. Azt meséltem, hogy milyen nevetséges dolgokat csinált. A legnagyobb szappangyártó cég alapítójának a lánya. Tudod, teljesen tébolyodott volt. Kapott egy Chanel nerc bundát és el kellett mennünk a Notre Dame-ba, csak azért, hogy soron kívül, a szertartás legelején megáldja a pap az ő bundáját. Amikor leégett a háza, beküldött, hogy hozzam ki ezt a bizonyos bundát. Óriási nagy tűz volt és forróság. Én alig láttam – Ken teljesen kikelt magából. Kész színpadi előadást tartott. Befogta az orrát, lehuntya a szemeit, négykézláb mászkált a padlón, úgy illusztrálta a történetet. – Honnan tudhattam volna, hogy melyik bunda az, a 30 közül? De én hősiezen teljesítettem a missziót és kihoztam a kedvesemnek a bundáját. Jobban szerette azt a bundát, mint engem – nevetett össze fanyarúan Jing Jinggel.

Még sose láttam ilyennek Kent. Nem értettem mi történt vele.

Edzés után kimentem Manuel házához. Amióta nem láttam, számomra minden sötét, sivár és unalmas volt. Égtek a szemeim, látni akarták őt.

Már besötétedett. Leültem a parkban és vágyakozóan bámultam a házát. A középső két nagy erkélyablakból fény

szűrődött ki.

„Ó, bár csak látnám, legalább egy pillanatra! Örülten hiányzik! Látni akarom!”

Kis idő elteltével egy férfialak suhant el az ablak előtt. Fekete pulcsit viselt.

„Istenem! Ez ő! Ez Manuel! Otthon van! Jól éreztem, hogy fogom ma látni! Péntek este 10 óra van és ő otthon járka! egyedül, ahelyett, hogy meleg-bulikon venne részt! Legszívesebben bemásznék az ablakán és megmasszíroznám!” – a szívem zakatolni kezdett.

Olyan furcsa érzés volt, hogy fordult a kocka, most én láttam őt, ő pedig engem nem. Elképzeltem, milyen jó lenne, ha most együtt vacsoráznánk a házában, vagy ha megtartottuk volna azt a vacsorát nála, amire Beny hívott el annak idején, de aztán lemondta.

Kíváncsi voltam, hogy fent van-e a Facebook-on, így beléptem.

Online volt az egyik álnevéről.

A nyitott ablakon keresztül láttam, hogy visszajött a szobájába és a mobiljáról internetezett. Most már félmeztelen volt. Elővett egy krémet és kenetetni kezdte magát. Még függöny sem volt az ablakán!!!

Már el is felejtettem, hogy mennyire szexis. Az a különleges testtartás és a tetkói! Még 20 m-res távolságból is aranyosak. *Bár ott lennék vele a szobában és megérinthetném!* De hiszen csak egy fal választ el minket.

Tik-tik-tik-tik. Új üzenet a Facebook-on. Manuel egyik álnevéről. Te jó ég! Most látom, ahogyan áll a szobában és a kezében tartja a Blackberry-jét.

„Hi, baby! Hogy vagy ma?”- írta.

Most mit feleljek? Mondjam el, hogy hol vagyok? Mi van, ha kinéz és észrevesz?

„Hi, drágám! Kijöttem egy gyönyörű parkba piknikezni. Épp eszegettem a finom csokis sütimet, amikor a szemben levő ház ablakában egy szívdöglesztően forró, szexis hapsira lettem figyelmes, aki éppen testápolóval kengeti a puha bársonyos bőrét. Szemmel láthatóan élvezi amit csinál.”

„Most meztelen vagyok baby, kengetem magam és látlak a fűben, élvezem, ahogy gyönyörködsz bennem!” – írta.

Én ekkor felnéztem a laptopomról és megláttam, hogy tényleg engem nézett. *Észrevett! Lebuktam!* Egymás szemébe meredtünk, már amennyire lehetett a sötétségben. Megint elővette a Blackberryjét és folytatta az írást.

– Átlátszó felső van rajtad, ami nedves, így látom a friss és formás melleidet. Megfogod őket és becsukod a szemed. Néha rám nézel és megnyalod az ajkaidat, amivel engem egyre jobban felizgatsz. A kezembe veszem a már keményedő farkamat és elképzelem, hogy te kényezteted.

– Miért nem hívsz inkább be magadhoz?

– Behívlak. Amíg feljössz a lépcsőn én elmegyek a konyhába csokikrémért, és pezsgőért, hogy legyen mivel bekennem a testedet, majd lenyalni róla. Bejössz a szobámba, én csókolgatni

kezdem a tűzpiros ajkaidat, majd megmarkolom a formás fenekedet jó erősen. Élvezem, ahogyan markolom.

Te az ajtónál állsz, én pedig mögötted. Hátul a nyelvemmel végigpásztázom a tested. Lassan... a nyakadtól a fenekedig. Minden centimétert. Különösen a gyönyörű fenekedet. Oh, Angel! Most a combodat csókolgatom a térdedtől egyre feljebb és beljebb. A combod legfelső részét nyalogatom. A számmal letépem a pici fehér selyem bugyidat és úgy nyalom a megduzzadt pink pusszidat, mint egy örült! Teljesen kikelek magamból!!! Annyira jó, hogy nem tudom abbahagyni. Nem tudok betelni az élvezettel. Te pedig egyre hangosabban nyögsz. Már szinte ordítasz az eksztázistól. Az ujjamat bedugom a pusszidba, majd simogatom körülötte, miközben a másik kezemmel erősen nyomom a melleidet.

A pusszidnál most már egy egész tavat látok és meg akarok merítkőzni benne. Bele kell mennem! A farkam olyan most, mint egy bomba, lassan beirányítom a pusszidba. Te próbálsz magadhoz húzni, hogy teljesen beléd hatoljak, de én ellenállok, mert azt akarom, hogy teljesen megőrülj! Közelítem a kezem a mellbimbódhoz. Játszani kezdek vele. A lábaid szét vannak terpesztve, én pedig köztük vagyok és olyan, mintha csak a Mennysországba lebegnék. A kezem a melleidet fel-le nyomogatja és köröket ír a bimbód körül. Forrók. Szinte égnek a melleid és nagyon nagyok. Most megkeményedett teljesen. Egyre hangosabban kiabálsz. Én vagyok fent, te alattam. A lábaid a vállamra helyezed. Én látom a farkamat és a pusszidat, de te nem láthatod egyiket sem. Nagyon nedves és forró mindkettő. Harapdálod az ujjaidat, mert én szuper gyors

tempót diktálok. Harapdálom a virágos, fekete combfixedet, amit úgy imádok.

A farkam most olyan kemény, mint egy kő. Bármit képes lennék vele eltörni – ekkor felnéztem a laptopom képernyőjéről. Még mindig ott állt az ablakban. Már annyira sötét volt, hogy csak a teste sziluettjét láttam. Tényleg felállt neki. Igazat mondott. Küldtem neki egy csókot a levegőben, ő is visszaküldött egyet.

Aztán felálltam a füről és összeszedtem a cuccaimat. Fájó szívvel hazamentem.

A város egy számunkra még ismeretlen részében laktunk, a híres 5. negyedben, ahol az Öltönyös is. A Panthéon nagyon közel volt a házunkhoz. Teljesen úgy éreztem magam, mintha Németországban lennék. Az egész hely olyan németes, még az itt lakó emberek is. Óriási széles utcák, új építésű lakások és nyugalom. A lakásunk szomszédos, 100 méteres kis utcájában kilenc étterem van. A következő óriási hosszú utca pedig tele van boltokkal. Egy dombról lejt lefelé. A macskaköves járdán nyaktörő mutatvány volt az új YSL tribute magas szandálomban sétálni.

Itt aztán minden volt! Több pékség, friss málnával kirakott sütivel, ami alján egy kis tészta és krém van, 20 féle kenyér, mind ropogós és olyan friss, hogy még forró, vajas croissant, sima croissant, pain chocolat, ami olyasmi, mint a croissant, csak belül csokidarabkák vannak benne, és lekvárral, maga a gyönyör! Minden sütemény úgy néz ki, mint egy műalkotás. Színes és díszes. A szomszédban van egy óriási biobolt, mellette pedig egy másik üzlet, ami csak „fois gras-t” kacsamájat árul.

Vele szembe egy sajtos bolt, ahol egy kedves francia öregúr az eladó. Minden nap vettem sajtot, amiben fügedarabkák voltak, és nagyon különleges édes az íze. Aztán ott van a halkereskedés. Akárhányszor elmentem a járdára kipakolt portékája mellett megkívántam a „gambast”, ami egy nagyméretű rák. Aztán van egy állós kávézó, ahol helyben őrölik a kávé és adnak kis csokit hozzá, ami számomra nagyon fontos, mert úgy sokkal jobban esik. Kókuszos csokis teát is ittunk, amiről még nem is hallottam.

A gyümölcsösnek olyan szép a kínálata, mintha nem is valódi lenne, hanem egy csendélet gyümölcseit pakolták volna ki. Vettem fügét. A franciáknál nagyon puha az aszalt füge, nem olyan száraz, mint nálunk. Az utcát vasárnaponként ellepik a helyi emberek. Bolhapiac van. A franciák nagyon szeretik a régi, hagyományos dolgokat. Ezért nagy népszerűsége van a bolhapiacoknak. Kiviszik a régi felesleges dolgaikat, mások pedig megveszik, ruhákat, happy meal játékokat, cd-eket, könyveket, bútorokat, divatlapokat, mindenfélét. A divattervezők állítólag ilyen bolhapiacokon inspirálódnak, de én tudom, hogy nem is., hanem eltitkolt múzsáktól.

Egy fuvolás Vivaldit játszott. A járdán hajléktalanok ültek, olyan felszabadultan viselkedtek, mintha kávézóban lennének. Nem zavarta őket senki és semmi, az utcán élik az életüket. Aztán ha valaki elmegy mellettük, a lány beszél durván a járókelőnek, aki ekkor sietősre veszi a lépteit, a lány pedig megy utána, és szórja rá az áldásokat. Aztán bemegy az ABC-be, vesz két csirkecombot a kutyájának, amitől a kutya fintorogva

elfordul, mert ő csak egy kis szeretetet szeretne. Bezzeg az én kutyám, Lulu megenne mindent.

Az utca végén lévő étteremnél megálltunk reggelizni.

– Már farkas éhes vagyok! Kész kínszenvedés volt végigmenni ezen az utcán Angel! Végig csorgott a nyálam! Főleg, amikor megláttam a frissen sült grill csirkéket, ahogyan folyt le róla az olaj, és az az illat! A grillcsirkék alatt újbургonya volt felhúzva a nyársakra, ami kíváncsan süldögélt a csirkéből lecsepegő zsírban. Na, mit eszünk? – türelmetlenkedett Klári. Csak gyújtotta egymás után a cigiket, de olyan nagy volt az evési ingere a boltoknál, hogy mégsem múlt el az étvágya, csak erősödött.

A reggeli egy nagy bödön nutellából, málnalekvárból, mézből, vajból, friss péksütekből, kenyérből és penészes sajtból állt.

Olyan szuper élmény volt kint reggelizni a szabadban az utcán. Evés közben hallottuk, ahogyan a gyümölcsös kofa invitálta az embereket, hogy vegyenek a barackból, de nem nagyon akartak, inkább a szomszéd, csendes gyümölcsösnél vásároltak.

Teleettük magunkat teljesen.

– Te Angel, mit csinál az a pasi? – Klári felhívta a figyelmemet a velem szemben ülő 30 körüli ügyvéd kinézetű pasira.

– Újságot olvas – feleltem.

– Nem, nem. Nézd meg mi van az asztala alatt? – lenéztem és észrevettem, hogy egy mini kézi videokamerát dugdosott a Manuel Jackson-os kabátja alatt, amivel pont rám fókuszált.

– Jaj, ne! – meglepődtem.

– Hát ez már felháborító! Odamegyek és kitépem a kezéből a kamerát! – csapott Klári az asztalra.

– Nem, Klári. Ez a Manuel nem normális, én tudom. Nem adok neki képet, ezért mozgókép kell neki. Ha ő ettől boldog, hát legyen – mondtam, hogy megnyugtassam Klárit, bár egy kicsit feszélyezett lettem. Engem is zavart, hogy megfigyelnek. Korlátozva éreztem magam attól, hogy folyamatosan megfigyeltek.

Ebédelni a Ladurée-be mentünk, ami egy nagyon híres cukrászda. Párizsban összesen négy van belőle. Ezen a napon a Le Printemps áruházban lévőbe mentünk.

Az étterem legeldugottabb zugába ültettek bennünket, oda, ahova a franciákat szokták. A turistákat mindig előre a „kirakatba” ültetik, de mivel mi már törzsvendégek vagyunk így a legjobb helyet kapjuk. Az étterem a gyémántos osztály emeletén van. A Chanel és Cartier ékszereket vásárolgató nők ide jönnek be megpihenni, vagy csak elvitelre venni néhány macaron-t, amiről az étterem híres. Mindenki úgy tartja, hogy a világ legjobb macaron-ját a Ladurée-ben kapod. A macaron egy kultikus francia desszert, ami állítólag függőséget okoz. Darált mandulából, cukorból, tojásfehérjéből készül a két kis korong, amit csokis, málnás, vagy más töltelékekkel fognak össze. Első ránézésre azt hinnénk, hogy habcsók, de amikor beleharapunk, pehelykönnyű, omlós, törékeny, mandulás lapot érzünk a fogaink között. Úgy néz ki, mintha egy gomb lenne, csak nagyobb és minden színben, lila, pink, zöld, kék, fekete, citrom

kapható. Az íze: karamell, málna, csoki, alma, citrom. Az én kedvencem a pisztácia.

Én mégis mindig, croissant noir-t, diós croissant szoktam enni. Isteni! Tele van tömény dióval a belseje! Még a gyémántos parti előtt is azt ettem.

Legtöbbször japánokat látni ebben a Ladurée-ben. Nem csak sütit, de még parfümöt, ajándék dobozt is szoktak venni. Óriási teletömött papírtáskákkal távoznak a boltból.

A teák is nagyon különlegesek. Én a The Special Ladurée-ét szeretem a legjobban, mézzel kérem és a mézet még a tea előtt megeszem.

Az ebéd után szétnéztünk a gyémántok között. Az eladók, amikor megláttak engem, sutyorogni kezdtek, páran összemosolyogtak, megbotránkozva pusmogtak. Végignéztem az aznapi öltözékemen. Egy fekete-fehér, rövid, tüll aljú ruha, olyan dirty dancing stílusú, hozzá pedig fekete combfix volt rajtam, masnival a combrészen.

A férfiaknak persze tetszett, amint ránéztek a combomra jobb kedvük lett. A férfiak ilyen dolgokra vágynak, a nők mégsem veszik fel.

Nem tudom, hogy kik veszik azt a sok combfixet és szexis kiegészítőt, amit árulnak a Galeries Lafayette fehérnemű osztályán.

A combfixet lehet, hogy csak az ágyba veszik fel a nők, amíg elcsábítják a pasit? Aztán persze elhanyagolják majd ezeket a fontos kis semmiségeket.

Megálltam az egyik ékszeres pult előtt és néztem egy vékony, kígyó formájú nyakláncot. Az eladó egyből odajött hozzám.

– Ezek a nyakláncok le vannak értékelve, a felére.

– Á, tényleg? És mennyibe kerül ez?

A nő elővett egy nyomtatott papírt, amin százezer euró állt és odamutatta nekem.

– Atyaúristen! – csúszott ki Kláriból a sokkhatás, amikor lefordítottam neki – Az egész vagyonom nem ér annyit. És Manuel ilyen ékszerekben jár? Neked meg csak egy Armani órát akart küldeni, Hassannal? Pofátlan!

– Nem baj, Klári! Tuti, hogy lesz majd egy pasim, akivel úgy fogjuk próbálgatni a gyűrűket, mint ők! – mutattam a szemben lévő Cartier üzletben ülő fiatal szerelmes párra, akik éppen gyűrűket vásároltak.

Kitaláltam, hogy írok Manuelnek egy sms-t, hátha felhúzza magát.

Kedves Manuel Drágám!

Itt vagyok a Le Printemps-ben és kinéztem egy nagyon szuper Cartier órát. Küldd be holnap az asszisztensedet Johnny-t, hogy vegye meg nekem. Csók!

Tudtam, hogy valamilyen hatást biztosan elérek majd nála. Vagy felhúzza magát, mert azt fogja hinni, hogy csak ki akarom használni, vagy kiakad, hogy ne utasítgassam, vagy szót fogad és tényleg elküldi a csicskáját, hogy vegye meg.

– Figyelj, legjobb esetben eljön ma edzeni csak azért, hogy leordítsa a fejed mindenki előtt, hogy mégis mit képzelsz

magadról, mert nektek semmi közötök egymáshoz és mégis elvárnád, hogy vásárolgasson neked. – magyarázta Klári.

– Igen, a többi edzőtermes előtt úgyis szeret lealázni engem – dünnyögtem.

Lementünk az áruház aljába, ahol láttam pár kalapot. Már régóta ott állhattak, mivel senkinek sem kellenek manapság már kalapok. Nekem nagyon megtetszettek. Felpróbáltam őket, pózoltam, Klári pedig lefényképezett.

Pár percen belül odajött 4 fiatal lány, ők is próbálni kezdték a kalapokat és pózoltak, pont, mint én. Aztán egy 40 körüli nő a barátnőjével, majd egy fiatal szerelmes pár. Hirtelen mindenkinek olyan kalap kellett, mint nekem. Az eladónő ragyogó mosollyal nézett rám.

– Látod, Angel! Jobban járt volna a Pöcs, ha betesz topmodellnek, mert többen vennék a ruháját, ha te reklámoznád! Nem csontsovány rondaságokkal kell promótálni az ilyen drága cuccokat, mert elveszik a ruha szépségét. – pufogott Klári.

Kaja után elmentünk a Louvre Piramis-hoz képeket csinálni.

– Itt aztán nincs olyan ember, aki ne fényképezne le téged, Angel! Többen fotóznak téged, mint a Louvre építményét – mutatott Klári a körülöttünk álló turistákra, akik mind engem fotóztak. Sokan közös képeket is akartak velem.

Egyszer csak megjelent a pasi, aki reggel ott volt az étteremben. Most biciklin ült. Párizsban minden 100 méteren lehet kerékpárt bérelni. És ő már megint engem kamerázott dugiban.

– Na, már nincs inspirációja a kicsikének? – gúnyolódott Klári.

Később megnéztük az új képeket. Klári eltakarta a szemeit, amikor a róla készült fotókhoz értünk.

– Hú, hogy nézek ki! Pont, mint egy malac! Én vagyok a koca mama! Vagy mint a Michelin figura. Na, az a blúz! Ki kell dobni! Megy a sógornőmnek. Többet az életbe nem veszem fel. Na, és az a ruha, ami tegnap volt rajtam. Olyan, mintha három csöcsöm lenne benne. Egy a nyakamon, egy a mellem helyén, egy meg a hasamon. Lehet, hogy nem kéne több kenyeret ennem?

Edzés előtt találkoztam Andus-sal, akivel az előző úton ismerkedtem meg egy étteremben, ahol pincér. Azóta gyakran sms-eztünk. Mindig vidám, de 3 hete írt nekem egy komor sms-t, ami csak egy mondatból állt: „Nehéz az élet Párizsban.”

Amióta visszajöttem Franciaországba, ő minden nap írt, hogy menjek el vele randizni, meginni egy pohár francia bort egy gentleman társaságában. Még annak ellenére is akarta, hogy leszögeztem, hogy csak barátok lehetünk.

A kedvenc hagyományos francia éttermébe vitt el. Amikor beléptünk az ajtón, olyan érzésem volt, mintha az 50-es években lennénk. A pincérek idősek és komolyak voltak, hosszú fehér köténnyel és fehér inggel, fekete mellénnyel.

Az óriási belmagasságú teremben, a plafonon propellerek hűtötték a levegőt. Mikor leültünk, még üres volt az étterem. A falon egy óriási, koszos, kopott tükör állt, amire az étlapot írták fel. A pincér az asztalterítőre írta a rendelésünket.

Andus csigákat evett. Kínált, de nem volt gusztusom megkóstolni őket. Én kacsát választottam, mert tudtam, hogy azt szinte mindenhol finoman tálalják Párizsban.

– Tudod, én Franciaországban születtem, de a szívemben vérbeli kolumbiai vagyok. Ott éltem több mint tíz évig. Az ottaniaknak a zene jelenti az életet. Ha meg akarod őket ölni, csak elveszed tőlük a zenét. Ott mindenki szereti a másikat. Mikor idejöttem egy éve Párizsba, nagyon nehéz volt beilleszkednem. Én olyan vagyok, hogy mindenkit magamhoz ölelek, jöjjön mindenki a keblemre – széttárta a karjait – de itt az emberek egyből eltaszítanak. „Ne közelíts!” – mondják. A lényeg, hogy legyen házuk és aztán hagyják őket a többiek békén. Itt senki sem bízik a másokban. Még saját magukban sem bíznak. Na, de beszéljünk rólad! Mi akarsz lenni?

– Elkezdtem ruhákat varratni, amiket én terveztem. Divattervező leszek. Már van 4 könyvnyi tervem. Ez minden, ami éltet. A ruhák, a divat a szenvedélyem. Itt szeretnék élni Párizsban.

– Neked nem lesz probléma beilleszkedni, hiszen elég jól nézel ki – mondta és lehúzta a martiniját.

Fizetéskor a pincér, az asztalterítőn számolta ki írásban a végösszeget. Mikor távoztunk, már tele volt az étterem. Nem igazán nyerte el a hely a tetszésemet. Jobban szeretem a barátságosabb, modernebb éttermeket, ahol lazább a hangulat és jobb az energia.

Ebéd után sétáltunk a városban. Andus nagyon kedves, barátságos fiú. Ötpercenként elmesélte milyen rosszul esik

neki, hogy senki sem öleli meg őt Párizsban. Nem tudtam, hogy mire akart célozni.

Mikor elbúcsúztunk megpuszilt és megkért, hogy még találkozzunk a héten.

Délután úgy mentem edzeni, hogy már nem érdekelt kik lesznek az edzőteremben. Ezelőtt mindig vártam, hogy jöjjön Manuel vagy Miló, de ők nem jöttek. Ma már nem érdekelt egyáltalán senki, úgy éreztem, hogy a legjobb az lesz, ha elengedek mindenkit. Nem lenne szabad ilyen görcsösen ragaszkodnom a dolgokhoz.

A recepciós kedvesen üdvözölt, mint mindig.

– Csodálatosan nézel ma ki, Angel! – mosolygott.

Megjelent a nyalós is. Kivasalta a haját. Magas derekú szoknyát és blúzt viselt. Meglátott engem és elfancsaladott. Majd felvette a szokásos gumi mosolyát.

– Hogy vagy Barta? – mekkora egy bunkó! Direkt a vezetéknevemen szólít mindig. Bezzeg, amikor bejött az öltözőbe utánam, hogy rávegyen, kérjem meg Manuel-t arra, hogy segítsen a modellkedésben, akkor még tudott mézes-mázos lenni velem. De azóta, hogy akkor elérte a célját és rávett engem, nem is beszél velem.

Az öltönyös is üdvözölt. Ma már puszit is adott. Bemutatott nekem egy híres amerikai fotóst.

– Angel, ezt itt Péter. Fotós! – mosolygott, jelezve, hogy őt jó lenne ismernem, mert tudna segítenie a modellkedésben, ha már Manuel nem segített.

– Áh, látásból ismerem és láttam a munkáját a MySpace-en – keztem fogtam a pasival és mentem edzeni. Meglepődtem, hogy milyen rendes és jó indulattal van irántam az öltönyös.

Már átöltöztem a pöttyös sortomba és egy fehér bő atlétába, amikor azt hittem, hogy káprázik a szemem, vagy az agyamra ment a sok virtuális szex és hallucinálok. Megjelent a gyémántos. *Húha! Erre nem számítottam!* Ő mindig kora délután járt edzeni, így már egy éve nem láttam legalább. Semmit sem változott. Még mindig olyan szívdöglesztően szexi. A nagy boci barna szemei!!! Ó! A hasán széles öv volt.

Egymás szemébe néztünk, de ő gyorsan elkapta a tekintetét. Legalább annyira meglepődött, mint én.

Fent a teremben találkoztam a festővel. Beszélgetésbe elegyedtünk.

– Te mindig olyan boldog vagy, Angel. Bevallom, ma már érdemes volt felkelnem, mert látok egy ilyen gyönyörű lányt, mint te. Öröm rád nézni! Kellene írnod egy könyvet: „Boldogság Angel módra” címmel.

– Á, nem is rossz ötlet – mosolyogtam.

– Tudod, itt Párizsban az emberek többsége boldogtalan, depressziós, stresszes. Csak a munka, a munka! Már nincs férfi-női kapcsolat. A pasik pasikkal vannak, egy idő után melegek lesznek. A nők nőkkel töltik a szabadidejüket, csalódnak a pasikban, úgy gondolják, hogy minden férfinak csak a szexre kellenek. Így egyre több nő lesz lesbikus. Én ezzel egyáltalán nem értek egyet.

A férfiak és a nők egymásnak lettek teremtvé. Voltam Oroszországban. Mikor megláttam, hogy ott milyen jó nők vannak, dobtam egy hátast. Mindenki miniben és magas sarkúban. Nagyon tetszett! – derült fel a festő. Beszélgetés közben oldalra néztem és megláttam. Őt! *Nyolc hónap után újra. Eljött. Itt van! Oh, Manuel!!!* A szívem egyre gyorsabban vert, borzongás futott át a testemen. A festő szavai már összefolytak, nem értettem semmit, nem tudtam figyelni. Főleg nem válaszolni. A festő észrevette, hogy történt velem valami. Abbahagyta a beszédet és elment futni.

Manuel a tükröknél súlyózott. Mikor megpillantottam, az egész testemet elöntötte a tűz. *Most mit csináljak? Menjek oda? Köszönjek neki? Pusziljam meg? A, ha ezek után megpuszilom, tuti még nagyobb baleknek fog nézni...* Annyiszor elképzeltem, hogy ha fog jönni edzeni, akkor lesmárolom, vagy behúzok neki, de most, hogy ott volt, valahogy semmit sem tudtam csinálni.

Mire összeszedtem magam, és bementem mellé edzeni, addigra ott termett Donald a Manuel mellett fekvő padon. *A francba! Ez meg mit keres itt? Most forduljak vissza? De hát már félúton vagyok a gép felé.*

Végül beültem a lábgéphez. Szélen edzett Manuel, középen Donald, mellette meg én. Köszönt Donald és a szemével jelezte, hogy itt van Manuel. Donaldnak ugyanis elmeséltem a Manueles kapcsolatomat, de úgy tett, mintha én örült lennék, nem hitt nekem. Miközben beszélgettünk, Manuel lassan felém fordult és köszönt nekem, hogy: „Hello!”. Úgy tűnt mindjárt lebegni fog a föld felett.

Donald hála égnek fél órán belül átállt egy másik géphez. Manuel egy csomót dumált a Mama lányával a munkáról és arról, hogy ő milyen fáradt. Nem is tudtam, hogy ismerik egymást.

Manuel, miközben emelte a súlyokat, hirtelen elejtette. Nagyot csattant a padlón. Megijedtem, nehogy valami baja essen. Gyorsan felpattantam a gépemről, de szerencsére nem volt semmi komoly, csak olyan gyenge volt szegény, hogy megerőltette magát. Úgy sajnáltam. Biztos rossz volt a férfiúi hiúságának, hogy láttam, mennyire gyenge.

Elmentem a randihelyre. Manuel előtt sétáltam. Egymás szemébe néztünk. Nagyon hosszan, majd rámosolyogtam. Ő is rám, de nem akárhogyan. Szexisen, olyan csábosan mosolygott.

Ő is utánam jött. Újra összerosolyogtunk, de ő rögtön elkomorodott és elfordult tőlem. Nem értettem mi van vele.

Mivel szinte sose nézett rám, így én nyugodtan végigmérhettem őt. A régi SZKFM-je (szexi, kidolgozott, férfi mellkas) már a múlté.

Olyan sovány, csak csont és bőr. Az atlétája lóg rajta, a nadrágja kétszer olyan bő, mint kellene. Amikor leül a padra, a nadrágot felhúzza teljesen a derekára, és annyira eláll tőle, hogy még én is beleférnék. Már nem is tűnt olyan kíváncsnak. Az én régi vidám Manuelem most haldoklott. A szíve kihűlt, fagyos, jéghideg volt.

A legjobb az lenne, ha elfelejtené ezt az álneves szerelmi kapcsolat dolgot és megtanítana szabni-varrni, majd segítene nekem, hogy divattervező legyek. Nem értem Manuelt. Több

órán át dumál az edzőjének a ruhákról, a tervezésről, a divatról. Szegény fiú meg szemmel láthatóan unja az egészet és alig várja, hogy fogja már be. Én meg olyan szívesen hallgatnám a tapasztalatait, az élményeit, de ő velem életben egy szót sem beszél. Interneten is csak a farkáról.

Ő ment haza ezen a napon előbb.

Este edzés után kiírta az egyik álnevére állapotaként:

„Sokszor kérdezik, hogy mellmániás, vagy seggmániás pasi vagyok-e? Sosem tudom, hogy mit válaszoljak. Én vaginamániás csávó vagyok!!!”

Lefekvés előtt beszélgettünk Klárral. A nappalinkban több nagy ablak volt, függöny nélkül. Teljesen beláttunk a szemben levő lakásokba és ők is a miénkbe.

Klári bugyiban és melltartóban feküdt a kanapén és kukkolta a szemben lakó embereket. Később rájött, hogy őt is kukkolják.

- Na, ezeknek aztán adsz panorámát, Klári!
- Angel, az enyém az nem panoráma, hanem pinaráma!!!
- Mindjárt megyek én is! – kiáltottam.
- Jaj, Angel! Ha te beülsz hálóingben a középső ablakba, akkor az én szélső ablakomat senki sem fogja nézni.
- Figyelj Klári! Én kiteszem a fenekemet, te meg a melleidet – viccelődtem.
- Igazad van és akkor eldöntheti a szomszéd, hogy mit akar! – Klári megmarkolta a D-kosaras, óriási, telt melleit.
- Nézd már azt a hapsit szemben, aki ott áll az ablakában.

– Az a pacák már mióta hazajöttünk, ott áll és bagózik. Annyi cigit elszív ma, hogy füstmérgezésbe fog belehalni! – aggódott érte Klári.

– Milyen érdekes lehet a másik hapsinak a szomszédban, hogy ő egyfolytában a tévét nézi, mi meg a bugyikat szárítjuk a tévén – állapítottam meg.

Klári testápolóval kente a vádliját és hangosan gondolkozott.

– Én ha egyszer elélveznék, tuti, hogy ordítanék, mint az állat. Angel, ha te írnál egy könyvet, akkor én lennék benne Klári, aki életében egyszer sem élvezett?! Meg vagyok pecsételve.

– Jaj, Klári! Az én könyvemben annyi erotika lenne, hogy megtanulnád mit hogyan kell.

– Tényleg. Lehet, hogy ez a könyv juttatna el a csúcsra! – nevettünk.

– Nekem arra kéne egy pasi, hogy eljöjjön velem a kilövősbe.

– Milyen kilövős? A pasik belőni tudnak, nem pedig ki! – értetlenkedett.

– Hát a kilövős a vidámparkban, ami kilő a levegőbe és szabadesés.

– Na, Andus hátha elmegy majd veled.

– Lehet, de én a szerelmemmel akarok elmenni. Tényleg mit mondjak Andusnak, hogy miért nem akarok tőle semmit? Mondjam el, hogy azért nem, mert szeretem az expasimat, de ő titokban tartja a kapcsolatunkat?

– Ha azt mondom neki, hogy titokban tart, akkor egyből arra fog gondolni, hogy a pasid biztos nő.

– Akkor én megmondom neki, hogy a pasim férjes.

– Hú! Akkor tuti leszédülne a székről. – nevetett Klári.

Csörgött a kaputelefon. Felvettem a kagylót. Az a szomszéd hívott, aki alattunk lakik és aki olyan hangosan szexelt, hogy nem tudtunk aludni, ugyanis a vékony falakon minden egyes nyögés, amit a nője kiadott áthallatszott.

– Lenne egy kérésem. Ne kopogj a magas sarkúdban, mert áthallatszik és zavar engem! – dühöngött.

– Ki az? – kérdezte Klári.

– Az alattunk levő szomszéd. Megkért, hogy ne járjak magas sarkúban, mert zavarja a kopogás.

– Micsoda? Az a hapsi, aki előző éjjel 1 órakor elkezdte a szexet, aztán 3-kor abbahagyta, hajnali ötkor meg megint csinálta. És aztán folytatta umcaca-umcaca egészen 7-ig?

– Igen, ez ő szerintem. De Klári, a pasival nincs is baj, ő csendes volt, csak a csaja nyögött hangosan megállás nélkül órákon keresztül.

Klári elvette a kagylót és így szólt:

– Te meg mondd már meg a barátnődnek, hogy halkabban élvezzen. Kultúráltabban is lehet kefélni! – lecsapta a kagylót. A hapsi szerencsére nem beszélt magyarul így nem értette, hogy mit mondott Klári.

– Nem igaz ez a pasi! Amióta itt vagyunk építkeznek és még a saját hangomat sem hallom, olyan nagy hangzavar van, erre meg őt a te cipőkopogásod zavarja. Az az 5 méter, amit megtettél benne. Komolyan mondom, ilyen zajos helyet, mint

ez, még nem láttam. A párizsi reggelek érdekesek. Egyszer, ha felkelsz és véletlenül csend van, azt hiszed meghaltál.

Mindig jön egy szaros motor. Olyan hangja van, mintha 100 ló nyerítene benne, pedig egy kicsi szar az egész jármű.

Aztán minden reggel 8-tól dobálják azokat a fémrudakat a munkások ide-oda, csörömpölnek, ordibálnak, dudálnak, üveget törnek.

Nem egyszer vagy kétszer kelsz fel éjszaka, hanem legalább százszor!!!

Ha meg bezárod az ablakot, akkor a levegőtleniségtől nem tudsz aludni. 40 fok van és még légkondink sincs. A te drága Manueled igazán bérelhetne neked egy luxuslakást, az egyik gyémánt gyűrűje árából!

Na, meg lent az utcán az a sok ember hajnalig issza a bort állva és dumálnak hangosan nevetgélve. A borospoharat az utcán parkoló kocsik tetejére teszik asztal helyett. Ja, és ez a panoráma szemben! A csaj minden este kicsomagolja az új pár cipőjét, finoman megsimítja, felveszi az egyik lábára, megforgatja, megnézi jobbról-balról, aztán felveszi a másik párat is. Azzal is megcsinálja ugyanazt, majd leveszi őket. Lassan visszateszi a dobozba, és úgy gyönyörködik benne.

Nem tudom mikor vette azt a cipőt, amikor állandóan otthon van.

A papa éjfél előtt odamegy hozzá jó éjt kívánni, a nő egy pillanatra leveszi a szemét a cipőről és megpuszítja a papát, majd előről kezdi. Megint kinyitja a dobozt, kiveszi a cipőt és így tovább. Ennek a csajnak tuti van valami betegsége. Szerinted én

is így be fogok itt golyózni, mint ezek? Otthon én egy csendes erdőben élek.

– Ne legyél már ilyen! Én is szoktam gyönyörködni a cipőimben... – próbáltam Klárit pozitívabb gondolkodásra bírni.

– De nem állandóan. Ez a nő csak akkor hagyja abba, amikor iszik, vagy cigizik.

– A másik lakásban álló hapsit láttad? – kérdeztem.

– Melyiket? Azt, amelyik fogat mos?

– Igen. Mindig tíz percre súrolja a fogait.

– Nem normális. Úgy csak elkoptatja őket.

– Na és a szomszédjukban azok az angol turisták?

– Akik táncolni tanulnak? Láttam őket.

Másnap még szexisebben mentem edzeni. Pink miniszoknyában (volt alatta sort, ami nem látszott) és pink pólóba, amin a következő felirat állt: „A jó lányok a mennyországba mennek, a rosszak pedig Benidormba”

Manuel ma is jött edzeni!!! Annyira felforrósodtam, hogy olyan érzések keringtek bennem, mintha az Etna kitörne és végigfolyna a forróság az ereimben. Ma már rövidebb sortban edzett.

Az egyik fenékgépet csináltam. Tudtam, hogy oda kell neki is jönnie edzeni, csak megvárja míg befejezem, hogy nehogy felizguljon a látványtól.

Hiába tesz úgy, mintha most látna életében először és teljesen közömbös lennék neki, hiába süti le a tekintetét akárhányszor ránézek. Soha nem teheti meg nem történtté, ami az elmúlt

másfél évben történt köztünk. Nem érheti el, hogy minden úgy legyen, mint azelőtt, mielőtt megismertük egymást.

Bosszankodó pillantást vetett rám, melyen én királynői fölénnnyel szemet hunytam. Tátott szájjal bámult, már megint lebegett. Szerelmes, tágranyílt szemekkel hosszan a szemébe néztem. A lelkem ezer fokon izzó vágytól égett, és próbált beszélni az ő lelkével.

– Igen. Jól látod, ma fuxiaszínűre festettem az ajkam. Tegnap türtőztettem magam és semmilyen szexuális energiát nem sugároztam feléd, hogy könnyebben elviseld a jelenlétemet. De mivel voltál olyan bunkó, hogy még annyit sem kérdeztél, hogy jól vagyok-e, így gondoltam kipróbálom, hogy igazat beszélsz-e a neten arról, hogy neked milyen kemény.

Amikor azt hitte, hogy befejeztem a fenékgépet, be is jött pár méterre tőlem edzeni. Szegény tévedett, mert még nem fejeztem be. Megint elkezdtem csinálni. Ő a fenekemre pillantott, felsóhajtott, majd gondterhelten elkapta a fejét és elment sétálni. Otthagyta az edzőjét. Mikor abbahagytam a gépet visszajött. Én elsétáltam előtte. Hagytam, hogy gyönyörködjön a csípőm finom ringatózásában.

Mikor visszafelé jövet szembe kerültem vele, ő először nem akart köszönni, de észbekapott, hogy azért annyira bunkó mégsem lehet. Nem játszhatja annyira túl a szerepét, hogy nem ismer engem, hogy még ne is köszönjön. Szóval köszönt végül. Én hasra feküdtem a fenékgépen és folytattam az edzést.

Amikor ő már nem számított rá, én hirtelen ránéztem. Éppen a fenekemet bámulta, ahogyan feszesedett minden egyes

emeléssel. Majd lassan végigvezette a szemeit a csípőm vonalán, a derekamon. Amikor az arcomhoz ért, észrevette, hogy látom, hogy néz és lebukott. Gyorsan behunyta a szemét és elfordult. Látszott, hogy keservesen küzd a feltörő vágyaival, és azzal a bizonyos keményedő dologgal a gatyájában.

Kipróbáltam mi történik, ha megmarkolom súlyemelés közben a fenekemet jó erősen, pont, mint ahogy ő írta. Hopsz! Egy nagy csattanást hallottam. Manuel felől jött. Kiment a lábaiból az erő. Nem tudta végigcsinálni a sorozatot.

Lassan felkeltem a fenékpadról. A terem másik végében megpillantottam a gyémántost.

Királyság!!! Teljesen felmentek a rezgéseim. Legszívesebben ordítottam volna, annyira jó kedvem lett. Tehát ő is eljött! Este! Pedig délben jár mindig. Szóval miattam jött. Teljesen bepörögtem. Fogtam magam és otthagytam Manuelt. Bementem a gyémántos mellé edzeni.

A gyémántos a felsőmön lévő feliratot olvasta, majd a szemembe nézett. Én köszöntem neki, ő meg, olyan tisztelettudóan biccentett, mint egy igazi úriember, majd megint a feliratot nézte. Nem igaz, hogy ennyi ideig olvassa el azt a 4 szót!!!

Közben Manuel félbehagyta az edzést és megállt a mögöttünk lévő tévé előtt. Úgy tett, mintha a filmet nézné, de a szeme sarkából mindig minket nézett, nehogy összeszűrjem a levelet a gyémántossal. Nagyon féltékeny lett. Forrt a feje. Addig nem is folytatta az edzést, míg vissza nem mentem hozzá a randihelyre.

Amikor ő csinálta a fenékpadot én elmentem mellette és így szóltam: „Wow!”- majd otthagytam, mintha nem is én lettem volna. Ő nagyon zavarba jött, és otthagya a gépet. Ekkor én ráfeküdtem a testétől felforrósodott padra. Ő pedig tőlem 20 cm-re állva, emelgette hátra a lábait. A fejem pont olyan szögben volt, hogy láttam, az edzés közben a sortja alól kivillanó borotvált heréit. Mellettünk meg a gyémántos edzett a tárogató gépen. Ez az évszázad képe. Én és a 2 pasim. Manuel és a fiatalabb Manuel, ugyanis nagyon hasonlítanak egymásra.

Manuel leült nem messze tőlem. Mikor ránéztem, éppen a melleimet nézte. A melltartó hiába volt kosaras, a bimbó valahogy mégis átütött a pólón. Manuel hosszan nézte és a gondolataiban messze kalandozott. Észrevettem, hogy valami kemény domborulat igyekszik kiszabadulni a sötét rövidnadrágjából.

Ő is észrevette a domborodást. Gyorsan felpattant és elment a mosdóba.

Mikor visszajött, megállította őt Rigó, a divattervező. Elhívta egy partira. *Micsoda változás. Régen nem is beszéltek egymással, most meg csak azért eljött, hogy elhívja Manuelt. Én ezt nem értem.*

A gyémántos fél órával hamarabb ment haza, így nem vártam Manuelt, hanem lementem a gyémántos után.

A recepción találkoztam vele. Elköszönt tőlem.

Szuper menő volt! Mintás Armani térdnadrág, galléros Chanel póló és Ray Ban pilóta napszemüveg volt rajta. Ilyen pasi kell nekem!!!

Amikor beültem a taxiba, már jött is egy sms ismeretlen számról a mobilomra franciául. Hamar lefordítottam. Így szólt:

Nagyon köszönöm, hogy eljöttél ma, Angel! Szuper volt látni téged... Alig várom, hogy újra lássalak. Csók

Semmi aláírás. Egy francia szám. Nem válaszoltam, mivel tudtam, hogy Manuel írta és megint egy újabb álnevet akart elkezdni.

Meghívtuk Klárral Andust a Little Italy Café-ba vacsorázni. Mielőtt találkoztunk volna a pasival, sétáltunk Klárral a Pompidou Center környékén. Annyira jó kedvem volt, hogy nem tudtam énekeljek, vagy táncoljak, vagy ugráljak. Arról filozofáltunk Klárral, hogy vajon miért nem engedi Manuel, hogy járjon Milo edzeni, amikor én is Párizsban vagyok. Elmentünk a Café Beaubourg előtt, ami egy olyan kávézó, ahol az emberek úgy ülnek, mint a moziban. Egyenes sorokban, rálátással a járókelőkre. Senki sem ül a másikkal szemben. Az étterem végében megpillantottam egy ismerős arcot. Milo volt az. Már hamarabb észrevehetett engem, de a padlót bámulta, nem akart köszönni.

– Klári! Itt van a szőke ügyvéd – nem akartam kimondani a nevét.

– Ki? Milo? – kérdezte Klári hangosan és körülnézett az étterem teraszán.

Mikor hátrafordultam, Milo már nézett és magyarázott valamit a haverjának.

Odamentem hozzájuk. Adtam puszit. Milo bemutatott a Pampulaszájúnak. A pasi orvos. Szóval ezért olyan egészséges Manuel egész baráti társasága. Szombat este 10 óra volt és ők ott vacsoráztak kettesben. *Akkor Milo mégis meleg? Vagy mi?* Tudtam, hogy itt a lehetőség. Fényt kell derítenem rá, hogy az első pasi, akit kíváncsún tartottam az életemben meleg-e vagy sem.

- Ti egy szerelmes pár vagytok? - kérdeztem a Pampulaszájút.

- Hogy mi? Dehogyan! - nevetett.

- Te meleg vagy?

- Nem - felelte.

- És Milo?

Nagy csend. Milóra pillantok, majd vissza Pampulára, aki hezitált egy kicsit.

- Nem hiszem, hogy meleg lenne - nyögte ki. Ránéztem Milóra megerősítést várva.

- Nem, nem vagyok meleg - ismerte be végül. Úgy nézett rám, hogy láttam rajta, hogy az jár a fejében, hogy én nem is vagyok olyan ostoba, mint hitte. Nem semmi, hogy a pasik a pénzért még azt is bevállalják, hogy lemelegezzék őket, vagy még azok is lesznek.

Miló kétszer is végignézett rajtam. Főleg a cipőmet. Egy vagabondos kényelmes szandálban voltam. Na, ezt aztán letervezheti Manuel.

– Szép táska! – dicsérte meg Miló, az új kollekciós táskámat, ami az én kreativitásom szüleménye.

– Hogy-hogy nem jársz az edzőterembe mostanában? – szegeztem a kérdést Milónak.

– Mert., nem járok többé – nyögte ki végül.

– Tényleg? Már eléggé izmosnak találod magad?

– Ööö., máshova járok. Egy új terembe.

Milo félt, nehogy elárulja magát, így felállt és otthagyt engem a hapsival. Leültem a helyére.

– Biztos elment felhívni Manuelt – jegyeztem meg gúnyosan a barátjának.

– Hogy? Manuelt? Mégis miért? Talán azért hívja, mert te itt vagy? – játszotta a hülyét a Pampula.- Te ismered Manuelt? Vagy csak a márkáját?

– Jaj, ne nevetess! Jobban ismerem Manuelt, mint saját magamat! – ettől a kijelentésemtől a Pampulaszájú hozta a formáját és megint pampulára nyitotta az ajkait.

– És mégis, hogy ismered? Munka miatt? – nagyon kíváncsi volt, hogy mit fogok mondani.

– A kapcsolatunk tudod... hmm... nagyon intim – zártam le a témát.

– Mi a munkád?

– Én eddig múzsa voltam, mostantól pedig divattervező vagyok.

– Á, múzsa? Mégis kinek vagy a múzsája?

– Művészeknek. Tudod, a múzsa hozzásegíti az embereket ahhoz, hogy jeleskedhessenek a művészetben. Minden művésznek arra van szüksége, hogy megáldja a múzsa. Ilyenkor olyan, mintha egy társ dolgozna a művészen, aki mutatja neki az utat. A művészek mindig köszönetet nyilvánítanak a múzsáknak, az ihletért.

Bármit is mondtam, a Pampulaszájú csodálkozva hallgatta. Mikor visszajött Miló, már mentem is Klárihoz.

– Hát te aztán nagyon bátor vagy! – ámuldozott Klári.

– Mennyi az idő, Klári? Nem kellene már ott lennünk az étteremben? – néztem az órára és sebes léptekkel siettem a Rue Etienne-Marcell-re, ahol Andus várt ránk.

Az étterem két hosszú sorban összetolt asztalokból állt. Az emberek egymás szájában ültek.

Velem szemben Andus, mellette pedig Klári ült. Andusra bíztuk a bor kiválasztását. Végignézte az étlapot, majd odahívta a pincért és rendelt egy olasz bort. Előételnek egy nagy olasz hidegtálat rendeltünk, amin sonkák, szalámik, grillezett zöltségek, focilabda méretű mozzarella buffala volt. Főételnek tésztát és húst ettünk. Andus végig beszélt, nem tudtam mikor fogja megenni a Lasagnet és a sok prosciutto sonkát, ha be nem áll a szája.

– Tudod, az én energiám már benne van a divatvilágban, mert a legnagyobb tervezőnek vagyok a múzsája – szólaltam meg, majd néztem a reakcióját, de neki a szeme sem rebkent a hírek hallatán.

– Nem lepődtél meg? – kérdeztem.

– Nem. Én ezt tudtam – csúszott ki a száján.

– Mi? Honnan tudtad?

– Pár hete megkeresett valaki és mondott valamit. De most összeállt a kép. Nem értettem, hogy mi lehet az a titok körülöttem, de most már értem.

– Hogy??? Mit mondott neked az a valaki? Mit értesz már? Milyen kép állt össze?

– Nem mondhatom el. Az álmomban keresett meg egy ember.

– Mondd már el!

– Annyit elárulhatok, hogy azt mondta, hogy van egy áruló körülöttem. Tudod, aki megkeresi az embereket és rosszakat mond rólad a hátad mögött.

– De mégis mit?

– Nem mondhatom el. Tudod ez egy látó, aki mondta nekem. Miután találkoztam veled, felhívtam és megkérdeztem rólad. Ő csak annyit mondott, hogy van egy áruló. Többet nem akartam megtudni. Úgy gondoltam, majd személyesen. Te meg miért nézel? – fordult Klárhoz.- Angel, mondd meg Gladisnak, hogy ne nézzon a szemembe!

– Ő nem Gladis, hanem Klá-ri! Miért ne nézzon a szemedbe?

– Mert még kiolvasna valamit. Úgy érzem, hogy belém lát, amikor rám néz.

– Wow! Nem is tudtam, hogy van ilyen képességem! – felpörgött Klári és továbbra is figyelte Andust.

– Klári, nézd meg, szerinted hazudik, vagy tényleg csak az álmában keresték meg?

– Hát, Angel... szerintem Manuel van a dolog mögött és ő mondott neki valamit.

– Ha elmegyek Magyarországra, akkor fogtok engem fogadni? Lesz hol laknom?

– Jaj, nehogy eljöjjön! Angel, mondj már neki valamit! Nálunk már a pincében, a padláson, a földszinten és még az udvari faházban is laknak. Legfeljebb a kutyaólat kínálhatnám neki – hárított Klári.

Nagy nehezen elbúcsúztunk Andustól. Legalább öt percig a karjai között tartott. Miért csak engem ölelt meg?!

Felmentünk a lakásba, és kinéztünk az ablakon. Andus lent állt az utcán. Felnézett, meglátott engem, felragyogott és csókokat küldött a levegőben.

Az elkövetkező 3 napban nem jött Manuel edzeni. Tudtam, hogy ha szexizni fogok neki, akkor lehet, hogy megint nem fog járni, de mégis csináltam. Már annyira hiányzott. Egyszerűen nem lehet parancsolni a szívnek. Látni akartam. Látnom kellett. Az egyik menő kávézóban a Rue Etienne-Marcellen, kértem egy koktélt, amit Amournak hívnak. Jó nagy adag koktél volt és isteni. Jól éreztem magam tőle. Elővettem a mobilomat.

– Írni kellene Manuelnek! De mit? Hogy érhetem el azt, hogy jöjjön edzeni? Ha leírom neki az igazat, amit éppen érzek, hogy jöjjön edzeni, mert belepusztulok, ha nem látom, akkor tuti, hogy nem jön. Sosem csinálja azt, amivel boldoggá tenne engem. – Ekkor eszembe jutott, hogy aznap jött edzeni Manuel

legjobb haverja és végig sms-ezett neki rólam. Ha a srác közelébe mentem, gyorsan lezárta az sms ablakot a mobilján, hogy nehogy meglássam miket ír.

Így szólt az sms-em, amit Manuel hivatalos saját mobilszámára írtam.:

Elmondta a haverod, hogy milyen jól néztem ki ma Agent Provocateur-ben? Nagyon fáradtnak néztél ki a múltkor, úgyhogy megértelek, hogy nem jársz edzeni... Csak dolgozz!

Tudtam, hogy ha ezt az üzenetet elolvassa, kiakad majd, hogy a haverja semmilyen Agent Provocateur-t nem említett neki. Ezek szerint mégsem megbízható kém. Rá fog jönni, hogy jobb, ha személyesen jár edzeni és számomra nem is olyan fontos, hogy jöjjön, mert nélküle is szuperül érzem magam és akkor ő azért is fog akarni járni.

Választ nem kaptam az üzenetemre.

A következő napot a másik Ladurée-ben töltöttük, ami a Place de la Madelein-en van. Átvergődtük magunkat az elvitelre vásárlók hosszú sora előtt és felmentünk az emeletre. Az egész étteremben sült halszag keringett, ami az orromból lassan a fejembe szállt. A vendégek nagy része óriási Gucci papírtáskákkal érkezett. Rendkívül elegáns, középkorú helyiek és turisták járnak ide. A földszint mennyezetén, az aranykereten belül egy hatalmas kép tündökölt angyalkákról. Lehet, ezért szeretem ennyire ezt a helyet?

Ezúttal közel ültünk az ablakhoz. Egy úriember mellettem fekete pufi dzsekiben jött, amit letett a mellettem lévő székre.

Szegény biztos paranoiás, mert percenként a kabátja zsebét tapogatta, ellenőrizve, hogy még megvan-e a tárcája.

Én hamarosan elvettem mellőle az oversize, lila, Hermés Birkin táskámat (amit nyitva hordok, ugyanis, nagyon macerás a bezárása), hadd higgye ő is azt, hogy én is félek tőle.

Az előbb jött meg a másik ablaknál ülő magányos nő barátnője. Nagyon jóban lehetnek, mert amikor üdvözölték egymást, hevesen hessegettek a kezükkel és mélyen ölelkeztek.

Az emberek nagyon egyszerűen öltöznek. Télen a pulcsi a sláger, talán a zimankós idő miatt. Most nyáron pedig fehér kis pólóruhák és ingek, magasderekú nadrággal.

Párizsban (főleg az ilyen elit helyeken) senki sem fordít figyelmet a többi emberre. Itt nem nevetik ki nyíltan a másikat.

A magányos csaj a rövid, frufrus barna haját kiengedve hordta. A kezével megállás nélkül mutogatott és erőteljesen gesztikulálva magyarázott a barátnőjének.

Az ablakból láttam, hogy az étterem előtt kígyózó sor egyre hosszabb. A Ladurée-ben egyszerűen sikk vásárolni. A gazdag nők mindig kis Ladurée papírtáskával járkálnak.

Közben megérkezett a teám. Ősrégi, alumínium teakiöntőt használnak, lehet, hogy az étterem megalapítása óta nem újították az étkészletet. A tea ugyan drága, de megéri, mert nagy adagot adnak és az íze megfizethetetlen. A pincérnek mindig ki kell töltenie a kancsóból az első adagot.

– Jaj, Klári! Az a szingli csaj, látod milyen óriási hamburgert eszik sült krumplival, egy szelet szalonnával és néhány salátalevéllal? Mégis olyan vékony. – irigykedtem.

- Azért vékony Angel, mert nem harcol senkivel sem. Nincsenek nagy beteljesületlen álmai. Megelégszik azzal az élettel, ami van neki, nem is mer nagyobb dolgokra vágyani. Amikor még én is így gondolkoztam, nagyon sovány voltam.

- Óh, már úgy várom, hogy randizzak egy helyes pasival! - néztem ki az ablakon és álmodoztam.

- Ne várd! - rántott vissza Klári a valóságba - Éld meg a pillanatot. Most itt vagy és már jön is a kajánk. Ezt élvezd inkább! Aki mindig a jövőre gondol, az nem él, mert soha nem tudja élvezni a jelen életét.

Az előétel libamáj volt, málnás gyümölcsöntettel és ribizli lekvárral, mazsolás pirítóssal. Klári pedig lazacot rendelt málnás krémmel. Az én főételem pedig „espadon” volt (egy fehér halfajta), édes narancsszósszal és miniatűr répadarabokkal. Klári királyrákot evett tejberizzsel. Minden olyan édes volt! Szuper ez a hely! Isteni a felszolgálás és ínycsiklandozó minden étel.

- Ha végeztünk az evéssel, megveszem majd a legújabb divatlapot.

- Ne vegyél már több újságot, Angel! - könyörgött Klári. - Én nem fogom cipelni. Tudod, milyen nehezek? Amúgy is tele vannak bányarémekekkel. Én a helyedben addig már nem is vennék magazint, amíg nem te leszel benne. Ahányszor veszel, én is átnézem, és olyan rossz hatással van rám, hogy mindig lemennek a rezgéseim, és ideges leszek tőle.

- Nézd már milyen jó a felsője annak az asszonynak! - váltottam témát.

- Nagyon úri hölgynek képzelheti magát, mert állandóan igazgatja a nyaklancát. Látszik, hogy feszült, talán önbizalomhiánya van, azon izgul, hogy jól néz-e ki, minden tip-top-e rajta. Nagyon szorong. Az arca meg van plasztikázva. Pici az orra. Egy kövér bácsikával ül.

- Képzeld Klári, tegnap véletlenül kikezdttem egy sráccal az edzőteremben.

- Hogy lehet „véletlenül” kikezdeni?

- Úgy, hogy én beálltam egy pasi mellé és készítettem a teámat a büféspultnál. Elővettem a ridikülömből, a kiscsomag citromlevemet és a Chantal Thomass édesítőszeremet. A pasi figyelte minden lépésemet és meglepődött, hogy milyen felszerelt vagyok. Rám nézett és mosolygott.

- Párizsban muszáj felszereltnek lenni. Itt szinte senki sem issza a teát citrommal.

Miután megebédeltünk, elmentünk a Galeries Lafayette fehérnemű osztályára. Az a hely olyan, mint a paradicsom! Minden fontos márka megtalálható és a díszlet gyönyörű. Az Agent Provocateur-ben az irtó szexi fehérneműk között az egyik polcon megpillantottam egy rózsaszín könyvet. „Titkok” állt a borítóján nagy betűkkel. Kinyitottam és belelapoztam. Wow! Olyan dolgokat írtak benne, mint amikről én beszéltem a Facebook-on Manuellel. Csupa pikáns dolgot. Támadt egy nagyon jó ötletem, de még nem osztottam meg Klárival.

A könyv mellett ki volt téve egy Swarovski kövekkel kirakott ostor.

- Juj, de szuper! – nevettem fel szexisen, amikor megláttam.

A kedves eladó odajött hozzám, hogy segítsen. Én cselesen odaadtam neki a könyvet, hogy azt fogom megvenni és mehetünk fizetni. A lány már ment is a kasszához. Én lemaradtam tőle. Jeleztem Klárinak, a kezébe nyomtam a fényképezőt és már pózoltam is pajkosan az ostorral. Közben persze Manuelre gondoltam és arra, hogy mennyire örülne, ha látná az új képeket.

Három képet csináltunk és már mentünk is a pénztárhoz.

– Ajándékba lesz a könyv? – kérdezte a lány sejtelmesen.

– Nem – feleltem. A lány nagyon mosolygott magában. Biztos nem sokan veszik ezt a könyvet, hiszen több darab állt még a polcon, és mind nagyon porosnak tűnt.

A Chantal Thomass kirakatnál is pózoltam. Minden vásárló megállt és nézett.

Tele volt az áruház a leértékelés miatt.

Az utcán összefutottunk Rigóval. Kedvesen mosolygott, majd mogorva pofával továbbment.

– Olyan szexis ez a hapsi! – lepődött meg Klári.

– Na, hát akkor hajrá! Hajts rá! A néni is vörös hajú, és még idősebb is mint te. Tuti van nála esélyed csak le kell fogynod!

– Plusz még össze is kell aszalódnom és akkor mehetek csábítani – szomorodott el Klári.

Mivel reggel készülődéskor nem találtam a hosszú leggingsemet, rövidnadrágban szőrös lábbal pedig nem mehettem, így kitaláltam egy nagyon érdekes öltözetet. Egy comb alatt fekete vastag, comb felett átlátszó, harisnyát vettem

fel az ultra mini fekete bársony rövidnadrágom alá, felülre pedig fekete atlétát.

Mikor az öltözőben belenéztem a tükörbe, meglepődtem. Nem számítottam rá, hogy ennyire szexis lesz a stylingom. Én voltam Angel a macskanő, vagy a vad Angyal.

Az edzőterem emeletén kinéztem az ablakon és megláttam Manuelt. Lent guggolt a terem bejárata előtt és Blackberryzett. Valamilyen MSN beszélgetést olvasott. Bárcsak lenne egy távcsövem, hogy lássam milyen beszélgetés az. Én csak álltam fent és néztem őt, majd eszembe jutott, hogy most kideríthetem, hogy ő-e az álneves. Felhívtam azt a számot, amiről kaptam a francia sms-t pár napja.

Manuel Prada táskájában csörögni kezdett valami. Mire kivette a telefont a táskából én kinyomtam az enyémet. Ő felállt és körbe nézett. Megjelent a nyalós. Én gyorsan lebuktam a földre, nehogy észrevegyen és felkiáltson, hogy mit kukkolok odafent.

Felhívtam Klárit, hogy elújságoljam a nagy hírt, hogy bejött a tegnapi sms, amit írtam – az, hogy nyugodtan maradjon otthon, mert nem hiányzik az edzőből – és jött edzeni.

– Figyelj Angel, én itt vagyok a Le Páin Quotidien étteremben és ül mellettem két divatember. Egy csaj és egy srác. Úgy tűnik, hogy a kapcsolatuk legelején járnak. A lány a táskáját mutogatja, amire rá van kötözve egy csomó pinpong labda. Minden labdára pamut van horgolva, arra pedig szem, száj és orr rajzolva. A lány azt magyarázza a fiúnak, hogy az egyik az Galliano figurája, a másik Marc Jacobs, a harmadik meg Cavalli.

Jaj, én nem bírom ki röhögés nélkül. Legalább 26 ez a csaj és ilyen hülyeségekkel foglalja el magát! Figyelj, csak nem ez a Manuel asszisztense véletlenül?

– Nem tudom. De nem mindegy???

– Nem! Mondd meg Angel, mert ha az, akkor én pofán vágom!

– Jaj, Klári! Nyugodj meg! Ne csinálj vele semmit! – pánikoltam be, mert kinéztem volna Kláriból, hogy tényleg elégtételt vesz a Manuel cinkosain.

– Na, ezek is átvették az idegességemet, mert a pasi, ahogy magyarázott a kezével, felborította a vörös bort és a bor ráömlött a divattervező figurákra. Elkezdtek törölgetni. Én beszarok! Mitől ilyen nagy emberek ezek a designerek, hogy még a róluk készített pingpong labda is ilyen értékes!

Be kellett fejeznem a telefonálást, mert odajött hozzám Simon, a kopasz divattervező.

– Jaj, pár napja francia csókolóztam egy pasival... de nem nagyon tudta, hogy mit jelent a francia csók – panaszkodott.

– Pasival vagy nővel jobb csókolózni? – tereltem el a dolgot a pasi bénaságáról, mivel tudtam, hogy én még sosem csókolóztam és eszembe jutott, hogy lehet én is bénáznék.

– Jaj, nem tudom. Még sosem smároltam nővel. Mármint egyszer. De akkor még kis srác voltam 15 éves – mondta és simogatta a derekamat. Finom köröket írt le a lágy kezeivel. Olyan jól esett, hogy nem volt erőm leállítani.

Közben Manuel elmehetett mögöttem, mert otthagya a levegőben a parfümjét. Egy jellegzetes zöltségillatot, aminek a

márkáját még mindig nem sikerült beazonosítanom.

Edzettem egy kicsit, majd folytattam a dumálást Simonnal. Úgy tettem, mintha észre sem venném Manuelt, aki a közelemben volt végig. Keresztbe tett lábakkal ült a padon és szomorkodott.

Minden súlyzós pad üres volt körülötte. Tudtam, hogy itt az idő, le kell ülnöm mellé! Most!

Előbb erőt gyűjtöttem. Nagy levegőt vettem és... go! Elindultam felé. Amikor végignézett rajtam, tetőtől talpig felmért, majdnem félrenyelte a proteines csokit, amit evett. Köhögni kezdett.

- Hello! - mondta az erősebbik, férfias hangján.

- Hello! - mondtam bájos, lány hangon, zavarban lévő mosollyal az arcomon.

Lejjebb akartam hajtani a szék támláját de akármerre tekertem, nem sikerült.

Jaj de ciki! Végül megkértem Manuel edzőjét, hogy segítsen.

Rendben, a szék kipipálva. Most ülj le Angel!!! Leültem.

A tükörbe néztem. Ó, istenem itt van tőlem 1 méterre!

Ahogy figyelt az arcát kérdések tömkelege fortyogott a fejemben.

Hogyan vonzódhat egymáshoz két ennyire különböző ember?

Miért állítja be úgy a dolgot, mint egy színpadi jelenetet?! Tényleg szeret engem? Ha igen... akkor, hogy tud ilyen ridegen bánni velem?

Aztán magamat néztem a tükörben, hogy megnézzem, hogyan is lát engem Manuel.

– Te jó ég, de szexis a combom! ez a harisnya lehet túlzás. Olyan, mintha combfix lenne rajtam. Most mi lesz? Ő sose néz rám. Na jó, akkor én se fogok rá. Iszok egy kicsit és még egy kicsit. Mikor vegyem elő az Agent Provocateur könyvet? Jaj, én nem merem. Egyre jobban égeti az arcomat a felettem lévő lámpa. Talán nem is volt jó ötlet bemerészkednem az oroszlán barlangjába. Végül is, ha Manuel oroszlán lenne, akkor követné azokat az ösztöneit, amiket most elnyom, és felpattanna a padról, ledobná a súlyokat, a karjaiba venne, végigsimítaná a kezét a csinos combomon és gyengéden megcsókolna. De ez nem egy oroszlán, hanem csak egy nyúl. A képmutatás és a ridegség nagy mestere. Amíg az agya irányítja a szíve helyett, szinte mindig szenvedni fog. Miért áll harcban magával, miért utasítja vissza a szeretetet?

Benyúltam a Chanel táskámba és kotorászni kezdtem. Óvatosan kivettem a könyvet, majd lassan kinyitottam. Először úgy tartottam, hogy ne lássa a címét, mert nem mertem másképp. Mikor észrevette, hogy olvasok, egyre többször felém pillantott. Felkeltettem a kíváncsiságát.

Feljebb emeltem a könyvet. Ő a tükörben felém nézett és sokáig hunyorgott, majd magában sunyin mosolygott. Lehet, hogy az alcímen, ami az volt, hogy „Erotikus rövid sztorik”. Biztos beindította a fantáziáját.

Hátra feküdt a padon. A lábait széles terpeszbe tette, majd megfogta a súlyzót. Nyögni kezdett. Ah. Aztán szünet. Majd megint. Ah... majd még hangosabban és még férfiasabban.

Ahh... majd hosszabban és még érzékibben... ah-ah... Annyira közel volt hozzám és ahogyan ott nyögött! Pont olyan volt, mintha mi ketten épp. Közben a könyvben olvastam, hogy „a pusszim megtelik a saját lé...” *oh...* egyre gyorsabban vert a szívem. A pillangó repülni kezdett a gyomromból, átszárnyalt az egész testemen és akkor. Bam-bam-bam.

Egy nagy dübörgés szakította félbe ezt a forró idilli pillanatot.

Ez csak a nyalós lehet.

Gyorsan becsúsztottam a könyvet a táskámba, hogy nehogy meglássa, hogy mit olvasok.

Mikor észrevette, hogy egymás mellett edzünk Manuellel, teljesen felvillanyozódott. Biztos pletykaszagot érzett.

Manuelhez jött, azért, hogy kérjen egy szívességet. Mikor meghallottam, hogy mit akar, önkéntelenül, de elnevettem magam. Ez a nyalós olyan naiv, hogy nem tudja, hogy Manuel senkinek sem segít? Miló nem világosította erről fel?

A nyalós lehajolt Manuel füléhez. Hebegett-habogott, olyan zavarban volt.

– Szóval, Mon Chery – kezdte – tudod, az apám, vagyis az öcsém jön ide és kellene neki ilyen papír. Tudod, hogy itt lehessen. Tudsz segíteni?

Manuel válaszképp elhúzta a száját, nem mondta ki, de érezhető volt, hogy nem fog segíteni.

Ugyanis, ha a diplomata azt mondja, hogy talán, az azt jelenti, hogy nem. Ha azt mondja, hogy igen, az azt jelenti, hogy talán. De olyat sose mond, hogy nem.

– Oh, nem olyan fontos, drága Manuel! – nyögte ki végül a nyalós.

– Oké, Drágám – könnyebbült meg Manuel.

Lehet, hogy a nyalós is olvasta az újságban, hogy Manuel segített Melinda rokonának, hogy kapjon vízumot. Szegény nő azt hitte, hogy neki is fog, mivel Manuel minden barátjának szívesen segít. Legalább is általában azt nyilatkozza.

A nyalós minden hapsihoz odament és simogatta őket, paskolta a feneküket. Mindent csinált, csak maradhasson még a közelünkben. Nagyon izgatta, hogy vajon, hogy fogunk viselkedni egymással Manuellel.

Végül elhúzott.

Manuel edzője eltette a súlyokat.

– Óh, ne. Már vége van a gyakorlatnak? Csináljunk még egyet itt! – kérte meg az edzőt.

– Természetesen csinálhatunk még, ha szeretné – felelte a kedves fiatal srác, aki mindenkit olyan beleéléssel és lelkesen edz.

Manuel leült a padra. Rám nézett, majd magát nézte a tükörben. Lassan kinyújtotta a nyelvét és forgatni kezdte a levegőben. Körbekörbe. Aztán megnyalta a szája szélét és belenézett mélyen a szemembe.

Teljesen ledöbbsentem. Még gyorsabban kezdett el verni a szívem. *Miért csinálod ezt velem, Manuel??? Teljesen meg akarsz bolondítani???*

Megnéztem a mögöttem ülő fiatal srácot a tükörben. Ő is megnyalta a száját. Ez nem igaz!

Beült mellém a jó fej Pepe edző a kliensével. Valamit mondott franciául, de én nem kértem, hogy fordítsa le angolra, mert féltem, mi van, ha pont azt mondja, hogy csinos vagyok és tök jó, hogy itt ülök a pasiterem kellős közepén és nem is edzem csak ülök. Rám mosolygott az edző és ösztönösen megnyalta a száját.

Huh! Ilyen nincs. Most indult be minden pasi nyálelválasztása?! Ennyire megéheztek a látványomtól??? Ennyire nagy hatással lenne rájuk ez a combfix-vadmacska cucc?! Mindannyian nyalni akarnak? Lehet, hogy nem kellene ilyen szexis cuccban edzenem?!

Annyira rám jött a nevetés, hogy inkább felálltam és elmentem egy másik géphez.

Manuel egyből utánam jött és beült nekem háttal edzeni. Én elkezdtem bámulni az edzőjét. A fiú észrevette. Gyorsan elkapta a tekintetét, majd megint rám pillantott. Én rámosolyogtam. Ekkor teljesen elvörösödött, de nem mosolygott vissza. Manuel felé fordult és mutatta, hogy magasabbra emelje a kezét.

Aztán Manuel elkezdett beszélgetni az egyik haverjával, az edző pedig rám nézett és kedvesen mosolygott. Ezek szerint ő is tudja, hogy Manuel és köztem van valami??? Máskor mindig mosolyog. Csak akkor nem, amikor Manuel is megláthatja. Tehát mindenki tud mindent??

Manuel végigdumálta az edzést. Mézes-mázosnak tűnt, mindenkitől kérdezte, hogy van és milyen napja volt. Olyan

kedvesen viselkedett az emberekkel, mint velem az elején, amikor megismerkedtünk. Elterveztem, hogy edzés végén megkérdezem tőle, hogy jön-e edzeni holnap, mert én nem és majd faképnél hagyom.

Az utolsó tíz percben csak ő, a fiatal edzője és én voltunk a nyújtóban. Rám se nézett. Én gyűjtöttem az erőmet, hogy megmondjam neki, amit elterveztem, de nem tudtam megszólalni. Ő hirtelen felállt a földről. Rám nézett komolyan, szinte szigorral az arcán, és teljesen érzelem mentesen ennyit mondott: „Csá!” És már el is viharzott.

Nekem le kellett hajtanom a fejem és eldugni az arcomat a hosszú göndör fürtjeim mögé. Rám jött a sírás. Összeszorult a gyomrom. Az ajkaim remegni kezdtek, a szemeim megteltek könnyekkel... éreztem, hogy a szám mindjárt grimaszra húzódik. Olyan hatalmas szomorúság és megbántottság kerített a hatalmába, mint még soha. Olyan volt, mintha a szívem egy darabja elsorvadt volna. Nem is voltak gondolatok a fejemben, csak a fájdalmat éreztem a szívemben. Annyira rosszul esett, hogy mindenkivel olyan mézes-mázas, hozzám meg egy kedves szava sincs. Interneten bezzeg chat-el 10 órákat, itt meg még annyit sem kérdez, hogy jól vagyok-e. A sok ötletért, amit tőlem kapott, ha elismerést nem is, de legalább egy pár kedves szót elvártam tőle. Ilyen képmutató embert még nem láttam. Még soha senki nem bántott meg így.

Szerencsére egyedül voltam a nyújtóban. Beszaladtam a mosdóba.

Amikor a tükörbe néztem, láttam a szemeimben, hogy nem sok kell ahhoz, hogy keserves sírásban törjek ki. Nagy levegőt

vettem, ki-be, ki-be. Szu-sza. Nyugodj meg Angel! Majd hazamész és akkor kisírod magad! Itt senki sem veheti észre, hogy mi játszódik le most benned!

Mikor megláttam, hogy folyni kezdett a smink a szemem körül, teljesen kétségbe estem. Mi lesz, ha meglátják a pasik??? Hogy megyek le az öltözőbe?

Kicsit lenyugtattam magam. Mosolyt biggyesztettem az arcomra, nagy levegőt vettem, felkaptam a Chanel táskámat és magabiztosan elsétáltam a terem másik végébe, hogy kinézzek az ablakon.

Pont most érkezett egy motoros hapsi. Milo volt az! Világoskék, testhez simuló, szűk farmer, fekete ing, és krokodil bőr csizma volt rajta. Lehet, hogy el akarja csábítani Manuelt, ha már engem nem tudott? Nagyon mosolygott valakire. Azt hittem, hogy Manuelre, de tévedtem, mert a Nyalósra. Már szaladtak is egymáshoz és ölelkeztek. A Nyalós harsány hangon kiáltotta:

– Oh, Milo... Mon Cherry!

Annyira nevetségesek voltak együtt, hogy a látványuk egy kicsit fel is vidített. Eszembe jutott, hogy dróton rángatja őket Manuel.

Lementem a lépcsőn. Nagyon meglepődtem. Manuel ott állt a női öltöző előtt, valamit írogatott és beszélt az edzőjével.

Tudtam, hogy itt a lehetőség. A sors adott még egy lehetőséget. Odamentem hozzá, de nem szólítottam a nevén, mert tudtam, hogy úgy fog tenni, mintha nem hallaná.

Félénken megsimítottam a karját és így szóltam:

– Jössz holnap edzeni?

Ő nem nézett rám, csak bámulta a büféspultot. Így szólt:

– Hááát... nem tudom.

Jaj, de egy idióta! Hogy érti, hogy nem tudja? Mindkét válaszra felkészültem, az igenre és a nemre is, de arra, hogy nem tudom??

Ki gondolta, hogy ezt fogja válaszolni. Egy percet gondolkoztam, majd így feleltem.

– Mert, én nem fogok jönni. Csá! – vágtam a fejéhez és otthagytam.

Teljesen ledöbbent. Még a nyelve is lelassult.

– Oké – mondta – bye!

Mire átöltöztem, Manuel már beszállt a nagy Mercedesbe, ami várt rá. Milo felült a motorjára és követett engem. Nagyon megfigyelt. Amikor észrevettem, gyorsan irányt változtatott és másfelé hajtott. Csak azért küldte Manuel, hogy megfigyelje mi van rajtam?! De egy szemérmetlen, ostoba barmok bandája ez! Azért járt Milo a jogi egyetemre, hogy kémkedjen utánam és leírja az öltözékemet?

12. fejezet

Divathét paparazzikkal és a párizsi Hercegnővel

Négy hónappal később...

Már jó ideje nem beszéltem Manuellel. Hiába próbálkozott szüntelenül felvenni velem a kapcsolatot, én folyamatosan ellenálltam. Akárhányszor bekapcsoltam a gépemet, ő online volt Facebook-on valamelyik álnevéről és rám köszönt. Nem számított, hogy reggel hat, délután négy, vagy hajnali kettőkor léptem be, ő fent volt és várta, hogy bejelentkezzek.

Elutaztunk Párizsba a divathétre Klárral. Egy párizsi ismerősömnek sem szóltam az utazásról, még Andusnak sem – aki mellel amióta hazajöttem, négy hónap alatt egyszer sem írt. Nem tudom mi történt, a „nagy szeretlek Angel, meg akarlak ölelni” érzésével.

Korán érkezünk meg Párizsba, így a Ladurée-ben ebédelhettünk. Az emeleten ültünk le, ami tele volt emberekkel. Nagyon fülledtnek tűnt a levegő. Az emberek általában halkán, intelligensen fogyasztják el ételeiket, szolid társalgás mellett, de mindig akad egy vendég, aki hangosabb a kelleténél. Amint leültünk, megjelent két fiatal lány. Ruhájuk szabásáról lerítt, hogy valamelyik híres divattervező drága darabjai. A barna hajú, balerina cipős lányon, térdig érő szürke, puffos ujjú ruha és Hermés táska volt, vastag arany D&G karkötővel. A szőke barátnőjén pedig sál, farmer és pulcsi. A

Chanel lakk táskáját áthúzta a fején és belebújt, mintha a táskától érezné magát biztonságban. A közvetlen szomszédunkban egy fiatal barna hajú szerelmes pár turbékol. Rólunk és az étterem többi vendégéről tudomást sem véve hetyegtek. A fiú keze végig a lányt simogatta, a szája többet evett a lány tenyeréből, mint a tányérból. Folyamatosan csókolgatta a lány tenyerét, mintha kis magokat szedegetne ki belőle. Aztán megsimította a lány arcát és lesmárolta. Turbékolásukat, csak a kaja tudta félbe szakítani. Először a lány csokis süteményt kapott, aminek a közepét friss málna darabok díszítették, a fiú pedig macaront. Megetették egymást. A pincér elvitte a kiürített tányérokat. Folytatódhatott a turbékolás. Cupp-cupp-cupp.

Akárhányszor odanéztem, rám jött a nevetés. Kellemetlenül éreztem magam.

Elhiszem, hogy a szappanopera béli akadályokkal teli szerelem az övék, és már megjárták a hadak útját mire összejöttek, de akkor is! A parkok valók a turbékolásra. Ha összejöttek volna Manuellel, akkor is max... egy csókot ejtettünk volna el, nem egy szerelmes opera előadást. Jött a következő kaja: egy nagy tányér rántotta, kb. 4 tojásból. Lassan megették, sutyorogtak egy kicsit, tenyércuppogtatás, és már jött is a hal zöldségekkel.

– Ezek visszafelé eszik a kajákat? Desszerttel kezdtek, és hallal fejezik be? A szerelem ennyire megbolondít egyeseket? – tűnődött Klári. A fiú észrevette, hogy mennyire feszélyezett minket, hogy tőlünk 10 cm-re élnek a nemi életük kisebb részét, de nem zavartatta magát.

– Hát igen, Klári. Nem mindig jó, hogy egybetolják az asztalokat a franciák – mondtam.

A turbékoló pár mellett a két divatos lány ült, akikről hamar kiderült, hogy oroszok. A szőke lány megállás nélkül hadart, még mutogatott is. Szegény barna hajú csaj alig jutott szóhoz.

– Tényleg Angel, a Pöcsöd divatbemutatója is a héten lesz, igaz?

– Igen. Miért?

– El kellene menned. Hátha behívna, hogy nézd meg.

– Oh, ne találj már ki hülyeségeket! Nem. Nem akarok odamenni meghívó nélkül. Az olyan ciki. Nagyon szarul érezném magam, amikor látnám, hogy mindenki bemegy, én meg kint állnék, mint egy kis hülye, az edzőtermesek meg látnák és vagy röhögnének rajtam, vagy sajnálnának. Á, nem! Már két éve én vagyok az inspirációja, és álljak a show előtt, meghívó nélkül? Alázzam le magam?

– Hát te tudod! De gondold meg. Lehet, hogy ott felismer valaki, aki tudja, hogy rólad tervez és behívna. Például Szvetlána, Lidia, vagy valaki a tavalyi vacsoráról. Megkérhetnél egy modellt a backstage-en, hogy vigyen be! Gondolj már bele, hogy leesne az álla a kis Pöcsnek, ha egyszer csak megjelenél és gratulálnál neki.

– Az tényleg jó lenne. Megállnék mögötte, megkocogtatnám a vállát.

– Mi az, hogy megkocogtatnád?! Megsimogatnád lágyan, érzéken a füle alatt, az ujjbegyeddel! – szakított félbe Klári.

– Juj! Az tényleg nagy lenne! Megkérdezném tőle, hogy talán nem eszik, hogy ilyen sovány lett?

– Vagy azt, hogy „túl sokat szexelsz barátom” vagy, hogy nedves a bugyim attól, hogy látom!

– Tuti, hogy dobna egy hátast! – viccelődött Klári.

Az étlap megújult. Sajnos megszüntették a kedvenc ribizli-lekváros kacsamájamat, de helyette kitaláltak más új ételkülönlegességeket. Én nagy lazacdarabokat ettem málnás szósszal és mazsolás pirítóssal, főételnek pedig csirkét, mogyorós-diós öntettel. Desszertet kivételesen nem kértünk, de így is tele lettünk.

– Most sétáljunk a Rue St-Honorén, Klári! – javasoltam, amikor kiléptünk a kávézóból.

– De miért? – kíváncsiskodott Klári.

– Mert van egy megérzésem, mégpedig az, hogy most ott kell lennem, mert fog valami történni.

Klári simán beleegyezett. Éppen sétáltunk és gyönyörködtünk a designer boltok kirakataiban, amikor több divatembernek kinéző nőre lettünk figyelmesek. Egy nagy vaskapun jöttek ki.

– Menj oda, Angel, nézd, meg mi van ott! – biztatott Klári.

– Oh, egyedül nem merek. Mi van, ha nem engednek be?

– Én is veled megyek! – fogta meg a kezem Klári magabiztosan.

Simán bemehettünk a kapun. Egy belső udvarban találtuk magunkat.

Egy nagy, nyitott ajtón divatemberek jöttek ki. Sokuk arca már ismerős volt a Fashion TV-ről. Rólam és a külvilágról tudomást sem vettek, csak mentek, és néztek maguk elé üveges tekintettel.

– Apám! Angel! Kik ezek az emberek? Nézd már azt a nőt, citromsárga hajjal, narancssárga csíkos kabátban és pink pöttyös nadrágban! Na és azok a nők, ott! Milyen soványak! Csak bőr van a csontjukon, nemhogy izom, de még hús sincs a lábukon... Szegények, ők biztosan nem is ehetnek olyan finom baguettet és kajákat, mint mi. Sosem értettem, hogy az áfonya, a lazacok és gazdag omlettek helyett, miért látok mindig bio kását és saláta leveleket a legtöbb tányéron.

– Klári, ezek itt mind fontos divatemberek! – világosítottam fel a ledöbbent és a sovány nőkkel együtt érző, sajnálkozó asszisztensem.

– Mi??? Hogy ezek? Ők diktálják a divatot? Ők döntenek el, hogy mi divatos és mi ciki? Annyi ízléstelenül öltözött ember van ebben a kis udvarban, hogy egy egész „100 legnagyobb divat baki” könyvet megtölthetnének. Jaj, azok a „férfiak” lefogyva 50 kg-ra csőnadrágban, lila ingben, mustársárga zakóban! Ezek mind olyan soványak, hogy alig látszanak. Ha a mai fiatalok ezeket az embereket követik és rájuk akarnak hasonlítani, én nagyon szomorú vagyok. Szerintem ezek az emberek, még magukra vennék a budi ajtót is, hogy felhívják magukra a figyelmet. Úgy érzik, hogy minél megbotránkoztatottabbak, annál jobbak. És még ők nevezik magukat trendinek? Mi lett a jó ízléssel?

Folyamatosan jöttek ki a modellek. Sokkhatást kaptam. Tényleg ijesztően vékonyán festettek. Amikor eldöntöttem, hogy modell akarok lenni, igaz, hogy vékonyak voltak, de nem ilyen soványak. Azóta már az összes modell lefogyott felére. Most már mindnek olyan volt a lába, mint nekem a karom, és eléggé vékony karom van. Végül is az éhezést be sem vállalnám a modellkedésért. Én rosszul érezném magam a bőrömben, ha olyan soványnak kellene lennem. Az más, ha valaki természetesen vékony és nem tud hízni, de hogy direkt lefogyni.

Szerintem, ha tudnák, hogy néznek ki, kívülállóként látnák magukat, biztos, hogy nem tennének meg minden abszurd dolgot azért, hogy így nézzenek ki.

– Angel, ahhoz, hogy ilyen soványra lefogyjál, tényleg egy falatot sem ehetnél! Remélem, ezt nem akarod! Te így vagy nőies. Én inkább leszek ilyen húsos a 70 kilómmal és hallgatom, hogy a férjem még 30 év után is azt mondja, hogy én vagyok neki a legszexisebb, mint, hogy ne egyek semmit és beleilleszkedjek ebbe a „csont-trendbe”!

A modellek mind platformban és leggingsben járkáltak. Ugráltak és nevetgéltek. Az egyikkel Klári le is fényképezett. Még mindig jöttek ki emberek az épületből. A legtöbb fekete öltözetet viselt. Klári arcán láttam az ijedtséget, amikor megpillantotta őket. Lehet, hogy nem bírta az energiájukat.

– Angel, látod ezeket a nőket? Úgy néznek rád, mintha csodát látnának.

Amint kijöttünk a kis udvarból, paparazzik tömkelege állított meg és fényképezett engem. Mind kiáltott, hogy „erre néz, kérlek, erre, erre, még egy képet!” Szuperül éreztem magam! Mintha én is sztár lennék. Amikor már mindenki lefényképezte minden részemet, még a Manueles táskámat és a poros, közepesen magas fekete csizmámat is közelről, sietve indultam Klári felé. Ekkor egy kamerás fiú megállított és meginterjúvált. Szinte csak rózsaszínt viseltem magamon, ezért így kezdte:

– Pink-power! Mutass nekem valami pinket! – kérlelt kedvesen.

– Én felsoroltam neki a rózsaszín ruhadarabjaimat. A vintage Dior szoknyámat, csipke felsőmet, fűzőmet és kalapomat. Amint befejezetem az interjút, odajött hozzám egy fiatal, magas, barna hajú fotós srác és elvarázsolt arccal nézett rám.

– Tudod, hogy gyönyörű vagy? – mosolygott.

– Köszí – mondtam.

– De tényleg. Komolyan mondom. Te vagy az igazi nő! – amint felocsúdott a kábulatából lefényképezett.

– Hát ez szuper volt, Klári! Láttad azt a sok paparazzit?

– Igen, Angel! Gondold el, mi lenne a Manuel show-ján!

Másnap egész reggel azon töprengtem, hogy elmenjek-e Manuel divatbemutatójára. Végül úgy döntöttem, adok neki egy utolsó esélyt, hogy bebizonyíthassa, ő mégis egy jó ember.

– Igaz, hogy nem küldött meghívót, de ha meglátja, hogy ott állok, lehet, hogy megszólal a lelkiismerete, vagy megszállják az angyalok és behív – ezen elmélkedtem, miközben a ruhákat próbálgattam.

– Angel, menj az Angel Barta szoknyádban, amit te tervezted, abban van a nagy energia. Micsoda vibrálás! Hidd el, hogy meg fog téged segíteni – tanácsolta Klári. Rá hallgattam és azt vettem fel. Egy magenta selyemszoknya, csipke felső réteggel, hozzá fekete csipke felső, masnis nagy kalap és magenta harisnya.

A divatbemutató előtt bementünk egy közeli étterembe. Rendeltünk egy üveg pezsgőt és szendvicseket, mert kaja nélkül nem ülhetsz az éttermekben, ebédidőben. Nagyon nehezen legyűrtem pár falatot. Az izgalomtól nem tudtam enni.

– Nem is értem, miért izgulok? Nincs is meghívóm.

– Ne izgulj, Angel! Vedd lazán az egészet! Az élet egy színjáték! – nyugtatott meg Klári.

Miközben beszélgettünk, egy nő többször elment a mosdóba. Extrém meredek magassarkúban volt, és „divatemberesen” járt a cipőjében. Jellegzetesen begörnyedt és rugózott, lassan lépkedett.

– Na, ez tuti divatember! – állapította meg Klári.

– Á, nem hiszem. Még sose láttam, és csak egy sima bőr ruha van rajta.

Fél óra múlva két alacsony lány, egy sovány és egy teltebb kíséretében ment fel a mosdóba. A lányok kezében egy nagy reklámszatyor és Manuel Jackson-os táskák voltak.

– Ez tényleg divatember, tuti, hogy neki van meghívója a show-ra! – szomorkodtam.

– Menjünk utánuk, Angel, nézzük, meg mit csinálnak fent!

Felmentünk. A mosdó előtt egy kis szalon volt, kék bársony fotellel és óriási tükörrel. Amikor beléptem az ajtón, a nő meredten állt, a fejét lehajtotta, a haja a szemébe lógott. Ekkor egy erős, kemény, mély férfihang szólalt meg.

„Ki beszél? Magnó felvétel? Robot?” Ekkor a nő felnézett rám. Rájöttem, hogy az ő hangja volt az. Csak egy pillanatig nézett, nem értette mi a franc lehet, olyan különleges rajta, hogy én annyira kíváncsian bámulom. Ott állt az őszi kollekciós Manuel Jackson-os piros kabátban, abban, amit rólam tervezett. Ledobta a lábairól a magassarkút és mezítláb állt a kövön. A sovány lány kinyitotta a reklámszatyrot és a földre borított egy csomó designer cipőt. Legalább húsz párat: Dior, Alaia, Gucci, Prada, Chanel, Fendi. Az összes cipő ott volt a legújabb kollekciókból. A nő erőtlenül leült a fotelbe, majd kinyújtotta a lábát. A két lány a földön térdelt és ráadta a cipőt.

Azon tűnődtem, hogy vajon ki lehet ez a nő, amikor megláttam a reklámszatyron nagy betűkkel, az egyik legbefolyásosabb divatlap nevét. Tehát Ő lenne az „európai ördög” a filmből?! És nekem szerencsém van életben látni őt és azt, hogyan készül el a Manuel divatbemutatójára? Dehát ez a nő olyan más, mint Miranda volt a filmben. Hiszen Miranda egy erős, magabiztos, minden mozdulatával tekintélyt parancsoló nő, akinek a kisujjában van a divat, és sosem engedné, hogy az asszisztensei öltöztessék fel.

– Angel, kérd meg a nőt, hogy vigyen be Manuel divatbemutatójára! – súgta Klári.

– Ó, Klári én nem merem. Olyan mogorva ez a nő. Biztos nemet mondana, vagy rám förmedne. Nézd már meg a szemét,

hogy milyen üveges! Ennek már halott a lelke.

Az egyik lány elkészítette a manueles táskát, a másik pedig ráadta a nőre az övet. A főszerkesztő nő felállt, nézte magát a tükörben és szinte remegett az idegességtől.

– Hogy van ez? Hogy kell lennie a gallérnak? Csináljatok már valamit! Most! – ordított a két asszisztensre, akik még mindig bénáztak a kabáttal. Én csak álltam a falnak támaszkodva és néztem őket. Azon gondolkoztam, hogy mennyire tetszik nekem az a gyönyörű kabát, és mit meg nem adnék, ha felvehetnem. Biztos Manuel küldte ajándékba ennek a nőnek.

A nő gyorsan elindult lefelé a lépcsőn.

– Angel, mondd meg neki, hogy Angel vagy, te ihletted azt a kabátot és a te energiád van benne!

– Nem, Klári. Nem merem. Olyan félelmetes ez a nő, és a hangja!

Ebben a pillanatban az öv hirtelen elszakadt, és szétnyílt az általam hőn áhított kabát. A nő visszafordult, mérges arcot vágott és ledobta a padlóra a kabátot.

– Tüntessétek el ezt a szart!!! Vigyétek el a szemem elől! Már húsz perce szarakodunk vele! Nem elég ebben a rohadék 20cm-es, kényelmetlen platformban egyensúlyoznom, még ennek az idióta kabátnak is tűrjek?! Olyan a talpam ebben a cipőben, mint egy fadarab! Elég! A bőrruhában megyek, húzzátok fel a cipzárt!

– Mi majd segítünk menni, ránk támaszkodhat a divatbemutató előtt! – mondta halkan az egyik asszisztens.

A nő végül elviharzott a bőrruhában. Az egyik asszisztens ott maradt.

– Beszélsz angolul? – kérdeztem.

– Csak pár szót – felelte. Csak pár szót??? Ilyen újságnál nem alap követelmény az angol tudás?

– Be tudnál vinni a divatbemutatóra?

– Nem! – szélesen vigyorgott és elviharzott a cipős táskával a kezében.

– Na, ez sem jobb a Deákné vásznánál, tuti, hogy be tudott volna vinni. Akkor kérd meg a japánokat, akik a mellettünk lévő asztalnál esznek. Vannak vagy húszan, és mindegyiknek van jegye – ajánlotta Klári.

– Óh, nem hiszem, hogy ideadnák.

A divatbemutató előtt 10 perccel értünk a show épülete elé. Már tele volt a hely paparazzikkal. Nekem ugrottak, mindenki engem fényképezett. Én boldogan pózoltam. Láttam az egyik alacsony srácot az edző teremből. Amikor megpillantott engem, elfordult a másik irányba, úgy viselkedett, mintha nem is ismerne.

Még őt is meghívta Manuel? Csodálkoztam.

A bejáratnál álltunk. Pár percen belül megjelent Leoncio, Manuel jegyese. A nőjével és egy haverjával érkezett. Amint meglátott, elkapta a tekintetét és több percre ledermedt, mintha szellemet látott volna. Elővette a Blackberryjét és sms-ezett Manuelnek. A vendégek folyamatosan jöttek. Sokan ízlésesen voltak felöltözve. A briliáns kollekció darabjait viselték. A legtöbb nő „Angel style” ruhában érkezett. Persze, ők nem

tudtak róla, azt hitték, hogy Manuel style-ban vannak. Megjelent a híres fotós, Patrick. Odamentem hozzá.

– Csinálhatnánk egy képet?

– Persze! – kedvesen mosolygott. Klári lefényképezett minket.

– Honnan jöttél? – kérdezte.

– Magyarországról.

– Ez az ottani népviselet? – mutatott a ruhámra.

– Nem. Ez az „Angel-style”, a saját stílusom. Divattervező és múzsa vagyok.

– Nahát! Nagyon szép! Örülök, hogy látlak Angel! – mondta és bement a divatbemutatóra. Megjelent Milo. A meghívóval rendelkezők sorába állt be. Feszélyezett lett és idegesen húzogatta a száját. Rám nézett, köszönt, majd megtorpant, puszt akart adni, majd megint megállt. Végül a szeretet győzött, mert a szeretet az óceán hatalmas erejével ér fel. Odajött és megpuszilt. Aztán bement a show-ra. Megfordult a fejemben, hátha szól Manuelnek, hogy kint áll Angel, a múzsád, mint egy hülye, jegy nélkül és pózol a fotósoknak, szánd meg, és hívd be a show-ra.

Aztán jöttek a sztárok. Mindig lehetett tudni, ha sztár jött, mert négy nagydarab biztonsági őr vette körül és elhessegette azt a pár embert, akik le szeretnék volna fényképezni a hírességet. Nem értem, miért kellett hozzájuk testőr. Ha száz ember lett volna kíváncsi a hírességekre, de csak nyolcan voltak.

Még meg sem érkezett az összes sztár vendég, de már beindult a zene. Én kint álltam és néztem a négy őrt, akik az ajtóban álltak, és vigyáztak, nehogy besurranjon az a pár ember, aki kint állt. Nem tudom, miért nem engedik be azokat, akiknek a divatbemutató nem egy felesleges teher, hanem öröm és örökre szóló élmény lenne?! Én biztos, hogy mindenkit be fogok hívni a showmra, akit érdekelnek a ruháim.

Két perccel az után, hogy az utolsó sztárvendég is bement az épületbe, az ajtók kinyíltak. Az egész olyan volt, mintha a karám ajtaját nyitották volna ki. Az emberek szinte kiszaladtak és levegőért kapkodtak. Az egyik vendég még hangosan káromkodott is: „Kurva szar.”

– Mi lehetett odabent? – fordult hozzám Klári.

– Nem tudom. De annyira szeretném tudni, hogy vajon mit tervezett. Menjünk hátra a backstage-hez!

Megálltunk a backstage kijáratánál. Ott is pózoltam a fotósoknak és vártam, hogy kijöjjenek az emberek, akik gratuláltak Manuelnek. Az ajtó nyitva volt, egy őr állt előtte. Láttam, hogy odabent divatemberek pezsgőznek. Pár percen belül megjelent Manuel asszisztense, aki annak idején levette a méreteimet. Egy bő, indiai póló ruhában, leggingsben és egy lapos balerina cipőben volt. Rám nézett, majd elfordult. Ott állt az ajtóban és figyelt engem, közben sms-ezett.

Kijött az egyik orosz topmodell, aki nagyon alacsony. Klári amikor meglátta, hangosan kiáltott:

– Oxána! Oxána!

Én odaálltam a lány mellé. Hála Klárinak a lány nagy figyelmet kapott a paparazziktól és mindenki őt és engem kezdett fényképezni.

– Zdrávsztvujtye! Beautiful! – mondta Klári a modellnek, aki csak grimaszolt a „gyönyörű” szó hallatán.

Miután elment, Klárral beszélgettünk és vártuk a többi kijövő vendéget. Hátra fordultam. Ott állt közvetlenül mögöttem Manuel fiatal edzője. Mikor észrevettem az élettelen fehér arcát, előntötte a vér, és égett a feje. A kezében egy iPhone-t tartott és folyamatosan rögzítette, amit beszéltünk. Mikor a telefonra néztem, megremegett a keze és elejtette a mobilt.

– Hát apám! Ez már egy pofátlan! Még az új edzőjét is meghívja! Itt a fél edzőterem, de te, nem mehettél be! Eldobom az agyam!

Otthagytuk a fiút és elmentünk a bejáráshoz. Kijött az épületből egy boszorkány és le akart fényképezni. Szaladt utánam. Egy asszisztens is jött utánunk. Manuel mindent bevet, hogy távol tartson a divatbemutatótól.

Mikor otthagytuk a show helyszínét, egy nagy tévé kamerás operatőr követett minket egy km-en keresztül. Amikor elbújtunk, a fejét fogta, nézett jobbra-balra és telefonált valakinek, hogy eltűntünk.

Bementünk Klárral az étterembe, ahol a bemutató előtt voltunk. Lelkesen beszéltük át az élményeinket. Sok divatember is bejött a show után, de ők csak punnyadtan ültek, nem voltak élmények.

– Jó volt a divatbemutató? – kérdezte a pincér, a lelkesedésünk láttán.

– Igen, nagyszerű show volt!

A show után hazamentünk az apartmanba kipihenni magunkat.

– Hiába nevettünk és próbáltuk boldognak tettetni magunkat, azért valljuk be, hogy nem volt olyan könnyű, ott állnod a sok ember előtt, mint egy senki!

– Igen, Klári. Nem volt könnyű. Egy kicsit elkeseredtem. Fájt, ahogy viselkedett velem. Hogy odaküldte az edzőjét, asszisztensét, boszorkányokat, hogy távol tartsanak a bemutatótól.

– Azért tette, mert nem tiszta a lelkiismerete és félt.

– Pedig én csak gratulálni akartam neki.

– Büszke vagyok rád, Angel, hogy volt bátorságod ott állni annyi ember előtt.

Most igazán félretetted az egódat és a büszkeségedet. Le a kalappal előtted! – gratulált Klári.

– Ma este lesz Napoleoni divatbemutatója?

– Igen. El akarsz menni?

– Menjünk el, Angel! Lehet, hogy ott bevisz majd valaki a show-ra. Te már igazán eleget szenvedtél (megbocsátottál neki ezerszer újra és újra mindenért), hogy megkapd végre Istentől ezt a kis kegyességet. Menjünk el legalább a szórakozásért, hogy élvezd, ahogyan fotóznak a paparazzik!

– Rendben. Készüljünk! Valami extrém sminket készíték, hiszen ez mégis csak Napoleoni show-ja.

Fehér csipke felsőben, fekete selyemfűzőben, fekete kövekkel kirakott miniben, csipke harisnyában, fekete bőrcsizmában mentem.

Óriási dugó volt. Már egy jó ideje a taxiban ültünk, amikor úgy döntöttünk Klárral, hogy kiszállunk, és gyalog megyünk. Az utcán divatemberek jöttek velünk szembe.

– Hova mennek ezek, Angel? Biztos, hogy most kezdődik a show? – kérdezte Klári.

– Jaj, nem tudom. Lehet, hogy elnéztem, és már vége van. A francba!

– Nem baj, menjünk el a címre és nézzük meg mi van ott.

Egy nagy raktárépületnél álltunk. Ebben a pillanatban eleredt az eső, elkezdett ömleni, mintha dézsából öntenek. Óriási nagy felhőszakadás volt. Mindenki beállt a tető alá. Jó érzés volt látni a sok divatembert együtt. Egy fotós állt mellettem és kedvesen mosolygott.

– Már vége van Napoleoni show-jának?

– Nem. Most lesz nem sokára! – felelte.

– Be tudnál vinni a show-ra?

– Sajnos nem, mert én is pont várok egy barátomra, akinek van jegye és be fog vinni engem.

– Akkor nézzük meg, mi van az épület másik oldalán! – szóltam Klárinak.

– Szurkolok érted, hogy te is bejöhess a show-ra! – kiáltotta utánam a kedves fotós.

Nagyon sötét volt, már csak szemerkélt az eső. A hátsó részen egy óriási biztonsági őr állt egy nyitott ajtóban. Bekukucskáltam. A show backstage lehetett az. Modellek álltak nagy platformokban, gumi ruhákban, szaloncukorpapírból összehajtott masnikkal a fejükön. Kimentek a másik terembe, amikor visszajöttek mindenki tapsolt nekik. Majd elkezdtek levetkőzni. Az őr bezárta az ajtót. Elmentünk 20 méterrel arrébb egy másik ajtóhoz. „Napoleoni” állt nagy betűkkel az ajtón. Négy kedves biztonsági őr állt ott. Bent egy magas szőke fiú rám nézett, mondott valamit az őrnek, aki hozzám fordult:

– Que nome?

– Napóleoni.

– No. No. Que nome?

– Angel! – mondtam a nevemet. A biztonsági őr ránézett a szőke fiúra, aki intett az őrnek, az őr pedig nekem, hogy menjek be. Klárit is beengedték.

Egy üres, óriási csarnokban találtuk magunkat. A fiú eltűnt. Egy nagy állványon dj-k álltak, előttük pedig egy hosszú kifutó volt, székekkel körülvéve.

– Klári! Bejutottunk! Bejutottunk! – ugráltam örömben. A szívem majdnem széthasadt a hely szentségétől és szépségétől. Ez a váratlan fordulat nagyon felvidített.

Megálltunk a székek mögött. Bejött a terembe Napóleoni és leült a kifutó túlsó végén, velünk szemben, hatodmagával. Ez a váratlan fordulat nagyon felvidített. Az egész lényem vibrált.

Ott volt az asszisztense is, aki annak idején azt mondta, hogy jöjjenek vissza Napóleonihoz másnap.

Nagy lézerfény gyúlt, szólt a zene és elindultak a modellek. Blézert, platformot és farmert viseltek. A tervező méltóságteljesen ült és figyelemmel kísérte az összes lányt.

– Jesszus, Angel! Ez a divatbemutató! És nincsenek vendégek!
– ámuldozott Klári.

– Dehogysis. Ez csak a próba! Napóleoni nem tervezne ilyen hétköznapi ruhákat! Ez biztosan a főpróba és ezek a modellek hétköznapi ruhái.

Hirtelen megjelent a szőke fiú, aki behívott. Megállt mellettem fülhallgatóval a fülében. Fényképezte a modelleket és nézte a képeket. Ránéztem, meg akartam szólítani, de végül nem tettem.

A próba végén a modelleket betanító tanár végigment a kifutón, pont úgy, ahogy Napóleoni is szokott. Bejött Lídia, leült a tervező mellé, váltott vele pár szót és leült a helyére. Ő olyan természetes, kedvelem ezt a nőt.

Lassan szállingóztak be az ülő vendégek. Amikor megszólalt a mikrofonban a dj franciául, összerezzenünk Klárival, mert azt hittük, hogy azt mondja, hogy a potyázok, most távozzanak, mert vége a gyereknapiaknak!

Szerencsére nem zavartak ki minket. A szőke fiú elindult és eltűnt a sötétben. Te jó ég ez a fiú, olyan, mint az angyalok! Lehet, hogy egy angyal? És csak azért jött, hogy segítsen nekem? Vannak angyalok! Mindig is tudtam! Nem is kellett kéreznem, hanem behívtak!

Mikor már szinte tele volt a terem, megjelentek a sztárok. Nagy lámpa és kamera követte őket, testőrök őrizetében érkeztek. Természetesen első sorban ültek. 2 óra késéssel kezdték el a divatbemutatót.

Elsötétült a terem. A hangfalakon keresztül egy misztikus női hang szólalt meg a távolból angolul. Nosztalgikus élmény fogott el. Úgy éreztem, mintha én lennék a beszélő, és a saját gondolataimat hallanám, kihangosítva. Nehezen tudtam visszatartani a szívemből áradó könnyeket.

„Csak el szeretném mondani, hogy mennyire boldog vagyok, hogy itt lehetek a stúdióban és fényképezhetek. Nem tudjátok, hogy mennyire hiányzott ez az egész. Ígérem, hogy többet nem hagylak el benneteket, a show után csinálunk még egy képet és még egyet, és még. Látod? Ez az életem! Mindig ez lesz! Nincs semmi más, csak mi és a kamera., és az a sok csodálatos ember a sötétben. Rendben Mr. kész vagyok a show-ra! Kezdődjön!”

Kirázott a hideg az extázistól. Végigpörgött a fejemben az egész nap, ahogyan ott álltam a Manuel show-ja előtt, és most itt vagyok! Látom a Napóleoni showját! Az sem érdekel, hogy a leghátsó sorból állva! És folytatódott a lány hangja:

„Nem tudjátok, hogy mennyire hiányoztatok! Látjátok? Ez az én életem! Mindig ez lesz! Ez a legszebb este! A legszebb! Legszívesebben sírásban törtem volna ki. Itt vagyok! Igen!”

A terem végén kigyúlt egy hosszú piros lézerfény, az első modell megállt. Csend lett. Óriási izgatottság járta át a testemet. A lány állt a fényben, de a sötétségben érezni lehetett a feszültséget. A pillanat végtelenül hosszúnak tűnt. Azt nem

tudom, hogy mások, hogy voltak vele, de én alig vártam, hogy lássam a ruhát.

Gyere már! Gyere már!!!

Amikor már legszívesebben ordítottam volna, végre egy régi francia zene kezdett dübörögni a csarnokban és elindult az első modell.

Napóleoni álmvilágába repültem, lézerekkel, szappanbuborékokkal, királyi zenével és izgalommal fűszerezve. Az első modell, egy két méter magas, sokkolóan sovány lány, hosszú ruhában, olyan sminkkel, ami szinte egy festményt varázsolt belőle, úgy nézett ki az arca, hogy még maszkra sem lett volna szüksége ahhoz, hogy a Thrillerben szerepeljen. A lány lába két pálcika lehetett, hús nélkül, úgy nézett ki a ruha, mintha ropik járkáltak volna benne. Annyira sovány volt a lány, hogy a ruha fazonját sem adta át. A modellel szemben több száz vakuvillanás. Aztán jött a többi modell. Mindegyik gyorsan végigment, a kameráknál bepózolt és már indult is vissza.

– Te Angel, az a csipke ruha teljesen olyan, mint amelyet a Manuel barátod tervezett rólad a briliáns kollekciójában, a gyémántos partis öltözkédről. A bestseller ruha.

– Tehát őt is megihlettem.

– Nézd, Angel! Minél hátrébb lévő sorba szól az emberek jegye, annál húsosabbak. Az első sorosak a legsoványabbak!

A show végén Napóleoni végigment a kifutón. A nézők ujjongtak, visítottak fütyültek.

Klárival gyorsan odaszaladtunk a backstage bejáratához, de előbb a fontos divatszerkesztőket engedték be. Egy órán át nyomorogtunk a tömegben, mire beengedtek minket a backstage-re. A hajamat többször kitépték, mert beakadt a mellettem lévőkhöz. De kibírtam, mert a cél lebegett a szemem előtt, hogy gratulálhassak Napóleoninak. Végül bemehettünk a backstage-re, ahol a modellek a sminkjüket törölték le. Mikor Oxána meglátott engem, olyan képet vágott, mint aki szellemet látott, és rám morgott.

– Na, ez aztán megijedt! Szegény gondolja, hogy mindenhol téged kell látnia!

Kiderült, hogy Napóleoninak nem úgy megy a gratulálás, mint Manuelnek, hogy a backstagen áll és gratulálsz neki. Napóleoni ennek is megadja a módját. Egy külön kis szobát rendezett be az interjúadáshoz.

Oda is sorba kellett állni. Sokan megelőztek. Végül odafordultam Klárihoz:

– Oh, mindegy Klári. Már több mint 2 órája állok sorba. Inkább menjünk haza.

Ekkor a biztonsági őr megsajnálta és beengedett.

Bent már kisebb volt a sor. Napóleoni egy plüss királyi fotelben ült és interjúkat adott. Megkértem a mellettem álló milliárdos úriembert, hogy majd fotózzon le a művésszel.

A szervező férfi meghallotta és lekezelően odaszólt:

– Sajnálom kislány, de már sokan várnak a művészre. Úgyhogy nem készíthetsz most képet – egy szó nélkül, hogy a többiek meg ne döbbenjenek, csendben figyeltem.

Nem haragudtam a szervezőre, szeretetet sugároztam felé, kértem az angyalokat, hogy bocsássanak meg neki. Mintha csoda történt volna, a férfi újra hozzám fordult, most már kedvesebben:

– Ne haragudj! De tényleg nagyon sok riporter akar még vele beszélni.

– De én csak egy képet akarok és megyek. Az egy perc.

– Rendben.

Mikor Napóleoni végzett az egyik interjúval, felállt, majd áthatóan tiszta tekintetével mélyen a szemembe nézett.

Én egyből nyújtottam a kezemet, ő magához húzott és két lágy, finom, cuppanós csókot adott. Nehezen jött ki a hang a torkomon, de végül sikerült megszólalnom.

– Napóleoni, Te vagy a Mester! Tőled csak tanulhatok!

– Hol voltál Angel? Vártalak, de te nem jöttél el a találkánkra!

– Ne haragudj, Mester! Csak most értem ide. Sok akadályon kellett keresztül mennem.

Folytatás következik...

*Oly sokféleképpen össze lehet törni egy szívet.
A mesék tele vannak szerelemtől összetört szívekkel,
Pedig igazán csak az töri össze a szívet, ha elveszük tőle
Az álmokat – legyenek azok bármilyen álmok.*

(Pearl Buck)

*Minden pillanatban új élet
kezdődik számunkra.
Töltsön el örömmel ez a tudat.
Tovább kell mennünk, akár
akarjuk, akár nem, és mindig
magunk elé, nem pedig a múltba
kell tekintenünk.*

(Jerome K. Jerome)

Tartalomjegyzék

Címoldal

Copyright

Köszönetnyilvánítás

Előszó

1. fejezet A nagy Chanel-casting Párizsban

2. fejezet Millió rózsaszál

3. fejezet 30 örült randi egy divatbemutatóért

4. fejezet Beszelnünk kell, Manuel

5. fejezet Tokaji Aszú hatása alatt

6. fejezet Darling, hozzám jössz feieségül?

7. fejezet Ígérek és remény bűvöletében

8. fejezet Angel szeme felnyílik és magának írja a saját történetét

9. fejezet Facebook mániás lettem!

10. fejezet Az eszelős szerelem még örültebbé válik

11. fejezet Kémek és Pizkos vágyak Párizsban

12. fejezet Divathét paparazzikkal és a párizsi Hercegnővel

Mottók